

Giới thiệu Học Cách Yêu Thương Một Người

"Không phải là không biết yêu chỉ là đã quên cách yêu hoặc sợ phải yêu. Dẫu trong sâu thẳm trái tim ta biết đó là những yêu thương thật lòng, nhưng lại không biết cách thể hiện, không biết cách bày tỏ tình yêu đó. Học cách yêu thương một người để biết cuộc sống có tình yêu mới thật sự có ý nghĩa!"

Đọc truyện Học Cách Yêu Thương Một Người của tác giả Shyuuiki (Nắng hạ), thuộc thể loại ngôn tình để đem yêu thương đến với mọi người. Truyện đã full chương và có thể đọc truyện trên di động bằng file prc.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

- Nóng quá, nóng chết mất... ớ ớ...

Ôm chai nước lạnh, nằm cuộn tròn trên ghế, tôi liên mồm rên rỉ, cảm thấy cuộc sống thật là quá chán nản.

Trời nóng thế này muốn ngủ cũng không ngủ được mà đi chơi cũng chẳng thích. Vì thế nên tôi đành quần đùi áo bốn lỗ nằm ngó cái đồng hồ điện tử để nếu nó có “lờ” nhích thêm một độ nữa còn có cái cớ để gào lên “lại thêm một độ nữa, muốn giết người à?”

Đúng vào giây phút tôi đang có tư tưởng “thoát y đi tắm” thì một giọng nói ngang phè phè vang lên:

- Con gái con đũa, ăn mặc thế kia à, lại còn nằm ôm chai nước nữa chứ, vô duyên không tả được.

Một câu nói mà phun ra chi chít gai, người phát ngôn chỉ có thể là hần, cái con người chưa thấy mặt đã ngửi thấy mùi tà đạo, chưa thấy tiếng đã lạnh sống lưng.

Đang nóng sẵn lại nghe có người c-hửi đều mình, tôi điên tiết ngồi dậy, gườm gườm nhìn hần:

- Sang đây làm gì?

- Nói với người lớn thế à? - Hần cau mày tỏ vẻ không hài lòng.

“Xi, hơn người ta có một tuổi bọ mà đòi làm người lớn”. Tôi bấu môi nghĩ thầm nhưng vẫn hỏi lại:

- Ủ thì, sang đây làm gì thế?

- Vậy có khác quái gì đâu? - Hần gào lên tức tối.

- Có từ “thế” thêm vào còn gì.- Tôi cũng không vừa, ngoác mồm ra gào lại.

- Em...

Hần bắt lặc rồi, tôi biết mà, ai bảo cứ thích xoáy tôi làm gì. Người gì đâu mà xấu xa, đều giả không chịu được. Hần chỉ đối xử với một mình tôi như thế thôi, với người khác xem, tôi thế, tôi hứa, tôi đảm bảo với...con lợn đất của tôi là thái độ của hần sẽ khác ngay.

Tôi nghĩ rồi nhếch mép nhìn hần đầy khinh bỉ. “Ta khinh, ta khinh hừ hừ...”

- Kiểu cười gì thế kia? Bỏ ngay đi. À, mà Hần đâu?- Hần hỏi rồi ngo ngàng ngó dọc.

Biết ngay mà, hần ta sang đây không tìm Hần thì cũng là tìm anh Tùng còn bữa nào không được bình thường hần sẽ bảo hần sang chơi với con Rô. Nhưng tuyệt nhiên không bao giờ hần sang tìm tôi, cũng phải thôi hần ghét tôi mà, ghét lắm chứ không phải vừa đâu. Đây là tôi đoán thế.

- Con bé này, anh hỏi sao không trả lời, hà?

“Hà cái và ý”. Tôi nghĩ rồi hần học đáp:

- Hần đâu còn lâu em mới nói.

Tôi vừa dứt lời thì cái Hần từ trên nhà chạy xuống, mặt mũi bịt kín mít trông chẳng khác gì Ninja cuồng phong. Ôi cái con bé phản bội chị em, phản bội người thân ruột thịt này, sao nó không ở trên lầu hơn một tí.

- Em đây, hi hi. Anh đợi em lâu chưa? - Con bé hớn hờ nói, tay vịn vào vai hắn.

- Không, anh vừa đến thôi. - Hắn nói và mỉm cười nhẹ nhàng. Đây, tôi nói có sai đâu.

- Chị Dương, em ra nhà sách với anh Đông một xíu nhé!

Hân hỏi rồi chưa kịp để tôi ư hử gì nó đã khoác tay anh Đông yêu quý của nó tung tẩy đi ra ngoài.

- Ừ đi đâu thì đi cứ về sớm nấu cơm là được rồi.

Tôi lăm bắm rồi lại ôm chai nước nằm thu lu trên ghế. Một ngày nắng nóng thế này thật là chán quá đi mà.

~~~~~
Tôi là con thứ hai trong một gia đình phá vỡ kế hoạch hóa của nhà nước, tính cả con Rô thì nhà tôi có sáu thành viên.

Trên tôi là anh Tùng, đẹp trai, tài giỏi lại dịu dàng, tốt tính, anh Tùng xứng đáng với danh hiệu “nam thứ chính trong phim Hàn”. Chẳng biết có đúng không nhưng tôi có cảm giác anh yêu chiều tôi nhất nhà í hí hí.

Tôi và Hân là chị em sinh đôi, nhưng ngoài việc cùng tuổi ra, tôi thấy nó chả giống tôi tí gì. Một đứa thì ngoan ngoãn hiền lành còn một đứa thì... thật ra cũng không hư lắm, chỉ là “thỉnh thoảng” ngủ dậy muộn, “thỉnh thoảng” đi học trễ, “thỉnh thoảng” ăn nói hơi xộc ọc thôi.

Vị trí em út em út trong nhà thuộc về thằng Khôi, cái thằng nhóc mắc dịch ấy, chỉ cần nhìn thấy mặt tôi là y rằng nó sẽ gào lên: “Chị Dương, em muốn kẹo...” Chả thế mà giờ hàm trên của nó chỉ còn độc hai chiếc răng. Quá đen.

Bố mẹ tôi đều là dân làm ăn kinh doanh nên thường xuyên vắng nhà. Một tháng may ra tôi được hôn vào má họ một đến hai lần. Vì thế nên căn nhà này do bốn con tiểu quý... à nhầm bốn anh em tôi quản lý thỉnh thoảng còn có sự xuất hiện của tên vô lại đội lốt quân tử.

À vâng người tôi muốn nhắc đến ở đây chính là hắn, Nguyễn Thành Đông, hàng xóm “tối lửa, tắt đèn mó nhau” của nhà tôi, bạn thân của anh Tùng và là người tình trong mộng của nhỏ Hân.

Chỉ cần nhìn thấy mặt hắn thôi là tôi đã liên tưởng đến cảnh hắn nằm trên giường, tay chân khuya loạn xạ và trong cái đầu óc đen tối của hắn sẽ nghĩ ra đủ trò để khiến tôi thân tàn ma dại phải lê lét cầu xin hắn. Hắn ghét tôi, đó là điều duy nhất tôi biết. Nhưng có cho tiền vàng hay đập đầu tôi vào đá tôi cũng không hiểu. Tại sao vậy? Tại sao hắn chỉ ghét có mình tôi???

- Dương...

- Dạ!

- Dậy đi học, muộn rồi.

- Vâng em dậy rồi ạ!

Thật là một đứa em toét vôi. Nhưng đừng vội lăm tưởng các bạn ạ! Thực tế bao giờ cũng “khó khăn”, bằng chứng là tôi đang nằm trên giường, ôm chăn ngủ ngon lành mà cái mồm thì vẫn nói láo là dậy rồi.

Và anh Tùng, người anh hết lòng vì em vì út của tôi cũng đã đi đến giới hạn cuối cùng khi nghe tôi vâng dạ trên dưới mười lần mà chưa thấy lộ mặt xuống.

- DƯƠNG! Anh gọi lần cuối thôi đấy! 6 rưỡi rồi em có chịu dậy không?

- Hơ, dạ...hờ 6 rưỡi? AAAAA... trời ơi, muộn mất tiêu rồi...

Sau màn hú hét ầm ĩ của tôi, anh Tùng vội vàng bật tai, nhỏ Hân giật mình đánh rơi quả trứng xuống đất, hết ăn, còn thằng Khôi thì khóc ré lên vì sợ. Buổi sáng của gia đình tôi bắt đầu rất điển hình thường.

- Chị Dương ơi, nhanh lên. - Hân giục tôi, chân nó khê đậm đậm xuống đất tỏ ý suốt ruột. Anh Tùng và thằng Khôi hình như đã đi trước rồi.

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi, đã muộn đâu mà. - Tôi nhăn mặt đáp, cho ba lô vào giỏ xe, gạt chân trống rồi trèo lên trước. - Thế xuất phát được chưa, quý cô?

- Được rồi, đi thôi, hôm nay em tiết kiệm tra đầu giờ đấy. - Hân đáp rồi khẽ vỗ nhẹ vào lưng tôi.

Đang bon bon trên đường, Hân chợt khều vai tôi hào hứng nói:

- Hôm qua ra nhà sách với anh Đông, em mua được nhiều quyển hay lắm nhé!

Tôi khẽ nhăn mặt đáp:

- Xời, lại toàn tiểu thuyết tình yêu chứ gì.

- Em cũng mua sách tham khảo nữa mà. – Hân phụng phịu nói. – Mà em còn định mua cho chị quyển “Đề thi đẫm máu” cơ...

- Hả, thật không? Sao hôm qua mày không đưa chị? – Nghe nhắc đến tiểu thuyết trinh thám, tôi quên cả việc mình đang lái xe, quay xuống nhìn Hân với đôi mắt sáng rỡ.

- Nhưng mà em đâu có mua.

- Tại sao??? – Tôi gần như gào lên.

- Thì... tại anh Đông. Anh ấy bảo chị không thích thể loại này đâu, chị chỉ mê Doremon thôi, nên em...

- Ai bảo thế, hân nói láo. – Tôi gào lên tức tối, trong lòng bùng lên nỗi căm hận, không ngờ con người hân lại tráo trở, đều cang đến mức như thế. Thật sự là chỉ muốn tru tréo lên cho hả giận.

- Chị Dương, xe kia...

Hân bất chợt kêu lên thất thanh khiến tôi giật mình, vội nhìn về phía trước. Chiếc xe quái quỷ không biết từ đâu chui ra đang tụt còi tin tin, tôi há hốc mồm, mặt xanh như tàu lá chuối, vội vàng quẹo tay lái tránh chiếc xe.

Nhưng sự đời không bao giờ được như ý muốn, tránh vô đưa thì gặp vô đưa, ngay khi tôi vừa tránh được chiếc xe ô tô thì:

- AAAAAAA, chị Dương, cột điện.

Bình, bốp, rầm...

Một chuỗi những âm thanh hay ho vang lên và điều gì đến cũng phải đến. Xe một nơi, người một ngã, trên vỉa hè, một vụ tai nạn giao thông “thảm khốc” vừa xảy ra.

Tôi lồm cồm bò dậy, nhăn nhó nhìn Hân hỏi:

- Có sao không?

- Em không sao, chỉ bị trầy một chút thôi. Nhưng... xe tụt xích rồi, làm sao giờ? – Hân nói rồi mếu máo nhìn sang con xe đáng thương.

Tôi nhìn nó, bối rối gãi đầu gãi tai. Đúng lúc ấy, chợt có tiếng phanh xe đạp. Tôi giật mình, quay ra nhìn, chẳng biết nên vui hay nên buồn.

- Anh Đông. – Hân nhìn người vừa mới đến, nó gần như hét toáng lên.

Hân khẽ mỉm cười với Hân rồi quay ra hắt hàm với tôi:

- Sao thế này?

- Thì như anh thấy, tai nạn. – Tôi đáp cụt lủn.

- Nhưng sao lại tai nạn? – Hân gần như gất lên.

- Tại nó, ai bảo nó cứ đứng chình ịch ở đây cơ chứ. – Tôi đổ luôn tội cho cái cột điện.

- Lại chống mắt lên chứ gì, đi đường chẳng bao giờ để ý cả, nhắc bao lần rồi, sao em lúc nào cũng hậu đậu thế! Em vừa làm liên lụy cả Hân nữa đấy. – Hân nhún mày tỏ vẻ không hài lòng.

Tôi tức, thật sự rất tức giận. Tại sao hân có thể quát tháo với tôi, người vừa trải qua một vụ tai nạn “thảm khốc” cơ chứ. Đúng là đồ ác bá. Tôi nghĩ rồi mím chặt môi, cố gắng nuốt cục tức vào trong, liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tay:

- Em không thêm đôi co với anh. Bây giờ anh đưa Hân đến trường trước hộ em, nó có tiết kiểm tra.

- Thế còn chị thì sao? – Hân nhìn tôi với ánh mắt ái ngại.

- Còn sao nữa, dắt xe đi sửa thôi. Mày cứ đi trước đi, tiết đầu của chị là tiết công dân, thầy Lâm hiền lắm.

- Vậy em đi trước nhé!

- Nhanh lên Hân, muộn rồi. “Người ta” đi học muộn quen rồi, kệ đi. – Hân vừa gạt chân trống vừa nói với cái giọng tỉnh bơ.

Nhìn theo bóng hắt và Hân, tôi nắm chặt hai tay, miệng không ngừng rủa xả, chân đạp liên hồi vào cột điện “Nguyễn Thành Mông chết bầm chết dập, ta hận mi, ta ghét mi, cầu cho khuôn mặt “đập chai” của mi bị biến dạng trở lên xấu xí”.

Sau khi cơn giận đã giảm đi ít nhiều, tôi khập khiễng đi đến bên con xe cào cào đáng thương, dựng nó lên và nhăn mũi nhìn thân xác tàn tạ của nó. Nhưng có lẽ chủ nhân của nó là tôi còn đáng thương hơn gấp bội, kiểm tra 15’ vẫn đầu giờ. Quá đen.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Thân tàn ma dại bước vào cổng trường, tôi bỏ qua cái lắc đầu kiểu “quen quá rồi” của bác bảo vệ, vội vàng phi đến trước cửa lớp 10 Lý lòng không có mong mỏi gì hơn là hôm qua tôi đã trông gà hóa quốc mà nhìn nhầm thời khóa biểu.

Nhưng tiếc là mắt tôi vẫn còn tinh lắm, bằng chứng là trong lớp học lúc này, cô Xuân, giáo viên dạy bộ môn Văn lớp tôi, đang ngồi trên bàn giáo viên, tay khẽ đẩy gọng kính đỏ, mắt mở to thật to khi nhìn thấy tôi lấp ló ngoài cửa.

- Chuyện gì đang xảy ra đây? Dương, em có biết còn 20 phút nữa là hết giờ rồi không? – Cô Xuân nói với giọng lạnh te.

- Em bị tai nạn, hỏng xe cô ơi. – Tôi thanh minh kèm theo một nụ cười nham nhở.

Cô Xuân nhìn khuôn mặt bết bát mồ hôi của tôi, thờ dài lắc đầu một hồi rồi mới nói:

- Thôi được rồi em vào đi, cô sẽ cho em làm bài 15 phút riêng.

Câu trước thì hay ho, câu sau thì thật đáng đánh. Tôi bước vào lớp với bộ mặt thâm não, trong đầu hình dung ra con ngỗng Văn đang phấp phới trước mắt mình.

- À, khoan đã... – Cô Xuân bất chợt lên tiếng khi tôi chuẩn bị bước về chỗ ngồi - Dung và Hải tạm chuyển sang chỗ khác để bàn đầu cho Dương ngồi làm bài kiểm tra nhé!

Tôi, đã không còn một mảnh giáp nào trên mặt trận chiến đấu với môn Văn.

...

Địa điểm: căng tin trường.

Thành phần: những đứa mồm to nhất lớp 10 Lý.

- Thế nào, mày chiến đấu tốt không? Liệu có được 4 điểm không? – Cái Phương “Ú” hỏi tôi, kèm sau đó là tiếng mút chụt lớn, nửa cốc trà sữa đã vào bụng nó.

- Mày trông tao giống người chiến thắng trở về à? – Tôi nhìn nó bằng ánh mắt ai oán.

- Bà nói sai rồi Ú, cái Dương nó đâu có đi chiến đấu, phải nói là nó đi...ơ, đi gì ấy nhỉ? – Thăng Hiệp “Hấp” hóng hớt định chen miệng vào nói, nhưng ngắt một nỗi học dốt Văn còn hơn cả tôi nên rặn mãi không ra được từ cần nói.

- Đi nạp mạng. – Nhỏ Băng lên tiếng, nhìn Thăng Hiệp với ánh mắt thương hại. Khuôn mặt xinh đẹp có chút kiêu kì của nó hơi hếch lên.

- À, ừ đúng rồi, đúng rồi. Chính là ý trăm cần nói, đi nạp mạng.

Lập tức Thăng này nhận được một cú giắt tóc, một cái nhéo tai và một phát đâm vào lưng. Đau không còn gì để nói.

Tôi ngoao ngán nhìn lũ bạn đều, lại méo mặt khi nghĩ đến cảnh tượng cô Xuân “kính đỏ”, mắt gần rớt ra ngoài khi cầm bài văn vồn vện năm dòng của tôi, sau đó không ngần ngại chấm luôn con 2 vừa to vừa đẹp vào ô điểm.

Tôi thì chả ngần điểm thấp đâu, cái quan trọng là khi anh Tùng hỏi, tôi sẽ chẳng biết trả lời thế nào. Nếu biết tôi bị điểm thấp thế này, anh ấy sẽ không mắng đâu nhưng cái cách anh ấy thờ dài rồi lắc đầu đầy buồn bã cũng đủ khiến tôi ăn năn cả tuần, híc híc.

- Thôi bỏ qua chủ đề này đi, cái chính là sao hôm nay mày đi muộn thế? – Nhỏ Băng nhìn khuôn mặt thâm não của tôi, hỏi.

- À, thì lúc này trong lớp tao nói rồi đấy thôi. Tao bị tai nạn, hỏng xe. – Tôi khẽ nhún vai, đáp.

Ba đưa còn lại đồng loạt quay ra nhìn tôi như muốn nói :” Con này lại điều rồi”.

- Chúng mày không tin thì thôi, tao bị tai nạn thật lại còn. – Tôi giận dỗi gào lên.

- Ủ, thế làm sao mà bị tai nạn? – Người lên tiếng là thằng Hiệp hấp, nó đang cố tỏ ra cho tôi thấy là nó rất tin tưởng tôi.

- Đâm cột điện. – Tôi đáp cụt lùn.

Ngay lập tức, thằng Hiệp và nhỏ Phương cười rú lên như phải gió. Duy chỉ có nhỏ Băng là không cười, nhưng cái cách nó mím môi rồi ngoảnh mặt sang hướng khác cũng đủ khiến tôi giận điên lên.

- Chúng mày có thôi đi không hả? – Tôi gào lên bức bối rồi nghiêng răng lăm bằm. – Đen cả đui, không biết có phải tao bị sao quá tạ chiếu trúng không nữa. Mới sáng bánh mắt đã bị tai nạn, lại còn gặp phải cái tên mắc dịch Nguyễn Thành Mông nữa chứ!

- Này, đừng nói với tao Nguyễn Thành Mông mà mày nói chính là Nguyễn Thành Đông, hotboy lớp 11 Toán đấy nhé! – Nhỏ Phương trợn ngược mắt lên nhìn tôi, tay đẩy cốc trà sữa sang một bên.

- Còn ai bắn bừa và đều cẳng được như hần cơ chứ. – Tôi cay cú nói và ngay lập tức lãnh hậu quả cho phát biểu “thiếu suy nghĩ” của mình. Nhỏ Phương giờ chân đạp tôi bắn ra khỏi chỗ, một cú knock out tuyệt đẹp. Lạy hồn tôi đã quên mất ở đây có một đứa mê zai hơn mê ăn.

- Mày là cái đồ dã man tàn bạo, đồ trọng sắc khinh bạn. – Tôi vừa xoa mông vừa lườm nó một cái lác mắt, kéo ghế ngồi lại chỗ cũ.

Vừa lúc đó, Phong từ quầy căng tin trở về, trên tay linh kính nào đồ uống, nào ô mai, bím bím. Cậu ta đặt chúng xuống bàn rồi lôi trong túi quần ra một gói đậu phộng vất cho tôi.

- Đây.

Phong lúc nào cũng vậy, lạnh lùng đến bức mình và kiêu lời đến khó tin. Nhưng đã quá quen với tính cách của cậu ta rồi nên tôi chả thèm để ý, chộp lấy gói đậu phộng, bóc vỏ và ăn ngon lành.

- Tại sao tui không có? Thiên vị. - Nhỏ Phương nhìn gói đậu phộng trên tay tôi rồi quay sang chất vấn Phong.

Tôi bóc vài hạt đậu phộng, bỏ vào miệng nhai rôm rốp rồi nhìn nó cười đắc tiện:

- Một gói đậu phộng khác nào muối bỏ biển so với mày. Vì thế mày ăn làm gì, phí tiền ê hê hê.

Phương nhìn tôi và Phong bằng ánh mắt hần học, nó lăm vể mặt giận dỗi rồi quay ra...bóc bím bím.

Đang ăn uống ngon lành, Phong bất chợt nhú mày rồi giật tay tôi lên, hỏi một câu chẳng ra đầu chẳng ra đuôi:

- Sao thế này?

- Sao là sao cái gì? – Tôi ngờ ngác hỏi lại rồi nhìn xuống cánh tay của mình chợt giật mình khi thấy một vết màu đỏ xuất hiện trên khuỷu tay áo.

Ba đưa còn lại cũng chăm chú nhìn vào vết đỏ trên tay áo tôi để hóng hót.

- Tiết lợn ở đâu ra thế kia? – Thằng Hiệp trợn mắt nói. Ngay lập tức nó nhận được một cái cốc xém lưng đầu của nhỏ Phương:

- Vớ vẩn, đến bao giờ ông mới khôn ra được đây. Màu sắc thế kia chỉ có thể là tiết canh vịt. Sáng nay mày ăn tiết canh vệ đường hả?

- Tao đập chúng mày chết giờ, phát biểu lôm côm, sáng nay tao chỉ được có mỗi quả trứng đút vào mồm thôi đấy. – Tôi gào lên tức tối.

- Bỏ áo lên xem làm sao? Mà mày có thấy đau không?– Nhỏ Băng khẽ nhú mày hỏi. Đúng là chỉ có nó mới quan tâm đến tôi.

- Ủ, ừ, hình như cũng hơi đau. Để xem đã. – Tôi nói nhưng chưa kịp làm gì thì Phong đã nhanh tay giúp tôi kéo tay áo lên để lộ ra một vết sứt trên khuỷu tay. Dài 1 cm, rộng 5mm, chảy một ít máu, mưng một ít mủ, nói chung là một vết thương bình thường.

- Xuống phòng y tế đi. – Phong nhìn vào vết sứt trên tay tôi, nói.

- Thôi, lát nữa, trời đánh còn tránh miếng ăn. – Tôi nhăn mặt đáp, giật tay mình ra khỏi tay Phong.

- Không, ngay bây giờ, nhiễm trùng mắt. – Cậu ta nói ngắn gọn rồi kéo tay tôi đứng dậy mặc cho tôi ứ ớ chẳng lên lời. Cái con người của cậu ta thật là muốn đánh chết quá!

...

Vì một lí do trời ơi đất hỡi nào đó mà ông sửa xe vẫn chưa chịu tu sửa lại con chiến mã cho tôi vì vậy tôi đành nhờ Phong lái về. Gật đầu, phóng xe đi và im lặng, thỉnh thoảng à ừ vài cái là chuỗi những hành động mà cậu ta thực hiện mặc cho tôi huyền thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất.

Vì thế ngay khi vừa xuống xe, tôi đã vùng vằng đi vào nhà, chả thèm chào hỏi gì cả, trong bụng lăm lăm nguyên rủa Phong sẽ phải sống kiếp FA dài dài. Đang trong tâm trạng bức tức, chợt một giọng nói khó ưa vang lên khiến tôi giật mình quay ra:

- Có bạn trai đưa đón tận nhà cơ đấy...

Chắc, rõ đen, vừa về đến nhà đã gặp ngay tên mắc dịch.

Tôi đóng cánh cổng kêu đánh rầm rồi cúi kính đi vào. Tên hàng xóm đáng ghét đang ngồi cạnh chuồng chó, tay vuốt ve đầu con Rô, trông hai đứa phờ phơ không đúng là tình thân ái thân giữa chó và người.

Cả ngày đen đui bây giờ về đến nhà lại nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét này thật muốn nhồi máu cơ tim. Bây giờ mà còn đứng đây chầy cối với hán nữa không chừng tôi sẽ bị máu dồn lên não, thổ huyết mà chết quá. Tốt nhất là mặc kệ hán quan tâm làm chi cho một người. Tôi nghĩ rồi gạt gù cho là phải, bĩu mũi lườm nguyền một cái rồi nghênh ngang đi vào nhà, thực hiện chính sách đối mủi phốt, đá ông bơ với hán.

Nhưng mà cây muốn lặng gió lại chẳng ngừng, tôi bơ hán không có nghĩa là hán sẽ bơ tôi.

- Thằng nhóc vừa rồi là ai?

Cái giọng nói ngang phè phè và chua loen loét như giấm kia vang lên khiến bước chân tôi khựng lại. Gì thế này, hán định vào vai ông bố nghiêm khắc, cổ hủ đang truy xét các mối quan hệ của cô con gái là tôi hay sao? Vớ vẩn thật. Tôi nghĩ rồi quay đầu lại trừng lớn mắt nhìn hán:

- Không liên quan đến anh.

Hán chẳng thèm để ý đến thái độ tức tối của tôi thậm chí còn chẳng đếm xỉa đến lời tôi nói, tiếp tục giữ nguyên câu hỏi, ngữ khí có phần nặng nề hơn:

- Thằng nhóc vừa rồi là ai?

- Không-liên-quan-đến-anh. – Tôi gằn mạnh từng chữ một rồi lăm bắm “đá xấu trai lại còn điếc”.

- Bỏ hay bạn trai?

Tôi tức đến độ gân xanh nổi đầy, răng nanh chìa cả ra ngoài, hán đang định đo độ mặt dày với tôi đây mà. Được rồi thích thì chị đây chiều. Tôi nghĩ rồi nghênh mặt lên nhìn hán với ánh mắt thách thức:

- Bạn trai của em đấy, thế nào, đẹp trai không?

Vừa dứt lời thì “Ầng” một cái, con Rô đang lim dim mắt hưởng thụ bất chợt rú lên đau đớn, nó cụp đuôi chạy vội ra vườn. Tôi ngây ngốc nhìn theo con chó rồi lại nhìn khuôn mặt đen xì của hán, chợt cảm thấy cả người lạnh run. Không phải hán vừa sờ mó linh tinh chỗ nào của con Rô đấy chứ. Ôi Rô ơi là Rô, tao biết ngay mà, mày bị tên biến thái này lợi dụng rồi.

Trong lúc tôi còn đang đau xót cho tấm thân ngọc ngà thuần khiết của con chó thì hán đã đứng dậy, tay rút túi quần lạnh lùng đi vào nhà để lại cho tôi tiếp sập cửa to khủng khiếp, ngàn năm vang dội, uy lực vô biên. Tôi mất chữ A, mồm chữ O nhìn cánh cửa đang rung bần bật thiếu điều long ra khỏi tường mà nước mắt nước mũi chảy tong tòng. Ôi cửa của tôi, chó của tôi. Tên Thành Đông đó, hán thật có tinh thần phá hoại của chùa.

Khóc thương cho chó và cửa xong, tôi rầu rĩ đi vào nhà, theo thói quen để cặp lên bàn uống nước rồi tiến thẳng vào bếp, nơi phát ra mùi thơm quyến rũ của thức ăn. Anh Tùng đang bận rộn với một đồng nồi niêu xoong chảo, bàn tay vung vẩy cái thìa nấu, trông rất chuyên nghiệp. Anh mặc một cái áo tạp dề màu xanh dương trông yêu không chịu được.

Tôi che miệng khúc khích cười, lon ton chạy đến chỗ anh.

- Khùng ca ca, muối đã về.

Anh Tùng đang rán cá, mắt liếc tôi một cái, nhàn nhạt nói:

- Còn xưng hô kiểu đấy, có tin anh đốt hết đồng truyện của em không?

Tôi hãi, vội vàng ngậm mồm, anh Tùng có thể sẽ không đốt đồng truyện của tôi nhưng biết đâu anh ấy sẽ đem tôi thay thế cho chỗ cá nát bấy này thì sao, dám lăm đấy.

Tôi nghĩ rồi lẽ lười, đi đến bên cái tủ lạnh lấy chai nước khoáng và tu ừng ực. Anh Tùng nhìn đáng vẻ tu nước “kiểu điểm” của tôi, nhíu mày hỏi:

- Sao hôm nay em về muộn?

- À, sáng em gặp tai nạn. – Tôi khụt khịt mũi.

Anh Tùng đang lật miếng cá vội dừng động tác, quay ra nhìn tôi, sau khi đã quan sát từ chân lên đầu không thấy có gì lạ, anh ấy mới lên tiếng:

- Trông em không có vẻ gì là gặp tai nạn.

- Ai bầu, anh nhìn này. – Tôi dẫu mòm lên cái, chia vết thương trên khuỷu tay ra còn chỉ chỉ vào vết máu thấm ra trên tay áo. Anh Tùng nhìn vết thương của tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, thuận miệng hỏi:

- Thế chuyện này có liên quan gì đến việc em về muộn.

Tôi ảm ức thu tay về, đứa nào đã nói là anh ấy quý tôi nhất chứ. Và vỡ mồm đứa ấy đi (T.T)

- Ai nói không có liên quan. Tai nạn nên xe em bị hỏng. – Tôi chọc chọc hai ngón tay chỏ vào nhau, nói.

- Xe hỏng thì sao? Hân nó vẫn về sớm đấy thôi.

- Thì... nó khác. Mà anh có thấy thời tiết hôm nay có gì khác lạ không? – Tôi chớp chớp mắt hỏi.

Anh Tùng ngó mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lắc đầu:

- Không.

- Trời, anh không thấy thời tiết hôm nay rất nóng sao? Bên ngoài nắng to lắm, nắng cắt da cắt thịt à nhằm cháy da cháy thịt luôn. Nắng khủng khiếp, nắng dã man, nắng tàn bạo, nắng... .

- Thôi stop, bỏ qua cái thời tiết đi. – Anh Tùng vội giơ tay lên chặn cái miệng đang phun mưa xuân phì phì của tôi.

- Bỏ qua thì bỏ qua, xì. – Tôi làm bầm, khề bừ môi rồi tiếp tục chém gió. – Đại khái là thời tiết hôm nay rất khắc nghiệt và em, một cháu ngoan Bác Hồ, một công dân ưu tú của xã hội, một con người biết vượt lên khó khăn, vất vả, biết cố gắng, biết... .

- Dương, anh cho em 5 giây nói vào việc chính. – Anh Tùng tắt bếp, để đĩa sang một bên rồi quay sang tôi gần giọng nói, trông bộ dạng anh bây giờ rất giống chị Dậu lúc chứng kiến chồng mình bị đánh, sắp tức nước vỡ bờ đến nơi. Nhưng suy nghĩ ấy tôi chỉ dám để trong đầu thôi, đùa chứ tôi không muốn đổi chỗ ngủ cho con Rô đầu.

- Hừm, thì là thế này, hôm nay thời tiết rất khắc nghiệt, rất nóng, và em, một con người tuyệt vời, biết vượt lên vô vàn khó khăn đã phải cuộc bộ về nhà do bị hỏng xe. Chấm hết.

Tôi nói một lèo, nhưng dĩ nhiên toàn bộ đều là nói láo. Làm sao tôi dám nói với anh Tùng là khi Phong chở tôi về, bằng cách nịnh nọt, khóc lóc, uy hiếp rồi chuyển sang cầu véo, cần xé tôi đã buộc được cậu ta phải quay ngược trở lại quán truyện. Và rồi sau khi đã bứt gần hết lá của cây nhãn trước cửa quán truyện tôi đã đi đến quyết định nghe theo tiếng gọi của trái tim, nuốt nước mắt gượng cười bỏ ra gần trăm nghìn để mua tiểu thuyết trinh thám và truyện tranh. Trời ơi, bây giờ nhắc lại vẫn còn thấy đau lòng.

- Em đi bộ từ trường về? Thật? – Anh Tùng nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc.

- Anh không tin em hở? – Tôi đưa tay lên chùi nước mắt.

Anh Tùng nhìn tôi, lắc đầu thờ dài một cái rồi nói:

- Ừm, được rồi lên thay quần áo đi, chốc anh gọi xuống ăn cơm.

- Vâng ạ! – Tôi gạt đầu như bỏ ỏi, hớn ha hớn hờ chạy lên nhà. Đi ngang qua phòng đọc sách ở tầng hai tôi thấy tay vô lại đội lốt quân tử Nguyễn Thành Đông đang ngồi chăm chú đọc sách, tôi nheo nheo mắt nhìn, một cuốn sách có tựa đề “*Mickey zucker reichert*”, nếu tôi không nhầm thì cuốn sách này hoàn toàn viết bằng tiếng Anh, đã có lần tôi giờ nhầm và gần như muốn bùng nổ vì nó. Vậy mà bây giờ hân lại đang đọc nó rất chăm chú, đúng là người ngoài hành tinh.

Tôi nghĩ rồi khề thờ dài, đến bao giờ tôi mới có thể đọc một cuốn sách bằng tiếng anh nhỉ? Điều ấy chắc chắn là không tương đối với một đứa IQ 2 chữ số và cấp độ lười đang ở mức báo động như tôi rồi. Haizz.

...

Khi tôi bước chân xuống phòng ăn thì đã thấy nhỏ Hân và tên vô lại Nguyễn Thành Đông đang ngồi ngay ngắn trên bàn, một đĩa so dưa, một đĩa mứt canh ra bát, anh Tùng thì rửa rau sống ở đằng sau, thấy tôi, anh ấy khề mỉm cười, nói:

- Xuống rồi hả, anh cũng đang định gọi em.

- Vâng ạ! – Tôi khịt khịt mũi rồi kéo ghế ngồi xuống, làm bộ mệt mỏi.

Thành Đông khề liếc mắt nhìn tôi rồi nở một nụ cười đều kinh dị khiến tôi run cầm cập, bất giác thấy sờ sợ. Không phải chứ, sao tôi phải sợ hân nhỉ? Rõ dờ hơi cảm hấp. Tôi cau mày ngẫm nghĩ rồi cũng giương mắt éch lên nhìn hân, tiện tay kéo đĩa thịt quay về phía mình tránh xa tầm với của hân, coi như một lời thách thức. Chỉ cần hân sớ rớ đến đĩa thịt tôi thề sẽ quyết chiến đến hơi thở cuối cùng.

Bữa cơm anh Tùng nấu không tệ, tuy chưa đạt đến trình độ thượng thừa giống mấy anh nam 9 hoàn hảo trong tiểu thuyết nhưng được thế này đã là quá tốt rồi còn hơn người nào đó nấu cơm còn khê, luộc trứng còn sống kia. Tôi nghĩ rồi lừ mắt về phía cái tên còn đang nhóp nhép nhai miếng cá, mặt phờn không chịu được. Đúng là được đi ăn chùa có khác.

Đang ăn ngon lành, anh Tùng chợt lên tiếng hỏi:

- Hai đứa dạo này học hành có khá hơn không? Hân, Toán của em thế nào?

- Anh biết em học chuyên Văn mà, Toán của em kì này cố lắm chắc chỉ hơn 6 phẩy thôi. – Hân thật thà nói, nó nhăn nhó chọc chọc đôi đũa vào bát cơm ăn 15 phút không hết của mình.

Anh Tùng hỏi cau mày nhưng cũng không nói gì, chuyển hướng sang tôi:

- Dương, môn Văn của em. . .

Nghe anh Tùng hỏi, tôi hơi giật mình cái đũa đang định gấp miếng thịt vội vàng rút lại. Tôi cũng muốn nói như nhỏ Hân lắm nhưng khôn nổi nếu muốn môn Văn kì này đạt được 6 phẩy thì điểm học kì ít nhất tôi phải được 9. Nhưng với trình độ văn vẻ của tôi, được 7 đã là một ước mơ xa vời rồi.

Vì thế tôi đành ngồi im nuốt nước bọt ừng ực, ngẫm nghĩ một lúc lâu mới rặn ra được một câu:

- Em học chuyên Lí mà, vì thế... môn Văn, ừm... không được tốt lắm.

- Không được tốt lắm là sao? Cho anh một con số cụ thể. – Anh Tùng nghiêm khắc nói. – Ừm, em... – Tôi ấp úng không lên lời lại nhớ đến bài văn 15 phút sáng nay mà ngàn vạn lần muốn thất cổ tự tự. Đúng vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, một giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên vang lên:

- Học sinh trường chuyên, chuyện học lệch là bình thường thôi mà. Mày đừng truy Dương nữa.

Tôi bị dọa đến độ suýt nữa thì đánh rơi bát cơm. Kể cả anh Tùng và nhỏ Hân cũng đều dừng đũa, quay ra nhìn người vừa nói. Tôi sợ đến xây xẩm cả mặt mày, chăm chú nhìn khoe miệng hết cong lên rồi lại hạ xuống một cách nhịp nhàng của hân, tim gan phổi dạ dày đều rung theo nhịp rung của cơ thể.

Hân có phải là Nguyễn Thành Đông không vậy? Hay hân bị ngã cầu thang, hay là nặng quá não bị nổ mất rồi? Tôi run rẩy đưa ra hàng tá giả thiết, giả thiết gì cũng được chứ nhất quyết tôi không tin hân vừa bênh vực tôi. Như cảm nhận được ánh mắt “nóng bỏng” của tôi, hân quay sang nhìn, đôi môi mỏng như cánh hoa khẽ nâng lên, để lộ hàm răng trắng póc:

- Mày cũng phải thông cảm, Dương dạo này cũng có rất nhiều việc phải nghĩ, đúng không Dương?

Việc phải nghĩ, việc gì cơ? Tôi ngây ngẩn cả người, nhất thời không biết nên nói gì. Hân nhìn biểu hiện trên khuôn mặt tôi, ý cười trong mắt càng rõ nét, cuối cùng mở miệng nói một câu đem tôi vất xuống 18 tầng địa ngục:

- À, phải rồi, bạn trai của em có học cùng lớp không?

Thế nào gọi là giết người không cần dao??? Chính là đây.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2 (T)

Tôi đóng cánh cổng kêu đánh rầm rồi cúi kinh đi vào. Tên hàng xóm đáng ghét đang ngồi cạnh chuồng chó, tay vuốt ve đầu con Rô, trông hai đứa phờn kinh khủng, đúng là tình thân ái thân giữa chó và người.

Cả ngày đen đui, giờ về đến nhà lại nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của hân, thật muốn nhồi máu cơ tim. Bây giờ mà tôi còn đứng đây chày cối với hân nữa không chừng máu sẽ dồn lên não, thổ huyết mà chết quá. Tốt nhất là mặc kệ hân quan tâm làm chi cho một người. Tôi nghĩ rồi gật gù cho là phải, bừa mồm lườm nguyệt một cái rồi nghênh ngang đi vào nhà, thực hiện chính sách đội mũ phớt, đá ông bơ với hân.

Nhưng mà cây muốn lặng gió lại chẳng ngừng, tôi bơ hân không có nghĩa là hân sẽ bơ tôi.

- Thăng nhóc vừa rồi là ai?

Cái giọng nói ngang phè phè và chua loen loét như giấm kia vang lên khiến bước chân tôi khựng lại. Gì thế này, hân định vào vai ông bố nghiêm khắc, cồ hủ đang truy xét các mối quan hệ của cô con gái là tôi hay sao? Vớ vẩn thật. Tôi nghĩ rồi quay đầu lại trừng lớn mắt nhìn hân:

- Không liên quan đến anh.

Hắn chẳng thèm để ý đến thái độ tức tối của tôi thậm chí còn chẳng đếm xỉa đến lời tôi nói, tiếp tục giữ nguyên câu hỏi, ngữ khí có phần nặng nề hơn:

- Thăng nhóc vừa rồi là ai?

- Không – liên – quan – đến – anh. – Tôi gần mạnh từng chữ một rồi lắm lắm “đã xấu trai lại còn điếc”.

- Bỏ hay bạn trai?

Tôi tức đến độ gân xanh nổi đầy, răng nanh chia cả ra ngoài, hắn đang định độ độ mặt dày với tôi đây mà. Được rồi, thích thì chị đây chiều. Tôi nghĩ rồi vênh mặt lên nhìn hắn với ánh mắt thách thức:

- Bạn trai của em đây, thế nào, đẹp trai không?

Vừa dứt lời thì “*Ầng*” một cái, con Rô đang lim dim mắt hưởng thụ bất chợt rú lên đau đớn, nó cụp đuôi chạy vội ra vườn. Tôi ngây ngốc nhìn theo con chó rồi lại nhìn khuôn mặt đen xì của hắn, chợt cảm thấy cả người lạnh run. Không phải hắn vừa sờ mó linh tinh chỗ nào của con Rô đấy chứ. Ôi Rô ời là Rô, tao biết ngay mà, mày bị tên biến thái này lợi dụng rồi.

Trong lúc tôi còn đang đau xót cho tấm thân ngọc ngà thuần khiết của con chó thì hắn đã đứng dậy, tay rút túi quần lạnh lùng đi vào nhà để lại cho tôi tiếng sập cửa to khủng khiếp, ngàn năm vang dội, uy lực vô biên. Tôi mất chữ A, mồm chữ O nhìn cánh cửa đang rung bần bật thiếu điều long ra khỏi tường mà nước mắt nước mũi chảy tong tong. Ôi cửa của tôi, chó của tôi. Tên Thành Đông đó, hắn thật có tinh thần phá hoại của chùa.

Khóc thương cho chó và cửa xong, tôi rầu rĩ đi vào nhà, theo thói quen để cặp lên bàn uống nước rồi tiến thẳng vào bếp, nơi phát ra mùi thơm quyến rũ của thức ăn. Anh Tùng đang bận rộn với một đồng nồi niêu xoong chảo, bàn tay vung vẩy cái thìa nấu, trông rất chuyên nghiệp. Anh mặc một cái áo tạp dề màu xanh dương trông yếu không chịu được.

Tôi che miệng khúc khích cười, lon ton chạy đến chỗ anh.

- Khùng ca ca, muối đã về.

Anh Tùng đang rán cá, mắt liếc tôi một cái, nhàn nhạt nói:

- Còn xưng hô kiểu đấy, có tin anh đốt hết đồng truyện của em không?

Tôi hãi, vội vàng ngậm mồm, anh Tùng có thể không đốt đồng truyện của tôi nhưng biết đâu anh ấy sẽ đem tôi thay thế cho chỗ cá nát bấy này thì sao, dám lắm đấy.

Tôi nghĩ rồi lẽ lười, đi đến bên cái tủ lạnh lấy chai nước khoáng và tu ừng ực. Anh Tùng nhìn đáng vẻ tu nước “kiểu điếm” của tôi, nhều mày hỏi:

- Sao hôm nay em về muộn?

- À, sáng em gặp tai nạn. – Tôi khụt khịt mũi.

Anh Tùng đang lật miếng cá vội dừng động tác, quay ra nhìn tôi, sau khi đã quan sát từ chân lên đầu không thấy có gì lạ, anh ấy mới lên tiếng:

- Trông em không có vẻ gì là gặp tai nạn.

- Ai bầu, anh nhìn này. – Tôi dẩu mồm lên cái, chìa vết thương trên khuỷu tay ra còn chỉ chỉ vào vết máu bị thấm vào tay áo. Anh Tùng nhìn vết thương của tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, thuận miệng hỏi:

- Thế chuyện này có liên quan gì đến việc em về muộn.

Tôi ầm ức thu tay về, đứa nào đã nói là anh ấy quý tôi nhất chứ. Và vỡ mồm đứa ấy đi. (T_T).

- Ai nói không có liên quan. Tai nạn nên xe em bị hỏng. – Tôi chọc chọc hai ngón tay trở vào nhau, nói.

- Xe hỏng thì sao? Hên nó vẫn về sớm đấy thôi.

- Thì... nó khác. Mà anh thấy thời tiết hôm nay có gì khác lạ không? – Tôi chớp chớp mắt hỏi.

Anh Tùng ngó mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lắc đầu:

- Không.

- Trời, anh không thấy thời tiết hôm nay rất nóng sao? Bên ngoài nắng to lắm, nắng cắt da cắt thịt... à nhầm cháy da cháy thịt luôn. Nắng khủng khiếp, nắng dã man, nắng tàn bạo, nắng... .

- Thôi stop, bỏ qua cái thời tiết đi. – Anh Tùng vội giơ tay lên chặn cái miệng đang phun mưa xuân phì phì của tôi.

- Bỏ qua thì bỏ qua, xì... – Tôi làm bầm, khê bừa môi rồi tiếp tục chém gió. – Đại khái là thời tiết hôm nay rất khắc nghiệt và em, một cháu ngoan Bác Hồ, một công dân ưu tú của xã hội, một con người biết vượt lên khó khăn, vất vả, biết cố gắng, biết...

- Dương, anh cho em năm giây nói vào việc chính. – Anh Tùng tắt bếp, để đĩa sang một bên rồi quay ra gần giọng nói, bộ dạng hệt như chị Dậu lúc chứng kiến chồng mình bị đánh, sắp tức nước vỡ bờ đến nơi. Nhưng suy nghĩ ấy tôi chỉ dám để trong đầu thôi, đùa chứ tôi không muốn đổi chỗ ngủ cho con Rô đầu.

- Hừm... thì là thế này, hôm nay thời tiết rất khắc nghiệt, rất nóng, và em, một con người tuyệt vời, biết vượt lên vô vàn khó khăn đã phải cuốc bộ về nhà do bị hỏng xe. Chấm hết.

Tôi nói một lèo, nhưng dĩ nhiên toàn bộ đều là nói láo. Làm sao tôi dám nói với anh Tùng là khi Phong lại tôi về, bằng cách nịnh nọt, khóc lóc, uy hiếp rồi chuyển sang cầu véo, cần xé tôi đã buộc được cậu ta phải quay ngược trở lại quán truyện. Và rồi, sau khi bứt gần hết lá của cây nhãn trước cửa quán, tôi đã đi đến quyết định nghe theo tiếng gọi của trái tim, nuốt nước mắt gượng cười bỏ ra hơn trăm nghìn để mua tiểu thuyết trinh thám và truyện tranh. Trời ơi, bây giờ nhắc lại tôi vẫn còn cảm thấy đau lòng.

- Em đi bộ từ trường về? Thật? – Anh Tùng nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc.

- Anh không tin em hở? – Tôi đưa tay lên chùi nước mắt.

Anh Tùng nhìn tôi, lắc đầu thờ dài một cái rồi nói:

- Ừm, được rồi lên thay quần áo đi, lát anh gọi xuống ăn cơm.

- Vâng ạ! – Tôi gật đầu như gà gật, hớn ha hớn hở chạy lên nhà. Đi ngang qua phòng đọc sách ở tầng hai tôi thấy tay vô lại đội lốt quân tử Nguyễn Thành Đông đang ngồi chăm chú đọc sách, tôi neho neho mắt nhìn, một cuốn sách có tựa đề “*Mickey zucker reichert*”. Nếu tôi không nhầm thì cuốn sách này hoàn toàn viết bằng tiếng Anh, đã có lần tôi giờ nhầm và gần như muốn bùng nổ vì nó. Vậy mà bây giờ hần lại đang đọc nó rất chăm chú, đúng là người ngoài hành tinh.

Tôi nghĩ rồi khê thờ dài, đến bao giờ tôi mới có thể đọc một cuốn sách bằng tiếng anh nhỉ? Điều ấy chắc chắn là không tương đối với một đứa IQ hai chữ số và cấp độ lười đang ở mức báo động như tôi rồi. Haizz...

-o0o-

Khi tôi bước chân xuống phòng ăn thì đã thấy nhỏ Hân và tên vô lại Nguyễn Thành Đông đang ngồi ngay ngắn trên bàn, một đĩa so dưa, một đĩa mứt canh ra bát to, anh Tùng thì rửa rau sống ở đằng sau, thấy tôi, anh ấy khê mỉm cười, nói:

- Xuống rồi hả, anh cũng đang định gọi em.

- Vâng ạ! – Tôi khụt khịt mũi rồi kéo ghế ngồi xuống, làm bộ mệt mỏi.

Thành Đông khê liếc mắt nhìn tôi rồi nở một nụ cười đều kinh dị khiến tôi run cầm cập, bất giác thấy sờ sợ.

Không phải chứ, sao tôi phải sợ hần nhỉ? Rõ dờ hơi cảm hấp. Tôi cau mày ngẫm nghĩ rồi cũng giương mắt éch lên nhìn hần, tiện tay kéo đĩa thịt quay về phía mình tránh xa tầm với của hần, coi như một lời thách thức. Chỉ cần hần sớ rờ đến đĩa thịt, tôi sẽ quyết chiến đến hơi thở cuối cùng.

Bữa cơm anh Tùng nấu không tệ, tuy chưa đạt đến trình độ thượng thừa giống mấy anh nam chính hoàn hảo trong tiểu thuyết nhưng được thế này đã là quá tốt rồi còn hơn người nào đó nấu cơm còn khê, luộc trứng còn sống. Tôi nghĩ rồi lừ mắt về phía cái tên còn đang nhóp nhép nhai miếng cá, mặt phờ không chịu được. Đúng là được đi ăn chùa có khác.

Đang ăn ngon lành, anh Tùng chợt lên tiếng hỏi:

- Hai đứa dạo này học hành có khá hơn không? Hân, Toán của em thế nào?

- Anh biết em học chuyên Văn mà, Toán của em kì này cố lắm chắc chỉ hơn 6.5 thôi. – Hân thật thà nói, nó nhăn nhó chọc chọc đôi dũa vào bát cơm ăn 15 phút không hết của mình.

Anh Tùng hơi cau mày nhưng cũng không nói gì, chuyển hướng sang tôi:

- Dương, môn Văn của em...

Nghe anh Tùng hỏi, tôi hơi giật mình cái dũa đang định gắp miếng thịt vội vàng rút lại. Tôi cũng muốn nói như nhỏ Hân lắm nhưng khôn nổi nếu muốn môn Văn kì này đạt được 6.5 thì điểm học kì ít nhất tôi phải được 9. Nhưng với trình độ văn về của tôi, được 7 đã là một ước mơ xa vời rồi.

Vì thế tôi đành ngồi im nuốt nước bọt ừng ực, ngẫm nghĩ một lúc lâu mới rặn ra được một câu:

- Em học chuyên Lí mà, vì thế... môn Văn, ừm... không được tốt lắm.

- Không được tốt lắm là sao? Cho anh một con số cụ thể. – Anh Tùng nghiêm khắc nói.

- Ừm, em... - Tôi ấp úng không nên lời lại nhớ đến bài văn 15 phút sáng nay mà ngàn vạn lần muốn thất cổ tự tử. Đúng vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, một giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên vang lên:

- Học sinh trường chuyên, chuyện học lệch là bình thường thôi mà. Mà đừng truy Dương nữa.

Tôi bị dọa đến độ suýt nữa thì đánh rơi bát com. Kể cả anh Tùng và nhỏ Hân cũng đều dừng đũa, quay ra nhìn người vừa nói. Tôi sợ đến xây xẩm cả mặt mày, chăm chú nhìn khoé miệng hết cong lên rồi lại hạ xuống một cách nhịp nhàng của hân, tìm gan phổi dạ dày đều rung theo nhịp rung của cơ thể.

Hân có phải là Nguyễn Thành Đông không vậy? Hay hân bị ngã cầu thang, hay là nắng quá não bị nổ mất rồi? Tôi run rẩy đưa ra hàng tá giả thiết, giả thiết gì cũng được chứ nhất quyết tôi không tin hân vừa bệnh vực tôi. Như cảm nhận được ánh mắt “nóng bỏng” của tôi, hân quay sang nhìn, đôi môi mỏng như cánh hoa khẽ nâng lên, để lộ hàm răng trắng bóc, đều tăm tắp như bắp ngô:

- Mà cũng phải thông cảm, Dương dạo này cũng có rất nhiều việc phải nghĩ, đúng không Dương?

Việc phải nghĩ, việc gì cơ? Tôi ngây ngẩn cả người, nhất thời không biết nên nói gì. Hân nhìn biểu hiện trên khuôn mặt tôi, ý cười trong mắt càng rõ nét, cuối cùng mở miệng nói một câu đem tôi vất xuống 18 tầng địa ngục:

- À, phải rồi, bạn trai của em có học cùng lớp không?

Thế nào gọi là giết người không cần dao? Chính là đây.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Tiếng đũa rơi vang lên khô khốc trong không khí. Anh Tùng và nhỏ Hân không hẹn cùng quay ra nhìn tôi bằng ánh mắt đờ đẫn như không dám tin đây là sự thật. Bản thân tôi cũng đang rơi vào trạng thái tương tự.

Cái chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Tôi có bạn trai? Tôi có bạn trai từ bao giờ, tại sao trong khi bản thân tôi còn không biết mặt tên bạn trai mình tròn méo ra sao thì hân lại dám mở cái mồm điều ngoa của mình ra ăn gian nói phét chứ.

Tôi điên tiết mà không biết nên làm gì, chỉ có thể há mồm ra mà nhìn hân trừng trừng. Đã vậy hân lại làm bộ như không liên quan đến mình, thản nhiên lia đũa càn quét khắp bàn ăn mặc cho ba con người còn lại đang trong trạng thái đờ toản tập.

Cuối cùng người phá vỡ cục diện im lặng này giờ là nhỏ Hân, nó đột nhiên vỗ đùi đánh đét một cái rồi bật cười sung sướng, quay sang tôi hỏi một chập bốn năm câu hỏi mà lại toàn mấy câu linh tinh:

- Trời đất ơi chị Dương có người yêu. Đẹp trai không chỉ? Học giỏi không chỉ? Nhà giàu không chỉ? Hai người yêu nhau được bao lâu rồi?

Đúng lúc tôi không thể chịu đựng được nữa, chuẩn bị quay sang sặc cho nó một trận nên thân thì một giọng nói lạnh lùng đã kịp thời vang lên cắt đứt sự hào hứng của Hân:

- Hân, bớt nói nhảm đi.

Anh Tùng đã khôi phục được trạng thái của mình, quay sang liếc Hân một cái rồi trực tiếp chiếu thẳng ánh mắt lạnh lùng vào tôi. Biết không thể tránh né được nữa, tôi đành nhẩn nha nhìn anh rồi ấp úng lên tiếng:

- Thực ra thì... ừm không phải, em chỉ là... nói chung là... à, đại khái là... sự thật đó là, ừm...

Cứ thế tôi ngắc ngứ cả nửa ngày với cái đại khái là nói chung là của mình đến nỗi chộc cho một người ôn hoà như anh Tùng phải nổi giận mà giáng mạnh bát com đang cầm trên tay xuống bàn, gắt lên:

- Em còn không mau chóng giải thích cho rõ ràng thì việc nấu com, rửa bát, giặt quần áo, quét dọn nhà cửa trong tháng tới sẽ do em hoàn toàn phụ trách đấy.

Đúng là hình phạt dã man tàn bạo, tôi nghe mà không khỏi rét run, vội vàng lên tiếng phân bua:

- Không phải đâu anh Khùng à nhầm anh Tùng, em thề với Đức mẹ trên cao, với chúa Giêsu, với thánh Ala với thần Zeus, thần Poseidon, thần Eros... Còn nữa, chờ tí để em đi lấy quyển Thần thoại Hy Lạp. – Tôi nói rồi định xoay đầu bỏ chạy nhưng chưa kịp thực thi hành động thì đã bị giọng nói lạnh lùng của anh Tùng đánh cho sao giăng đầy đầu.

- 1... 2... – Anh Tùng chân vắt chữ ngũ, tay khoanh trước ngực, mặt lạnh như cái tủ đá. Thái độ nghiêm túc đến đáng sợ này khiến tôi hết ham đi tìm các vị thần mà vội quỳnh quáng lên tiếng:

- Được rồi, được rồi, em vào trọng tâm chính ngay đây, anh chẳng có tí tế bào hài hước nào cả.

- Nói ngay đi.

- Chuyện cũng chẳng có gì. Em không hề có bạn trai là hấn ta ăn gian nói phét thôi. – Tôi cau mày nói, tay chỉ thẳng vào cái khuôn mặt nhon nhon kia.

Phải công nhận một điều là hấn rất biết cách hưởng thụ cuộc sống. Vừa nhàn nhã húp bát canh thơm ngon, ngọt lành (thực ra thì tôi thấy nó vẫn hơi mặn) vừa xem anh em tôi “đổi âm”, làm gì còn cái sướng nào hơn cái sướng này nữa? Đúng là đồ vô lại, vô lương tâm, ta nguyên rửa mi uống canh bị sặc, ăn rau bị hóc.

Hấn đón nhận cái nhìn hấn học cùng ngón tay trở không mấy thiện ý của tôi bằng một nụ cười toả nắng để lộ ra hàm răng đều tăm tắp.

- Hấn ta? Ăn gian nói phét? – Nhân vật gây ra chuyện lúc này mới lên tiếng, lại còn bằng một chất giọng cực kỳ ngọt ngào nữa chứ. Đúng là lừa tình level max.

- Đúng vậy! – Tôi gật đầu rồi héch mặt lên trần, đùa à, Nguyễn Ánh Dương tôi đây, đầu đội trần, chân đạp tông sao phải sợ bố con thằng nào.

- À, giỏi. Thế lúc đi học về là ai lai em? – Hấn khẽ mỉm cười, lông mày hơi nhướn lên.

- Lai... lai về? Ai cơ, làm gì có chuyện đấy. Nói cái gì lung tung chả hiểu. – Tôi vờ gãi đầu gãi tai, mắt chớp chớp mồm đớp đớp liên hồi.

Đáp lại tôi là một tràng cười lớn sáng khoái.

- Ha ha, Dương cô nương à, mắt anh trái phải đều 10/10 hết đấy, anh nhìn rõ cảnh em loì chơi nhảy xuống khỏi yên xe còn phui mông vài cái rồi mới đi vào, hình ảnh cực kỳ rõ nét nhé!

Nghe đến đây, tôi nhảy dựng người lên, trợn mắt nói:

- Này anh điều nó vừa vừa thôi, ai phui mông bao giờ, hành động đó gọi là chinh trang lại quần áo. Sao lại có người học dốt Văn thế nhở.

- Đây, em tự nhận rồi nhé, còn dám nói không có ai lai về? – Hấn khẽ mỉm cười, môi vẽ thành một đường cong hoàn hảo, trông đến là ngứa mắt.

Tôi giật mình, chết điếng cả người, mồm há ra rồi lại ngậm vào. Chối đi chối lại rốt cuộc vẫn bị hấn lừa vào tròng, biết không thể quanh co được nữa, tôi đành vờ gãi đầu, cười cười nói:

- AA... À, nhớ rồi. Đúng là lúc đi học về em có nhờ thằng bạn lai, không biết tại sao lúc này lại quên mất hơ hơ. Đạo lại trí nhớ kém tẹ cơ.

- Bạn ư? Thế sao lúc anh hỏi thằng nhóc đó là ai em lại bảo đó là bạn trai em? – Tên cáo gian ác lại tiếp tục dồn tôi vào góc tường, trên môi hấn vẫn là nụ cười nhon nhon đáng ghét. Không hiểu sao tôi thấy hấn có vẻ đang rất vui. Cái sự nghiệp truy vấn dồn ép tôi khiến hấn hạnh phúc đến thế sao?

Nghĩ đến đây tôi chợt thấy rùng mình, biến thái, đích thực là tên biến thái.

- Này, nói gì đi chứ? – Thấy tôi hồi lâu không lên tiếng, hấn bèn hươ hươ tay trước mắt tôi, gất lên.

- Nói gì bây giờ? – Tôi khẽ cau mày – Nói rằng anh chẳng có tí thông minh, tí tinh tế nào của một người đàn ông à? Em chỉ nói đùa mà thôi, nếu cậu ta là bạn trai em thật thì có cho cả đồng tiền em cũng chẳng nói cho anh biết đâu.

Trong không khí chợt vang lên tiếng thờ phào nhẹ nhõm. Một giọng nói nhẹ nhàng bất chợt vang lên:

- Vậy là người lai em về không phải bạn trai em?

Người vừa lên tiếng là anh Tùng. Khuôn mặt anh đã dịu lại, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng. Có vẻ như anh đã hết giận rồi. Tôi nghĩ rồi ra sức gật đầu lia lịa, miệng cười toe toét:

- Vâng, em ngoan lắm, làm gì mà đã có bạn trai.

- Vậy là em có người lai về? – Vẫn rất nhẹ nhàng.

- Em... ơ...

- Vậy là em không phải đi bộ?

- Em, không phải...

- Vậy là em nói dối anh. Giỏi lắm! – Anh Tùng khề gằn giọng, kết thúc bằng một câu “khen ngợi” ngắn gọn.

Tôi cúi gầm mặt xuống, lại nhớ đến lúc nãy ở trong nhà bếp nói dối liên thiên với anh mà tự thấy xấu hổ vô cùng.

- Muốn anh phạt em thế nào đây Dương? – Anh Tùng ôm trán, lắc đầu hỏi tôi.

- Em sẽ quét nhà trong một tháng – Tôi nhanh nhẩu nói.

- Không, anh không thể để con Rô bị em dùng chổi đuổi trong vòng một tháng được. – Anh Tùng lắc đầu dứt khoát nói.

- Thế thì em sẽ rửa bát vậy. – Tôi rầu rĩ nói.

- Bát nhà mình không nhiều như thế đâu.

- Giặt quần áo thì sao? – Tôi tiếp tục gợi ý.

- Máy giặt vừa mới được sửa, anh không muốn tốn tiền sửa nữa.

- Em sẽ giặt tay vậy. – Tôi xị mặt xuống.

- Thôi đi cô nương, em định biến quần áo nhà mình thành rẻ rách hết à? – Anh Tùng làm bộ chán nản nói.

Cái kiểu đầu cứ xúc xiềng anh em thế nhỉ? Tôi khề lườm anh Tùng một cái, rồi cau có nói:

- Thế thì em phải làm gì?

- Không cần làm gì cả nhưng tiền tiêu vặt tháng tới của em sẽ được xung vào công quỹ. – Anh Tùng đưa kết luận.

Nghe đến đây tôi gần như không tự chủ được mà nhảy dựng lên, nhìn anh Tùng bằng ánh mắt hoảng hốt:

- Không thể nào, anh định làm gì với nguồn sống của em?

- Số tiền đó sẽ được dùng để mua một số vật dụng chung cho nhà mình.

- Như thế là không công bằng, như thế là vô nhân đạo, là tư bản, là bóc lột tiền tài của dân. Em không đồng ý. – Tôi rất không khách khí mà đập bàn nêu ý kiến.

- Không công bằng ở chỗ nào? – Đáp lại thái độ hùng hổ của tôi, anh Tùng vẫn rất nhẹ nhàng và tỉnh cảm.

- Thì... biết là em có lỗi nhưng không thể phạt bằng cách ấy được. Dùng tiền tiêu vặt của em để mua vật dụng chung thì anh và Hân lợi quá còn gì. Giống như hai người đang tận hưởng sung sướng trên sự đói khát của em vậy. – Tôi cau có đưa ra lý luận của mình.

Anh Tùng nhìn khuôn mặt cau có của tôi, khề mỉm cười, tay gõ nhịp xuống mặt bàn rồi từ tốn nói:

- Có cần anh liệt kê những vật dụng chung cần mua không? Đảm bảo em sẽ thấy hình phạt này cực kỳ công bằng.

- Anh liệt kê đi, làm gì có hai chữ công bằng trong chuyện này chứ. – Tôi làu bàu.

- Ừm, tốt. Thứ nhất, cái chổi chít quét nhà. Hôm nọ em nô với con Rô, giờ chỉ còn lại cái thân chổi thôi, có cần lấy ra cho em xem không?

- Ồ, cái đấy...

- Thứ hai, cái bát nhựa cho Rô ăn. Mấy ngày trước em đi học muộn, dắt xe vội nghiêng qua, nát bát rồi. Tang chứng vật chứng vẫn ở ngoài sân kia.

- Tại... em vội quá.

- Thứ ba, cái quạt cây hoa phượng, điện cơ 91, chạy tốt như thế, em chum vô chấn vào đầu quạt, chơi trò hang động, rồi thì lỡ chân đạp khiến đầu quạt một nơi, thân quạt một nẻo. Hiện vật vẫn còn trên phòng em đấy.

- Em lỡ chân chứ bộ.

- Còn cả cái nồi kho thịt, hôm qua trong lúc nấu cơm, em mãi xem tivi nên làm cháy nữa. Đây là anh còn chưa tính chỗ đĩa bị em đem ra chơi chuyền và mấy cái bát con bị vỡ. – Anh Tùng nói với vẻ mặt không thể chán nản hơn.

- Chỗ đĩa kia có làm sao đâu. – Tôi vẫn còn cố cãi.

- Ai bảo không sao, em chơi xong không cất đi bây giờ thành đồ chơi của con Rô rồi.

Anh Tùng vừa dứt lời thì hai con người đang cố nhịn cười từ nãy đến giờ cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa phải phá lên cười như điên như dại. Nhỏ Hân biết ý chỉ che miệng khúc khích cười còn tên hàng xóm mặc dịch Nguyễn Thành Đông thì không nể mặt ai cả, cứ gục đầu xuống bàn và cười như nắc nẻ.

Tôi ngượng chín cả người chỉ còn biết cúi gằm mặt xuống. Anh Tùng nhìn tôi, khẽ mỉm cười hỏi:

- Thế nào, em còn thấy không công bằng nữa không?

- Ừ hừ. – Tôi ngoảnh mặt sang hướng khác, không đáp.

- Dối cái gì, hình phạt nhẹ nhất dành cho em rồi đấy. Bây giờ thì rửa bát đi, làm cẩn thận đừng đánh vỡ cái gì đấy. – Anh Tùng xoa xoa đầu tôi, rồi đút tay vào túi quần đi lên tầng.

Tôi lờm theo bóng anh rồi vội vã chạy đến bên nhỏ Hân, kéo kéo tay nó cầu cạnh:

- Hân ơi, Hân à, tháng tới mày phải cứu chị, nếu không chị sẽ chết đói đấy hu hu.

- Em...

- Hân, lên đây anh kiểm tra Toán của em một chút.

Tiếng anh Tùng vọng xuống từ tầng hai đã cắt đứt nguồn viện trợ cuối cùng của tôi. Nhỏ Hân còn thảm hơn, nó nặng nề đứng dậy, lê từng bước lên tầng mà cái mặt thì sầu như đi đưa đám. Kể ra thì tôi vẫn còn may mắn chán vì anh Tùng học Văn cũng không giỏi lắm.

Tôi gật gù nghĩ thầm rồi chột giật mình khi nghe thấy tiếng cười khê vang lên bên cạnh.

- Đáng đời. – Thành Đông khẽ nhếch mép, nhìn tôi cười cực kỳ sung sướng.

Nhìn thấy nụ cười đều cằng của hân tôi cáu tiết gất lên:

- Tất cả đều tại anh mà ra, thế mà còn ngồi đây cười. Anh là cái đồ... đồ đồ vô lại, vô lương tâm, xấu xa, đều cằng, vân vân và mây mây.

- Ô hay, sao mắng anh. Tại em nói dối đấy chứ. – Hân tròn mắt ngơ ngác nhìn tôi.

- Đó không phải nói dối mà là nói đùa, anh không phân biệt được à. – Tôi cau có bậm môi.

- Không khác nhau là mấy. Nhưng mà, anh ghét nhất việc em đem chuyện người yêu ra để đùa. Không thú vị chút nào, lần sau tốt nhất đừng như thế.

Thái độ nghiêm túc cộng với giọng nói hơi lạnh lùng khiến tôi có chút giật mình, bất giác ngăn người ra. Nhìn thấy sự ngơ ngác trên khuôn mặt tôi, hân khẽ cúi đầu, mỉm cười rồi đứng dậy, nói nhỏ:

- Ừm, nói chung không có người yêu là tốt.

- Tốt ư? Tốt chỗ nào? – Tôi hỏi lại trong vô thức, đột nhiên thấy cả mặt nóng ran.

- Quá tốt ấy chứ, anh đang định làm lễ cầu kinh, khấn trời, khấn phật phù hộ cho cậu bạn kia của em. May mà cậu ta không sa vào hố quỷ. Ha ha ha.

Hân chớp mắt một cái rồi bật cười sáng khoái. Sau đó đút tay vào túi quần bước ra ngoài cửa.

- Đồ đáng ghétttt... – Tôi nắm chặt tay lại, gào lên tức tối, phải cố gắng lắm mới có thể kìm chế không ném hết cỡ bát đĩa trên bàn này vào người hân.

Tôi ghét hân thật sự vô cùng và cực kì ghét hân!

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4 (1)

Sáng sớm tinh mơ khi mà con gà trống đã cất tiếng gáy ó ó o của mình được một lúc lâu, tôi mới lò dò đi xuống nhà bếp, một tay che cái ngáp dài, một tay xách ba lô con cóc.

Trên bàn ăn anh Tùng đã mũ áo chỉnh tề, đang nhai nhai nhai nốt cọng mì tôm trong bát. Nhìn thấy tôi, anh khẽ nhăn mày nói:

- Mới sáng sớm mà làm bộ mặt gì kia cô nương? Em đã rửa mặt chưa thế?

- Vì sáng sớm nên em mới có bộ dạng này đây. Mà em thề với anh là em đã rửa mặt trên dưới 10 lần rồi mà mí mắt nó cứ cụp xuống mới bực cơ. – Tôi dụi dụi mắt, lau bầu.

- Thôi đi, anh hải cái màn thể thốt của em lắm rồi. Ăn sáng đi rồi còn đi học. – Anh Tùng nói rồi chỉ vào gói mì tôm vẫn chưa bóc vỏ bên cạnh.

- Không phải chứ, chỉ là vài động tác nho nhỏ thôi mà sao anh không pha mì luôn cho em. – Tôi dùng đũa chọc chọc vào gói mì, ai oán liếc nhìn anh Tùng.

- Chỉ là vài động tác nho nhỏ thôi sao em không tự làm. Pha mì đi rồi còn ăn, lười quá hoá đàn đày. – Anh Tùng nói rồi đứng dậy, cầm bát mì chỉ còn nước đi ra bồn rửa bát.

Tôi khẽ bĩu môi, tay bóc gói mì tôm, miệng lẩm bẩm:

- Em vốn đàn rồi, có đàn thêm tý nữa cũng chẳng sao.

- Nói gì thế? – Anh Tùng đang rửa bát quay phắt lại nhìn tôi, hỏi.

- Dạ, không. Em có nói gì đâu. – Tôi chom chớp mắt, nói láo ngay tắp lự.

Anh Tùng khẽ nhú mày một cái rồi lại quay về với cái bồn rửa bát. Hừ hờn, anh Tùng ghét nhất là những người không có chí tiến thủ, để anh nghe được câu vừa rồi chắc chắn sẽ bị lườm cho đến chết. Đúng là một lão già khó tính.

Tôi nghĩ rồi nhanh tay đổ nước sôi vào bát mì.

Đang nhồm nhoàm nhai mì tôi chợt giật mình nhận ra là từ sáng đến giờ không thấy nhỏ Hân đâu. Nghĩ đến đây, tôi bèn ngược mắt lên, nhìn anh Tùng hỏi:

- Ủa nhỏ Hân đâu rồi anh?

- Nó sang nhà thằng Đông để đi học rồi. – Anh Tùng đáp gọn ghẽ.

- Đi học thì đến trường chứ sang nhà tên đó làm gì, kì cục. – Tôi nhú mày thắc mắc.

- Đừng nói là em không nhớ xe mình bị hỏng đấy nhé. Hân nó sang nhà thằng Đông để đi nhờ xe, không lẽ em định bắt anh chở cả hai đứa? – Anh Tùng đi đến bên bàn ăn, cốc đầu tôi một cái rõ đau.

- À, ra vậy. – Tôi vừa xoa xoa đầu vừa gật gù.

Anh Tùng nói tôi mới nhớ ra. Vì con xe chiến mã của tôi vẫn đang ngự ở quán sửa xe “Tur Phệ” nên trong nhà chỉ còn độc con châu chấu đen của anh Tùng. Còn nhỏ Hân, đừng ai vội thắc mắc tại sao nó không có xe, bởi vì một sự thật vô cùng khó tin lại đang xảy ra ở đây đó là con nhỏ không biết đi xe đạp mặc dù nếu tính cả tuổi mẹ thì nó đã bước sang tuổi 16 (Gào).

Cũng may nhóc Khôi đã được gửi cho ông bà nội từ đầu tuần chứ không thì lấy đâu ra xe thồ cả bốn con quỳ.

- Thế hôm nay anh chở em đi học à? – Tôi hớn hờ hỏi.

- Dĩ nhiên rồi, đồ ngọc. Nhưng cần đính chính lại người chở là em chứ không phải anh. – Anh Tùng khẽ mỉm cười nói.

- Tại sao? – Tôi nhảy dựng lên. – Anh không thể thiếu tình tế, thiếu lãng mạn, thiếu ga lăng như thế được. Anh sẽ bị ế vợ cho coi.

- Máy thứ tình tế, lãng mạn và ga lăng ấy không dùng với em được. Phí phạm. Thôi ăn mì đi, nói nhiều quá. – Anh Tùng tùm tùm cười, tay chỉ vào bát mì rồi thông thả đi ra ngoài.

- Anh Tùngggg...

Cuối cùng người lái vẫn là anh Tùng. Sau khi nhận được lệnh, tôi hớn hờ trèo lên xe, rút headphone đeo vào tai rồi bật nhạc. Xe của anh Tùng có gắn đệm ở sau yên xe, ngồi êm mông vô cùng. Đúng là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Khi chiếc xe đã bon bon đi được một đoạn, tôi bèn tháo một bên tai nghe đưa cho anh Tùng:

- Anh, nghe này.

- Thôi, anh đang lái xe. Có muốn xuống cống không mà dụ dỗ. – Anh Tùng khẽ lắc đầu nói.

- Khiếp có nghe nhạc thôi mà cũng xuống cống, anh định làm thanh niên nghiêm túc thế kỷ 21 đấy à? – Tôi khẽ bĩu môi rồi giật giật vạt áo anh nài nỉ.

- Thôi nghe đi mà, anh với em mỗi người nghe một tai nó mới lãng mạn. Nghe đi, em mới tài mấy bài hay lắm.

Cuối cùng không chịu được sức ép của tôi, anh Tùng đành đưa tai nghe còn lại lên tai rồi thờ dài nói:

- Đến chịu em rồi.

- Anh với em, trai tài gái sắc lại xuất hiện trong khung cảnh lãng mạn như thế này, biết đâu lại được nhiếp ảnh gia nào chụp được, mai lên trang bìa báo ấy chứ hô hô. - Tôi rất không biết xấu hổ mà che miệng cười khà ồ.

- Dương à, cuối cùng anh cũng thấy được tác dụng của việc em uống sữa nhiều rồi. Sức hoang tưởng ngày càng lớn mạnh. Chẹp! – Anh Tùng lắc đầu, phì cười.

- Kệ em, ối người muốn còn không có. – Tôi trề môi, thúi cho anh Tùng một đám.

Một lúc sau...

- Dương, em có thể đổi bài hát được không. Những gì anh nghe được nãy giờ là một đàn quạ đánh chửi nhau. – Anh Tùng nói rồi đưa tay lên kéo cái tai nghe ra khỏi tai.

- Đó là nhạc rock, là nghệ thuật, anh chẳng biết thưởng thức âm nhạc gì cả. – Tôi lườm bâu trách cứ nhưng vẫn đổi sang một bài nhạc Việt vui nhộn.

Một lúc sau...

- Dương, em đổi sang nhạc nước ngoài đi. Những gì anh nghe được nãy giờ là tiếng hát theo eo éo như chim lợn của em. – Anh Tùng xúc xiết tôi không thương tiếc.

- Đó là giọng hát thiên thần, chim sơn ca thánh thót. Anh là cái đồ ông già khó tính. – Tôi cáu tiết gất lên.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn nghe theo anh Tùng, chuyển sang một bài hát tiếng Trung êm ái da diết, nghe mà muốn nức nở. Hình như là nhạc phim *Bộ bộ kinh tâm*.

Lại một lúc sau...

- Này, không phải bài hát cảm động quá, em khóc rồi đấy chứ. Sao anh thấy lưng ướt ướt. – Anh Tùng phì cười hỏi tôi.

- Anh Tùng...

- Gì thế?

- Em xin lỗi. Híc, em thề là em chỉ đang cố tìm mẫu khăn giấy trong cặp thôi. Em thề là em không cố ý quẹt tay vào áo anh. Em...

- Đó là cái gì thế? – Anh Tùng run rẩy hỏi, cả chiếc xe như đang rung lên ầm ầm.

- Em xin lỗi, chỉ là một tý nước mũi thôi mà. – Tôi ôm đầu, rất thành thật thừa nhận.

- DUỜNGGG...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 4 (2)

Ôm cái đầu vừa bị anh Tùng cốc cho gần lủng, tôi hung hăng đập cửa xông vào lớp. Vừa thấy cái mặt tôi xuất hiện là cả chợ à nhảm cả lớp đột nhiên im bật. Đồ ăn trên tay đưa nào đưa nấy rơi đập xuống đất. Má ơi, chúng nó có cần ngạc nhiên đến thế không?

Thằng Đức “đực” là đứa phản ứng đầu tiên với sự kiện “tôi xuất hiện”, nó vội vã đứng dậy, làm bộ vợ cái cặp trên bàn, khoát khoát tay với cả lớp rồi gào lên:

- Chào cả nhà em về đây, hôm nay cái Dương đi sớm 15 phút thế nào tí cũng có bão giật cấp 12 cho xem, không khéo còn có tuyết rơi ấy chứ!

Đáp lại nó là một tràng cười lớn hưởng ứng của cả lớp. Bọn này, chỉ được cái nói xấu bạn bè là không ai bằng. Tôi cau có nghĩ thầm rồi phăng phăng đi xuống chỗ thằng Đức ngồi, kiễng chân nắm lấy tai nó xoắn một vòng 360 độ.

- Này thì bão này...

- AAAYUUU...

- Này thì tuyết này. – Tôi xoắn thêm một vòng nữa cho hả giận.

- AAÁ... đau quá, chị Dương ơi tha cho em.

Trước thái độ thành khẩn đáng thương của nó, tôi mới hải lòng thả tay ra tạm ngừng việc hành hạ cái tai đã đồ lên như tôm luộc của nó.

- Dã man, tàn bạo, đáng ghét. Vợ ơi, nó đánh chồng này. – Sau khi tuân một loạt những mỹ từ hay ho dành cho tôi, nó giờ trò bám váy vợ, quay sang nhỏ Lương ăn vạ.

Nhỏ Lương nhìn thẳng Đức với ánh mắt “cứ để nó cho vợ” rồi quay sang tôi, cau mày trách cứ:

- Dương, tại sao mày lại làm như vậy?

- Làm... làm gì cơ? – Tôi hơi chột dạ, lắp bắp hỏi lại. Chết mờ, chẳng lẽ bọn này định song kiếm hợp bích hại tôi? Gay rồi đây.

- Sao mày lại véo có một bên tai như thế? Đã véo thì véo cả hai tai chứ. Mày làm thế nhờ tai chồng tao véo một bên thì sao? – Nhỏ Lương chống nạnh hỏi tôi.

Nghe nó nói xong, tôi suýt sặc, không nhịn được mà ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nhỏ Lương nháy mắt với tôi một cái rồi quay sang thẳng Đức cười tình, đôi giọng ngọt ngào:

- Tai vợ thì mắt vẽ đẹp trai, men lì chồng nhì? Hay để vợ bảo cái Dương véo nốt bên kia nữa nhé!

Thằng Đức hời, vội vã đưa tay lên giữ cái tai còn lại rồi lắc đầu lia lịa nói với về hải hùng:

- Thôi khỏi, véo một bên là đủ rồi, thêm phát nữa để mà thăng thiên à?

Tôi và nhỏ Lương không hẹn cùng bật cười khúc khích.

- Mà này, sao hôm nay mày đi sớm thế, đến trước giờ truy bài luôn, không phải bảo thật đấy chứ. – Nhỏ Lương nói rồi giữ tay tôi lại để tám chuyện thêm chút nữa.

- Ai bảo. – Tôi nguyền nó một cái rồi cười cười nói thêm. – Tại hôm qua lúc đi học về tao thấy chồng mày đái đường nên hôm nay mới phải chạy đến lớp sớm để thông báo. Đấy tí quên, chốc phải lên phòng phát thanh của trường đưa cái phóng sự "*Nam sinh Đ của lớp 10 Lý đại đường vô tội vạ*" mới được, khổ ghê cơ. Ha ha...

Tôi nói xong thì cả hai cùng ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến nỗi khiến thằng Đức tức giận, mặt đỏ lựng lên như mâm xôi gấc. Nó đập bàn rầm rầm rồi đuổi tôi không thương tiếc:

- Cái Dương này còn không mau về chỗ, la cà ở đây làm gì. Toàn tám nhảm.

Xong, nó quay sang nhỏ Lương, hất mặt đầy hách dịch:

- Lão nhì, dám đem chồng ra cười cợt. Đã thế tối về ông cho nằm gằm giường.

Thằng Đức đứng là giữa mồm quá hoá ngu rồi, thế nào cũng bị cái Lương róc da, xẻ thịt, rút gân cho xem. Tôi nghĩ rồi là lười, không muốn xem thêm kịch bạo lực gia đình nên lò dò xách ba lô đi về chỗ. Ở đằng sau còn vọng lên những âm thanh kinh dị:

- BINH... BỐP... RẦM...

- Ai ui đau quá!

- Ông à, ông với ai? Chết này, chết này...

Tôi nghe mà rùng cả mình, ba chân bốn cẳng chạy về chỗ ngồi của mình, chiếc bàn dài ở phía cuối lớp ngay cạnh cửa sổ. Nhìn ra ngoài sẽ thấy những hàng hoa sữa chạy dọc vỉa hè, hồ nước êm ả xanh trong, cảnh phố xá tấp nập, người người qua lại nhộn nhịp. Một vị trí lý tưởng cho việc ăn, ngủ, chơi và làm thơ. Chả thế mà hết học kì một, tôi đã phải chạy theo năn nỉ thầy Thăng từ tầng một đến tầng ba mới kiếm được chỗ này đây.

Tôi ngồi cùng với Phong và Băng, bên trên là nhỏ Phương ú, thằng Hiệp hấp và thằng Cường cùi. Hai bàn vừa hay tạo thành một xóm chợ ồn ào. Ngoại trừ Phong và Băng ra ở đây toàn mấy đứa lấm mồm.

Xem ra hôm nay tôi được dịp lên mặt với cả bọn rồi. Vì trong xóm ngoại trừ Phong ra chưa có đứa nào ngó mặt đến cả.

Tôi nghĩ rồi cười toe toét lách qua Phong để đi vào trong. Thấy tôi, Phong bèn bỏ headphone ra khỏi tai, khẽ nhủ mày, nhàn nhạt hỏi:

- Đến sớm?

- Ừm, hôm nay đi với một ông cụ non, thanh niên nghiêm túc còn sót lại của thế kỉ 21, không sớm mới lạ. – Tôi cau có nói, thăm cầu cho anh Tùng bị hất xì liên tục.

- Ai vậy? – Phong tiếp tục với loại câu hỏi hai từ của cậu ta. Thật là khó ưa, dù vậy tôi vẫn vui vẻ trả lời:

- Một người khá nổi tiếng huu huu. – Tôi cười với vẻ mập mờ.

Nhìn nụ cười của tôi, Phong khẽ nhủ mày, đang dựa lưng vào tường cậu ta bỗng ngồi thẳng dậy, nhìn tôi chăm chú:

- Hẹn hò?

Nghe câu hỏi cùng thái độ có phần nghiêm trọng của Phong, tôi bật cười to, búng trán Phong một cái rồi nói:

- Ừm, nhưng là hẹn hò với anh trai. Xem cậu kia, sợ tôi có bạn trai thế à? Yên tâm đi dù có yêu ai tôi cũng sẽ không quên cậu đâu hi hi.

Phong hất tay tôi ra rồi lại dựa lưng vào tường, nhét headphone vào tai, lạnh lùng nói:

- Nhảm nhí.

- Cái đồ... khó ưa. – Tôi lườm Phong một cái, lâu lâu chửi thề rồi cũng lúi điện thoại ra nghịch.

Mặc dù chơi thân với Phong từ hồi cấp hai nhưng tôi phải thừa nhận rằng ngồi với cậu ta thật sự quá nhàm chán. Nói chuyện như nói với tảng đá, nhiều lúc tức muốn học máu mồm. Sao cậu ta với Băng không kết thành một đôi nhỉ? Quá hợp ấy chứ.

Đang phân kích với ý tưởng tuyệt vời này tôi chợt giật mình khi Phong đột nhiên khều nhẹ vào khuỷu tay tôi rồi đưa headphone ra và hỏi:

- Đây, hay lắm, nghe không?

Tôi quay ra, ngạc nhiên nhìn Phong, không dám tin vào tai mình nữa. Cậu ta cũng biết dùng từ “*hay lắm*” ư? Không phải từ trước đến nay vốn từ của cậu ta chỉ dừng lại ở “*cũng được*”, “*tạm*” và “*bình thường*” thôi hay sao?

- Ha... y lắm á? – Tôi lắp bắp hỏi lại.

- Ừ. – Phong gật đầu xác định. Khoé môi khẽ nhếch lên thật nhẹ.

Bài hát nào được ông thần cục đá này khen hay chắc phải đặc biệt lắm đây. Không biết là thể loại nào nhỉ? Rock, ballad, R&B, Rap hay nhạc không lời? Tò mò quá! Tôi nghĩ rồi chột nheo mắt nhìn Phong đầy ngờ vực:

- Hay thật không đấy? Nhìn mặt cậu gian quá! Không phải định lừa tôi đấy chứ?

- Không nghe thì thôi. – Phong khẽ nhún vai, xăng giọng rồi định đưa tai nghe lên tai. Thấy thế tôi vội giật hai cái tai nghe trên tay cậu ta ra rồi cười hi hi nói:

- Tôi nghe, tôi nghe mà. Làm gì mà nóng thế.

Ngay khi tôi vừa nhét tai nghe vào tai, tôi đã hiểu thế nào gọi là hồi hận. Người tôi như có một luồng điện chạy dọc sống lưng. Da gà da ốc nổi lên từng mảng, tóc tai như muốn dựng ngược cả lên. Thật là một bài hát kinh khủng.

Vội vàng bỏ hai cái tai nghe ra khỏi tai, tôi gằn như gào lên với Phong:

- Đồ thần kinh, hay hay cái con khỉ.

Đáp lại sự tức giận của tôi, cậu ta chỉ khẽ cười, thản nhiên nói:

- Cây nữ tu, đỉnh cao của nghệ thuật đấy.

- Cao cao cái đầu nhà cậu ấy. Hay này thì hay này...

Tôi vừa nói vừa vớ lấy quyển sách trên bàn, đập lia lịa vào người Phong. Trước sự tấn công dồn dập của tôi, cậu ta chỉ biết vừa cười vừa đưa tay lên chống đỡ.

Trong lúc Phong và tôi còn đang “tí toét” trêu nhau thì Băng đến. Nó nhìn cả hai đứa tôi bằng con mắt lạ lẫm có phần khó hiểu. Thấy Băng tôi bèn dừng việc trừng phạt Phong lại, mỉm cười nhìn nó nói:

- Thật là đến sớm quá đi mà, nhưng vẫn sau tao hê hê.

Băng lách qua Phong và tôi để đi vào. Vừa đặt cặp xuống bàn, nó đã quay sang tôi thắc mắc:

- Hôm nay có bão to hay sao mà mày đi sớm thế?

- Chúng mày... không còn gì sáng tạo hơn nữa à? – Tôi khẽ nhún mày chán nản.

- Thế thì tại sao? Bình thường mày còn chẳng đi đúng giờ nữa là đến sớm – Băng bĩu môi nói.

- Tại hôm qua xe tao đâm phải cột điện, bị hỏng ấy, mày nhớ không? Thế nên hôm nay tao mới phải đi với anh Tùng. Trời ơi, mới có 6 giờ sáng mà ông đã lòi đầu tao dậy. Nói cái gì ơ... dậy sớm cho đẹp da, rồi thì tinh thần sáng khoái, não nhiều nếp nhăn hơn. Nhăn nhăn cái con khi, tao chỉ thấy hại não, ngu người đi thì có.

Tôi ba hoa chích choè một tràng khiến Băng bật cười, nó búng trán tôi nói:

- Anh mày nói đúng đấy. Dậy sớm mới khoẻ người. Lần sau mày cứ thế phát huy đi.

- Khoẻ cái gì, chẳng qua anh ấy già rồi, không ngủ được nên mới cấm tao ngủ đấy. Chứ mày nghĩ xem đi sớm được cái gì? Nằm nhà ngủ thêm tí nữa không thích thì thôi. – Tôi nguyền nó một cái dài.

- Không phải đâu. Chắc tại anh ấy làm lớp trưởng nên phải đi sớm để làm gương đấy. – Băng khẽ mỉm cười nói.

- Mày là bạn tao hay bạn anh Tùng thế? – Tôi nhăn mặt nhìn nó trách móc rồi chợt tủm tỉm cười, mắt chớp chớp liên hồi.

- Mà sao mày cứ bênh anh Tùng chằm chặp thế? Không phải ấy ấy rồi đấy chứ?

- Linh tinh, ấy ấy cái gì mà ấy ấy. – Nó nói rồi dầm vào chân tôi một phát đau muốn tung gan nát phổi.

Đúng lúc bọn cái Phương, thằng Hiệp thằng Cường cũng không hẹn mà cùng nhau bước vào lớp. Thế nào tôi cũng bị chúng nó đem ra công kích cho mà xem. Ôi cái số tôi, đi sớm một hôm cũng không xong. Hic hic...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 5

Tiết cuối lớp tôi được cho về sớm, vậy là lại phải dài mộng ra đợi anh Tùng tan học. Tôi chán nản thờ dãi đánh thượt, đi bên cạnh tôi, Băng cũng lặng thinh không nói gì, khuôn mặt nó đăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tôi khẽ nhún mày, nghiêng mặt nhìn nó, hỏi:

- Mày có chuyện gì à?

Băng giật mình, khẽ chớp mắt nhìn tôi, bối rối nói:

- Không.

Dĩ nhiên là tôi chẳng ngạc nhiên nổi đi tin vào lời nói dối của nó. Tuy vậy, tôi chỉ khẽ nhún vai, đùa đùa:

- Thế mà tao còn tưởng mày đang tương tư chứ.

Nghe tôi nói vậy, Băng chợt ngẩn người ra, rồi nó đột nhiên quay sang tôi hỏi:

- Này, tao giống như đang tương tư lắm à?

- Ờ. Mặt đàn thối này, mắt mơ màng này, xác ở đây mà hồn phân tán tứ tung này, biểu hiện của người đang tương tư đấy. – Tôi gãi gãi tai, nói bằng giọng đều đều.

- Không thể nào, mình biểu hiện rõ thế sao? – Băng tròn mắt đầy kinh ngạc rồi cúi đầu lăm lăm. Tôi khẽ nhún mày, nhìn nó lom lom.

- Mày vừa nói gì cơ?

- Không... không có gì. - Băng bối rối xua xua tay rồi chột khe kéo áo tôi, ngập ngừng hỏi - Mà Dương này, mày có biết... biết...

- Hà? Cái gì cơ? Trừ những cái tao không biết còn lại cái gì tao cũng biết. - Tôi cười cười.

- Con quỷ, tao đang nói chuyện nghiêm túc mà. - Băng vừa nói vừa véo vào eo tôi một cái đau ứa nước mắt.

- Ay ui... Biết rồi, biết rồi, làm gì mà bạo lực thế? - Tôi xoa xoa eo, lau bầu rồi mím môi làm ra vẻ nghiêm túc, hỏi nó - Được rồi, nghiêm túc rồi nè, có chuyện gì mày mau nói đi.

- Ừm, mày có biết... ừm cảm giác thích một người là... như thế nào không?

Tôi ngạc nhiên nhìn Băng, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Một người như nó không ngờ lại có lúc đi hỏi tôi về vấn đề này. Dù vậy tôi cũng không thắc mắc gì thêm, chỉ khẽ hắng giọng, làm ra vẻ thạo đời, mắt nhìn xa xăm về một hướng vô định, giọng nói trở lên mơ màng:

- Thích một người ấy à, chính là thứ cảm xúc vô cùng tuyệt vời. Khi mày thích một người, mày cứ hay nghĩ về người đó, cứ thích nhìn người đó. Khi mày nhìn thấy người đó ở bên một ai khác mày sẽ cảm thấy bức bối, khó chịu. Khi đứng trước người đó tim mày sẽ đập thành thịch, mặt đỏ, tai ù đi, nói năng thì lắp bắp và chỉ cần người đó nói với mày một tiếng thôi mày sẽ vui sướng đến phát cuồng.

Tôi nói xong liền nuốt nước bọt, hung hồn đưa ra kết luận:

- Tóm lại, thích một người chính là như thế.

Lần này đến lượt Băng nhìn tôi đầy kinh ngạc. Nó khẽ kéo tay tôi, thì thầm:

- Đây, mày cũng đang thích một người, đúng không?

- Hờ? Không có. - Tôi lắc đầu, thản nhiên đáp.

- Thế sao nói như chuyên gia thế? - Nó cau mày nhìn tôi, hỏi.

- Thì trong truyện mới trên phim người ta vẫn nói thế mà. - Tôi cười cực kì ngây thơ, vô tội.

Băng nhìn tôi bằng ánh mắt không thể chán nản hơn, nó lạnh lùng bước qua tôi, vượt lên trước, khinh bỉ bỏ lại một câu:

- Tao đúng là bị thần kinh mới đi hỏi một đứa óc vẹt như mày cái vấn đề này.

Xong troom troom bỏ đi. Ồ hay cái con này, dám chửi xéo tôi là óc vẹt. Thử hỏi có con vẹt nào đầu to được như tôi không? Tôi bức bối nghĩ thầm rồi kiểm một cái ghế đá gần nhà xe, ngồi xuống và đợi anh Tùng.

...

Trống đã đánh được 15 phút vẫn chẳng thấy bóng dáng anh Tùng đâu. Chờ lâu cộng với nóng nực khiến tôi mất kiên nhẫn, mở điện thoại ra, trực tiếp gọi vào số anh Tùng, ấy thế mà gọi liên bốn, năm cuộc vẫn chỉ có một giọng nữ ngọt ngào vang lên "Số máy quý khách vừa gọi..."

Nắng ngày càng gay gắt khiến đầu tôi muốn nổ tung vì nóng, mặt phùng phùng như bị hơi qua lửa, chờ thêm 5 phút nữa, cuối cùng tôi bức bối đứng dậy, quyết định đến lớp tìm anh Tùng.

Nghĩ rằng một người nghiêm túc, mẫu mực như anh Tùng chắc chắn sẽ ngồi ở mấy bàn đầu nên tôi đứng ở cửa thò đầu vào trong, mắt đảo dác tìm kiếm. Nhưng chưa kịp nhìn thấy mục tiêu thì tôi đã nhanh chóng trở thành trung tâm của những ánh mắt phóng ra từ trong lớp.

Lớp 11 Toán nổi tiếng là nhiều con trai nhất trường, trong lớp hình như chỉ có hai, ba cô gái. Ở đây cũng là nơi tập trung nhiều trai đẹp, thu hút sự chú ý của con gái cả trường. Nhưng nghe đồn không có cô gái nào dám bén mảng đến gần bởi không có ai đủ can đảm để trở thành món mồi ngon cho đám sói háo sắc.

Tôi nghĩ mình chỉ đơn thuần đến tìm anh trai, một mục đích vô cùng trong sáng chắc chẳng bị trêu chọc gì đâu nhưng khi nhìn thấy những ánh mắt hau háu kia tôi tự biết mình đã nhầm to rồi, vội rút cổ, quay đầu định bỏ đi.

Ngay lập tức vai tôi bị giữ lại, trước mắt tôi là hai khuôn mặt đang cười nhăn nhó, bốn con mắt sáng loá như đèn pha, bên trong lớp, những cái đầu ló nhỏ ngoi ra ngoài để xem kịch hay.

- Hoan hô, có gái đến anh em oiii...

- Hê hê thật là đã con mắt thèm gái.

- Gái xấu thì đuổi, gái xinh thì giữ...

- Gái đánh đá thì cường hôn còn gái hiền thì bắt em nó hôn. Tiến hành đi hai thằng kia.

...

Nghe xong những lời này, cả người tôi không rét mà run, sau gáy mồ hôi vã ra như tắm, đúng là lời thiên hạ đồn không ngoa, xem ra tôi đã sẩy chân lạc vào ổ quỷ rồi hu hu.

- Chúng mày im đi. - Anh chàng trước mặt tôi khẽ cau mày, quay mặt vào lớp quát tướng lên rồi quay ra nhìn tôi, vỗ vỗ ngực, nở một nụ cười cực tươi:
- Em đừng để ý, toàn một lũ phàm phu tục tử ấy mà. Anh đây, rất là một mỗi khi phải lãnh đạo cái đám này. À quên không hỏi, em tên là gì nhỉ? Anh tên Hùng. Chúng ta...

- Biển. - Anh chàng còn lại không ngần ngại giờ chân đạp một phát khiến người tên Hùng bắn sang một bên rồi quay sang nhìn tôi, mỉm cười nhẹ nhàng, từ từ hỏi:
- Em đến tìm ai?

Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, may quá thì ra trong cái ổ quỷ này vẫn còn có con người. Tôi nghĩ rồi sung sướng mỉm cười, nói:

- Cảm ơn anh, em đến tìm...

Nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị nhảy vào họng:

- Anh biết rồi đến tìm anh đúng không?

- O, không... - Tôi ngớ người ra, vội xua xua tay phân bua.

- Thôi, ngại làm gì nữa, anh cũng quen rồi, chuyện này xảy ra như cơm bữa ấy mà. Thế nào, quà đâu? Dù không phải là valentine nhưng không sao, anh sẽ nhận tấm lòng của em.

Cứ thế anh chàng huyền thuyên một hồi khiến tôi chóng cả mặt, hai tay còn nắm chặt lấy cổ tay tôi lắc qua lắc lại. Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao tên Đông mông má kia lại biến thái đến như vậy rồi, cũng may anh Tùng nhà tôi đức hạnh cao, đã sớm tu thành chính quả không thì đã bị lũ quỷ đực này làm cho hỏng người rồi.

Tôi trong lòng vừa khóc thương cho số phận éo le của anh Tùng vừa dự trù sẽ giờ chân lên đạp cho tên trước mặt một phát bắn vào lớp.

Nhưng ngay khi tôi vừa định nhấc chân lên thì một cánh tay rắn rỏi chợt xuất hiện kéo phăng tên kia ra khỏi người tôi rồi tiện tay ném luôn vào trong lớp. Tôi nghe tiếng la oai oái vang lên mà thâm khoái trá. Đáng đời, ai bảo sàm sỡ chị đây.

- Gái Đông, sao nàng có thể ra tay tàn nhẫn như vậy. Trầm thật đau lòng hết sức.

Tiếng rống thống thiết vọng ra từ trong lớp khiến cho cơ mặt của người nào đó giật đùng đùng. Tôi chăm chú nhìn khuôn mặt trắng trẻo, tuấn tú với những đường nét khiến con gái cũng phải ganh tỵ kia, không nhận được, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Gái Đông” – Cái biệt danh cũng thật là hợp quá đi mà.

Đến khi tôi đã dừng được cười, ngẩng đầu lên nhìn thì khuôn mặt trắng trẻo kia đã đổi sang màu xanh tím, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, mắt trừng lên trông rõ kinh. Oimeoi, quỷ sa tăng hiện hình.

Tôi thầm kêu lên trong đầu rồi lúng túng xoa xoa hai tay vào nhau, nhe răng cười nhún nhur:

- Ha ha, Gái Đông, biệt danh của anh đặc biệt ha...

Thấy tia vằn đỏ nổi lên trong mắt hắn, răng nanh có dấu hiệu sắp chìa ra, tôi hãi, vội vàng ngâm miệng, đánh chết cũng không dám nhắc lại từ “*Gái Đông*” nữa. Không ngờ hắn lại đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy, y như sư tử cái đang trong thời kỳ nuôi con nhỏ vậy. Tôi cũng chẳng dám nhìn nhiều, chỉ khẽ cười cười, nói lảng sang chuyện khác:

- À, đúng rồi, em đến tìm anh Tùng. Tan học lâu rồi mà không thấy anh ấy. Anh có biết...

Chưa kịp nói hết câu thì cổ tay tôi đã bị nắm chặt lấy rồi kéo đi, à không dùng từ kéo nhẹ nhàng quá phải là lôi xềnh xệch đi mới đúng. Hắn chẳng nói chẳng rằng cứ thế lôi tôi đi mặc cho tôi la oai oái như lợn bị chọc tiết. Đã thế người nào đó cựa mình chân dài, cao gần mét 8, mỗi bước phải dài gấp ba lần bước chân của tôi, cứ thế bước phăng phăng mặc cho đằng sau đang lồi thêm một thiên thần nhỏ bé đáng thương.

Tôi căn bản là bước không kịp phải chạy theo hắn, chân nam đá chân chiêu, va đập lung tung, đầu muốn ứa nước mắt. Đúng lúc tôi tức muốn điên lên định giờ chân đạp vào mông hắn một cái cho bõ tức thì hắn đột ngột dừng lại, tôi theo quán tính, cả người đập vào người hắn, cái mặt ụp nguyên xi vào lưng hắn, đầu muốn nổ đom đóm mắt.

Tôi xoa xoa cái mũi, trong lòng thầm hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà hắn. Mà sao cái tình huống chó chết này quen thế nhỉ? Rõ là nhan nhản trong tiểu thuyết. Cơ mà trong tiểu thuyết thì lãng mạn là thế, còn thực tế thì đau muốn chết, hu hu.

- Ai ui, đau thế... Điền cả ruột, anh mắc bệnh gì vậy hả? – Tôi xuyt xoa kêu đau rồi tức tối gào lên với hắn. Đang hồi tung tích anh Tùng thì tự dưng lời cổ người ta ra đây.

- Nói ít thôi. Đứng im đây chờ anh.

Bỏ qua thái độ tức tối của tôi, hắn khẽ cau mày, nhàn nhạt nói. Ồ hay, bây giờ lại thích ra lệnh cơ đấy. Đứng đây chờ anh Tùng còn được, chứ chờ hắn làm cái gì. Chờ hắn tan học ra vẫy tay chào tôi rồi hớn hờ phóng xe tít mù đi à? Tôi đâu có ngu.

Tôi nghĩ rồi khẽ bĩu môi nói:

- Không, em chờ anh làm gì. Nhờ anh vào nói với anh Tùng là nhanh nhanh chút em đang chờ anh ấy thôi.

- Nói nhiều thế làm gì, bảo chờ thì chờ đi. Thằng Tùng ấy hả, nó phải ở đây đến chiều. Hôm nay nó có việc. Chờ anh, chốc anh lại về.

- Nhưng... - Tôi hơi ngập ngừng.

- Nhưng nhì gì nữa cô nương? Hay em thích đi bộ. Chờ đi, hai phút thôi.

Hắn nóng nảy đáp rồi dứt tay vào túi quần nhanh chóng đi về lớp. Tôi chán nản thờ dài, ngồi phịch xuống ghế đá. Thôi thì chờ vậy, dù sao cũng tốt hơn là đi bộ về hoặc bỏ tiền ra đi xe buýt. Tháng này đã nghèo sẵn, tôi chẳng muốn mất tiền oan. Haizz...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 6

Đứng hai phút sau, hắn dắt con xe đạp địa hình, lò dò đi đến chỗ tôi, cái mặt lạnh như tủ đá. Tôi khe khẽ thờ phào rồi đứng dậy, ngó ngó cái đồng hồ trên tay, giờ giọng trêu chọc:

- Chậm mắt mấy giây nha.

Hắn khẽ nhíu mày một cái rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Lên đi rồi về.

Ồ hay hotboy với bộ mặt nhon nhon như con cá bon hôm nay lại học được phong cách lạnh lùng ở đâu vậy nhì? Tôi ngẩn người, thầm thắc mắc nhưng cũng không nói gì chỉ khẽ bĩu môi rồi nhanh nhẹn trèo lên xe.

Xe địa hình màu đen, xịn thì xịn thật cơ mà không có gắn đệm ở sau yên xe nên không thoải mái được như xe của anh Tùng. Tôi xê mông qua lại, thầm đánh giá.

Trong lúc tôi còn chưa ngồi yên vị, hắn đã nhấn pêđan, phóng đi cái vèo. Tôi giật mình, cả người bỏ ngựa ra đằng sau, tay vội vàng bấu chặt vào vạt áo hắn để khỏi ngã. Hủ hồn, suýt thì mặt chào đất, mông quất lên trời.

Tôi nghĩ mà không khỏi cảm thấy rung mình, vừa đưa tay lên trấn an trái tim nhỏ bé vừa làm bầm rủa xả cái tên đi đứng vô ý vô tứ kia. Hắn ta từ nãy đến giờ ngoài việc cun cút đạp xe ra thì chẳng nói chẳng rằng gì cả, giữ nguyên trạng thái lạnh lùng vô cảm, sừng mặt nhìn nghiêng trông như bị đóng băng, toát ra hàn khí lạnh lẽo.

Chẳng lẽ sợ tôi đi rêu rao cái biệt danh “Gái Đồng” của mình cho mọi người biết nên phải cố tỏ ra lạnh lùng cho nó MEN. Không phải chứ, có cần ầu trĩ đến mức như vậy không?

Tôi nghĩ rồi gật gù đồng ý với giả thuyết vừa đưa ra, trong bụng thầm khoái trá, Nguyễn Thành Đồng hắn, mặt dày như đất cháo, miệng độc như nọc rắn hồ mang cũng có lúc phải sợ cơ đấy, kha kha kha.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hắn cứ lạnh lùng im im thế này lại hay. Trời sinh hắn ngoài khuôn mặt đẹp trai đáng chết ra còn có một cái miệng độc địa, nói câu nào giết người câu ấy. Trời đã nắng nóng thế này, hắn mà mở mồm ra nói chuyện với tôi, chỉ sợ tôi sẽ sớm phải lên bàn thờ đếm chuối xanh và ngắm gà khoả thân mất.

Vì thế tôi rất biết an phận, chỉ khẽ mỉm mỉm cười, ngoan ngoãn ngồi im, nhắm mắt tận hưởng không khí cực kỳ bình yên này.

Nhưng đời vốn dĩ không như mơ, Ông trời luôn thích đi ngược lại ý muốn của con người và đó là lí do tại sao tên ông luôn được con người nhắc đến nhiều nhất. (-_-)

Đúng lúc tôi tưởng mình sẽ có thể yên bình mà về đến nhà thì hán lại lên tiếng, vẫn là cái chất giọng ngang phè phè và cực kỳ đáng ghét ấy:

- Cười vui nhì, đến lớp anh thích thế sao?

Ồ chết, tôi cười lớn thế sao? Tôi giật mình, chợt phát hiện ra từ nãy đến giờ mồm vẫn đang há ra cười. Tôi vội vàng ngậm miệng, xì một tiếng, rất thành thật nhận xét:

- Vui cái gì mà vui. Con trai lớp anh toàn người hâm, em bị dọa cho gần chết.

- Ồ, không vui thế còn đến làm gì? - Hán nói, cái giọng nhừa nhựa pha chút châm chọc khiến người nghe muốn nổi điên.

Tôi tức tối mím môi, cổ ghìm giọng đến mức thấp nhất:

- Em đến tìm anh Tùng, không phải đã nói rồi sao. Mà anh bớt tự cao đi, trường lớp anh hay lắm đấy, em là bắt đắc dĩ mới phải đến thôi.

- Tìm thằng Tùng? Sao không gọi điện thoại? - Hán quay lại nhìn tôi, nhú mày hỏi.

- Điện thoại của anh ấy có liên lạc được đâu. - Tôi tỏ ra cực kì ảm ức.

Nghe tôi nói, hán trầm ngâm một hồi, rồi đột nhiên lên tiếng:

- Có biết lớp anh rất nhiều con trai không?

- Biết. - Tôi nhú mày, đáp gọn. Tự dưng hỏi cái này làm gì nhì? Muốn khoe lớp mình nhiều đực rựa à?

- Thế biết con trai lớp anh rất hám gái không? - Hán lại tiếp tục hỏi, giọng đều đều.

- B... iết. Cái này, nghe thiên hạ đồn thế. - Tôi ngập ngừng đáp.

- Ủm, vậy em thấy mình, một đứa con gái có hay không nên đứng lầy ló ở một cái lớp hết thầy đều là con trai mà lại toàn một lũ hám gái?

Hán hỏi, âm điệu cực kỳ nặng nề, giọng nói thể hiện rõ sự bức bối, không phải là kiểu trêu chọc như bình thường nữa mà giống như đang trách cứ tôi hơn.

Tôi nhếch môi, cảm thấy cực kỳ tức cười. Tôi vì chờ anh Tùng quá lâu cũng không liên lạc được nên mới đến lớp tìm anh ấy, định hỏi xem bao giờ thì được về, như vậy là tôi sai sao? Nghĩ đến đây tôi không nhịn được, cao giọng nói:

- Anh đừng có vô lý. Tại sao em không thể đến lớp anh? Lớp anh là thánh địa cấm à? Xin lỗi nhé, em đây thích đến đâu thì sẽ đến đó, không đến lượt anh quản.

- Em... rất cực là có hiểu chuyện không vậy? Chẳng lẽ em không biết dù em chẳng có tí hấp dẫn nào, dù em chỉ là một con vịt xấu xí thì trong mắt bọn con trai lớp anh em vẫn là thiên nga vô cùng xinh đẹp. Không hiểu em nghĩ gì khi tò tò đến lớp anh nữa, muốn trở thành mục tiêu săn đón của bọn con trai à?

- Anh... - Tôi ghen hòng, cảm thấy lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt trong người. Hán ta rõ ràng đang chỉ trích tôi một cách thậm tệ, trong khi tôi chẳng làm gì sai cả, thật vô lý.

- Không phải sao? Em không cảm thấy xấu hổ khi bị cả đám con trai nhòm ngó và vây quanh à? Mà không xấu hổ thì em cũng phải biết giữ thể diện cho thằng Tùng chứ. - Hán cực kì gay gắt nói.

Nghe xong những lời này tôi bất chợt lặng thinh. Lửa giận trong lòng nhanh chóng bị dập tắt bởi luồng khí lạnh bao quanh người. Thì ra trong mắt hán tôi là một đứa con gái không biết xấu hổ như vậy, thích chạy đến lớp hán làm màu làm mè trước mắt đám con trai. Hay, cực kì hay cho cái suy nghĩ đáng chết của hán.

Tôi cười lạnh, giọng nói phát ra cũng lạnh đến thấu xương:

- Dừng xe.

Hán bỏ qua lời tôi nói, tiếp tục đạp xe, chỉ có im lặng và im lặng.

- Tôi bảo dừng xe. - Tôi tức đến độ thay đổi cả cách xưng hô, tay túm lấy eo hán véo cật lực.

Hán chắc chắn là rất đau nhưng không kêu thành tiếng chỉ nhanh nhẹn bắt lấy tay tôi, cau có nói:

- Đau đấy, đừng bướng nữa.

- Đau sao? Đau thì mau dừng xe. - Tôi trợn mắt kêu lên, tay nắm túi bụi vào lưng hán, cho hán đau chết luôn, ai bảo dám xia xoi tôi.

Hắn cố gắng nhin đau, quay lại nhủ mày khổ sở nhìn tôi:

- Dừng xe để làm gì?

- Để xuống xe chứ làm gì? Tôi không muốn ngồi xe của anh nữa, có chết cũng không muốn. - Tôi tức giận đến độ quát to lên, khiến nhiều người đi đường phải quay lại nhìn.

- Em đừng có thích gì là làm nấy như vậy. - Hắn cũng bực bội nói.

- Được, anh không dừng phải không? Tôi nhảy.

Tôi mím môi, lạnh lùng nói rồi thềm không suy nghĩ gì cả, dùng tay đẩy mạnh, nhảy ra khỏi xe. Mặc dù tôi là đứa cực kì sợ đau nhưng quyết tâm rời khỏi xe của hắn khiến tôi chẳng mấy may bận tâm đến hậu quả, cứ thế hành động trong cơn giận đến tột đỉnh.

Đúng như dự đoán, tôi ngã, đầu gối tiếp xúc thân mật với đường, đau muốn chết.

Tôi ngồi bệt trên đường, ôm cái chân đáng thương của mình, nhàn nhàn ra mà mếu máo, dám chắc bộ dạng hiện tại của tôi thảm thương hết như cún con lạc chủ. Nhưng ít ra tôi còn biết giữ lại chút thể diện cho mình đó là không khóc thành tiếng.

Thành Đông vội vàng dừng xe, hắn vắt chiếc xe đạp xuống bên vệ đường kêu đánh rầm rồi chạy đến chỗ tôi. Nhìn khuôn mặt méo xẹo vì đau của tôi, hắn hốt hoảng ngồi sụp xuống, cầm chân tôi xem xét.

Nhìn vết xước lớn trên chân tôi, hắn bực bội quát to:

- Em bị điên hả? Nếu đúng lúc ấy có xe chạy đến thì phải làm sao?

Bị hắn quát, tôi trong lòng cảm thấy vô cùng tủi thân chỉ muốn khóc oà lên. Đã bị thương như vậy rồi mà hắn còn hăm hi mắng mỏ tôi nữa. Tôi ảm ức sứt sà sứt sứt, hốc mắt chợt thấy cay xè.

Thấy tôi cúi gầm mặt không nói năng gì cả, hắn ngẩn người ra rồi vội lay lay vai tôi, hỏi:

- Này, sao thế? Khóc à?

Tôi chậm chạp ngẩng đầu lên, tức tối trừng to mắt nhìn hắn, không nhìn được phun ra cái câu mà bấy lâu nay tôi vẫn “khao khát” được nói với hắn:

- Đồ chó Đông.

- Há?

Hắn ngẩng người ra nhìn tôi rồi đột nhiên bật cười. lát sau, hắn đưa tay lên che miệng ho khù khụ, nghiêm nghị nhìn tôi, nhưng ánh mắt thì không giấu được nét cười cợt:

- Em vừa nói cái gì thế?

- Anh bị điên sao? Em bảo là đồ chó Đông, đồ Đông chó. - Tôi bực bội quát to rồi chọt mếu máo, rút chân ra khỏi tay hắn, đạp lia lịa.

- Anh là đồ đáng chết, đồ vô lại, đồ thần kinh, đồ dờ hoi... anh dám bảo em là không biết xấu hổ, mặt dày, hám trai... .

- O này, anh có nói thế đâu. - Hắn dờ khóc dờ cười nhìn tôi.

- Không nói thế nhưng ý như thế còn gì. Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, anh đạp con xe chết tiệt của anh mà về đi, em tự về. - Tôi nói rồi chống tay xuống đường định đứng dậy.

Hắn giúp tôi đứng dậy rồi nhăn nhó nói:

- Em đừng bướng nữa. Vừa nãy là anh hơi giận nên quá lời, anh xin lỗi, được chưa?

- Xin lỗi có thể giải quyết mọi chuyện thì còn cần tới công an làm gì? - Tôi lừ mắt, dùng tới lời thoại kinh điển trong phim

- Thế em muốn anh phải làm sao? Được rồi, anh là đồ vô lại, đồ... ừm đồ chó Đông, được chưa? - Hắn nóng nảy gắt lên.

Tôi mặc dù muốn cười lắm nhưng vẫn cố kìm lại, cười bây giờ khác nào đồng ý tha thứ cho hắn. Chẹp, thật tiếc quá, ước gì có cái máy ghi âm ở đây. Tôi trong lòng âm thầm tiếc nuối, ngoài mặt thì vẫn cố tỏ ra lạnh lùng:

- Anh là đồ gì em không quan tâm.

- Vậy một tháng tới anh đưa em đi học nhé. - Hắn đề nghị.

- Không cần, mai em đi lấy xe, em có chân em tự đến trường. - Tôi bịu môi từ chối ý tốt của hắn rồi khập khiễng tự mình bước từng bước.

- Thôi được rồi, bây giờ em muốn ăn cái gì cũng được, anh đưa em đi. - Hắn khẽ thở dài đưa ra thỏa thuận cuối cùng.

Tôi đang khập khiễng bước đi vội vàng dừng lại, đứng bất động. Ăn – Bất cứ thứ gì – Miễn phí. Lời đề nghị quá sức hấp dẫn khiến tôi quen bég đi con gặm ban nãy, vội vàng quay đầu lại cười tí mắt nhìn hắn hỏi:

- Anh trả tiền?

- Dĩ nhiên. - Hắn cau mày nói.

- Vậy thì mau đi thôi, nhanh lên, nhanh lên không muộn. - Tôi sung sướng vẫy vẫy tay, bày ra bộ mặt cún con. Hắn gật đầu, chậm rãi đi đến chỗ tôi, mắt vẫn nhìn tôi chằm chằm.

- Anh nhìn cái gì? - Tôi cau mày.

- Nhìn bộ mặt thay đổi 180 độ của em. - Hắn vừa dựng xe vừa mĩa mai nói.

- Hừ, có gì hay ho chứ? Chưa thấy người nào khoan dung độ lượng được như ả? - Tôi bịu môi rồi trèo lên xe. Thôi được, tôi thừa nhận mình không được quân tử cho lắm nhưng mà chẳng phải người ta vẫn nói “thời thế tạo anh hùng” sao?

Mà trong cái thời đại đi đâu cũng cần tiền này thì một kẻ không xu dính túi như tôi chỉ có thể là tiểu nhân mà thôi.

- Đằng kia có hiệu thuốc, ra mua bông băng trước đã. - Hắn quay lại nhìn vào vết thương trên chân tôi, nói.

-Thôi không cần đâu, em có khăn giấy và băng cá nhân rồi, mua làm gì tốn tiền. - Tôi xua xua tay. Thấy vậy hắn cũng không nói gì chỉ ậm ừ rồi tiếp tục nhản pêđan.

Tôi cùng hắn bước vào một cửa hàng đồ tây khá nổi trong thành phố. Bên trong có máy lạnh mát rượi, mùi thơm của đồ ăn thơm nức khiến bụng tôi réo ầm ầm. Tôi liếm môi nhìn ngó xung quay rồi quay sang hắn cười đến tí cả mắt.

Sau khi đã chọn chỗ ngồi yên vị, tôi rất không khách khí cầm menu gọi bánh pizza, mì spaghetti và hai cốc matcha.

Ăn uống no say xong, tôi tựa lưng vào ghế, xoa xoa cái bụng no tròn, cười cực kì thoải mái. Thành Đông ngồi một bên nhìn bộ dạng của tôi từ từ cười, chậm rãi phun ra một câu đem tâm trạng vui vẻ của tôi này giờ đập cho nát bét:

- Con Rô mà nhìn thấy cảnh em ăn chắc sẽ khóc thét vì cảm thấy hổ thẹn.

Tôi nghiêng răng ken két, từ từ ngời thẳng dậy, lừ mắt nhìn hắn. Đang định buông tha cho cái túi tiền xẹp lép của hắn vậy mà hắn lại dám mở mồm ra xúc xiềng tôi, đã thế tôi cũng chẳng thêm áy náy nữa.

Tôi cay cú nghĩ thầm rồi nhìn hắn cười tươi rói:

- Anh Đông...

- Gì? - Hắn nhìn tôi đầy cảnh giác.

- Bây giờ em muốn ăn kem. - Tôi cười ngọt ngào.

Nghe tôi nói hắn kinh ngạc kêu lên:

- Muốn ăn nữa? Không phải chứ, em xem em đã nhét bao nhiêu thứ vào bụng rồi, định làm con heo mẹ ả?

- Em không biết. Tự dưng em thấy ngứa mồm, ngứa miệng muốn ăn kem. - Tôi cau mày bực bội nói.

Hắn khẽ thở dài, lắc lắc đầu chán nản rồi chẳng nói chẳng rằng cứ thế đứng dậy. Tôi tưởng hắn tiếc tiền không đồng ý bèn vội vàng nắm lấy vạt áo hắn ăn vạ:

- Này, này, anh định chối bỏ trách nhiệm hả?

Lời vừa dứt, hàng loạt ánh mắt đều đổ dồn về phía hai chúng tôi. Tôi giật mình, ngăn người ra, nghiêm túc ngẫm nghĩ lại câu nói vừa rồi của mình, chợt xấu hổ đỏ bừng cả mặt. Biết mình vạ miệng tôi vội vàng chêm vào một câu để xóa tan hiểu lầm:

- Anh nói sẽ đưa em đi ăn bất cứ thứ gì em muốn mà, anh định không giữ lời hả?

Hắn nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của tôi, khẽ bật cười, gõ vào trán tôi một cái rồi nói:

- Anh có nói không đồng ý đâu. Đứng dậy đi, ra ngoài chờ, anh đi thanh toán.

Tôi gật đầu như trống bỏi rồi hôn hờ phi ra ngoài. Cứ nghe cái câu “anh đi thanh toán” là lại sướng hết cả người. Trên đời này còn gì hạnh phúc hơn việc được ăn free, uống free nữa chứ hờ hờ hờ.

...

Chúng tôi chẳng cần đi đâu xa, ngay gần đó đã có một quán kem lớn với cái tên khá lằng mạp – Mộng. Tôi vừa nhìn thấy đã thích, vội vội vàng vàng kéo tay hấn nói muốn vào. Cái quán vừa to vừa sang trọng, nhìn đã biết là kem ở đây rất đắt, quả này cho ví hấn xẹp lép như con tép luôn.

Tôi khoái trá nghĩ thâm, hôn hờ theo hấn vào trong.

- Nghe nói quán này có kem dừa rất ngon, ăn thử đi. - Hấn tay đẩy menu, nhân nhạ nói với tôi.

Tôi xoa xoa cằm, ngắm nghĩ một lát rồi cũng gật đầu đồng ý:

- Ừm, cũng được.

- Vậy, cho em một kem dừa. - Hấn gật đầu rồi quay ra mỉm cười, nói với người phục vụ khiến khuôn mặt chị ấy đỏ bừng lên.

Lát sau như chợt nhớ ra điều gì, hấn bèn gọi người phục vụ quay lại rồi thì thầm gì đó vào tai chị ấy. Người phục vụ khẽ gật đầu mỉm cười, ánh mắt chợt xẹt qua tôi.

Thầm thì bí mật cái quái gì vậy nhỉ? Tôi tay nghịch hộp khăn giấy, nhúu mày thắc mắc:

- Anh nói gì với chị phục vụ vậy?

- Anh bảo người ta đem hai bông hoa ra cho anh ngắm, chứ ngồi nhìn em ăn chắc đêm anh không ngủ được mất. - Hấn híp mắt nhìn tôi cười.

Lại xúc xiềng, tôi mím môi căm tức nhìn hấn. Thôi, nhịn vậy, nhịn vậy, kẻ có tiền là kẻ có lí lẽ, vì đang ăn bằng ví tiền của hấn nên tôi tạm thời bỏ qua, không thèm chấp đấy.

Lát sau khi người phục vụ đưa kem ra tôi mới biết, chẳng phải hấn gọi hai bông hoa mà là hai cái thìa, hai cái ống hút (Gà).

- Tại sao? - Tôi hỏi, tay run run chỉ vào quả kem dừa trên bàn.

- Tại sao cái gì? - Hấn chớp chớp mắt nhìn tôi, hỏi lại.

- Tại sao lại có hai cái thìa ở đây?

- Có gì lạ à? Hai cái thìa, một của em, một của anh, có thừa có thiếu gì đâu? - Hấn cười cực kì ngây thơ vô tội.

- Rõ ràng là gọi cho em sao bây giờ lại thành gọi cho hai người? - Tôi run rẩy hỏi.

- Có vấn đề gì sao? Anh có nói là anh không ăn đâu? - Hấn cười tùm tùm nói.

- Nhưng...

- Không ăn thì thôi, đưa đây anh ăn. - Hấn nhún vai nói rồi định giằng lấy kem. Thấy vậy tôi vội vàng giữ kem lại, nóng nảy đáp:

- Ăn chứ, ngu gì không ăn.

Cứ thế tôi một thìa, hấn một thìa, cùng nhau ăn món kem dừa thơm ngon, ngọt lạnh. Trong lúc tôi còn đang hùng hục ăn kem, chỉ sợ sếnh một lát là hấn ăn hết thì bên cạnh chợt vang lên những lời bàn tán khó chịu của mấy cô nàng vô công đòi nghề:

- Xem đôi kia kìa, cô gái rõ vô duyên.

- Ừm, ai đòi đi ăn với bạn trai lại ăn hùng hục như trâu thế.

- Chẹp tiếc thật, anh chàng kia đẹp trai kinh khủng.

- Ai... ước gì người ăn kem dừa uyên ương với anh ấy là mình.

...

Nghe những lời bàn tán kia, tôi giật mình suýt sặc kem. Vội buông cái thìa kem ra, tôi thẳng thốt ngẩng đầu lên, đập vào mắt tôi là nụ cười chói mắt của tên Nguyễn Thành Đông chết băm chết vằm.

Kem dừa uyên ương ư? Tôi – thế mà lại – vừa – ăn – kem – uyên ương – với – hấn ư?

Oa oa oa...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 7 (1)

- Thật là buồn cười hết sức, kem trong quả dừa thì gọi là kem dừa thôi, lý thuyết đơn giản thế cũng không biết, còn bày đặt uyên ương với uyên iesel, rõ vớ vẩn. Hừ, lần sau có chết cũng không thêm tôi cái quán kem ấy nữa. – Tôi ngồi sau xe hán, miệng không ngừng lầu bầu, chân vùng vằng đầy tức tối.

Hán nghe tôi than thở đủ đường từ nãy tới giờ, chán nản lắc lắc đầu, nhàn nhạt lên tiếng:

- Nói ít thôi, nói nhiều sợ miệng không mọc được ngà voi à?

Tôi rất nhanh chóng liên tưởng đến câu châm ngôn nổi tiếng nào đó, mặt đỏ bừng lên vì tức:

- Anh nói ai là miệng chó há?

- Anh có nói đâu, là em tự suy diễn đấy chứ. – Hán quay lại nhìn tôi, khuôn mặt bày ra vẻ vô tội, chỉ có trời mới biết đằng sau khuôn mặt đẹp đẽ kia là một tâm hồn vẫn đục và đen ngòm như sông Tô Lịch.

Nghĩ đến đây tôi lại không nhịn được, trong lòng thầm chửi mắng hán một câu cho bõ tức. Mắng xong lại chợt nhớ đến một chi tiết vô cùng quan trọng. Chết thật tí thì quên mất.

- Nói đến miệng chó thì phải là anh mới đúng. Không biết ai tự nhận mình là đồ vô lại, đồ chó Đông ấy nhỉ? – Tôi hỏi với vẻ khoái trá không giấu giếm thậm chí còn tặng hán một tràng cười vô cùng khoa trương.

Đáp lại thái độ vui vẻ của tôi, hán chỉ nhẹ nhàng cười, nhàn nhạt nói:

- Là ai thế nhỉ? Anh biết đâu.

Tôi trợn mắt, không tin được là hán lại phủ nhận một cách tráo trở như vậy, vội vàng kêu to:

- Anh... chính miệng anh thừa nhận mà, bây giờ lại định chối sao?

- Anh có nói à? Hay, làm gì có, em tưởng tượng rồi. – Hán phẩy phẩy tay, cười cực kỳ gian xảo.

Tôi tức đến độ mím môi mím lại. Sao trên đời lại có một kẻ lật lọng, tráo trở, tiểu nhân, vô lại như hán cơ chứ. Lời đã nói ra mà không dám thừa nhận, bây giờ lại bày ra vẻ “ta cái gì cũng không biết”, thế có tức không cơ chứ.

- Hừ, việc này có trời biết, đất biết, anh biết, em biết, anh có chối cũng không được đâu.

- Thế há? Ừ vậy em, trời và đất cứ biết đi, anh xin tình nguyện không biết.

- Nguyễn Thành Đông... – Tôi gào lên tức tối, chỉ thiếu điều nhảy xổ vào hán mà cắn xé. Nhưng đáp lại sự tức giận của tôi, hán chỉ ngửa cổ lên trời, cười vô cùng vui vẻ, điệu bộ như muốn nói với tôi rằng: “Cứ tức đi, càng tức ta càng vui.”

- Em gọi tên anh tha thiết như vậy làm gì? Dù sao thì... anh cũng đã “chịu trách nhiệm” rồi mà. – Hán cười cười, nhắc lại sự cố trong nhà hàng đồ Tây ban nãy, còn cố tình nhấn mạnh từ *chịu trách nhiệm* khiến mặt tôi nhanh chóng đỏ bừng lên, cơn giận vừa mới ghim xuống phút chốc bùng lên dữ dội.

Tôi nghiêng răng trèo trẹo, cố ngăn bản thân không vuron hai tay ra để bóp cổ cho hán lè lưỡi, bực tức gất lên:

- Anh mà còn nói nữa em sẽ cạy cho cái miệng độc địa của anh nát toét...

Chưa kịp nói hết câu tôi đã vội vàng đưa tay lên bịt miệng. Chứa ôi, tôi vừa nói cái chết tiệt gì thế kia. Đúng là giận quá hoá ngu rồi. Trải qua vô số trận đấu võ mồm với hán, tôi đã rút ra kinh nghiệm khi cùng hán ở một chỗ, tốt nhất là nên ngậm miệng lại và tuyệt đối không được tức giận. Bởi vì, chọc cho tôi nổi giận và nhìn tôi đỏ mặt luống cuống là thú vui bệnh hoạn của hán.

Nhưng vấn đề ở chỗ, rút ra kinh nghiệm là một chuyện còn sửa sai và thực hiện theo kinh nghiệm ấy lại là một chuyện khác. Mà tôi... đến giờ vẫn chưa thực hiện được chuyện thứ hai.

Bây giờ thì hay rồi, chỉ vì nhất thời tức giận mà tôi lại phun ra cái câu cực kì đáng xấu hổ kia. Thế nào hán cũng suy nghĩ linh tinh và đem tôi ra làm trò

cười cho xem. Thế này thì có nhảy xuống sông Cửu Long cũng không rửa hết tội hu hu...

Hắn rất nhanh chóng nhận ra điểm bất thường trong câu nói của tôi, đang đạp xe vội vàng phanh kít lại. Đầu óc tôi đang lơ lửng ở sông Cửu Long, bị tiếng phanh chói tai kia làm cho giật mình vội quay lại mặt đất.

Xe đang phóng tít đột ngột dừng lại. Tôi không kịp giữ thăng bằng, mặt đập vào lưng hắn, lại đứng phần sống lưng, đầu muốn nổ đom đóm mắt.

- Này, anh có cần đi tập xe lại không? Rồi nhờ người ta cấp luôn cho cái bằng lái xe đạp để khỏi bị nhầm là đến giờ vẫn chưa biết đạp xe. – Tôi xoa xoa cái mũi đậm chất phurong Đông của mình, gào lên bức bối rồi lăm bầm nói thêm – Đi đứng kiểu gì như con ngựa cái giờ chứng, lúc chồm lên lúc chồm xuống.

Hắn chẳng thèm bận tâm đến những lời tôi nói, chậm rãi quay đầu lại nhìn tôi, đôi mắt sáng rực như đèn pha ô tô, vành môi từ từ nâng lên để lộ nụ cười vô cùng chói mắt.

- Nhìn... anh nhìn cái gì? – Tôi chợt dạ nhìn hắn hỏi.

- Làm đi, anh đang chờ đây. – Hắn cười tủm tỉm, đôi mắt cong cong như mảnh trăng non, trông vô cùng hấp dẫn.

- Làm cái gì mà làm? Chờ cái gì mà chờ? – Tôi nhủ mày khó hiểu. Tự dưng nói cái gì không biết. Hắn lại bị cái gì đập trúng vào đầu à? Hay cười nhiều quá nên tọp phải ruồi rồi.

- Còn làm gì nữa, em vừa nói xong mà. - Hắn nhìn khuôn mặt ngây ngô của tôi nhủ mày bức bối.

- Em có nói gì đâu.

- Hừm? Chẳng phải em muốn cạp nát miệng anh sao? Anh cho em làm đây. – Hắn ung dung mỉm cười.

Mặt tôi rất nhanh chóng đỏ bừng lên vì xấu hổ và cũng vì tức giận. Biết ngay mà, hắn lại đem tôi ra làm trò đùa, nhưng mà... cũng có cần phải phun ra mấy lời đáng xấu hổ như vậy không? Đúng là cái đồ mặt dày hơn đít chảo.

Tôi nghĩ rồi gãi đầu gãi tai, học theo hắn, bày ra bộ dạng cái gì cũng không biết:

- Em nói vậy á? Làm gì có, hầy ya, thí chủ thiệt là có trí tưởng tượng phong phú quá đi mà.

Khuôn mặt đẹp trai của hắn nhanh chóng đen như đít nòi. Hắn nghiêng răng kèn kẹt, nhìn tôi với ánh mắt toé lửa:

- Định lật lọng à?

- Có sao? - Tôi tự hỏi rồi nghiêm túc lắc lắc đầu - Làm gì có đâu.

- Được, con cún nào lật lọng nhé! – Hắn bức tức nói.

- Okê, con chó nào lật lọng. – Tôi vênh mặt lên nhìn hắn. Ô hô hô này thì quả báo, này thì gây ông đập lưng ông. Ai bảo hắn lại là chuyên gia lật lọng cơ chứ. Tôi mà có là cún thì cũng phải bắt hắn là chó.

Hắn hơi ngần ngừ rồi đột nhiên cười lạnh, khề gật gù, vỗ vỗ đầu tôi khen ngợi:

- Không ngờ em lại học hỏi nhanh như vậy. Mồm mép không tồi.

- Quá khen, quá khen. – Tôi hất tay hắn ra, cười toe toét.

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của tôi, hắn hậm hực quay đầu lại, nhấn pêđan tiếp tục phóng xe đi, không thèm ư hừ gì nữa.

Cái cảm giác khiến cho hắn cứng họng không nói được gì mới thích làm sao. Tôi tí thì vỗ đùi đánh đét, cười đến không ngậm mồm lại được.

...

Chẳng mấy chốc đã đến trước cổng nhà hắn, hắn không ngần ngại đuổi tôi xuống xe rồi lẳng lẳng dắt xe vào trong, chả nói năng gì. Tôi ngần ngừ nhìn theo bóng hắn rồi hậm hực đi về nhà mình.

Con trai con đũa, thiếu galăng thế đấy, đáng ra hắn phải đưa tôi về tận nhà mới đúng, mặc dù nhà tôi chỉ cách nhà hắn có vài bước chân. (-_-)

Mà hắn làm gì giận dai thế? Tôi nói có tí thế là im luôn từ lúc ấy đến giờ. Còn nếu thích bị cạp nát miệng như vậy thì đi tìm con Rô, nó lại chả thích quá ấy chứ, chỉ có điều để con Rô cạp thì chẳng còn miệng mà nát nữa.

Tôi nghĩ rồi khề nhún nhún vai đi vào nhà. Thôi kệ sự nhà hắn, chả quan tâm nữa, hừ.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 7 (2)

Véo tai, giựt lông và nghịch râu con Rô xong tôi mới thong thả đi vào nhà. Trong phòng khách, anh Tùng đang mải đọc sách, cái kính gọng đen trễ đến tận mũi cũng chẳng buồn nhắc lên, trông bộ dạng y hết ông cụ non.

Tôi tìm tìm cười, bước từng bước thật nhẹ vào phòng rồi bất thành linh hô thật to:

- Anh Tùng!

Trái với mong đợi của tôi, anh Tùng chẳng buồn giật mình, chỉ thản nhiên gấp sách lại rồi quay ra nhìn tôi hỏi:

- Sao về muộn thế?

- Anh không giật mình à? – Tôi xì mặt xuống, thất vọng hỏi.

- Trước khi vào nhà em còn hú hét ầm ĩ với con Rô nữa, bày đặt dọa ai? – Anh Tùng phì cười nói, vươn tay ra nhéo nhéo cái tai tôi. Thấy thế, tôi vội né người, tránh xa bàn tay độc ác của anh Tùng rồi tặc lưỡi, làm ra vẻ ngạc nhiên kêu lên:

- Chắc, bây giờ thì em đã biết tại sao mình lại học Văn dốt như vậy rồi.

- Tại sao? – Anh Tùng nhìn tôi đầy khó hiểu.

- Tại di truyền từ anh đấy. Em chỉ có trò chuyện tâm tình rất nhẹ nhàng với con Rô thôi mà qua lời anh nói lại thành hú hét ầm ĩ. Có phải là khả năng trần thuật của anh quá kém rồi không? Mà trần thuật không tốt thì viết Văn sao tốt được. Vì anh học Văn kém nên em cũng bị ảnh hưởng theo đấy. – Tôi hùng hồn đưa ra suy nghĩ của mình, hăng đến nổi nước miếng phun phì phì, tay vung loạn xạ, gió thổi vù vù.

Đợi tôi chém gió xong, anh Tùng mới chậm rãi lên tiếng:

- Ủ, cứ cho là do di truyền đi. Thế Hân thì sao? Nó được bố mẹ nhặt về à?

- Nó á? Nó... bị đột biến gen. – Tôi phát huy tinh thần nói năng nói cuội của mình.

Anh Tùng nghe xong thì chỉ biết ôm trán, bật cười:

- Anh chịu em rồi, thế cũng nói được. Mà em còn chưa trả lời anh, sao về muộn thế?

Tôi đặt cặp xuống ghế, vừa rót nước uống vừa ngạc nhiên kêu lên:

- Em tưởng đã báo với anh là không ăn cơm ở nhà rồi mà.

- Ủ nhưng sao lại về muộn thế? Gần một giờ chiều rồi. – Anh Tùng vừa nói vừa chỉ tay lên chiếc đồng hồ điện tử treo trên tường.

Tôi đặt cốc nước lên bàn rồi ngồi xuống ghế, cười cực kì sung sướng nói:

- Hôm nay em làm Iljima [*], cướp của người giàu chia cho người nghèo. Làm việc thiện hăng quá nên về muộn.

Anh Tùng rót một cốc trà atiso, vừa uống vừa nhìn tôi đầy khó hiểu:

- Iljima á? Thế ai là người giàu?

- Anh Đông đấy. – Tôi thản nhiên đáp.

- Thế ai là người nghèo? – Anh Tùng nhú mày tiếp tục hỏi.

- Em – Tôi tay chỉ vào mình, cười đến là ngây thơ, vô tội.

Nghe tôi nói xong, anh Tùng giật mình tí thì sắc trà, vội đưa tay lên che miệng ho khù khụ.

- Khục... khục e... m á? Không phải em vừa bảo em là Iljima sao? Bây giờ lại kiêm vai người nghèo là như thế nào?

- Iljima không thể làm người nghèo được à? Anh cổ hủ quá rồi đấy. Em hỏi anh, tại sao phải mất công đi tìm người nghèo ở mỗi đâu trong khi chính

Ijima em đây cũng nghèo rớt mùng tơi? – Tôi khẽ lờm anh Tùng một cái rồi kéo cặp đứng dậy, chẳng thèm che cái ngáp rồ to. – Thôi em lên phòng đây, buồn ngủ quá, oáp.

Anh Tùng khẽ cười cười, gật đầu rồi chột dạ vói theo:

- Ngủ ít thôi chiều còn dậy học, sắp thi cuối kì rồi đấy.
- Vâng, vâng, em biết rồi mà. – Tôi không quay đầu lại, khẽ phẩy phẩy tay, uể oải nói.
- Chiều anh đi ra trường có việc, ở nhà ôn Văn đi, cuối kì mà không đạt khá anh phạt đấy.

Anh Tùng như chưa yên tâm, lại tiếp tục dặn. Nhưng tiếc là những lời này chẳng lọt vào tai tôi mà nếu có may mắn lọt vào chút ít thì cũng bị teo nhỏ trong bộ nhớ rồi. Thật phiền phức, ăn uống no say xong thì phải làm gì nào? Tất nhiên là ngủ rồi. Thế mà anh Tùng cứ ngăn cản là sao? Học ấy hả? Để sau.

Tôi khó chịu lâu lâu vãi tiếng rồi đẩy cửa đi vào phòng. Đang định nhắm mắt nhắm mũi nhảy một phát lên giường cho khoái thì chợt một giọng nói bất ngờ vang lên làm tôi giật mình, tỉnh cả ngủ:

- Chị Dương!

Tôi cau mày, dụi dụi mắt nhìn. Bên trong phòng tôi, nhỏ Hân đang ngồi ngay ngắn trên giường, khuôn mặt bí xị, nhìn qua cũng biết con nhỏ đang buồn bực. Tôi đặt cặp xuống cái giá để dép cạnh cửa, ngáp một cái, đi đến gần nó hỏi:

- Mày sang phòng chị làm gì? Muốn tâm sự thì để sau, giờ chị buồn ngủ lắm.

Nói rồi tôi trèo lên giường đá đá vào mông nó ý muốn đuổi khách. Nhưng nó chả thèm bận tâm đến khát khao được đi ngủ của tôi, xoay người lại, nói:

- Không được ngủ, em phải hỏi chị chuyện này đã.

Nhìn bộ mặt nghiêm túc của nó, tôi cũng hết ham đi ngủ, chột dạ hỏi:

- Ch...uyện gì? Chị mày không ăn phô mai, không uống sữa dâu, không làm chết cây cũng không cắt rìa con hamster của mày đâu nhé!

- Không phải mấy chuyện vớ vẩn đó. Là chuyện khác. – Nó gất gỏng kêu lên.

- Thế chuyện gì? Mày nói đi, suốt ruột quá! – Tôi cau mày hỏi rồi tự vấn lòng xem mình có làm ra chuyện gì có lỗi không. Tình huống xấu nhất có thể xảy ra là đêm qua ngủ, tôi mộng du rồi đem con hamster tam thể của nó vất cho Rô chơi. Dám lắm đấy, bởi tôi thấy điều ấy xảy ra suốt trong những giấc mơ của mình mà.

Nghe tôi hỏi, nó ngáp ngừng một hồi rồi áp úng lên tiếng:

- Hôm nay... anh Đông lại chị về à?

- Ủ. – Tôi thần nhiên gật đầu, thâm thắc mắc cái chuyện này mà cũng phải hỏi à?

- Hai người đã đi chơi với nhau à? Tại... không thấy chị về ăn cơm. – Nó khẽ cắn nhẹ môi, ngượng ngùng dò hỏi.

Nghe đến đây tôi mới hiểu thái độ nghiêm túc cùng buồn bực từ nãy đến giờ của nó là do đâu. Thì ra là đang ghen. Mà ghen với ai không ghen lại đi ghen với tôi, chẳng lẽ nó không nhìn ra mối quan hệ xấu như Hàn Quốc với Triều Tiên của tôi và hân à? Tôi nghĩ mà vừa buồn cười vừa tức. Con nhỏ này, đúng là đồ trọng sắc khinh anh em, vì cái tên Thành Đông chết tiệt kia mà đang tâm phá hoại giấc ngủ ngàn vàng của tôi.

- Sao chị không nói gì? – Hân khẽ giật áo tôi, phụng phịu hỏi.

Tôi khẽ thở hắt ra, gật đầu nhìn nó nói:

- Nếu đi ăn được gọi là đi chơi thì đúng vậy.
- Thế... hai người đã đi những đâu, làm những gì?

Lại còn thế nữa chứ, tôi cau mày, buồn bực đáp:

- Thì đi ăn Pizza, mỳ spaghetti, uống matcha và ăn kem. Hết! Mà đi ăn thì ngoài ăn ra còn làm gì được nữa? Toàn hỏi tào lao vớ vẩn không.

Bị tôi mắng, Hân xụ mặt xuống, lát sau, nó khẽ thở dài buồn bã nói:

- Ước gì anh Đông đối xử với em như với chị nhỉ?

Nghe xong câu này của nó tôi thiếu chút nữa là ngã lộn cổ xuống giường. Vội bám lấy thành giường để giữ thăng bằng, tôi cật lực nuốt nước bọt xuống,

nhìn nó như nhìn người ngoài hành tinh:

- Mày có bị làm sao không? Chưa thấy hấn đối xử với chị như thế nào à? Xúc xiềng không thương tiếc rồi còn nói xấu sau lưng, cướp đồ ăn ngon, dón vào chỗ chết, vân vân và mây mây. Ước thế mà mày cũng ước được. Đến chịu. – Tôi nói rồi lờm nó một cái lác cả mắt.

- Xi... Chị chẳng hiểu gì cả. Anh Đông đối với ai cũng vậy, lúc nào cũng lạnh nhạt nhưng với chị thì lại khác. Lúc anh ấy nói chuyện với chị, khuôn mặt có rất nhiều biểu cảm, khi thì cười rất thoải mái, khi thì tức giận đến xám mặt, có lúc lại thoáng ngượng ngùng. Nói chung là rất khó diễn tả.

Tôi nghe Hân nói mà phì cả cười, gõ mạnh vào đầu nó một cái để trí tưởng tượng phong phú của nó xẹp xuống:

- Có phải mày đọc tiểu thuyết nhiều quá nên nhiễm rồi không. Từ nãy đến giờ mày đang nhắc đến ai chị nghe không ra. Nam chính biến thái trong tiểu thuyết nào đấy?

- Chị Dương, em đang nói chuyện nghiêm túc mà. – Hân xoa xoa đầu, cau mày nhìn tôi nói.

- Thì chị có đùa đâu. Đây là mày chưa thấy bộ mặt thật của hấn thôi. Cái gì mà đối với ai cũng lạnh nhạt? Chết cười, hôm nọ chị mày thấy hấn trên sân trường, bá vai bá cổ mấy ông bạn, cười phở hết cả hàm răng trâu. Quả đây mà có cục gạch đập trúng mặt thì cứ phải gọi là răng môi lẫn lộn ha ha. – Tôi vừa nói vừa nghĩ đến cái cảnh ấy mà sung sướng đến độ ngoác miệng ra cười như được mùa.

- Mấy người đó tính làm gì. – Hân vẫn cố chấp, nhăn nhó lắc đầu nguây nguậy.

- Cái gì mà không tính? Mày không biết bây giờ can đầu là mở đầu câu chuyện của mấy thằng con trai à? Rồi thì chỉ đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau. Mày phải tính đến mọi khả năng có thể xảy ra chứ, hơn nữa anh Đông của mày lại đẹp trai thế kia, thu hút cả con trai lẫn con gái là điều không tránh khỏi. – Tôi xoa xoa cằm, gật gù nói.

- CHỊ DƯƠNG!!! – Nhỏ Hân tức tối gào lên với tôi, trực tiếp đem hình tượng thực nữ của mình dẫm nát.

Tôi vội vàng bịt tai lại, lau nước miếng trên mặt rồi cau mày nhìn nó nói:

- Gào cái gì mà gào? Chị giúp mày đưa ra giả thuyết còn gì. Không cảm ơn thì thôi.

Hân khẽ bĩu môi nhìn tôi không phục rồi như chợt nhớ ra điều gì, nó ngáp ngừng nói:

- Nhưng mà này... em vẫn còn vấn đề muốn hỏi.

- Lại thắc mắc gì nữa cô nương? – Tôi cau có hỏi nó.

- Mỗi lần anh Đông chở em đi học hay ra nhà sách chẳng bao giờ anh ấy chủ động mời em đi uống nước hay ăn gì cả, thế mà lần này lại mời chị đi ăn. Rõ là phân biệt đối xử. – Hân phụng phịu nói.

Tôi ngạc nhiên trở mắt nhìn nó rồi khẽ bĩu môi hỏi:

- Ai nói với mày là hấn mời tao đi ăn? Tư bản, kệt xin như hấn thì còn murót.

- Thế sao trưa nay hai người lại đi ăn với nhau? – Hân cau mày hỏi. - Không lẽ chị chủ động mời... .

Không để nó nói hết câu, tôi đã vội đưa tay lên xoa lấy xoa để:

- Xùy xùy, tháng sau bị anh Tùng cắt tiền tiêu vặt, chị mày đang nghèo rớt mùng tơi, đến tiền mua bánh mì trứng, đậu phộng và sting còn chẳng có nữa là đi ăn đồ ăn Tây.

- Thế thì tại sao? – Hân ngăn người ra thắc mắc.

- Ha ha, nói cho mày biết, hấn bị chị bắt được bí mật xấu xa tồi tệ nên mới phải hối lộ một bữa ăn đấy. – Tôi hất mặt, cười đầy mập mờ.

- Hà? Bí mật xấu xa tồi tệ của anh Đông á? – Hân ngạc nhiên kêu lên rồi khẽ kéo kéo tay tôi nài nỉ. – Là gì vậy? Chị Dươngggg... nói cho em biết đi.

- Không được, chị hứa với hấn là không nói với ai rồi. – Tôi bày ra bộ dạng có chết cũng không nói.

Hân vẫn không có ý định bỏ cuộc, nó tiếp tục năn nỉ tôi còn giờ tay lên thề thốt:

- Đi mà, nói cho em biết đi, em thề sẽ không nói với ai đâu.

Tôi gạt tay Hân ra, tùm tùm cười hỏi nó:

- Mày có biết bắt đầu của một bí mật trăm người biết là gì không?

- Là gì? – Hân ngo ngác.

- Chính là câu “nói mình biết đi, mình sẽ không nói với ai đâu!”

- Chị Dương...

Hân tức đến nỗi không nói được gì, nhìn khuôn mặt xám xịt của nó, tôi cười toét cả miệng rồi đứng dậy dùng bạo lực đẩy nó ra khỏi phòng:

- Thôi đi ra, đi ra, mày rắc rối quá, phá hỏng giấc ngủ của chị rồi. Chiều chị mà không dậy học Văn được thì mày cứ liệu hồn.

Nói rồi tôi đóng sầm cửa lại, cũng chẳng thèm thay quần áo cứ thế lao lên giường, ngủ thẳng cẳng.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 8

Khung cảnh hiện ra trước mắt tôi tiêu điều, xung quanh la liệt xác chiến binh tử trận. Ngay cạnh chỗ tôi đứng là một vực thẳm, bên dưới lửa cuộn trào mãnh liệt, gào thét dữ dội như chỉ chực nuốt chửng những kẻ xấu số lỡ chân rơi xuống.

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, hết nhìn xuống vực sâu rồi lại nhìn con rắn khổng lồ trước mặt, nó đang há rộng miệng, gầm rú điên cuồng, chuẩn bị xông vào xé xác tôi.

Đứng vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, chợt có ai đó ném cho tôi một thanh kiếm bạc. Tôi nhanh chóng bắt gọn, hét lên một tiếng rồi lao vào vùng vẫy thanh kiếm loạn xạ.

May mắn cho tôi là con quái vật bị kiếm đâm trúng mắt, nó đau đớn lắc lư thân mình, gào thét không ngừng. Tôi bắt lấy cơ hội, vội tiến lên một bước, oai phong lẫm liệt hết như một dũng sĩ trong thần thoại, vùng cao kiếm chuẩn bị chém nhất cuối cùng hạ bệ con rắn thì...

- Gâu gâu gâu... Gâu gâu gâu...

Tiếng chó sủa vọng ra từ chiếc điện thoại sony cùi khiến tôi giật mình tỉnh giấc, thoát khỏi giấc mộng oai hùng. Tôi trợn to mắt, ôm cái gối, đăm đăm nhìn trần nhà trắng hếu có hai con thạch sùng đang mải đóng phim 18+ mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Trời ơi là trời, cái đứa chết bầm nào lại gọi điện ngay vào lúc này phá tan giấc mộng đẹp đẻ của tôi. Chỉ cần một chút nữa thôi là tôi sẽ cầu đầu trăm con rắn to xác kia và trở thành chủ nhân của toà lâu đài với rất nhiều vàng bạc châu báu, thế mà mộng đẹp chưa thành đã bị tiếng chó sủa phá ngay lúc quan trọng.

Tôi buồn bực vò đầu bứt tai, không ngăn ngại nhét cái điện thoại đang sủa gâu gâu xuống dưới gối, nhắm mắt tiếp tục ngủ, trong lòng thầm mong giấc mộng tuyệt đẹp kia sẽ quay trở lại, quan trọng là tiền vàng và lâu đài sẽ trở về với tôi.

Nhưng lần qua lộn lại vài vòng tôi vẫn không tài nào ngủ được mà cái điện thoại dưới gối thì cứ sủa liên hồi, không có dấu hiệu ngừng lại. Tôi bực bội ngồi dậy, lăm bằm chửi láo một câu rồi lôi cái điện thoại ở dưới gối lên, chẳng buồn xem ai gọi đã nhấn nút nghe, ủa oái lên tiếng:

- A... nô.

Ngay lập tức tôi có cảm giác như một loạt súng liên thanh đang nã vào tai mình:

- Nô nô cái đầu nhà mày. Làm gì mà từ nãy đến giờ không nghe máy? Mày có biết bọn tao phải đứng đợi ngoài cổng nhà mày bao lâu rồi không? Nhanh ra đón các cụ còn kịp.

Cái giọng quang quác quang quác như gà mái mẹ của nhỏ Phuong khiến tôi tỉnh cả ngủ, khẽ dụi dụi mắt, tôi vừa ngáp vừa ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại đứng trước cổng nhà tao? Oáp... tao có ốm đau gì đâu mà đến thăm.

- Ai thèm đến thăm mày? Đừng nói với tao mày quên hôm nay cả xóm hện học nhóm đấy nhé!

- Á... Thôi chết tao quên mất. Chờ tí tao xuống ngay.

Tôi hoảng hốt hét lên rồi vội vã tắt điện thoại, nhảy ra khỏi giường. Rửa qua cái mặt, cào cào lại mái tóc hơi rối, tôi nhanh chóng phi xuống tầng một. Chết thật, sáng nay vừa bàn xong mà thế quái nào tôi lại quên mất, dạo này trí nhớ kém tệ cơ.

Chuyện là do kì thi cuối kì đang đến gần, để nâng cao tinh thần học tập cùng khả năng hốc quạ vật như điên, cả xóm tôi đã quyết định tổ chức một buổi học nhóm vào chiều nay. Mà tôi, sau khi ăn uống phê phờn và ngủ thẳng cẳng thì đã quên tịt đi mất.

Địa điểm học, dĩ nhiên là nhà tôi và lí do thì... vô cùng củ chuối.

“Nhà cái Dương đi, nhà nó có chứa nữ nam. Đề nghị này đã được tao thông qua, cảm cái nữa.”

Đó là lời tuyên bố hùng hồn của cái Phương khi chúng tôi đang mải cái nhau ôm tôi xem đâu sẽ là nơi học nhóm. Và quyết định này đã nhanh chóng được thông qua. Vì sao ư?

Băng và Phong, thôi khỏi, hai đứa nó không cần phải bàn vì lúc nào chúng nó cũng bày ra cái vẻ mặt “ở đâu cũng được”. Còn tôi, dĩ nhiên là tôi đồng ý cả hai tay hai chân rồi. Này nhé, bắt đầu buổi học chỉ việc ra mở cổng đón lũ quý sử vào, kết thúc buổi học lại mở cổng đuổi chúng nó ra, quá đơn giản đồ phải đập xe lóc cóc đi đâu trong cái thời tiết nắng nóng này. He he tôi phục tôi quá!

Cuối cùng là thằng Cương và thằng Hiệp. Hai thằng này sau khi đã trải qua biết bao kinh nghiệm đau thương thì chỉ còn cách nuốt nước mắt gượng cười, gật đầu miễn cưỡng đồng ý. Đùa à, cứ thử lắc đầu xem cái Phương nó tát cho lệch mặt mua ha ha.

Vì thế, dưới tinh thần mê trai hơn tất cả của cái Phương địa điểm học đã được quyết định ở nhà tôi. Kể ra thì nó nói cũng phải, nhà tôi đúng là chẳng thừa thứ gì chỉ thừa trai đẹp. Trước hết phải kể đến con Rô, dễ thương khỏi phải bàn, đẹp trai thì vô đối luôn (thực ra cái này ngoài tôi ra chẳng ai thừa nhận). Kể đến là: nhìn mặt trời mà không chói lóa, là anh Tùng đẹp trai nhà tôi! Thông minh, học giỏi, tư chất ngồi ngồi. Thật là, sao anh ấy lại giống tôi thế chứ í hí hí.

Cuối cùng phải kể đến tên hàng xóm mắc dịch Nguyễn Thành Đông. Dù không muốn nhưng tôi vẫn phải thừa nhận đã nhắc đến trai đẹp thì không thể thiếu hẳn. Không biết cái khuôn mặt yêu nghiệt của hắn đã lừa được bao nhiêu cô gái ngây thơ rồi. Cái Phương chính là một ví dụ điển hình mặc dù nó chả ngây thơ tẹo nào.

Tôi chép miệng nghĩ thầm rồi nhanh chóng chạy ra mở cổng, gãi đầu gãi tai nhìn cả bọn cười ngây ngô:

- Hay ya, thiệt là sớm quá đó mà.

- Sớm cái khi gì, gần 3 giờ rồi đấy cô nương. – Thằng Cương dí cái đồng hồ điện tử của nó vào sát mặt tôi, hăm hi.

Tôi nhìn kim phút vừa mới nhích đến số 9, bĩu môi nói:

- Mày điều nó vừa vừa thôi, mới có 2 giờ 45 chứ mấy. Mà tao biết mày có đồng hồ xịn rồi không cần dí sát vào mặt tao thế đâu.

- Á à, còn trả treo hả con? Tí phải xử mày cái tội bắt các cụ phải đợi. – Thằng Cương nói rồi giờ nắm đám lên dọa. Tôi bĩu môi, lườm nguýt nó một cái rồi kéo cả đám lục tục vào sân, đi đến chỗ cái bàn tròn lớn dưới gốc cây nhãn gần vườn. Chỗ này vừa mát vừa sạch sẽ, rất lí tưởng cho việc học và ăn.

Tôi nhanh chóng kéo cây quạt hoa phượng ra bật lên cho nó có tí gió, lấy sách vở và nước mát cho lũ quý sử rồi cũng ngồi vào bàn:

- Nước đây. Tinh khiết, không độ đắng hoàng nhé! – Tôi cười tươi rói, chỉ vào chai nước lạnh cùng chiếc cốc nhựa trên bàn.

- Có mỗi cái cốc thôi à? – Thằng Hiệp nhú mày hỏi.

- Thế này muốn mấy cái? Một là đủ rồi ở đâu ra mà lăm mồm thế? – Tôi lườm nó rồi chỉ sang thằng Cương. – Lần trước đến chơi thằng Cương làm vỡ cái cốc sứ có hình con chó của tao, tao còn chưa tính sổ đâu đấy. Mang lăm cốc ra chỉ tổ chật bàn.

- Thế là uống chung à? – Thằng Hiệp khề nhăn mặt.

- Chứ sao? Mày định giờ tính tiểu thư à? – Tôi cười trêu nó.

Thằng Hiệp lắc đầu, nó chép miệng, buồn bã nói:

- Không phải, tao chỉ sợ chúng mày nhân cơ hội hôn gián tiếp tao thôi. Khổ, tao đẹp trai quá mà.

Vừa dứt lời, một loạt những ánh mắt khinh bỉ đều đổ về phía nó. Phong từ nãy đến giờ vẫn im lặng, mặt lạnh te, nghe thằng Hiệp nói, cậu ta khề nhếch môi mỉm cười, gõ gõ tay xuống bàn, lạnh nhạt hỏi:

- Thế giờ có học không?

- Có chứ, có chứ. Học Văn nhé! – Tôi gật đầu như trống bỏi, chỉ tay vào cuốn Văn, nhanh nhẩu đáp.

- Lại Văn à? – Thằng Cương, thằng Hiệp và cái Phương cùng đồng thanh hỏi, chúng nó chán nản xụ mặt xuống. Băng chỉ khề cười còn Phong thì gật gù tỏ ý oke.

Tôi khề bĩu môi nhìn khuôn mặt ngáp vể chán nản của ba đứa kia, chỉ tay vào Băng nói:

- Ở đây ngoài Băng ra còn lại toàn một lũ học dốt Văn, không ôn đi đến lúc tổng kết bị trung bình thì toi.

- Nhưng mà... - Phương nhìn tôi phụng phịu.

- Nhưng nhĩ gì? Cuối kì Văn mà không đạt điểm khá tao không còn mặt mũi nào nhìn anh Tùng nữa. – Tôi rầu rầu nói.

- Anh Tùng bắt mày học Văn à? – Phương ngạc nhiên hỏi tôi.

- Ủ, lúc trưa còn dặn đi dặn lại cơ, khổ thế chứ tao cũng có muốn học cái môn quái quỷ này đầ...

Tôi chưa nói hết câu, cái Phương đã vỗ đùi đánh đét, nhanh chóng lôi quyển Văn trong balô ra hớn hờ nói:

- Nào, nào học Văn thôi. Gì chứ mĩ nam đã nói là phải nghe.

Tôi há mồm, nghếch mặt ra nhìn cái Phương, đến bây giờ tôi mới được lĩnh ngộ đầy đủ tinh thần mẽ trai hơn tất cả của nó. Ở bên cạnh thằng Cường cũng khề thờ dài, lắc đầu chán nản:

- Chết vì trai...

- Là cái tê tai. – Thằng Hiệp toe toét để thêm. Ngay lập tức hai thằng này bị đập ra khỏi bàn.

Tôi không khỏi phì cười, ôm trán nhìn hai thằng đang vật vã dưới đất thầm nghĩ mình đã học dốt Văn lắm rồi thế mà còn có đứa học dốt hơn. Đến phải chào thua trình độ thơ phú của hai thằng này, chết tê tai thì còn có nghe qua chứ chết tê tai là cái chết quái quỷ gì chứ. Vậy mà còn chối đây đây không muốn học Văn. Haizz.

...

- Đây nhé, tớ hệ thống lại rồi, mọi người học những phần này. Đặc biệt là bài “tình cảnh lẻ loi của người chinh phụ” và mấy đoạn trích truyện Kiều. – Băng vừa nói vừa đẩy tờ giấy nhí nhằng chữ ra giữa bàn.

Thằng Hiệp vỗ lấy tờ giấy, sau khi xem xong, nó ôm mặt khóc ròng:

- Thế này thì khác gì ôn cả quyển sách trừ hai cái bìa.

- Mày tưởng ôn sách mà xong à? Còn phải ôn trong “Đề học tốt” nữa. – Cái Phương trề môi nói, tay vung vẩy quyển đề học tốt Văn kì II.

- Mấy cái này... ôn thế nào đây Băng? – Tôi gãi đầu gãi tai nhăn nhó nhìn Băng hỏi.

- Thì học thuộc thơ rồi học cách phân tích thôi. Mày cứ phân tích từng câu một, bài nào dài thì phân tích theo đoạn. Chú ý các biện pháp tu từ và những từ ngữ đặc biệt. Cũng đơn giản thôi mà. – Băng nói một lèo khiến tôi hoa mày chóng mặt. Vâng, cái đơn giản của nó cũng đủ làm tôi chết dí dỉ trong phòng thi rồi.

Cuối cùng dưới sự hướng dẫn tận tình của Băng, cả lũ chúng tôi bắt đầu tụng thơ cộng với học những đoạn phân tích cô Xuân cho ghi trong vở. Vì chỉ có Băng là ghi chép đầy đủ nên quyển vở campus của nó được truyền qua truyền lại.

- Này, trong giờ tao thấy mày ghi chép kinh lắm mà, vở mày đâu mở ra mà học tranh với tao làm gì? – Thằng Hiệp cau mày nói với thằng Cường, tay nó giữ rịt lấy quyển vở campus của Băng.

- Ở thì có chép nhưng đọc được thì bỏ tranh với mày làm gì?

Thằng Cường cau có nói rồi lấy quyển vở từ trong cặp ra vắt tạch xuống bàn. Thằng Hiệp vội cầm quyển vở lên xem, sau khi lật được hai ba trang nó rú lên cười như phải gió. Tôi cũng tò mò ngó qua mà giật mình tí thì sặc nước bọt. Quyển vở Văn của thằng Cường y hệt như cái sở thú đủ các loại "chữ động vật": voi có, hổ báo có, gà có, cua có thậm chí kiến cũng có. Bên lề vở thỉnh thoảng nó còn vẽ thêm hình Songoku tung chưởng kamejoko. Đến chết cười với thằng này.

Trong lúc tôi còn đang mải nghiên cứu “sở thú” của thằng Cường thì ở bên cạnh Phong chợt huých nhẹ vào tay tôi, nhíu mày nói:

- Mải chơi vừa thôi, học đi.

- Biết rồi mà. – Tôi ừ rừ nói rồi cầm sách Văn lên uể oải lật lật.

- Định học cái gì trước? – Phong vừa hỏi vừa chăm chú nhìn vào quyển sách của cậu ta.

Tôi khề gãi gãi cầm ngẫm nghĩ một hồi rồi gật gù đáp:

- Kiều đi, học đoạn “Chí khí anh hùng” trước.

- Tại sao? – Phong khề nhíu mày – Tưởng cậu bảo không thích Từ Hải.

- Ôi dào, không thích cũng mặc kệ, quan trọng là nó ngắn he he. – Tôi cười toe toét, giơ ngón tay lên đo đoạn thơ.

Phong khẽ bật cười, lắc đầu nhìn tôi nói:

- Đúng là lười. Thôi học nhanh đi.

- Biết rồi, biết rồi, cậu sắp biến thành anh Tùng nhà tôi rồi đấy. – Tôi càu nhàu rồi cầm quyển sách lên, xoay người lại, duỗi chân ra ghế. Trên bàn học giờ chỉ còn tôi, Phong và Băng. Ba đứa kia đều đã tự chọn cho mình một góc, đứa trên sân, đứa trong nhà, đứa ngoài vườn, cầm quyển Văn lăm bằm như sư tụng kinh. Cái sự học thật là gian nan quá đi mà.

...

- Nửa năm hương lửa... đương hồng à nhằm đương nồng... Ừm, trọng phu thoát đã đồng lòng bốn phương... – Tôi che quyển sách lại, ngắc ngư đọc thành tiếng. Ở bên cạnh, Phong khẽ nhủ mày, gõ nhẹ vào đầu tôi, nhắc:

- Đọc bé thôi để Băng còn học kia.

- Tại đọc thâm khó thuộc quá! – Tôi chống chế, nhăn nhó nhìn Băng cười trừ.

- IQ thấp nên học gì cũng khó đấy. – Phong thờ dãi, không ngần ngại xúc xiềng tôi.

- Nói ai IQ thấp hả? Tôi cho cậu dính chương “thiết đầu công”. – Tôi nói rồi dùng đầu mình đập mạnh vào đầu Phong, hả hê nhìn khuôn mặt đau đớn của cậu ta, cho chết, ai bảo dám chê tôi.

- Chịu thua cậu. – Phong khẽ cười, ôm cái đầu u một cục nói với tôi.

- Lại chả thua.

Tôi thản nhiên nói rồi quay ra định rót nước uống thì chợt giật mình trước cái nhìn đăm đăm của Băng. Tôi khẽ nhủ mày khó hiểu, xua xua tay trước mặt nó hỏi:

- Này, này... làm gì mà nhìn tao đăm đuối thế? Hay là fall in love với tao rồi.

Băng giật mình, nó bối rối lắc đầu, gượng cười:

- Không có, fall in love gì với mày.

- Thế thì nhìn tao làm gì, hay tại tao đọc to quá không học được nên mày đang nguyên rủa cho tao hất xì. – Tôi cười trêu nó.

Băng khẽ nhăn mặt, nó chép miệng càu nhàu:

- Nói bậy. Tao chỉ định nhắc mày đừng học “Chí khí anh hùng” thôi, chắc thi không vào đâu. Học kĩ “Tình cảnh lẻ loi của người chinh phụ” với bài “Trao duyên” ấy, cô Xuân bảo đề năm nay rất có thể sẽ ra vào hai bài này.

Nghe Băng nói xong tôi thiếu điều nhảy dựng lên, nhăn nhó nhìn nó trách cứ:

- Sao mày không nói sớm, làm tao mất bao công đọc từ nãy đến giờ, mệt muốn chết.

Băng lẽ lười, khẽ nhún vai tỏ ý không cố tình. Đúng lúc ấy thằng Hiệp cũng quay trở lại bàn, nó xà xuống ghế, rót nước tu ừng ực rồi hớn hờ nhìn khuôn mặt nhăn nhó của tôi hỏi:

- Thế nào, học đến đâu rồi?

- Chả ra đâu vào đâu cả. Mày thì sao, học được gì rồi? – Tôi ừ ừ hỏi nó.

- Tao á, học xong “Chí khí anh hùng” rồi. Haizz, mệt quá, mãi mới thuộc. – Thằng Hiệp toe toét cười.

Nghe nó nói xong tôi tí thì cười ré lên. Đúng là bạn bè tốt có khác. Hoạn nạn có nhau mua ha ha.

Nhìn khuôn mặt hớn hờ không thôi của thằng Hiệp, tôi quyết định lặng im, không nói cho nó biết sự thật kéo nó lại lên con nhồi máu cơ tim mà ngát ra đấy thì chết. Tôi gật gù nghĩ thầm, hài lòng với sự nhân đạo của mình rồi quay ra rót nước uống. Vừa uống xong, đặt cốc xuống bàn thằng Hiệp đã vội kêu lên:

- Thấy chưa, mày vừa hôn gián tiếp tao đấy. Tao không ngờ mày lại mưu mẹo như vậy Dương ợ. Mày đem mỗi cái cốc ra thực chất là muốn hôn gián tiếp tao phải không?

Thế mà cũng nói ra được. Đúng là không biết xấu hổ. Tôi lườm nó một cái, cầm cốc lên khinh bỉ nói:

- Mày đừng có mà vào rừng mơ mà bắt con tuồng bờ. Tao để ý rồi, cái mỏ vịt của mày đặt đây, còn cái miệng xinh xắn dễ thương của tao lại uống chổ

này, hôn gián tiếp thế quái nào được.

- Haizz, thật không ngờ lúc tao uống nước này còn để ý kĩ mồm tao như vậy. – Thăng Hiệp vờ ôm mặt khóc lóc khiến tôi tức điên lên chỉ còn biết nhe răng trợn mắt nhìn nó:

- Mày... Mày...

- Dương, cho xin cốc nước.

Giọng nói lạnh lùng của Phong bất chợt vang lên cắt đứt cuộc cãi vã của tôi và Thăng Hiệp. Tôi lờm nó một cái rồi quay ra rót nước đưa cho Phong:

- Đây này.

- Ừm.

Phong gạt đầu cầm cốc nước lên rồi chăm chú nhìn, không biết có phải do hoa mắt không mà tôi thấy cậu ta khẽ mỉm cười. lát sau cậu ta đưa cốc lên miệng mà môi lại đặt đúng chỗ tôi vừa uống. Thấy vậy, tôi không nhịn được, hốt hoảng kêu lên:

- Khoan đã, đừng uống chỗ đấy!

Phong vội dừng động tác, nhú mồm nhìn tôi hỏi:

- Tại sao?

- Tại... tại... chỗ đó tôi vừa mới uống. – Tôi nhăn nhó bẽ khóp ngón tay, ấp úng nói.

Phong khẽ cười nhạt, làm bộ à lên một tiếng, gạt gù tỏ ý hiểu rồi thân nhiên hỏi:

- Thế thì sao?

Sau đó không ngần ngại nhe đúng chỗ đó mà uống hết cốc nước. Cả tôi, Hiệp và Băng cùng há hốc mồm nhìn cậu ta. Xem ra... Phong không chỉ lạnh lùng như cục đá mà mặt còn rất dày nữa.

Trong lúc tôi còn đang bối rối bởi nụ hôn gián tiếp với Phong thì đằng sau chợt vang lên tiếng quát to khủng khiếp:

- DUƠNG!!!

...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 9

Tôi bị tiếng quát thô lỗ kia làm cho giật mình cắn cả vào lưỡi, lao đảo tí thì ngã lộn cổ xuống đất may mà Phong nhanh mắt bắt được tay tôi giúp tôi giữ thăng bằng. Hú vía suýt thì cạp bẻ tổng trừ bữa.

- Cần thận chứ. – Phong khẽ nhú mồm nhắc nhở rồi nhìn khuôn mặt đỏ gay của tôi hỏi. – Làm sao thế?

- Không sao, giật mình cắn trúng lưỡi thôi.

Tôi lắc lắc đầu, đưa tay lên ngực, vỗ về trái tim bé bỏng của mình rồi quay phắt lại trừng mắt nhìn kẻ vừa gọi tên mình “tha thiết”.

Nếu không phải là hần tôi xin đi đầu xuống đất.

Nếu không phải là hần tôi sẽ đổi tên thành Nguyễn Ánh Heo.

Trên đời này ngoài hần – cái tên Nguyễn Thành Đông chết băm chết vằm ra còn ai có sở thích gào thét tên tôi khiến tôi giật mình, huyết áp tăng vèo vèo nữa cơ chứ? Cũng may tôi còn chưa lên cơn nhồi máu cơ tim mà ngòm củ tỏi.

Hần mặc áo phông đỏ, quần soóc ngắn đến đầu gối, chân đi tông đen, tay cầm một cái bọc đỏ, gườm gườm nhìn tôi, bộ dạng chỉ có thể dùng từ “đẹp trai kinh người” để miêu tả. Khuôn mặt hần lộ ra vẻ đàng đàng sát khí, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, giữa trán nổi lên một vạch đen xì.

Buồn cười thật, rõ ràng người nên giận ở đây là tôi, hẳn vì cái gì mà tỏ ra tức giận chứ? Tôi nghĩ rồi bực bội đứng dậy, chống nạnh nhìn hấn hỏi:

- Anh làm gì mà quát em như quát con Rô thế? Cái tên người ta hay như vậy mà gào thét đến kinh.

Hấn khề hừ nhạt, mắt chột liếc qua Phong rồi bực bội nói:

- Anh mà không gọi như vậy chắc em chẳng nghe thấy. Ai bảo còn mãi tí tồn cơ.

Tôi nghe mà tức muốn ói máu, trong khi tôi đang hăng say học tập hết lòng dốc sức vì Đảng vì dân thể kia mà hấn lại dám mở miệng mắng tôi tí tồn.

- Em đang học nhóm mà. Anh không nhìn thấy sao? Lời nói của anh đã phá hoại một hình ảnh trong sáng của tuổi học trò đấy. – Tôi chỉ tay vào đồng sách trên bàn rồi tức tối gào lên với hấn

Nghe tôi nói, hấn tròn mắt đầy ngạc nhiên rồi chột cười rộ lên:

- Hình ảnh trong sáng á? Chắc chắn, sao thằng Tùng nó lại bảo em học Văn kém nhỉ? Anh thấy với trình độ chém gió thành bão, biến đen thành trắng, biến chơi thành học... của em mà không được đi thi Văn quốc gia hơi phí.

Hấn vừa dứt lời, thằng Hiệp đã ôm bụng cười ngặt nghẽo, nó chỉ tay vào tôi nói:

- Ha ha cái Dương thì lúc nào chả “trong sáng”, đầu óc của nó có tí văn đục nào đâu bởi đen ngòm rồi thì văn đục thế nào được.

- Mày... mày...

Tôi không biết làm gì ngoài việc tròn mắt nhìn nó, cái thằng lừa thầy phản bạn, có tôi ở đây mà nó dám đim hàng tôi không thương tiếc.

- Không phải đâu. – Thành Đông khề nhứu mày, nghiêm túc lắc đầu rồi tùm tùm nói tiếp, trông bộ dạng của hấn hớn hờ lắm, đôi mắt sáng lên như hai cái đèn pha. – Dương nó là “trong sáng” thực sự đấy. Ở nhà nó còn chơi trò tung chưởng kamejoko với con Rô cơ mà. Bảo hại con Rô ăn mãi không lớn. Rồi còn trò chum chán làm hang động của bọn con nít, vẽ đường cho kiến chạy. Nó đến giờ vẫn đọc truyện cổ tích mà đọc lại còn khóc nữa chứ.

- Ha ha, thật ả? Nhắc mới nhớ, tuần trước mấy đứa bọn em rủ nhau xuống nhà thằng Cương chơi, đang chuẩn bị về thì em nó cầm tờ tranh vẽ con mèo chạy ra khoe, cái Dương làm đập phát luôn câu: “Trời ơi em vẽ con chuột đẹp thế!” Khỏi phải nói thằng bé buồn như thế nào, mặt đần cả ra, lần sau có đánh chết chắc cũng không dám vẽ con mèo nữa ha ha. Chẹp, “trong sáng” quá!

Cái thằng Hiệp chết toi, truyện từ đời nào đời nào rồi còn lôi ra. Ai bảo em thằng Cương vẽ con mèo tai nhỏ thế, mồm lại nhọn hoắt, tôi không nhầm mới là ả ấy. Tôi nghĩ rồi lừ mắt nhìn nó. Ở bên kia tên Thành Đông chết bầm đường như cảm thấy chưa đủ vui bèn để thêm

- Chưa hết, chưa hết hôm nọ mưa to, nó còn tự ki đến mức làm đám tang cho con chuột cống bị sặc nước chết nữa. Đến bó tay.

Hấn vừa dứt lời, thằng Hiệp không để cho tôi chút mặt mũi nào, rú lên cười như phải gió, Bống biết ý hơn, nó chỉ khề che miệng tùm tùm còn Phong, cậu ta chẳng nói chẳng rằng khuôn mặt vẫn lạnh te nhưng cơ hàm rung rung kia đã tố cáo việc cậu ta đang cố nhịn cười.

Có ai trong bọn họ biết rằng tôi đã hoàn toàn đầu hàng rồi không? (Gào)

Trong lúc tôi còn đang bị đim hàng toi tã, không ngóc đầu dậy nổi thì cái Phương từ ngoài vườn phi vào, có vẻ như nó đã đánh hơi được mùi lạ, nhìn khuôn mặt hớn hờ không thôi kia tôi dám chắc trong đầu nó đang gào thét câu: “Mỹ nam anh ở đâu, em phi trâu tới đón.”

Có điều với tốc độ phi của nó, trâu cũng phải chào thua.

Vừa mới đặt chân xuống đất, con bé đã ngang nhiên đứng chắn trước mặt tôi, mỉm cười “địu dàng” với người – mà – ai – cũng – biết – là – ai kia:

- Học... học, em chào anh. Anh sang chơi ả?

Thấy ghét chưa kia, nó nói như thể nó là chủ nhà ấy trong khi chủ nhà là tôi còn đang đứng sờ sờ ở đây. Thành Đông khề gật đầu mỉm cười với Phương, phát huy tối đa khả năng lưu manh giả danh tri thức của hấn, khuôn mặt đều cáng thoát cái thay đổi 180 độ:

- Ủ, bọn em học nhóm à?

- Vâng, hi hi. Anh là hàng xóm của Dương ả?

Phương khề chớp chớp mắt hỏi. Tôi nhìn nó, mặt đần thối ra, cái này mà cũng phải hỏi ả? Không phải nó đã biết tống tong tong rồi sao?

- À, ừ, nhà anh ngay sát nhà Dương, chỉ cách có vài bước chân.

- Trời, gần vậy ả? – Phương tròn mắt lên hỏi, nó làm ra bộ ngạc nhiên lắm – Hi hi em nghe cái Dương nó nhắc về anh suốt.

Nghe nó nói tôi thiếu điều nhảy dựng lên. Nếu tôi nhớ không lầm thì mỗi lần tôi vừa mở miệng nói xấu hấn là nó đã đập tôi bắn tung ra khỏi chỗ vì thế tôi luôn tự nhắc nhở mình, ở trước mặt nó tốt nhất là không nên đề cập đến hấn. Thế mà bây giờ nó lại dám ăn gian nói phét, tôi nhắc hấn với nó suốt ngày

bao giờ chứ? Tôi nghĩ mà bực mình định lên tiếng phản bác nhưng đã bị cái Phương nhanh tay nhéo cho một cái đầu muốn rụng rời chân tay.

Hắn nghe Phương nói thì hơi ngạc nhiên sau đó nhìn tôi tủm tỉm cười:

- Thế à? Chắc là nó toàn nói xấu anh.

- Không, không. Nó khen anh vừa đẹp trai vừa học giỏi lại thông minh tốt tính, luôn giúp đỡ người khác, là nam thần hoàn hảo bước ra từ trong truyện tranh. – Cái Phương vội vã lắc đầu rồi nói một lèo, mưa xuân bắn tung toé.

Sao đến bây giờ tôi mới thấy được khả năng văn vẻ tiềm ẩn của nó nhỉ? Trí tưởng tượng phong phú cùng khả năng bốc phét siêu kinh điển.

Không chỉ tôi mà ba đứa kia cũng há hốc mồm nhìn nó. Thật không tin được, nó dám nói láo trắng trợn như vậy. Rõ ràng kia là những lời nhận xét chủ quan của nó chứ có phải của tôi đâu. Không thể để yên cho nó ăn nói ngông cuồng được nữa, tôi đứng phắt dậy, phản bác:

- Mày đừng có điều, tao nói thế lúc nào? – Rồi quay sang hắn nhử mày hỏi. – Mà anh sang đây làm gì? Anh Tùng không có nhà đâu. Con Rô đang ngủ trong buồng còn nhỏ hắn không biết từ chiều đến giờ đi đâu rồi.

Sở dĩ tôi nói như vậy bởi mỗi lần sang đây hắn đều nói là tìm anh Tùng, nhỏ hắn hoặc sang chơi với Rô chứ không bao giờ tìm tôi. Nhưng dù là gặp ai thì hắn cũng phải chọc cho tôi tức điên lên mới thoả mãn.

Đáp lại tôi, hắn bật cười vui vẻ rồi khẽ nheo mắt nhìn tôi nói:

- Thật không ngờ trong mắt em anh lại tuyệt vời như vậy đấy.

- Anh... anh đừng nghe cái Phương nó nói linh tinh. Mà anh chưa trả lời câu hỏi của em. – Tôi cau có gắt lên, mặt đỏ phừng phừng vì ngượng.

- À... sang đây tìm em.

Hắn mỉm cười, nhàn nhạt đáp, tôi nghe mà ngẩn cả người. Hắn, thế mà lại sang tìm tôi cơ đấy. Hôm nay chắc trời có bão rồi. Trong lúc tôi còn đang cố nuốt trôi cái sự kiện kia thì hắn đã ngập ngừng lên tiếng, mắt đảo xuống chân tôi:

- Chân... còn đau không?

- Chân? Chân gì cơ?

Tôi nhử mày tỏ vẻ khó hiểu. Nhìn khuôn mặt “con nai vàng ngơ ngác, đập chết bác thợ săn” của tôi, hắn bực bội gắt lên:

- Thì cái chân lúc trưa bị ngã đấy. Sao mà mau quên thế?

Nghe hắn nhắc tôi mới nhớ ra cái chân bị xước lúc trưa. Sau khi dán băng cá nhân xong về nhà lại ngủ một giấc tôi cũng quên bém đi mất. Bây giờ nhớ ra lại thấy đau đau. Tôi nghĩ rồi ngơ ngác nhìn hắn nói:

- Anh mà không nói em cũng quên mất đấy. Hình như vẫn hơi đau.

- Chân bị thương mà cũng quên được. Không biết đầu em chứa cái gì.

Tôi hậm hực liếc xéo hắn một cái. Đúng là hắn chẳng bao giờ từ té được mấy giây. Không xúc xiềng tôi thì hắn không chịu được à?

- Chân bị làm sao?

Nghe tôi và hắn nói chuyện, Phong và Băng cùng đồng thanh hỏi. Tôi khẽ lắc đầu, nhắc chân để lên ghế rồi kéo ống quần bò lên:

- Lúc trưa không cẩn thận bị ngã, xước tí thôi.

Thằng Hiệp ngó qua cái chân tôi rồi lắc đầu chán nản nói:

- Lại ngã giai chứ gì, tao rõ mày quá mà Dương.

- Ồ, chuẩn. Đang đi tao thấy mày tỏ bày nên giật mình vấp phải cục đá. Yên tâm tao ghi lại khoảnh khắc đẹp đẽ của mày rồi. Tôi đăng facebook, tha hồ like nhớ.

Thằng Hiệp tức tối nhìn tôi, sau khi không tìm được lời nào phản pháo nó ôm mặt khóc tu tu:

- Đồ đồ đồ dám dè, đồ đồ đồ dè tiện. Con trai nhà người ta thế này mà mày nỡ... Mày phải chịu trách nhiệm với sự trong trắng của tao.

Đến bó tay với thằng này. Tôi nghĩ rồi lờ mắt nhìn bộ dạng gái nhà lành bị ức hiếp của nó. Ở bên cạnh Phong chăm chú nhìn vào vết xước bị hai, ba cái băng cá nhân dán chồng lên nhau trên chân tôi, nhử mày hỏi.

- Bôi ôxi già chưa? Không phải da cậu rất dễ bị lên mủ hay sao?

- Chưa bôi nhưng không sao đâu, tôi rửa chân rồi bôi luôn.

Tôi nhanh nhẩu nói rồi vội vã kéo ống quần xuống chỉ sợ cậu ta bắt tôi đi bôi ôxi già luôn. Phong là người luôn hành động trước khi nói, cậu ta đặc biệt nghiêm túc trong mấy vụ xử lý vết thương này, mai sau mà không trở thành bác sĩ hơi phí. Về khoản này, Phong giống anh Tùng y đúc.

- Lúc nào cũng bị thương, chẳng cần thận gì cả.

Phong khẽ lắc đầu nhìn tôi đầy trách cứ. Tôi khẽ bĩu môi, đắc ý nói:

- Tại đường và đời mấp mô, tôi sống thẳng nên hay bị ngã ấy mà.

- Nhảm nhí.

Một giọng nói đầy mỉa mai vang lên, tôi quay phắt lại trừng mắt nhìn hấn, câu triết lí của người ta hay như thế mà chê nhảm. Đúng là lời hay ý ngọc không dành cho tai trâu.

- Chân em không sao. Hỏi thăm chấm dứt anh về được rồi đấy.

Bực mình, tôi hạ lệnh tiễn khách, vừa nói vừa phải né cái véo cực thâm của cái Phuong. Hấn chả thèm bận tâm đến lời tôi nói, chỉ chậm rãi đưa cho tôi cái bọc đồ hấn cầm từ nãy đến giờ, nhàn nhạt nói:

- Cái này để tắm bổ. Dù sao em bị ngã cũng một phần do anh.

Tôi nhú mày nghi hoặc nhìn cái bọc trong tay rồi đưa lên mũi ngửi ngửi. Cái gì đây? Không phải bom đấy chứ?

- Ngửi cái gì mà ngửi. Thịt bò đấy. – Hấn nhìn khuôn mặt ngu không thể tả của tôi, chau mày bực bội.

- Thịt bò á?

Tôi tí thì hét lên, mắt long lanh nhìn cái bọc trên tay. Thịt bò thân yêu, thịt bò dễ thương. Chỗ này ít cũng phải nửa cân. Tôi liếm mép nghĩ đến cảnh cho miếng thịt bò mềm mềm, ngọt ngọt, thơm thơm vào miệng mà ứa cả nước miếng, không ngăn ngại tặng hấn một nụ cười không thấy mặt trời.

- Nhớ nấu ngon vào đấy, tôi sang ăn cơm.

Hấn nhìn khuôn mặt hớn hờ của tôi, khẽ hừ nhạt. Nụ cười trên mặt tôi nhanh chóng nhạt đi, biết ngay mà, hấn là chúa thích đi ăn chùa, thế là chỗ thịt bò này sẽ phải chia sẻ với hấn ư? Tôi cảm thấy không cam lòng bèn lên tiếng:

- Nhà anh có thím Tư nấu ngon như đầu bếp nhà hàng mà cứ thích sang ăn chùa nhà em là sao?

- Ờ, thế đưa chỗ thịt bò đây để anh về bảo thím Tư chế biến. – Hấn thờ ơ nói rồi định giằng lấy cái bọc trên tay tôi. Thấy thế tôi vội giấu bọc thịt sau lưng lè lưỡi cười, vẫy vẫy tay với hấn:

- Em đùa thôi, đùa thôi mà. Anh về thông thả, tôi sang ăn cơm.

- Được, nhưng nhớ phải phần con Rô một ít đấy. – Hấn gật gù tỏ vẻ hài lòng rồi chột dạn thêm:

Tôi cái gì cũng gật, cái gì cũng ừ:

- Em biết rồi, em biết rồi. Gớm chưa, y như chăm vợ ấy.

Hấn nghe tôi nói thì chột ngẩn người ra một lúc rồi tùm tùm cười đầy mờ ám, đôi mắt bồ câu trâu sáng bừng lên:

- Ừ, thì đem thịt bò sang chăm vợ tương lai mà. – Sau đó khẽ gật đầu chào cả đám rồi thông thả xoay lưng đi ra cổng.

Nhìn theo bóng lưng của hấn tôi không khỏi dằn mặt ra, cảm thấy vô cùng khó tin, hấn thế mà lại thừa nhận con Rô là vợ mình. Nhưng nghĩ lại... Rô cũng đâu thể là vợ hấn được bởi nó là chó đực mà.

Tôi gãi gãi đầu khó hiểu, tay cầm bọc thịt, quay ra nhìn cả đám, chột thấy mặt đứa nào đứa nấy đại cả ra. Bất gặp cái nhìn của tôi, thằng Hiệp bật ho khò khè. Băng và Phong không nói gì, hai đứa nó chỉ khẽ cay mày, đắm chiêu suy nghĩ. Ở bên này, cái Phuong chột háng giọng một cái rồi xích đến gần chỗ tôi ngồi, nheo nheo mắt đầy nguy hiểm

- Khai mau trước khi tao dùng hình. Mày và anh Đông có quan hệ gì?

- Hàng xóm. – Tôi đáp ngay không cần suy nghĩ.

- Còn gì nữa? – Nó tiếp tục tra hỏi, dí sát cái “khuôn trắng đầy đặn” của nó vào mặt tôi. Vội vàng đẩy nó ra, tôi nhú mày bực bội:

- Tránh ra, gớm quá! Tao với hắn thì còn có quan hệ gì được nữa? Hồi vợ hồi vẫn, chẳng lẽ anh em thất lạc?

- Chắc, với nhan sắc của mày, không có khả năng. Nhìn xem, người ta đẹp trai thế kia cơ mà. Nhưng nếu có là anh em thật thì... mày đột biến gen mạnh quá! - Phương lắc đầu, nhìn tôi đầy khinh bỉ.

Tôi nghe mà tức muốn học cả máu, rốt cục nó là bạn tôi hay bạn hắn vậy? Một tình linh xinh đẹp, nhỏ nhắn, dễ thương, người gặp người mến như tôi mà nó dám xúc xiềng không thương tiếc. Tôi bực bội nghĩ thầm rồi gào lên với nó:

- Tao mới không thêm có quan hệ anh em với hắn ấy. Anh Tùng nhà tao đẹp trai hơn.

- Nhưng... thật không có gì à? - Cái Phương chép chép miệng nhìn tôi như chưa tin được.

- Thật! Thế rốt cục là mày có ý gì?

Tôi bực bội hỏi lại nó. Hắn ngoài là hàng xóm của tôi ra thì còn là gì nữa? Kẻ thù không đội trời chung, bạn thân của anh Tùng hay người trong mộng của nhỏ Hân? Chẳng lẽ tôi lại nói ra mấy cái quan hệ tào lao này? Tôi chưa có điện.

Cái Phương gãi gãi đầu nhìn tôi đầy dò xét, nó ngẫm nghĩ một hồi rồi nói với vẻ không chắc chắn:

- Nói sao nhỉ? Tao thấy hai đứa mày như có... JQ [1] ấy. Đặc biệt là cái câu “đem thịt bò sang chăm vợ tương lai”, hơi bị mờ ám. Băng, thấy đúng không?

Phương nói rồi quay sang Băng để tìm đồng minh nhưng Băng chỉ khẽ lắc đầu, nó nhún vai tỏ ý không biết. Đúng là đầu óc của cái Phương, y hệt nhỏ Hân, lúc nào cũng thích áp đặt mấy tình tiết trong truyện vào đời thường. Tôi nghĩ rồi dùng quyền sách vở bóp vào đầu nó một cái:

- Thần kinh, mày mới có JQ với hắn ấy. Chẳng qua nhà tao với hắn là hàng xóm lâu năm, nói chuyện có hơi thoải mái chứ không có gì đâu. - Thấy nó chưa tin hẳn, tôi để thêm. - Đây là mày chưa vào phòng hắn thôi, toàn ảnh chân dài, mẫu người lí tưởng của hắn chính là kiểu “ngực tấn công, mông phòng thủ” ấy.

- Thế còn cậu? Có ý gì không?

Lần này người hỏi là Phong. Tôi quay ra trở mắt nhìn cậu ta rồi bật cười xua xua tay:

- Tôi á? Tôi thì lại càng không. Miệng lưỡi độc địa như hắn, mơ đi nhé! Mẫu người lí tưởng của tôi chính là đại công tử Valdemar Mikhôrovski [2]. Trời ơi người gì đâu mà hoàn hảo không tưởng, đẹp trai giàu có, khí chất quý tộc đầy mình... bla... bla...

Không đợi tôi chém gió xong, ba đứa kia đã đồng loạt quay ra nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Haizz, nói gì thì nói hàng xóm của mày thực sự quá đẹp trai, còn đẹp hơn ảnh trên diễn đàn trường mình nhiều. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy.

Cái Phương khẽ thờ dài, ôm má cảm thán. Tôi lườm bộ dạng đại trai của nó một cái rồi bĩu môi khinh bỉ:

- Đẹp trai cái beep, anh Tùng nhà tao đẹp hơn, con Rô cũng xinh trai hơn.

- Mày công tâm một chút đi. Rõ ràng là đẹp trai muốn chết còn chê cái gì? Đúng không Băng?

Phương trẻ môi nói với tôi rồi quay sang Băng hớn hờ hởi. Tôi nhìn cái Phương mà cười thầm, hỏi ai không hỏi đi hỏi Băng, một đứa miễn dịch với trai đẹp.

Băng đang mãi đọc sách, nghe Phương hỏi, nó ngẩng đầu lên rồi khẽ mỉm cười nhìn tôi:

- Hừm? Vừa rồi là cái người mà mày vẫn hay kể xấu với tao đấy hả Dương?

- Ủ, chính hắn. - Tôi gật đầu như trống bỏi. Ở lớp, Băng là người duy nhất luôn lặng im lắng nghe mỗi khi tôi kể xấu về hắn. Lẽ dĩ nhiên mọi thói hư tật xấu của hắn Băng đều biết. Tôi dám chắc hình ảnh của hắn trong Băng qua lời kể của tôi là vô cùng xấu xí.

- Ừm, tính tình thì... tao không biết, còn về ngoại hình... công bằng mà nói, khá đẹp trai. - Băng hí mắt, cười nhẹ nhàng.

- Thấy chưa, thấy chưa, đến Băng còn công nhận, mày còn gì để nói không? - Phương bật cười sung sướng, nó vỗ đùi đánh đét, nhìn tôi đầy hả hê.

Tôi khẽ hừ nhạt một cái, không thêm đôi co với nó, trực tiếp bỏ qua cái chủ đề tào lao này. Đẹp trai mà tính xấu thì làm cái gì cho đời hả trời?

Thằng Hiệp từ nãy đến giờ vẫn đang mãi nghiên cứu thơ văn, thấy chúng tôi có dấu hiệu dừng chiến tranh, nó mới ngẩng đầu lên thắc mắc:

- Thằng c hó Cương đi đâu mà không thấy mặt nhỉ? Hay chết chỗ nào rồi.

Nó nhắc tôi mới nhớ đúng là từ đầu đến giờ không thấy thằng Cương đâu. Sau khi cầm sách Văn và tốt ra vườn học thơ, nó mất hút luôn. Nghe thằng

Hiệp hỏi, cái Phuong ngẩng đầu lên, nó thản nhiên nói:

- Thăng Cường á, tào tháo đuổi vào nhà vệ sinh rồi. Chắc vẫn đang mắc.

Cả lũ không hẹn đều phì cười. Tôi chép chép miệng, lắc đầu cảm thán:

- Thăng này đúng số đen. Ăn nhiều cũng bị tào tháo đuổi mà không ăn gì cũng vẫn bị đuổi.

- Ai nói với mày là nó không ăn gì? – Phuong bật cười nhìn tôi nói.

- Hà? Thế nó ăn cái gì?

Tôi ngạc nhiên kêu lên rồi nhúm mày đầy khó hiểu, rõ ràng từ chiều đến giờ ngoài nước ra chúng tôi chẳng ăn uống gì cả. Còn cái vườn cùi bắp của nhà tôi thì tôi xin thề là chẳng có cái gì ăn được, trừ... HẢ? Trừ... CÁI GÌ???

Nghĩ đến đây tôi không kìm được mà nhảy dựng lên, run run chỉ tay vào cái Phuong hỏi:

- Mày... mày... mày... đừng nói với tao là chúng mày ăn vãi xanh ở ngoài vườn nhé.

Nhìn khuôn mặt kinh hãi của tôi, cái Phuong gãi đầu gãi tai cười khi rồi thành thật thừa nhận:

- Thì... ừ, tao với nó định ra vườn dạo mát rồi kiểm xem có cái gì bỏ bụng không. Nhưng vườn nhà mày chả có cái quái gì ăn được cả ngoại trừ mấy quả vãi xanh lét. Mà mày biết rồi đấy, mồm tao là mồm quý tộc nên tao không thêm ăn còn thằng Cường là động vật ăn tạp, nó xoi liến hai quả, được một lúc thì kêu đau bụng rồi phóng vào nhà vệ sinh.

Nghe cái Phuong nói xong tôi ngờ ngạc ôm má mà thiếu chút nữa là tru tréo lên cho hả giận. Trời ơi là trời, Cường ơi là Cường, cùi ơi là cùi, nó hại chết tôi rồi. Nhà có cây vãi cả tỉ năm không ra quả tự dưng năm nay thụ phấn linh tinh lại tôi ra được bốn quả, vừa đủ cho bốn con quý trong nhà. Anh Tùng và tôi phần khò lăm, hôm nào cũng chia nhau ra vườn đếm rồi ngắm xem có sứt mẻ quả nào không, chỉ mong sao hè chóng chóng đến để mỗi đứa một quả thoải lòng mong ước, gọi là tí cây nhà lá vườn. Thế mà nhìn xem, giờ hai quả vãi đã bị thằng Cường lột vỏ, xuống tay giết hại. Tôi nghĩ rồi ôm quyền sách, đau lòng không thôi. Thề nào biết chuyện, anh Tùng cũng mắng tôi một trận cho xem. Hu hu.

Thằng Cường mày cứ đợi đấy, tao sẽ vật lông chôn sống mày làm vật tế cho hai quả vãi. Vãi à, ra đi thanh thân nhé! Hic hic...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 10

Sáng sớm, như bao ngày vẫn là tiếng gọi rất tai bóng họng của anh Tùng nhưng lần này tôi có tiền bộ hơn, không còn nói láo là dậy rồi nữa, thay vào đó, tôi nằm há mồm ngủ ngon lành, chẳng thêm màng đến thế sự, trực tiếp bỏ ngoài tai tiếng gọi “đồ” tha thiết vọng lên từ dưới tầng một.

Thực ra cái này cũng không thể trách tôi được, tất cả cũng chỉ tại thằng Cường chết dẫm. Để chuộc tội sau vụ thăm sát hai quả vãi và trả phí sử dụng WC dài hạn, nó đã “tốt bụng” giới thiệu cho tôi bộ anime *Gintama* [*]. Còn đảm bảo nếu tôi không cười nứt bụng nó sẽ bao tôi ăn sáng một tháng.

Giới thiệu hấp dẫn như thế nhưng tôi cũng ngoan ngoãn lăm, học hành xong xuôi mới mò đi xem mà trong lòng còn tự hứa là sẽ chỉ xem một, hai tập thôi rồi đi ngủ, nhưng mà hứa mồm tôi còn chẳng thực hiện được chứ nói gì đến hứa trong lòng.

Đêm hôm khuya khoắt, trời quang mây tạnh, vậy mà tôi lại bị sét đánh trúng tim, phải lòng ngay Gin – chan. Thế nên dù mắt đã díp lại rồi tôi vẫn không dời mắt được khỏi màn hình, cứ thêm một tập rồi lại thêm một tập nữa cho đến khi tắt máy thì cũng đã gần hai giờ đêm. Ngủ muộn cộng với việc tốn nhiều calo do phải cố nhịn cười khiến tôi mệt mỏi lần ra ngủ thẳng cẳng đến tận sáng, mặc cho anh Tùng gọi đến hực hoi.

Có lẽ tôi sẽ tiếp tục ngủ nướng một cách “hồn nhiên” như vậy nếu không có tiếng chó sủa đình tai nhức óc vang lên ngay bên cạnh. Tôi giật mình, tí thì bắn người ra khỏi giường. Bực bội uốn éo thân mình vãi cái, tôi không ngần ngại “thượng cẳng chân, hạ cẳng tay” đập con cún bông mà mới tối qua tôi còn cưng nựng ôm nó vào lòng xuống dưới đất. Đáng đời, tôi nghĩ rồi lau bàu:

- Chó với má, im cho tao ngủ.

Nhưng cho dù “con chó” duy nhất trong phòng đã bị tôi đập chết dí dí, nằm ngay đơ dưới đất thì tiếng sủa ỉn ỏi vẫn không có dấu hiệu dừng, thậm chí còn to hơn trước. Lúc này tôi không thể làm ngơ được nữa, lồm cồm bò dậy, cố dụi mắt nhìn quanh quất khắp phòng, chợt phát hiện ra thứ đang sủa ỉn ỏi chính là chiếc điện thoại cục gạch ném chó, chó chết, ném lộn, lộn mất trí nhớ của tôi. Đúng là điện thoại rôm có khác, nhạc chuông cũng rôm nốt, sau lần này tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo là tôi sẽ đổi tiếng sủa thô tục kia sang một bản tình ca nhẹ nhàng.

Tôi nghĩ rồi ưỡn oái cầm điện thoại lên, trên màn hình nhấp nháy tên người gọi đến. Tim chợt thót lên một cái, tôi nuốt nước bọt, vội vàng mở máy ra nghe.

Không để tôi kịp a lô gì cả, đầu dây bên kia đã vang lên một giọng nói lạnh lùng, nghe mà dựng cả tóc gáy:

- Anh cho em năm phút xuống nhà, nhanh và luôn.

Sau đó tắt máy. Tôi ôm cái điện thoại, ngần ngại một hồi rồi vội vã phi xuống giường, làm vệ sinh cá nhân một cách thần tốc. Dựa vào độ lạnh trong giọng nói vừa rồi, tôi đảm bảo, nếu bây giờ tôi xuống nhà chậm một giây chắc chắn sẽ bị anh Tùng ghê lạnh cho đến chết hìc hìc.

...

Quơ vội cái balô trên bàn, tôi gật gù đi xuống cầu thang, mắt vẫn híp típ lại vì buồn ngủ.

Chỉ còn dăm bảy bước nữa là xuống đến tầng một, tôi vịn tay vào thành cầu thang, đứng đó ngáp một cái rồi to. Trước mắt tôi đột nhiên hiện ra một bóng dáng cao lớn, tôi nhú nhú mấy lác lác cái đầu nặng trĩu, mắt mũi tem nem chả nhìn rõ mặt người ấy chỉ thấy được màu trắng lơ mờ của chiếc áo đồng phục cùng gọng kính đen trên mắt. Còn ai ngoài anh Tùng nhà tôi được nữa.

Tôi nghĩ rồi khịt khịt mũi, nhắm tịt mắt lại, đứng trên bậc cầu thang, lắc lư thân người, phân bua:

- Không phải lỗi tại em đâu anh Tùng, tự dưng em lại bị bóng đè, cũng muốn dậy lắm nhưng không dậy nổi. Khổ thế chứ.

Tôi nhe răng cười, nói láo không biết ngượng mồm. Ngủ thì như trâu chết, khoẻ thì như vâm, có mà tôi đè bóng ấy chứ bóng đè thế nào được tôi. Ở bên dưới, anh Tùng chẳng nói chẳng rằng, chỉ khề hừ nhạt một cái. Xem ra tôi đã bị ghê lạnh thật rồi hìc hìc.

Tôi nghĩ rồi xịu mặt xuống, lúi rúi bước xuống tầng nhưng mắt thì vẫn cứ híp típ lại, chả buồn nhìn đường và hậu quả là bước hụt chân, chỉ kịp hét lên một tiếng như lợn bị chọc tiết rồi lao thẳng xuống dưới.

May mắn là anh Tùng nhanh tay nhanh mắt bắt được tôi, bị cái thân xác nặng hơn bốn chục kí của tôi đập trúng người, anh ấy lao đảo lùi về sau vài bước rồi nhanh chóng giữ được thăng bằng. Vừa mừng vừa sợ, tôi theo phản xạ vội ôm lấy cổ anh Tùng, chân quặp vào eo anh ấy để khỏi ngã.

Hú hồn hú vía, tí thì hôn sàn nhà, đi tong hai hàng tiền đạo, cũng may mà có anh Tùng, đúng là chỉ có anh ấy mới tốt với tôi thôi. Tôi nghĩ rồi được nước lán tới, rúc đầu vào hõm vai của anh ấy, khịt khịt mũi, rầu rầu nói:

- Anh Tùng, thực sự là em đã rất cố gắng rồi nhưng vẫn không thể được, chắc hôm nay em không đi học được đâu. Hay là... anh viết giấy xin phép nghỉ học em đi. Lí do là mắt của em bị con gì cắn giờ không mở ra được, phải nghỉ ngơi, dưỡng bệnh một hôm.

Tôi thao thao bất tuyệt một hồi mà vẫn chẳng thấy anh Tùng ư hử gì cả, tưởng anh ấy không tin tôi bèn ngừng phát đầu lên, chỉ chỉ tay vào mắt, nói:

- Đây... em không nói dối anh nhé, bây giờ mắt em thật sự không mở ra được mà.

- ...

- Dương... anh ở đây.

Một giọng nói nhàn nhạt chọt vang lên, kèm theo đó là tiếng thở đầy bất lực. Tôi hơi ngẩn người ra, chờ đợi. Đây... chẳng phải là tiếng của anh Tùng sao? Nhưng... nhưng sao lại phát ra từ phía bên kia? Tôi giật mình nghĩ rồi chọt quay phắt người lại, cổ banh đôi mắt “bị con gì cắn” của mình ra nhìn. Trong phòng bếp, anh Tùng trong phiên bản “không đeo kính” đang đứng tựa người vào bàn ăn, khoanh tay trước ngực, lắc đầu nhìn tôi đầy chán nản. Ở bên cạnh, nhỏ Hân xì mặt xuống, nó khề liếc tôi bằng ánh mắt ai oán như thể tôi vừa cướp mất chồng của nó vậy.

Nếu... anh Tùng đã đứng ở kia rồi thế thì người mà tôi ôm vai bá cổ “thấm thiết” từ nãy đến giờ là ai? Chẳng lẽ lại là...

Tôi nghĩ mà không khỏi rùng mình ớn lạnh, vội lắc đầu nguây nguây rồi chậm rãi quay đầu lại. Đập vào mắt tôi là khuôn mặt đáng ghét quen thuộc cùng nụ cười nửa miệng lệch một góc 30 độ, chiếc kính gọng đen trên mắt trễ xuống tận mũi. Lúc này mặt tôi và mặt hắn chỉ cách nhau có một gang tay. Khề híp mắt lại nhìn tôi đầy gian tà đồng thời nói rộng nụ cười trên môi, hần hắng giọng nói:

- Thế nào, ôm anh thích không? Mùa đông cứ thế này thì cần gì áo ấm.

Tôi vẫn đang ở trong trạng thái chờ đợi, nghe hắn nói thì chọt giật mình, vội lên tiếng phản bác:

- Em không thèm. Mà... ai cho anh ôm em, thả ra mau.

Hắn nghe tôi nói thì chọt bật cười, nhún vai dang hai tay ra:

- Có nhầm lẫn gì không? Là em ôm anh đấy chứ. Nhìn xem...

Tôi giật mình, vội nhìn xuống tư thế của mình, tay thì bám chặt vào vai hắn, còn chân thì quặp lại ở eo. Mặt tôi thoáng chốc đỏ bừng lên, vội buông cả tay và chân ra, tôi nhanh chóng hạ cánh tự do, mông tiếp đất kêu đánh bịch, đau muốn rớt nước mắt.

Khề nhăn mặt xoa xoa cái bàn toạ của mình, tôi lồm cồm bò dậy, run run chỉ tay vào hắn chất vấn:

- Tất cả cũng chỉ tại anh. Mà sáng sớm anh sang nhà em làm gì còn đeo kính của anh Tùng nữa?

- Thì sang đây ăn sáng. – Hấn đáp gọn lỏn rồi tháo cái kính trên mặt xuống, đưa tay lên dụi dụi mắt, lau bầu kều nhức rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi, xoa cằm cười cười. – Vừa mượn được cái kính của thằng Tùng, chưa kịp soi gương xem dung nhan thế nào thì em đã lao đến, vồ lấy anh như hổ đói. Chắc... chắc, xem ra bộ dạng lúc đeo kính của anh rất mê hồn.

Tôi tròn mắt, mặt đỏ lên vì tức, hấn dám nói móc tôi là đồ hám sắc. Mê hồn cái con khi, cặp kính tri thức của anh Tùng rõ ràng đã bị khuôn mặt của hấn làm cho ô ứ.

Tôi cay độc nghĩ thầm, nghiêng rặng cổ nuốt con giận xuống bụng, bỏ lại một tiếng xì dài cùng cái lừm cháy mắt lên người hấn rồi đi vào phòng bếp. Mới sáng bánh mắt đã đứng đây cãi nhau với hấn thì calo đâu để mà sống, tốt nhất là nhìn, nhìn và nhìn. Hơn nữa lần này cũng là do tôi bất cẩn, bước hụt chân, không có hấn đỡ chắc đã phải làm đám tang cho hai hàng tiền đạo rồi.

Thấy tôi có dấu hiệu dừng chiến hấn lại cảm thấy không vui, vội bước theo tôi, hấn cau mày hỏi:

- Thế thôi à?

- Chứ sao nữa, tai nạn mà, anh còn muốn gì? – Tôi liếc hấn một cái.

- Em ôm anh như vậy mà không chịu trách nhiệm à? Chuyện này mà đồn ra ngoài anh thì làm sao cưới vợ được. – Hấn khề nhịu mày, nhìn tôi hỏi. Thấy tôi không có phản ứng gì hấn lại tiếp tục thao thao bất tuyệt còn nhún vai làm ra vẻ bất đắc dĩ. – Thôi được, dù không muốn nhưng vì sự trong trắng của bản thân, anh đành phải cưới em vậy. Em lời to rồi nhé, haizz...

Xem ra tôi đã sai khi so mặt hấn với cái đít chảo rồi, đít chảo đã là gì, mặt hấn phải dày bằng cái thớt bảy phân. Đúng là không biết xấu hổ. Tôi nghĩ rồi khề bừ môi chỉ tay về phía con Rô đang phe phẩy đuôi, nằm phõn phơ ở trước cửa nhà, thần nhiên nói:

- Thế còn con Rô, anh ôm nó bao nhiêu lần anh đã chịu trách nhiệm với nó chưa?

Nghe tôi nói hấn hơi cứng người, nụ cười trên môi tắt ngúm, tức tối nhìn tôi chằm chằm. Lè lưỡi với hấn một cái, tôi ngoác miệng cười hả hê rồi nhanh chân đi đến chỗ anh Tùng.

Anh Tùng đang nhàn nhả đứng cạnh bàn ăn, vừa rót nước vào ba cái chai lavie rỗng, vừa lên tiếng hỏi Thành Đông:

- Thế nào, đeo có thấy nhức mắt không?

- Hơi hơi, chắc tại mày cận nặng quá nhưng mà nét căng. – Hấn vừa nói vừa đưa kính trả cho anh Tùng.

- Thế thì cận rồi con ạ, nhưng làm gì để bị cận, tao tưởng mắt mày tinh lắm mà?

- Chắc... ai biết, chắc tại mấy hôm chơi game thâu đêm. – Hấn chặt lưỡi, thần nhiên nói.

Anh Tùng khề nhề môi, lắc đầu một cái rồi đưa hai chai nước vừa rót đầy cho tôi:

- Cảm lấy, mấy hôm nay trời nóng, hai đứa đem nước đi mà uống. Đưa cả cho Hân hộ anh, nó ra ngoài dắt xe trước rồi.

Tôi ôm hai chai lavie vào lòng, rung rung nước mắt nhìn anh Tùng, đang định lên tiếng nịnh nọt anh ấy thì đã bị câu tiếp theo phang thẳng vào mặt:

- À quên, hôm nay em không có đồ ăn sáng đâu.

- Hà? Tại sao? – Tôi gần như nhảy dựng lên, tý thì vắt bịch hai chai nước xuống bàn.

Anh Tùng khề nhịu mày, dí tay vào trán tôi một cái, nghiêm khắc nói:

- Phạt em cái tội ngủ nướng, anh gọi rất cả hòng cũng không thèm thưa. Lần sau còn thế nữa sẽ không cho ăn trưa.

Ở bên cạnh, tên Thành Đông xem chừng vui vẻ lắm, hả hê cười chế nhạo tôi, còn khoa trương xoa xoa bụng làm ra vẻ no nê. Tôi nghiêng rặng kèn kẹt, lừm hấn một cái rồi te te đi ra ngoài, cũng chẳng buồn chào anh Tùng, đã thế tôi đi học trước, để cho anh ấy khoá cổng, khoá cửa rồi đi học muộn phải viết bản kiểm điểm. Hừ.

Ở ngoài sân, nhò Hân đã đứng đợi sẵn từ bao giờ, bên cạnh nó là con chiến mã của tôi. Nhìn thấy cái xe, tự dưng tôi lại thấy bức mình, nhớ lại đoạn kí ức đau thương. Chuyện là hôm qua, tôi đi lấy xe ở quán Tư phệ với anh Tùng, gặp ngay thằng Hải vỗ, con chú Tư, nó bằng tuổi tôi nhưng đang đi học nghề, thỉnh thoảng về phụ quán cho bố.

Cái xe bị tuột xích mà nó chém tôi những 50 nghìn. Hỏi lý do thì nó lòi cái hóa đơn đầy chữ ra, nào là phí căng xích, phí tra dầu mỡ, phí sơn lại chỗ bị xước, rồi còn tiền cho hai cái pêđan, nó bảo thấy cũ rồi nên thay luôn cho tôi, sau đó nó còn vỗ vai tôi nói: "Nể tình mày học cùng... mẫu giáo nên tao giảm giá cho đấy". Cái thằng đều.

Lúc ấy mặt tôi và anh Tùng đều dài ra như cái bom, cũng may là mang thừa tiền chứ không thì vỡ mồm. Nuốt nước mắt đưa 50 nghìn cho thằng Hải vỗ,

nhìn khuôn mặt hớn hờ khi cầm tiền của nó, tôi không nhìn được liền lâu bầu với anh Tùng: “Răng nó thế kia chắc ăn đu đủ không cần dùng thìa, gạch mà ném vào mặt cũng chẳng sợ bị đau bởi có hàng tiền đạo chia ra đỡ rồi còn đâu.”

Tôi xin thề là lúc ấy tôi chỉ khẽ thì thầm vào tai anh Tùng thôi, thế mà nó lại nghe thấy mới chết. Cũng may anh Tùng nhanh tay nhanh chân kéo tôi lên xe rồi học tộc đập đi, đằng sau còn vang lên tiếng chửi rủa của nó. Hú hồn hú vía, tí thì ồm ồm, thằng Hải bằng tuổi tôi thật nhưng nó to phải gấp đôi anh Tùng. Hic hic.

Chạy thoát rồi, hai anh em mới quay ra nhìn nhau cười ngây ngô, chợt phát hiện trong lúc tàu thoát đã để quên xe của tôi ở lại quán. Cuối cùng, phải đợi đến tận tối khi chú Tư về, tôi mới dám lò dò ra xin lại cái xe. Đúng là số nhỏ.

Bây giờ nhìn thấy nó tôi lại nhớ đến 50 nghìn bị mất mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ hận chưa xả thịt, lột da, nuốt gan, uống máu thằng Hải vô chết tiệt.

Thấy tôi vẫn đứng đần mặt ra nhìn cái xe, nhỏ Hân bèn vẫy vẫy tay gọi tôi. Khẽ nhú mồm tỏ vẻ khó chịu, nó nhăn nhó kêu lâu rồi đứng sang một bên chờ tôi lên xe. Thái độ có phần cáu kỉnh của nó khiến tôi hơi chột dạ, vội vàng nhấn pê-dan.

Trên đường đi, Hân chẳng nói chẳng rằng gì cả, từ đầu đến cuối chỉ ngồi lặng im, tay vân vê cái quai cặp. Xem ra nó giận tôi thật rồi. Tôi nghĩ rồi đành hắng giọng, lên tiếng hỏi:

- Này, mày giận chị à?

- Giận gì cơ?

- Thì... vụ vừa nãy, tao ngã vào anh Đông của mày ấy. Giận làm gì, tai nạn thôi mà. – Tôi xua xua tay nói.

- Em không giận chị, thật đấy, chỉ hơi buồn thôi. - Hân nói rồi khẽ thở dài.

- Mày không giận nhưng buồn về việc tao lỡ ôm hân, thế thì có khác gì đâu. – Tôi làu bàu.

- Không, em không buồn về việc chị ôm anh Đông, em buồn là buồn khuôn mặt hạnh phúc của anh ấy kìa.

Hân khẽ mỉm cười, giọng nói của nó bỗng trở nên buồn đến lạ. Tôi ngẩn người ra, trong đầu tự lặp đi lặp lại câu nói của nó mà vẫn chẳng hiểu gì cả. Khẽ nhú mồm, tôi quay lại nhìn nó thắc mắc:

- Mày nói gì... chị chả hiểu.

- Haiz, chị đừng là... - Hân khẽ thở dài, bỏ lửng câu rồi chợt hất mặt lên trước, mỉm cười nói với tôi. - Mà thôi, không có gì đâu, chị quay lên nhìn đường đi không lại ngã bây giờ.

Thấy nó không muốn trả lời tôi cũng chẳng hỏi nữa, chỉ quay lên chăm chú lái xe. Để hiểu được mấy câu văn về đầy triết lý sâu xa của nó tôi thà học thuộc hết đồng truyện Kiều còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 11

Tôi bị tiếng trống hết giờ cùng tiếng sôi ùng ục của cái bụng làm cho tỉnh giấc. Vừa đúng lúc cái Linh cho cả lớp đứng dậy chào thầy giáo. Tôi cũng vội vàng lập cập đứng dậy theo, mồm miệng méo xẹo vì phải cố gắng giấu đi cái ngáp rồ to.

Đầu giờ ngồi nhắm tính thấy hôm qua mình mới ngủ được hơn bốn tiếng một tí, quá ít so với quy định nên tôi quyết định dành nguyên một tiết đầu để ngủ dưới tấm chăn che chắn cực kì hữu hiệu là lưng của cái Phuong. Bây giờ ngủ cũng đủ rồi, chỉ thiếu mỗi ăn thôi. Từ lâu ăn sáng đã trở thành thói quen cố hữu của tôi, nếu buổi sáng mà không có cái gì đút vào bụng là tôi bứt rứt không chịu được.

Tôi nghĩ rồi khẽ chau mày đầy ứ đọng, xoa xoa cái bụng đang biểu tình dữ dội, ngo sang bên phải, nhìn sang bên trái rồi nhòm lên bên trên xem có dụ dỗ được đĩa nào xuống cắn tìn cùng mình không, tiện thể xin một bữa ăn chùa.

Nhưng... bên trái ngủ, bên phải ngủ, bên trên cũng ngủ nốt. Nắng nóng cộng với áp lực của kì thi cuối kì đang đến gần khiến lớp tôi chẳng khác gì cái trại tị nạn, người người mặt mũi phờ phạc nằm vạ vật ra bàn. Bây giờ trong lớp chỉ có vài ba cái đầu đang ngóc dậy khỏi bàn, trong đó có tôi, một đứa đã ngủ nguyên cả tiết đầu. Khẽ thở dài đánh thượt một cái, tôi buồn bã lôi cái ví Doreamon trong cặp ra, nhìn tờ 50 nghìn nằm chơng chơ bên trong, tức cảnh sinh tình, xuất khẩu thành thơ:

- 50 nghìn à, 50 nghìn ời, có sao mày lại nằm đơn côi... hic hic.

Thôi vậy, dù sao không hết trước thì cũng hết sau, đằng nào cũng trở về giai cấp vô sản, cứ lấp đầy cái bụng trước đã. Tòì nghĩ rồi hớn hờ rút tờ 50 nghìn cuối cùng trong ví ra, đút vào túi, gật gù hải lòng với suy nghĩ vô cùng lạc quan của mình.

Vì không muốn đánh thức Phong và Băng dậy khỏi giấc ngủ “ngày” của hai đứa nó nên tôi đành chân chó chui qua gầm bàn. Vừa ra đến cửa lớp tôi đã đụng cái Linh lớp trưởng. Nhìn thấy tôi, nó híp mắt lại, nghe răng cười đến là kinh dị:

- Dương...

- C... ó... ó có chuyện gì? – Tôi lắp bắp hỏi, nhìn nụ cười gian tà của nó mà tóc gáy cứ dựng đứng hết cả lên. – Tao... sáng nay tao không đi muộn đâu...

- Tèn tèn.

Tôi chưa kịp nói hết câu thì cái Linh đã vui vẻ kêu lên, nó lôi cái bọc nhỏ nhỏ giấu ở sau lưng ra rồi đưa lúng liếng trước mắt tôi. Mùi bánh bao thơm phức xuyên qua lớp giấy bọc và túi nilông bay vào cánh mũi khiến cái bụng bé nhỏ tôi như muốn cuộn lên, sôi ùng ục, con đói được thể gào thét dữ dội.

Tôi liếm môi, nuốt nước bọt ừng ực, con mắt tự động dõi theo cái bánh bao bé nhỏ nhưng có mị lực to lớn, y hệt như người bị thôi miên. Đã đói sẵn lại còn bị nó vòn qua lại, tôi nhũn mảy cầu bần gất lên:

- Mày hâm à, mua bánh bao thì ăn đi, đem khoe trước mắt tao làm gì.

Không hiểu nó nghĩ cái gì nữa, lớn đầu rồi mà còn chơi cái trò của bọn con nít mẫu giáo : “lêu lêu, tao có bánh bao nè, thèm không, thèm không”.

- Chưa gì đã cầu, bánh này cho mày mà. – Linh lườm tôi một cái rồi túm tùm cười, đúi cái bánh bao vào tay tôi.

Nghe nó nói, tôi giật mình xem đánh rơi cái bánh bao xuống đất. Khi không lại mua bánh cho tôi, nó bị ảm ỉc à? Tôi nghĩ rồi khẽ neho mắt nhìn nó đầy cảnh giác:

- Tự đứng lại mua bánh bao cho tao ăn, có ý gì đây, nói trước là tao không thích con gái đâu nhé!

- Tao thèm vào ấy, mày xấu bỏ xừ. Bánh bao này là của anh mày. Vừa nãy gặp trên văn phòng Đoàn, anh ấy nhờ tao đưa cho mày. – Cái Linh bĩu môi, nhìn tôi đầy khinh bỉ.

- Hả? Anh Tùng nhà tao á?

Tôi ngạc nhiên kêu lên rồi hân hoan nhìn cái bánh bao đang toả mùi thơm nức trong tay, tôi biết mà, anh Tùng lúc nào cũng thương tôi nhất. Phần nào đó trong tôi cũng đang tự kiểm điểm bản thân đã hấp tấp mắng anh ấy là vô trách nhiệm, không thương em, ông cụ non... các kiểu.

- Hây ya, cảm ơn cung nhá.

Tôi cười tít cả mắt, vỗ má cái Linh một cái rồi đưa bánh lên miệng cắn luôn, không thể trì hoãn cái sự sung sướng ấy được.

- Thế thôi á? Không trả công tao cái gì à? – Linh nhìn tôi chừng hững.

- Cảm ơn cũng cảm ơn rồi, mày còn muốn thế nào nữa... Hừm? Bánh bao của tao, không chia cho mày đâu. – Tôi cau mày nói rồi vội giấu cái bánh cắn dở ra sau lưng, xã hội bây giờ đúng là khốc liệt, có cái bánh bé tí n hìn cũng bị trần lột.

- Tao không bàn tiện như thế đâu. – Cái Linh lừ mắt nhìn tôi một cái rồi chột thay đổi thái độ, hồ hồ kéo tay tôi ra chỗ lan can, thì thảo hỏi nhỏ – Tao hỏi cái này, ừm... anh mày có người yêu chưa?

Thì ra là hỏi chuyện này, thảo nào cười gian thế, tôi chán nản liếc nó một cái nhưng cũng thành thật trả lời:

- Cái này... tao chịu.

- Sao lại chịu? Anh mày mà mày lại không biết?

- Thì không biết thật mà, anh Tùng kín tiếng lắm. – Tôi cau mày nói rồi chột lắc lắc đầu bổ sung thêm - Nhưng chắc không có đâu, anh ấy cực ghét yêu đương khi còn học cấp ba.

- Hả, sao anh mày cổ hủ thế? Chắc, đẹp trai mà tư tưởng lỗi thời, thật là phí của trời. – Cái Linh chống khuỷu tay xuống lan can, ôm má than thở. Lát sau, nó đột nhiên đứng thẳng dậy, quay ra nhìn tôi, mắt sáng như đèn pha ô tô:

- Thế lại càng hay, tao sẽ khai thông tư tưởng cho anh mày. Vắt số điện thoại của anh mày đây cho tao, yên tâm, bao giờ tán đổ tao sẽ trả công hậu hĩnh.

Nghe yêu cầu của nó, tôi đen mặt, vội vàng lắc đầu nguây nguây:

- Không, tuyệt đối không.

- Sao lại không, chỉ cần đưa số đây, tao hứa sẽ đãi mày ăn bánh bao một tháng. – Nó nói chắc như đinh đóng cột.

- Không thèm, mày muốn tán hay làm gì thì kệ mày, đừng lôi tao vào.

Tôi nói rồi chạy trốn về phòng, mặc cho cái Linh giận dữ gầm gào ở đằng sau. Đùa à, có bao ăn cả năm tôi cũng không dám cho số anh Tùng linh tinh lần nữa, một lần chịu phạt là đủ rồi, nghĩ lại đến giờ tôi vẫn còn thấy sợ.

Chuyện là năm tôi học lớp 9, anh Tùng cũng vừa vào lớp 10, bố mua cho anh ấy cái điện thoại di động để tiện liên lạc. Sau một lần đến đón tôi, anh Tùng đã nhanh chóng lọt vào mắt xanh của vô khối đứa con gái trong lớp. Mặc dù có hơi áy náy nhưng vì mấu kinh doanh trời dẫy khiến tôi không cảm lòng được, đem bán số điện thoại của anh Tùng cho mấy đứa bạn để đổi lấy vài thứ hay ho. Dĩ nhiên là vài ngày sau đó anh Tùng liên tục bị khủng bố bởi điện thoại và tin nhắn, hung thủ là tôi nhanh chóng bị lôi ra trước vành móng ngựa.

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi thấy anh Tùng giận dữ như vậy, thậm chí anh ấy còn phạt tôi một tuần chỉ được ăn cá khô với rau xanh, một đứa từ nhỏ đã không thể sống thiếu thịt như tôi, sau ba ngày ăn rau và cá khô đã lăn ra ốm, da mặt bủng beo, mắt trắng dã, người như con cá nục khô. Cũng may vì thế mà anh Tùng không phạt tôi nữa. Dù án phạt chỉ bị áp dụng trong ba ngày nhưng cũng đủ khiến tôi tồn đến già, tự thề với lòng lần sau có chết cũng không phạm phải sai lầm này nữa.

Tôi nghĩ mà rùng rợn hết cả mình, quay lại cười trừ với khuôn mặt giận dữ của cái Linh rồi vội chui tọt vào chỗ ngồi.

...

Hai tiết học căng thẳng nhanh chóng trôi qua, vừa có trống đánh hết giờ là cả lớp tôi đã ào lên như ong vỡ tổ, sự mệt mỏi trên những khuôn mặt nhanh chóng biến mất thay vào đó là niềm hân hoan, vui mừng khi được thả lỏng. Cũng phải thôi bởi tiết sau là tiết thể dục mà.

Có một sự thật không thể phủ nhận là bất kì một đứa học sinh cấp ba nào cũng mong đến tiết thể dục. Đối với học sinh cấp hai, thể dục là môn học từ thần với những giờ kiểm tra gắt gao và điểm thi thấp tè nhưng cấp ba thì khác hẳn, kiểm tra khá đơn giản, tập tành thì chống đối, phần lớn thời gian đều chơi, cuối kì cứ ung dung mà nhận đạt, chỉ có thành phần nào cá biệt lắm giáo viên mới phê chưa đạt thôi.

Vì thế sau hai tiết học căng thẳng, cả lớp tôi vui vẻ rờn rần kéo nhau ra kí túc xá. Trường tôi có một khu nhà dành riêng cho những học sinh ở xa trọ. Trong kí túc xá có hai cái sân lớn và nhiều cây cỏ thụ rợp bóng nên rất thích hợp cho việc học thể dục.

Sau khi dợt qua vài đường khởi động, thầy giáo nói có việc bận nên cho cả lớp giải tán và tự túc tập luyện. Con trai thì đi đá bóng, con gái thì ra ghế đá bà tám hoặc đứng xem bóng đá, bóng chuyền. Tôi nhanh chóng bị Phương kéo đến chỗ cái ghế đá dưới gốc cây, gần sân bóng, nơi mấy anh lớp 11, 12 đang chơi bóng chuyền, nó hớn hờ vỗ vai tôi nói:

- Vị trí quá tuyệt vời, vừa được xem bóng lại vừa không sợ bị bóng đập vào người.

- Mày mà xem bóng cái nỗi gì, có mà soi giải thì có. – Tôi bật cười trêu chọc.

- Mày đúng là... chỉ được cái hiểu tao hê hê. Thôi, ngồi xuống đi. – Phương nháy mắt một cái rồi kéo tôi xuống ghế, tiếp tục liến thoắng – Hình như là 11 Toán với 12 Lý. Ái chà, biết cổ vũ cho đội nào nhỉ? 11 Toán thì nhiều trai đẹp còn 12 Lý lại là đàn anh đồng môn. Hừm... khó nghĩ quá. Nhưng thôi vậy, đồng môn vất qua một bên, trai đẹp thắng tiền, 11 Toán CỐ LÊN!!!

Đến phải bó tay với cái “khó nghĩ” của nó. Tôi ngồi một bên nhìn nó tự biên tự diễn mà cái mặt tự động biến thành như thế này (-_-).

Ngồi xem chưa được năm phút, tôi đã bị cái Phương tra tấn lỗ tai không biết bao nhiêu lần:

- Trời ơi, cái ông lùn lùn kia ngu quá... Á, đập bóng đi chứ.

...

- Nhanh lên, nhanh lên, chậm như rùa, đập gì nhẹ hều... xông vào húc bóng đi.

...

- Sao không dùng chân đá ấy... Xời ơi, phải mình thì cha kia vỡ mặt rồi...

Tôi nghe nó bình luận mà đen cả mặt, cũng may là ngồi đây chứ ra kia đứng chắc ngoài bóng râm nó còn phải hứng cả gạch và dép vào mặt nữa.

- Dương, Dương... nhìn thấy anh Đông nhà mày chưa, đẹp trai kinh khủng. – Sau khi im lặng được vài giây, cái Phương lại ré lên, lắc lắc tay tôi điên cuồng.

- Đông nào nhà tao, vợ vẫn.

Tôi giật tay ra, lờ mắt với nó một cái nhưng cũng không kìm được, ghé cổ nhìn ra sân bóng. Có lẽ đã quá quen với khuôn mặt và hình dáng của hắn nên chẳng mất đến mấy giây tôi đã nhận ra hắn trong cái đám đông hỗn loạn ở trên sân. Mái tóc của hắn ướt đầm mồ hôi, bết cả vào mặt, khuôn mặt trắng trẻo đỏ bừng lên. Hắn mặc áo đồng phục trường, tay áo sấn đến khuỷu tay, hai cúc đầu phanh ra, quần đùi adidas đen dài đến đầu gối, đứng là thời

trang chả giống ai.

- Này, này đội 12 Lý có cái anh cao cao mặc áo đỏ cũng đẹp trai ghê, nhìn đi, nhìn đi... – Cái Phuong tiếp tục sự nghiệp soi giai của mình, vố vai ép tôi phải nhìn theo hướng chỉ của nó.

- Thôi thôi... mày làm gì mà cứ hét vào tai tao thế. – Tôi nhìn theo, cau mày hất tay nó ra rồi hếch mặt lên đầy đắc ý. – Cũng thường thôi, tất cả đều thua người yêu tao hết.

Phuong đang chăm chú dõi theo trận bóng, nghe tôi nói, nó giật mình quay ra, tròn mắt nhìn tôi đầy kinh ngạc:

- Mày... mày... mày có người yêu rồi?

- Ừ, có phải mày hỏi hơi trễ rồi không?

- Từ bao giờ, khai mau, sao mày dám giấu kỹ như vậy hả? – Phuong nhanh chóng cời giày ra, cho chân lên ghế ngồi xếp bằng tròn, còn khoa trương xắn cả tay áo lên, nhìn tôi như đang tra khảo.

- Mới hôm qua. – Tôi trả lời tỉnh bơ.

- Há? Hôm qua? Gay thật, sênh ra tí là đã bị bán rồi. Thế mày với hắn quen nhau thế nào?

Tôi nhìn điệu bộ khảnh trương của nó mà phì cười, khẽ hắng giọng một cái, thành thật đáp:

- Thăng Cường giới thiệu. Mày không biết đâu anh ấy vừa đẹp trai vừa giỏi võ lại hài hước vô đối, nói chung là không có chỗ chê hề hề.

Nghe tôi nói, cái Phuong tí thì nhảy dựng lên, nó nghiêng răng nghiêng lợi, ôm má đầy tức tối:

- Tại sao? Tại sao nó chỉ giới thiệu cho mày mà không giới thiệu cho tao, bắt công. Thế người yêu mày tên gì? Hẹn hò lần nào chưa, quen nhau bao lâu rồi?

Tôi tùm tùm cười rồi giương đôi mắt nai tơ lên nhìn nó:

- Mới quen hôm qua, hẹn hò đến tận hai giờ đêm. Tên Gintoki, là dân làm đủ nghề, nhân vật chính trong anime Gintama, trời ơi hôm qua tao xem mà thích mê, yêu luôn. He he.

Cái Phuong dần mặt ra khi nghe tôi nói, mãi một lúc sau khi đã hiểu ra “người yêu” mà tôi nói đến là ai, nó tròn mắt, tức tối nhảy dựng lên. Sung sướng vì lừa được nó một vỏ, tôi bật cười khanh khách, vội nhảy ra khỏi ghế, may mắn né được cái véo cực thâm trong gang tấc.

- Dám chơi tao, mày cứ thử chạy xem – Cái Phuong vừa ngẩng đầu lên nhìn tôi vừa cố gắng xỏ giày vào chân, găm gù.

Nhìn điệu bộ tức tối nhưng không làm gì được của nó, tôi ôm bụng cười khằng khặc. Đang lúc tinh thần lên cao, hứng khởi ào ào thì bình một cái, quả bóng không biết từ đâu chui ra, đập thẳng vào đầu tôi. Đang ngoác mồm ra cười, tôi bị bóng đập đến giật mình, cắn cả vào lưỡi. Lực bóng mạnh, đầu u một cục, đau đến đần cả mặt ra.

Cái Phuong thấy tôi bị bóng đập trúng đầu cũng chẳng thèm đuổi theo nữa, nó ngã người ra ghế đá, phá lên cười ngặt nghẽo:

- Ha ha ha... đáng đời mày.

Tôi trừng mắt lên nhìn nó rồi tức tối quay đầu lại, nhìn quả bóng chuyền đang lăn chậm chậm trên mặt đất mà chỉ muốn lao vào cắn cho nó nát bươm ra.

Chậm rãi đi đến nhặt quả bóng lên, tôi gườm gườm nhìn ra sân bóng chuyền, chờ đợi kẻ tội đồ chạy đến xin lỗi. Vài giây sau, một dáng người cao cao nhanh nhẹn chạy về phía tôi, anh ta mặc áo Manchester United, mái tóc ngắn đầy kiểu cách ướt đẫm mồ hôi, bên tai trái còn đeo một chiếc khuyên tai màu bạc. Hắn là một công tử bột, tôi nghĩ rồi khẽ bĩu nhẹ môi.

Nhìn quả bóng tôi đang ôm trong lòng, anh ta khẽ nhếch môi cười, chậm rãi đưa tay ra, tiếng nói lẫn trong tiếng thở gấp:

- Này em, đưa anh quả bóng.

Tôi sung cả mắt, bà nó, thái độ gì đây? Đã đi xin lại bóng còn ăn nói đầy kẻ cả, cái duyên vát đầu hết rồi không biết. Tôi trong lòng âm thầm chửi rủa nhưng ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn đưa bóng ra rồi khẽ híp mắt, cười nhạt:

- Anh là người đập quả bóng này vào đầu em hả?

Tôi nhún mạnh từ vào đầu rồi còn khuyến mãi thêm một cái cau mày, một cái nghiêng răng để anh ta hiểu rằng tôi đang cực kì bức bối và cần một lời xin lỗi.

Thấy vẻ mặt có phần khó chịu của tôi, anh ta hơi ngớ người ra rồi chợt cười rộ lên đầy vui vẻ, hất hất mặt lên nói:

- Ha ha... bóng đập vào đầu à, thế cho xin lỗi nhé.

Nghe xong lời xin lỗi, tôi thậm chí còn bức mình hơn, đã đập bóng vào đầu người ta còn cười như được mùa, xin lỗi thì chẳng có chút thành ý nào, qua loa đại khái như lấy lệ, người đầu mà rõ vô duyên. Tôi bức bội nghĩ thầm nhưng cũng không tiện nói ra, chỉ khẽ gật đầu đáp:

- Thôi không sao, nhưng lần sau các anh chú ý hơn nhé, bị bóng đập vào người đau lắm đấy.

- Hừm? À... nhưng nói đến chú ý không phải em cũng sai sao? Mắt mũi để đầu mà không tránh bóng? Bóng nó có mắt đâu. Lần sau cẩn thận hơn nhé!
- Anh ta nhếch nhẹ môi, nhìn tôi bằng đôi mắt ngạo đời, giọng điệu như thể đang dạy dỗ đàn em.

Tôi nghe mà tức muốn điên lên, nghe rằng tron mắt nhìn anh ta, lần đầu tiên trong đời tôi gặp một kẻ vô duyên, không chịu nói lí lẽ như vậy. Đập bóng vào đầu người ta đã không xin lỗi từ tể thì thôi lại còn hoành hoệ đồ lỗi tại tôi không chú ý. Á được, đã thế tôi cũng chẳng thêm “hiền” nữa.

Tôi nghĩ rồi tức khí sấn tay áo lên, hất mặt nhìn anh ta nói:

- Này anh, tôi đi qua sân bóng nhà anh à? Đang đứng yên lành ở đây tự dưng bị bóng đập vào đầu là lỗi của tôi à? Làm như người ta muốn bị bóng đập lắm đấy, đợi bao giờ anh mọc mắt ở sau gáy rồi hãy chỉ trích tôi nhé!

Tôi hung hăng nói, nước miếng phun phì phì, tay chống nạnh. Nhìn bộ dạng thay đổi 180 độ của tôi, anh ta chỉ biết há hốc mồm nhìn. Hừ, ngạc nhiên cái khi gì, tôi đã cố nhịn lắm rồi nhưng không được, hiền mãi để bị đề đầu cười cồ à?

Trong lúc tôi đang hăng tiết thì một giọng nói quen thuộc chợt vang lên, có chút bức bội:

- Này anh gì ơi, đi lấy bóng hay WC vậy, mọi người đang đợi kia.

Thành Đông đứng khoanh tay trước ngực, khẽ tựa vai vào gốc cây bàng gần sân bóng, nhắm mắt nhìn chúng tôi đầy khó chịu. Hắn vừa nói xong thì cả đám người xung quanh chợt cười rộ lên. Anh chàng MU không biết là do tức hay do ngượng mà mặt bỗng đỏ phừng lên. Ôm quả bóng, anh ta liếc qua tôi một cái rồi chạy về phía sân bóng.

Tôi nhìn theo, khẽ bĩu môi, đang cảm thấy tiếc nuối vì mắng chưa đủ thì chợt giật mình trước cái lườm lạnh lùng của hắn. Khẽ lè lưỡi một cái, tôi lùi nhanh về ghế đá, cũng chẳng buồn lườm lại cho đau mắt, tôi chỉ đòi lại chút công bằng cho mình thôi mà, có làm sai gì đâu. :'->

Cái Phương đang ngồi nhấp nhồm trên ghế đá, vừa thấy tôi bước lại gần, nó đã nhanh nhẩu nhảy lên vỗ lấy tôi như hổ đói rồi kéo tôi ngồi xuống ghế:

- Nói, mày và mĩ nam áo đỏ tí tề chuyện gì? – Nó bặm môi nhìn tôi như tra hỏi.

- Nhảm nhí, tí tề cái gì, anh ta ra lấy bóng, tao đưa bóng, thế thôi. – Tôi thần nhiên nói.

- Gì? Chỉ có thế mà nói chuyện với nhau từ nãy đến giờ, đừng có lừa tao. – Nó căng mặt lên, neho mắt nhìn tôi đầy nguy hiểm.

- Hừm, thì... tao cãi nhau với anh ta một chút, ai bảo không nói lí lẽ, mày không biết đầu bla... bla...

Tôi nói rồi kể cho nó nghe toàn bộ sự việc, kể xong còn nguyên rửa cho đội của anh ta thua bết nhe. Nó bật cười ha ha, gật gù ra chiều thông cảm rồi vỗ vai tôi an ủi:

- Thôi thế cồ vũ cho 11 Toán giống tao đi, tiện thế cồ vũ cho anh Đông nhà mày luôn hê hê.

Tôi bĩu môi nhìn nó đầy khinh bỉ:

- Mày có xem bóng à, tao tưởng mày chỉ xem người. Tí số là bao nhiêu rồi mày biết không?

Bị nói trúng tim đen, Phương tức tối trừng tôi một cái, gờn nắm đấm ra hăm dọa rồi lại liếc mắt nhìn về phía sân bóng chườn, chợt nó kêu ré lên như phải bóng, nắm lấy tay tôi lắc liên tục rồi vội vã chỉ về hướng sân bóng:

- Dương, Dương... ở kia hình như có đánh nhau.

Tôi cũng giật mình, vội quay ra nhìn theo, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị cái Phương lôi một mạch đi.

Sân bóng đột nhiên trở thành tụ điểm nóng, người người xúm đông xúm đỏ vào xem, tôi theo cái Phương đến chen chân vào đám đông, nhòm vào trong để hóng hót.

Trên sân, anh chàng MU ban nãy đang túm lấy cổ áo Thành Đông, khuôn mặt điển trai như bị sưng lên, ở mũi còn có một vệt máu. Anh ta tức giận siết mạnh tay, quát lên, trên trán còn nổi cả gân xanh:

- Này chú em, sao mày cứ nhè người tao mà đập bóng?

- Tôi chơi đúng luật mà, bóng có mắt đâu. – Hắn nhún nhún vai, thần nhiên nói rồi còn khẽ nhếch môi cười nhàn nhạt.

Mấy người xung quanh thấy vậy vội chạy vào can ngăn rồi lôi anh chàng kia ra, mỗi người khuyên một câu khiến không khí nhanh chóng dịu xuống, đám đông cũng dần tản ra.

Một người áo đen chợt đi đến vỗ lấy vai hắn, thờ dãi hỏi:

- Mày điên à Đông, tự nhiên lại cứ nhắm hắn mà đập, cẩn thận, hắn thuộc dạng COCC [1] đấy.

- Tao có ý đâu, đã nói rồi, bóng không có mắt. – Hắn phẩy phẩy tay, tỉnh bơ nói.

Tôi nhìn một màn vừa rồi, cảm thấy vừa hả hê vừa khó hiểu. Há hê vì nhìn thấy anh chàng MU kia bị bóng đập đến sưng mặt, còn khó hiểu là vì hành động của hắn. Dĩ nhiên bóng không có mắt nhưng người đập bóng, chẳng lẽ lại không nhìn thấy.

Tôi nghĩ mà không sao ngăn được ánh mắt hướng về phía hắn. Đúng lúc ấy, hắn cũng quay ra nhìn tôi, khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, tôi thấy hắn khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, một nụ cười rất đối dịu dàng.

Tôi nhìn theo mà thần người ra, trái tim đột nhiên đập mãnh liệt một cách khó hiểu, lần đầu tiên tôi thấy hắn cười đẹp như vậy. Nhưng ban này... hắn làm thế là vì tôi?

- Ái chà, mỹ nam đại chiến, cơ mà không đánh nhau, tiếc ghê.

Cái Phương chép miệng đầy tiếc nuối rồi quay sang nói với tôi. Thấy tôi đứng im không có động tĩnh gì, nó cau mày vẩy vẩy tay trước mặt tôi, sốt sắng hỏi:

- Này, nghe tao nói gì không? Mà sao mặt mày đỏ thế? Sốt à?

Tôi giật mình, vội quay ra nhìn nó rồi bật cười gượng gạo:

- Không có gì, nóng quá ấy mà.

- Nóng đâu mà nóng. – Nó nhún mày cau mày rồi chợt kéo tay tôi hỏi. – Ê này, anh Đông nhà mày...

Vừa nghe nó dõm nhắc đến hắn, tôi đã giật nảy lên, vội vàng cắt ngang lời nó:

- Tao... tao khát nước.

- Thì làm sao? – Phương hơi ngó người ra.

- Thì... tao muốn uống nước, tao vào lớp lấy nước đây. Mày uống không tao cầm ra cho? Thế nhé!

Tôi nhanh nhẩu nói một lèo rồi chưa kịp để nó ư hử gì đã chạy biến đi, hai tay vỗ lên gò má nóng ran, tôi điên rồi, điên mất rồi. Sao tôi lại nghĩ hắn làm như vậy là vì tôi nhỉ, ai chẳng biết tính hắn mưa gió thất thường, có lẽ đang bức chuyện gì đó nên kiếm người để trút giận thôi, anh chàng MU kia chắc là xấu số bị hắn nhìn trúng. Hơn nữa hắn lại mê Arsenal như vậy, nhìn thấy có kẻ mặc áo Man U, ghét là phải rồi.

Tôi nghĩ rồi hài lòng với suy luận thông minh của mình, cảm thấy lòng nhẹ bẫng đi. Thờ ra một hơi thoải mái, tôi chậm rãi đi đến trước cửa lớp mình.

Khẽ đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, tôi vui vẻ huýt sáo tung tung rồi đi vào lớp. Vừa đặt chân ở vạch cửa, một cảnh tượng chợt đập vào mắt khiến tôi ngây người, há hốc mồm ra, điệu sáo toe toe lơ lửng rồi tịt hẳn.

Dưới cuối lớp, Phong đang nắm chặt lấy tay Băng, hai đứa đứng đối diện, mặt đối mặt, mắt chạm mắt, ánh nhìn đập vào nhau, nảy cả lửa.

Thấy tôi bước vào, hai đứa nó vội quay ra nhìn, khuôn mặt trở nên thảng thốt, trên sàn nhà, chiếc balô của tôi nằm chòng chөр, sách vở rơi tung toé...

Có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy???

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 12

Tôi đứng chôn chân ở cửa lớp, không biết nên đi vào để hỏi rõ xem chuyện gì đang xảy ra hay cứ lặng lẽ quay đầu, đóng cửa và bỏ đi, coi như chưa thấy gì cả, để mặc cho đôi trẻ tiếp tục “hành sự”.

Trong lúc tôi còn đang phân vân không biết nên làm gì thì ở dưới cuối lớp, như một ông chồng bị bắt quả tang ngoại tình, Phong vội vàng buông tay Băng

ra, hai đứa nó cùng phi lên trước một bước, đồng thanh hỏi tôi:

- Sao mày/cậu lại vào đây?

Tôi giật mình, sợ đến co rúm người lại, thiếu chút nữa là quỵ rạp xuống đất mà tạ lỗi. Tôi sai rồi, sai to rồi, đáng ra tôi không nên khát nước, không nên vào lớp, lại đứng vào lúc quan trọng như vậy. Phá hoại giây phút mặn nồng của một đôi trẻ, tôi phải sám hối bao lâu mới bù đắp được tội lỗi này đây? Hơn nữa đôi trẻ này lại là Băng và Phong, hai đứa nó vốn kiêu kì, chắc phải khó khăn lắm mới bày tỏ được với nhau, thế mà tôi lại làm hỏng tất cả, đúng là đáng chết mà.

Nghĩ lại, nếu không phải tại tôi “kịp thời” phá đám thì không biết sau đó sẽ có chuyện gì xảy ra nhỉ?

Một cái ôm ngoài nóng mà trong ấm

Hay... một nụ hôn cho ngày hè thêm rực rỡ?

Chỉ nghĩ đến thôi tôi đã thấy rạo rực hết cả người, sung sướng ngửa cổ lên trần nhà, ngoác miệng ra cười như toan [1].

- DUÔNG... Mày còn đứng đực ra đấy làm gì?

Tôi bị tiếng gọi như quát của Băng làm cho giật mình, mấy ảo tưởng trong đầu vỡ tung toé. Khẽ liếc mắt nhìn nó một cái, tôi xấu hổ cúi mặt xuống, chậm rãi đi vào trong lớp. Dù sao cũng đã lỡ rồi, đành phải vào thôi, giờ mà bỏ đi cũng chẳng ra làm sao, chỉ tổ làm hai đứa nó thêm ngại. Tôi chật lưỡi nghĩ thầm, vừa đi vừa gãi đầu gãi tai tỏ vẻ ngượng ngùng.

- Xin lỗi nha ha ha... tại khát nước quá nên tao định vào lấy chai nước, ai dè... đúng lúc hai đứa mày ý ý... - Tôi nói rồi chột chột hai ngón tay chỏ vào nhau, cúi đầu cười ngượng ngùng.

- Nói nhảm

Phong gằn giọng, lạnh lùng liếc tôi, cái nhìn của cậu ta khiến tôi không khỏi rét run dù bây giờ đã là chớm hè. Khẽ bấu môi một cái, tôi che mặt tránh đi ánh mắt phủ băng của Phong, khó chịu lau bầu vùi tiếng. Bọn bè thế đấy, mới có phá đám một chút mà đã trở mặt quát tháo, lườm nguýt người ta rồi, đúng là tình bạn bền như dây chun mủn. Hừ!

Ở bên cạnh, Băng chột đưa tay lên bẹo má tôi, nó vừa nói vừa khẽ mỉm cười, nụ cười nhợt nhạt pha chút buồn bã:

- Thôi nào, mày đừng nghĩ linh tinh, không có chuyện gì đâu...

- Phải đấy. Bọn này có con muỗi, tôi giúp Băng... đập thôi. – Phong khịt mũi nói chen vào rồi vội ngoảnh mặt sang hướng khác, đưa tay lên che miệng, ho khù khụ.

Tôi hơi ngần người ra nhìn Phong rồi chột ả lên một tiếng, gật gù tỏ vẻ đã hiểu dù trong lòng đang thầm khinh bỉ lời nói dối của cậu ta, đập muỗi xong “nhân tiện” cầm tay, cầm chân nhau à? Tôi đâu có ngu.

Tôi nghĩ rồi khẽ bấu môi, nhún nhẹ vai không nói gì, chậm rãi đi đến chỗ ngồi của mình, lơ đãng liếc qua chiếc balô màu rêu có in hình con chó đang nằm bẹp dí trên sàn nhà, xung quanh sách vở, bút thước văng tung toé, chai lavie còn nửa giã nước nằm chỏng chơ cạnh chân bàn, vạch nước có một lớp bọt mỏng nổi lên.

Ái chà, xem ra ở đây vừa có động đất.

Bắt gặp cái nhìn của tôi, Phong và Băng có phần hốt hoảng, hai đứa nó vội vã lên tiếng, đồng thanh tập hai:

- Là tao/tôi đánh rơi. – Nói xong, cả hai cùng quay ra nhìn nhau đầy ngỡ ngàng, khuôn mặt vừa có chút ngượng ngùng lại vừa có chút bối rối.

Tôi thu toàn bộ một màn vừa rồi vào trong mắt, khẽ tùm tùm cười rồi gật gù trả lời:

- À... ra vậy.

Khéo chưa, có mỗi cái balô mà hai đứa cùng “hợp sức” đánh rơi, hẳn là bọn này cái bàn này phải rung dữ lắm. Balô à, mày ra đi thật oanh liệt. Tôi khịt mũi nghĩ thầm, che miệng giấu đi nụ cười tí tưng rồi chậm rãi cúi xuống gầm bàn, lúi húi cho sách vở vào balô. Thấy vậy, Băng cũng vội vàng đi đến giúp tôi nhặt đồ, trên khuôn mặt hơi ửng hồng của nó, vẻ bối rối vẫn còn hiện hữu.

Đứng bên cạnh, Phong chột liếc mắt nhìn qua vẻ hí hửng trên khuôn mặt tôi, khẽ hừ nhạt một cái, cậu ta đút tay vào túi quần rồi ngoảnh đầu sang hướng khác, bộ dạng như đang rất bận mình.

Tôi lè lưỡi, nhẹ nhàng đặt cái balô đã nhét đủ sách vở lên bàn rồi chậm rãi bước ra khỏi chỗ. Len lén liếc qua sườn mặt lạnh lùng của Phong, tôi vung vẩy chai lavie trong tay, ngập ngừng lên tiếng:

- Vậy... tôi ra ngoài trước nhé, hai người cứ ở đây...

Chưa kịp nói hết câu, Phong đã quay phắt người lại, trừng mắt nhìn tôi, thành công trong việc khiến tôi ngậm mồm. Khẽ thở hắt ra một cái, cậu ta phăng phăng bước đến, chẳng nói chẳng rằng, nắm lấy cổ tay tôi kéo đi.

Giật mình vì hành động đột ngột của Phong, tôi đánh rơi cả chai nước, cố ghì chân lại, la lên oai oái:

- Này, này, cậu kéo tôi đi đâu vậy?

- Kì tức xá. Chẳng phải bây giờ đang là tiết thể dục sao? – Phong liếc mắt nhìn tôi qua vai, nhàn nhạt hỏi.

- Hả? À... ừ, nhưng cậu không ra cũng được, thầy cho lớp tự quản rồi, sẽ không điểm danh đâu. – Tôi khẽ ngo ngoáy bàn tay, nóng nảy đáp.

- Thầy không điểm danh, vậy... cậu cấm tôi học?

Phong chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi, mũi giày thể thao nện mạnh xuống sàn nhà, đôi mày thanh tú nhướn lên như đang chờ đợi câu trả lời. Tôi há mồm, ngáy người ra nhìn Phong, ứ ở nửa ngày không nên lời. Thật quá đáng, cậu ta biết rõ tôi không hề có ý như vậy mà. Cấm cậu ta? Tôi nào dám. Tôi nghĩ rồi khẽ cau mày, bực bội đáp:

- Dĩ nhiên là không. Cậu thích học thì học, ai cấm đâu.

- Tốt. Vậy đi thôi.

Phong thần nhiên đáp rồi quay đầu lên, phăng phăng bước đi, dĩ nhiên là đằng sau còn kéo theo cả một tinh linh nhỏ bé, đáng thương là tôi. Vừa phải vội vàng bước theo lực kéo của Phong, tôi vừa ngoảnh đầu lại, rồi rít vấp Băng:

- Băng, ra cùng đi... PHONG, từ từ thôi, có thích tôi đập chết đi không hả?

Băng đang đứng thẩn thờ ở dưới cuối lớp, nghe tiếng tôi gọi, nó chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt chợt liếc qua cái cổ tay đang bị Phong nắm chặt của tôi, một chút hệt hắng hiện lên trên khuôn mặt nó, nhưng... chỉ là một chút và thoáng qua bởi ngay sau đó, sự hệt hắng ấy nhanh chóng biến mất, như chưa từng xuất hiện...

- Mày đi đi, tao ở trong lớp đọc truyện thôi, ra đây mệt lắm.

Khẽ vẩy nhẹ bàn tay, Băng híp mắt, tươi cười nói với tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nó cười rạng rỡ như vậy, nhưng... không giống như những gì tôi đã tưởng tượng, nó chẳng đẹp, thậm chí còn xấu hơn cái nhếch môi nhạt nhẽo mà Băng trưng ra mỗi lần tôi kể chuyện cười. Bởi vì nụ cười ấy, không xuất phát từ trái tim, nó chỉ do lí trí và sự gượng ép của bản thân tạo thành.

Tôi nhìn Băng, thấy lòng mình trùng xuống, chẳng biết làm gì hơn ngoài việc gượng gạo gật đầu rồi đi theo Phong ra khỏi lớp, tự dưng lại có cảm giác như mình là một kẻ thứ ba đáng ghét, đang chen chân vào chuyện tình cảm của hai đứa nó. Tôi buồn rầu nghĩ rồi nhìn xuống cổ tay đang nóng ran vì bị nắm chặt của mình, tự hỏi liệu Băng có hiểu lầm chuyện này không nữa. Tôi quen Phong từ khi mới vào cấp hai nên mấy chuyện nắm tay nắm chân này không phải là hiếm, thậm chí lúc trước tôi còn nghiện sờ tay Phong bởi vì khi ấy tay cậu ta xinh lắm, vừa mũm vừa trắng lại còn mềm mềm, sờ rất thích chứ không gầy và cứng như bây giờ, nhìn nam tính hơn nhưng sờ không thích nữa.

Nói vậy nhưng Phong cũng thật là... sao cậu ta có thể kéo tôi đi như thế trước mặt Băng cơ chứ, cũng chẳng thèm hỏi han nó lấy một câu. Vô tâm không chịu được, giao Băng cho cậu ta đúng là phí của giờ.

Tôi bủi môi nghĩ thầm rồi giật tay mình ra khỏi Phong, bực bội đá đá vào cẳng chân Phong mấy cái, cậu ta hơi giật mình, quay đầu lại nhửu mày nhìn tôi hỏi:

- Làm gì thế?

Tôi cười cười, lắc lắc đầu đầy vô tội rồi chợt giật lấy vạt áo Phong, neho mắt hí hửng hỏi:

- Mà này, cậu với Băng... bao lâu rồi? Sao kín tiếng thế?

Phong bỏ ngoài tai câu hỏi của tôi, ngoảnh đầu lên, đi tiếp, chẳng nói chẳng rằng. Bị phớt lờ quen rồi nên tôi không buồn giận, tiếp tục nâng cao năng suất hoạt động của cơ miệng, luyên thuyên một tràng dài:

- Haiz... giao Băng cho cậu tôi cũng không yên tâm lắm nhưng thôi... đành vậy, dù sao hai người cũng rất đẹp đôi. Mà cậu cũng không cần xí hỏ đâu, có chuyện gì cứ tâm sự với tôi, tôi bày cho, mấy cái sở thích của Băng tôi đều nắm rõ trong lòng bàn tay há há...

Trong lúc tôi còn đang mải thao thao bất tuyệt thì Phong bất thành lình dừng bước, tôi giật mình, không cẩn thận dẫm vào gót giày của cậu ta. Không quay đầu lại, Phong chợt lạnh giọng gọi tôi:

- Dương.

- Gì... gì cơ? – Tôi chợt dạ, lắp bắp hỏi.

Khẽ thở hắt ra một hơi, Phong chợt quay phắt người lại, vai gồng lên như đang cố kìm nén cơn giận, lát sau cậu ta gằn giọng xuống, chậm rãi nhả từng từ

như muốn tôi phải khắc sâu nó vào trong đầu, khuôn mặt cậu dần lộ vẻ mất kiên nhẫn:

- Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi và Băng không có gì cả, và hơn ai hết, cậu hiểu rõ lời nói của tôi có bao nhiêu phần trăm nghiêm túc. Đúng chứ?

Tôi cắn môi, ngắc ngứ một hồi rồi cũng miễn cưỡng gật đầu. Dĩ nhiên tôi biết, lời nói của Phong 100 phần trăm đều là nghiêm túc. Nhưng... cái nắm tay tình tứ trong lớp ban nãy là gì? Thêm cả ánh mắt nhìn nhau muốn toé lửa nữa, không lẽ... tất cả đều do tôi hoa mắt, tự mình tưởng tượng?

Không đời nào, tôi đâu có uống fishi. Tôi nghĩ rồi cảm thấy không cam lòng, vội vọt miệng kêu lên:

- Nhưng rõ ràng tôi đã thấy...

- Cậu thấy gì? – Phong chen vào, chẳng để tôi kịp nói hết câu.

- Hai người nắm tay rồi còn nhìn nhau đắm đuối nữa.

- Và... cậu kết luận là tôi thích Băng? – Phong cau mày hỏi, nhìn tôi như bức ép.

Tôi không nói gì, chỉ gật đầu lia lịa.

Phong ôm lấy trán, nhếch môi cười nhạt, nụ cười có chút thê lương. Khẽ nheo mắt nhìn tôi đầy chăm chú, cậu ta chợt cảm lấy bàn tay tôi, giơ lên trước mặt rồi thần nhiên hỏi:

- Vậy cậu nói xem, bây giờ tôi đang cảm tay cậu, nhìn cậu, thế nên... tôi cũng thích cậu, phải không?

Tôi giật mình, sững sờ nhìn Phong, hết há mồm ra rồi lại ngậm mồm lại, ú ớ nửa ngày không nên lời. Cậu ta đúng thật là vô lý, sao có thể áp những việc đã làm với Băng lên tôi rồi đưa ra cùng một kết luận được, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà.

Tôi nghĩ rồi vội gạt tay mình về, ấp úng chống chế:

- Cái này... tôi khác, Băng khác chứ.

- Khác chỗ nào?

- Tôi và cậu như vậy... đã là thói quen rồi còn đâu. – Tôi bĩu môi rồi cười cười nói.

- Thói quen? Tình yêu cũng có thể bắt đầu từ những thói quen đấy. – Phong thần nhiên nói rồi nhếch môi cười đầy châm chọc, khuôn mặt lạnh băng nhưng đôi mắt đen thẳm lại như ánh lên một tia sáng lấp lánh.

Tôi giật mình, không rõ là Phong nói thật hay nói đùa, chỉ biết thộn mặt ra nhìn cậu ta. Hôm nay cậu ta đột nhiên nói nhiều hơn bình thường và mỗi lần nói, đều khiến cho tôi phải cứng họng.

Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của tôi, Phong khẽ lắc lắc đầu, thở hắt ra một hơi rồi nói với vẻ chán nản không giấu diếm:

- Trong một số trường hợp, cậu ngốc và vô tâm đến nỗi... khiến tôi bức mình.

Tôi sững sờ nhìn Phong, ngây người ra ngẫm nghĩ một hồi, sau khi xuyên tạc câu nói của cậu ta, tôi tròn mắt, tức tối vung tay rồi gào lên:

- Cậu dám nói tôi ngu?

- Tôi nói lúc nào? – Phong cau mày, sững sờ.

- Ngốc là ngu còn gì.

- Cậu... không thêm nói với cậu, hừ.

Phong bức bối thở hắt ra một hơi rồi quay người bỏ đi, không liếc tôi lấy nửa con mắt. Tự dưng lại bị mắng là ngu không rõ nguyên do, tôi không cam lòng, tức tốc đuổi theo cậu ta, sững sờ lên hỏi:

- Mắng xong bỏ đi à? Tôi như thế lúc nào, cho ví dụ, cho ví dụ ngay.

- Ví dụ? – Phong dừng bước, hơi cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì đó, lát sau cậu ta ngẩng đầu lên, quay sang tôi, nhàn nhạt nói tiếp – Cậu biết tôi thích Toán, đúng chứ? Vậy tại sao tôi lại học chuyên Lý, cậu đã bao giờ nghĩ đến chưa?

Phong khẽ cười nhẹ, giọng nói có chút bất lực. Không chờ tôi trả lời cậu ta đã bỏ đi, nằng nặng lên hai bờ vai cậu khiến nó trông như bị trĩu xuống, đầy ưu tư và muộn phiền. Tôi chăm chú nhìn theo bóng lưng lạnh lẽo của Phong rồi chợt ngăn người ra, nghiêm túc ngẫm nghĩ những điều cậu ta vừa nói.

Phong thích Toán nhưng lại học chuyên Lý và tôi đã bao giờ nghĩ đến điều đó chưa ư? Dĩ nhiên là có, rất nhiều, nhưng tôi chưa bao giờ hỏi Phong cả, bởi tôi biết, với tính cách của cậu ta, có hỏi cũng không nhận được câu trả lời.

Nhưng tại sao lại mắng tôi ngốc chỉ vì chuyện này? Cậu ta không chịu nói lý do thì ai mà biết được. Tôi có phải là thánh đâu. Tôi nghĩ rồi lờ mắt nhìn theo cái bóng đã khuất dạng sau cổng phụ, dậm chân bình bịch vì tức tối.

Thế đấy, mắt cả nửa ngày để nghiêm túc suy ngẫm, và tự vấn bản thân sau câu trách cứ của Phong, cuối cùng tôi cũng rút ra được một kết luận : “Êu hiểu cái gì cả!” (Gào).

...

Tiết năm vừa kết thúc chưa lâu, sân trường đã vắng tanh, xung quanh chỉ còn lác đác vài ba người. Đúng là học sinh, đi thì muộn mà về sớm, trông vừa đánh là đã lao ra khỏi cổng như quân Nguyên rồi. Cái gì mà mỗi ngày đến trường là một ngày vui chứ, có mà đi học như đi tu, ngồi học như ngồi tù thì có.

Tôi nghĩ rồi chán nản đưa tay lên ngang trán, ngược mắt nhìn tán bàng xanh mướt trên đầu, vài tia nắng ảm áp lọt qua kẽ hở của tán lá, tạo thành những hình thù kì quái, không an phận nhảy nhót trên mặt tôi. Há miệng hắt xì hơi một cái rõ to, tôi đưa tay quệt ngang mũi, nhắm nhắm đi đi chân trên mặt đất, đập cả vào những chiếc lá bàng khô, nghe lạo xạo, lạo xạo vui tai.

Buồn buồn ngồi gập ruồi, tay nghịch cái điện thoại cục gạch, tôi chẳng có việc gì làm, lại lờ tin nhắn của Hân ra đọc rồi bực bội cầu nhàu:

- Chưa kiểm tra cuối kì đã lo lễ tổng kết. Cái trường này đổi thành trường văn hoá và nghệ thuật cho rồi.

Cầu nhàu xong, chưa hả giận, tôi tiếp tục đá thúng đựng nia, lăm bằm mắng cả mấy anh chị tâm huyết trong đội văn nghệ, hăng say tập luyện đến mức không cho con người ta về nhà ăn cơm.

Chả là nhỏ Hân, với giọng hát thánh thót như sư tử rống à nhầm... chim sơn ca của mình, đã được chọn vào đội văn nghệ của trường để chuẩn bị cho lễ tổng kết cuối năm sắp tới. Hôm nay có buổi tập đột nên nó phải ở lại luyện thanh và người chở nó về là tôi, cũng phải ở lại theo. Thế mới chán.

Sau một hồi tắm nắng và nghịch điện thoại chán chê, tôi quyết định đứng dậy, đi dạo một vòng, kiểm việc cho cái chân, kéo ngồi thêm chút nữa tôi sẽ phá tan cái điện ra mắt. Khởi động nhạc trong máy, cắm tai nghe rồi đưa lên tai, tôi lắc lư người, chậm rãi bước từng bước, vừa đi vừa rên ư ừ theo lời bài hát. Tiếng lá rơi lạo xạo dưới chân hoà cùng giai điệu nhẹ nhàng của nhạc phim Bokura Ga Ita [2], khiến người tôi như lâng lâng, đầu óc trở lên thư thái, đột nhiên lại có suy nghĩ, trời nắng như thế này cũng không hẳn là xấu.

Mãi ngâm nga theo theo nhạc và đùa nghịch với những chiếc lá xà cừ khô dưới chân, tôi đã đứng trước dãy nhà bộ môn Sinh – Hoá tự lúc nào. Rút tai nghe ra khỏi tai, tôi tiến thêm vài bước, ngược mắt lên nhìn dãy nhà ba tầng mới mẻ, khang trang trước mắt rồi bắt đầu ngo nghiêng xung quanh xem có chỗ nào chơi được không.

Bình thường tôi là dạng học sinh điển hình cho tác phong đi muộn về sớm, tính lại “hoi” lười, suốt ngày chỉ ru rú trong lớp và đóng đồ ở dưới căng tin nên ít khi ngo ngang đến mấy chỗ này, chỉ khi nào có tiết học thực hành mới đặt chân đến đây thôi, bây giờ được dịp, có khi phải đi thăm quan tí cho biết trường biết lớp.

Tôi nghĩ rồi gật gù cho là phải, lẩn la đi dọc bồn cau cảnh trước dãy nhà bộ môn rồi vòng ra lối vào khuôn viên sau trường, đứng ở ngoài nhòm vào trong, chán nản bĩu môi. Ở đây chẳng có gì hay ho, một bãi đất trống đầy cỏ gấu và hoa c** lơn, xa xa có cái hồ nước đen ngòm, nhìn cũng biết là bốc mùi như sông Tô Lịch, may ra được cây đề lớn với mấy bồn liễu là tạm ổn. Tôi nghĩ rồi cúi đầu xuống, mở điện thoại ra xem giờ, quyết định quay lại ghé đá, ngồi tắm nắng cho nó rục rờ.

Vừa dứt được điện thoại vào túi quần, đang định quay đầu bỏ đi, tôi chợt giật mình khựng lại khi nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên gần đó. Giờ này mà còn có ai ở đây nữa nhỉ, yêu trường yêu lớp gói. Tôi nghĩ rồi tò mò lúp người sau bức tường, nhòm đầu vào xem.

Đằng sau gốc cây đề lớn cạnh bồn liễu, hai bóng áo trắng thấp thoáng hiện ra, vô cùng quen thuộc. Tôi nhích người vào sâu bên trong, ngồi thụp xuống đầu mình sau một lùm cây rồi ngo đầu ra để nhìn rõ hơn, chợt giật mình khi phát hiện ra hai bóng người kia chính là Băng và Phong.

Vậy mà còn nói không có gì, trong khi lòi nhau ra nhau ra tận đây tâm tình. Tôi nghĩ rồi che miệng cười tủm tỉm, cố dỏng tai lên nghe ngóng, nhanh chóng gạt phăng cái cảm giác tội lỗi của một đứa đang đi nghe trộm sang một bên.

...

- Sao? Cậu định sẽ tiếp tục với cái tình yêu cổ chấp của mình à? – Tiếng Phong lạnh lùng vang lên đều đều, không có một chút cảm xúc nào trong giọng nói ấy.

- Tại sao không, tôi yêu cũng là sai sao?

- Dừng lại đi, tôi không thể chấp nhận tình yêu này của cậu và cũng không một ai có thể chấp nhận nó.

- Không một ai? Cậu nói như vậy... thật tàn nhẫn.

- Tôi chỉ nói sự thật. Cậu hiểu, đúng không? Đi tiếp, người bị tổn thương không chỉ là cậu.

- Nhưng tôi không thể, tình cảm của tôi, cảm xúc của tôi, đâu thể nói muốn bỏ là bỏ. Yêu một người, có thể dễ dàng từ bỏ như vậy sao?

- Bỏ tình yêu đi, cậu sẽ còn tình bạn, còn không... sẽ chẳng có gì cả.

- Sao cậu có thể nói như vậy? Sao có thể...

Trong ánh nắng rực rỡ của buổi trưa, qua tán liễu mềm mại phất phơ, tôi thấy Băng ngồi thụp xuống, nó úp mặt vào hai bàn tay, cả người run lên bần bật. Băng của tôi xinh đẹp là thế, kiều hãnh là thế, giờ lại ngồi trên mặt đất và khóc như một đứa trẻ. Phong đứng bên cạnh, lạnh lùng như một tảng băng, chỉ có đôi mắt là trùng sâu đầy buồn bã, cậu ta không nhìn Băng, ánh mắt rơi vào một khoảng vô định trên mặt hồ yên ả bên cạnh, không bỏ đi, cũng không tiến lại an ủi, cứ đứng đó, lặng lẽ, để nắng chiếu thẳng vào khuôn mặt tuấn tú. Không gian ngập tràn tiếng ve râm ran, tiếng lá khô rơi, lẫn trong đó là tiếng khóc nức nỏ như cổ nển cùng tiếng thở dài đầy bất lực.

Có thứ gì đó như vừa vỡ vụn trong lồng ngực, tôi thấy lòng mình khẽ chao đi, liệng lại, cơ thể mệt mỏi và rã rời, có thể là do nắng gắt, có thể là do không khí oi bức và cũng có thể là do những điều tôi vừa nghe được...

...

Thần thờ bước trên sân trường, để mặc cho nắng chiếu vào mặt nóng rát, tôi thờ dài đánh thượt, chán nản dẫm mạnh chân xuống đất, trút giận lên những chiếc lá khô. Như chưa tin được những gì mình vừa nghe thấy, tôi vung tay tự véo vào má mình rồi suýt rú lên vì đau.

Không ngờ tình cảm của Băng dành cho Phong lại sâu đậm như vậy, đến mức nó phải bật khóc nức nở và không thể từ bỏ dù đã bị Phong từ chối. Còn Phong, khuôn mặt vô cảm ấy, giọng nói lạnh lẽo và đều đều ấy, cứ như một con người khác vậy. Phong mà tôi biết, lạnh lùng, tự kiêu nhưng không phải là người tàn nhẫn. Cậu ta có thể không thích Băng nhưng cũng đâu cần phải nói ra mấy lời tuyệt tình như vậy? Trong lòng tôi, đột nhiên dâng lên một nỗi thất vọng không hề nhỏ dành cho Phong.

Khe khẽ thở hắt ra, tôi rầu rầu đi đến chỗ ghế đá, thần thờ ngồi xuống. Đang trong tâm trạng mông lung, chợt tôi giật mình khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, mở máy ra trong vô thức, tôi không nhìn xem ai gọi đã đưa lên tai nghe:

- A... lô.

- Chị Dương, em xin lỗi, rất rất xin lỗi. Chị về trước đi nhé, em phải đi ăn với mọi người, lát em về với bạn sau.

- Hà... Ồ...

Trong lúc tôi còn đang ú ớ không hiểu chuyện gì thì một tràng dài tút tút đã vang lên. Nhìn chiếc sony cục gạch nằm ngay đơ trong lòng bàn tay, tôi thần người ra một lúc, đến khi nhận thức được chuyện vừa xảy ra, tôi nghiêng răng kèn kẹt, bóp mạnh cái điện thoại, tí thì tru tréo lên cho hả giận.

Cái con nhỏ chết tiệt, bắt tôi chờ cả nửa tiếng đồng hồ rồi lại bảo về trước, còn mình thì tung tẩy đi ăn với bạn bè, trong khi người chị đáng thương của nó là tôi, bụng móm ra vì đói, bây giờ còn phải phơi nắng đập xe về nhà, bắt công quá ông trời oiiii!!!

...

Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tôi mở cổng lóc cóc dắt xe vào, dựng dưới giàn chanh leo rợp bóng rồi ôm một bụng tức, xách balô đi vào nhà. Con Rô thấy tôi về, nó hớn lên như bị động kinh, đuôi quẫy tít mù, chạy ra nhảy chồm hồm lên người tôi, há mõm thờ hồng hộc, lưỡi hồng thè ra, lắc qua lắc lại. Cũng may nó thuộc giống chó lùn, dù nhảy lên cũng chỉ đến eo, chứ không mặt tôi đã sớm bị nó liếm sạch rồi hic hic.

Đang nóng sẵn, tôi bực bội gạt con Rô ra, chỉ tay vào vết chân bần nó để lại trên vạt áo đồng phục rồi dẫm chân bình bịch xuống đất, trừng mắt lên nhìn nó dọa nạt. Con Rô quen nhờn, nghĩ là tôi đang đùa, nó lại nhảy lên người tôi, cắn cắn vạt áo tôi, nước dãi nhều ra, chảy cả vào tay.

Không thể chịu được nữa, tôi tức tối véo tai, tát nó một cái rồi mạnh mẽ rồi cấp cập đi vào nhà, thiếu chút nữa là khóc thét lên vì buồn bực: “Mẹ ơi con chó cũng bắt nạt con.”

Bài học thứ n dành cho con Rô: phải biết nhìn mặt chủ mà hành động không thì sớm muộn cũng bị đem đi thui rơm.

Và bài học thứ m dành cho tôi: chó là phải dạy, không được nhờn với nó, kéo có ngày trong lúc tức giận, tôi sẽ tăng xông mà chết.

Thảm nào xách cái balô lét vào nhà, tôi tiến thẳng vào bếp. Anh Tùng đã quần soóc áo thun mát mẻ, ngồi bên bàn ăn, bóc lạc trong cái rổ con con, bên cạnh là mâm cơm được đẩy lòng bàn cẩn thận, nghi ngút hương thơm. Nhìn thấy cảnh tượng này, tôi hơi ngẩn người ra rồi khẽ tùm tùm cười, thấy lòng vui vui lạ.

Quê ngoại tôi trồng nhiều lạc, mỗi vụ thu hoạch, ông bà ngoại lại gửi lên cả bao, và lần nào anh em tôi cũng xử lý hết một cách nhanh chóng. Phần lớn là luộc để xem bóng đá, còn lại thì rang, làm nộm... nói chung là không bao giờ ế. Lạc rang bụi bụi, ngọt ngọt dầm nước mắm và ăn với dưa xào luôn là món ưa thích của tôi.

Vì thế, cứ mỗi lần đến mùa thu hoạch, nhận được lạc, cả nhà tôi lại tổ chức một chiến dịch bóc lạc, thường là vào cuối tuần, mấy anh em được nghỉ và nhóc Khôi cũng về nhà. Nhớ lại những lần ấy, vui đáo để. Chúng tôi rải chiếc chiếu hoa sùng ra hiên phụ sau nhà, nơi có giàn chanh leo mát rượi, gió thổi lồng lộng rồi cùng ngồi lên đó bóc lạc.

Anh Tùng bao giờ cũng là người năng suất nhất, vừa bóc nhanh lại còn cẩn thận, tay lúc nào cũng thoăn thoắt như con thoi. Nhỏ Hán thì không thích bóc

lạc bằng tay, nó dùng chân đập, vừa phá được vỏ lạc vừa thành công trong việc chọc cười nhóc Khôi.

Tôi là đứa bóc lạc với nhiều cách nhất trong nhà. Bằng tay, bằng chân, bằng chày, bằng búa thậm chí tôi còn bựa đến mức dùng mồm cắn. Dĩ nhiên là anh Tùng không hài lòng với cách bóc cuối cùng của tôi, mỗi lần tôi ngửa miệng cắn cù lạc là anh ấy lại trừng mắt lên, bắt tôi phải đi xúc miệng cho bằng được.

Thằng nhóc Khôi, cái thằng út ít trong nhà thì được ưu tiên giao cho cái rá con con đựng mấy cù lạc nhỏ bằng một đốt ngón tay, nó bóc thì ít mà phá thì nhiều, lạc vào tay nó chỉ có nát bét be, thỉnh thoảng nó cũng học tôi, đưa lạc lên mồm cắn, mỗi lần như vậy, anh Tùng đều dùng thước gỗ vào tay nó nhắc nhở, nếu nhắc nhở trên ba lần sẽ bị vụt vào mông.

Thỉnh thoảng chiến dịch còn kết nạp thêm tên Đông mông má, nói bóc lạc cùng cho oai chứ hán nào có làm được gì, bóc được một tí đã kêu đau tay rồi tốt đi chơi bắn bi bằng cù lạc với thằng Khôi. Đúng là hết chỗ nói.

Năm đứa, năm cái mồm, mười bàn tay chỉ có bóc lạc không mà cũng vui như trảy hội. Dĩ nhiên, chẳng ai thích bóc lạc cả, tôi cũng vậy, đau tay bỏ xì, nhưng nếu được làm việc cùng cả nhà thì lại là một chuyện khác. Dù có bóc đến tê rần tay thậm chí là sưng đỏ nhưng những tiếng cười ngập tràn thì không bao giờ dứt.

Giờ nghỉ lại, tôi bỗng thấy lòng lâng lâng, không tự chủ được, há miệng bật cười thành tiếng

Nghe thấy tiếng động, anh Tùng đang chăm chú bóc lạc liền ngẩng đầu lên, thấy tôi, anh ấy hơi ngạc nhiên, nhíu mày hỏi:

- Ủa, về sao không nói gì?

- Em ngấm anh. – Tôi cười tùm tùm rồi bước đến ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh Tùng.

- Nhảm nhí. – Anh Tùng liếc tôi một cái rồi chợt ngó quanh quất, nhàn nhạt hỏi – Hân đâu? Sao hôm nay hai đứa về muộn thế?

- Hừ, anh không nhắc nó thì thôi, nhắc đến là em thấy bực mình.

Tôi cho tay vào khuấy khuấy chỗ lạc trong rổ, bực bội cau mày nói rồi bắt đầu kể tội nhóc Hân còn hào phóng thêm mắm dặm muối một số chi tiết không thực vào.

Anh Tùng nghe tôi huyền thuyên một hồi thì bật cười, đứng dậy, cầm rổ lạc bóc dở để lên nóc tủ lạnh rồi quay ra rửa tay. Lau tay sạch sẽ vào chiếc rổ khô xong, anh ấy chậm rãi quay người lại, dựa lưng vào bồn rửa, nhìn tôi chăm chú rồi chợt hỏi:

- Có chuyện gì buồn à?

Đang cúi đầu nghịch nghịch cái cốc trên bàn, nghe anh Tùng nói, tôi ngẩng đầu lên, sừng sốt nhìn anh ấy hỏi:

- Ủa? Sao anh biết hay vậy?

- Trên trán, trên mắt và trên môi em viết rõ đấy thôi. – Anh Tùng vừa nói vừa lần lượt chỉ vào trán, mắt và môi của mình.

Nhìn nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt anh ấy, tôi suýt chút nữa là oà lên khóc, cúi gập người xuống mà cảm ơn ông trời vì đã cho tôi một người anh quá tuyệt vời.

Lặng lẽ đẩy ghế ra, tôi đứng dậy, đi đến chỗ anh Tùng đang đứng, mở tủ lạnh, lấy chai nước khoáng rồi tu ừng ực. Chậm rãi lau đi vệt nước bên mép, tôi nhíu mày ngẫm nghĩ một hồi, cố tìm từ cho thích hợp rồi mới nói:

- Cũng chẳng có gì, đại khái là... người bạn nọ thích... ừm người bạn kia của em...

- Rồi sao? – Anh Tùng cướp lấy chai nước trong tay tôi, ngửa cổ uống một ngụm rồi hỏi.

- Nhưng... người bạn kia lại không thích người bạn nọ, thậm chí còn nói ra những lời rất tệ, rất độc ác. Em thấy thương cho người bạn nọ và rất thất vọng về người bạn kia. – Tôi rầu rầu nói tiếp, lời lẽ lung tung, người bạn nọ, người bạn kia lộn tung phèo hết cả lên.

- Rồi sao nữa? – Anh Tùng nhàn nhạt hỏi tiếp, quay mặt sang một bên để che đi cái ngáp.

Tôi đen cả mặt, nghiêng răng nghiêng lợi vì tức. Cái thái độ nhạt nhèo gì đây, nghe tâm sự của tôi buồn ngủ lắm à? Dù rất tức tối nhưng tôi chỉ khẽ lừ mắt nhìn anh Tùng rồi tiếp tục nói:

- Tự dưng lại biết được chuyện này, em chẳng biết phải tỏ ra như thế nào với cả hai đứa. Nên mặc kệ hay cố gắng ghép đôi cho chúng nó? Mặc kệ thì nghe vô tâm quá còn ghép đôi... chắc là khó, vì Phon... à nhầm người bạn kia của em có vẻ không thích người bạn nọ chút nào. Thái độ của cậu ta có phần gay gắt, em mà chen vào, chỉ sợ cậu ta sẽ ghét em mất.

Tôi nói ra một tràng, tự dưng thấy nhẹ hẫng cả người. Có thể anh Tùng chẳng hiểu được câu chuyện lộn xộn tôi vừa kể nhưng chỉ cần anh ấy nghe thôi, đối với tôi cũng đủ lắm rồi.

Cúi đầu trầm ngâm một hồi, anh Tùng như đang nghiêm túc ngẫm lại những điều tôi vừa nói. Lát sau, anh ấy ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười nhìn tôi hỏi:

- Em có thích ai đó xen vào chuyện tình cảm của mình không?

Tôi không đáp mà chỉ khẽ lắc đầu trong vô thức. Anh Tùng hài lòng mỉm cười rồi vươn tay ra xoa xoa đầu tôi, khiến mớ tóc mai trước trán rối tung lên.

- Hãy để bạn em tự giải quyết, làm như vậy không có nghĩa là vô tâm mà là đang tôn trọng bạn mình, hiểu không?

Tôi ngẩn người ra một hồi, trong đầu thầm nhắc lại câu nói của anh Tùng, đột nhiên thấy cái đầu u mê của mình như sáng ra, tảng đá đang đè nặng trong lòng cũng nhẹ bẫng đi.

Rung rung nước mắt nhìn anh Tùng, tôi thiếu chút là nhảy cẫng lên ôm lấy anh ấy.

- Trời ơi, Khùng ca ca, em yêu anh chết đi được.

Trong lúc tôi còn đang phấn khích, lòng thầm ca ngợi anh Tùng không thôi thì anh ấy chỉ khẽ cười cười, lắc nhẹ đầu rồi tùm tùm hỏi:

- Thế nào, đỡ buồn chưa?

- Hoi hoi. – Tôi đáp rồi cười tít cả mắt.

- Được, thế thì lên nhà thay quần áo đi rồi xuống anh có chuyện muốn nói với em.

- Chuyện gì vậy? – Tôi nhú mồm, ngạc nhiên hỏi.

Anh Tùng khẽ háng giọng, nhếch môi cười nhàn nhạt rồi chậm rãi phun ra một câu:

- Chuyện học hành.

- ....

Tôi sai rồi, tôi xin rút lại mọi lời hay ý đẹp dành cho anh Tùng đồng thời không thêm yêu quý anh ấy nữa. Ông trời ơi, tại sao tôi lại có một ông anh khó tính, khó nét và lúc nào cũng học học học như anh Tùngggg???

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 13

Thay quần áo xong, tôi rón ra rón rén bước xuống tầng, tốc độ sánh ngang với con sên cù. Đến bậc cầu thang cuối cùng, tôi ngồi bệt xuống rồi vờ nhắc chân lên, vừa lăm bầm mấy câu vô nghĩa vừa liếc mắt nhìn anh Tùng:

- Ui da... không biết dẫm phải cái gì rồi, đau quá, chắc không đi nổi mất.

Ngay lập tức, một đám bụi “nhỏ bé” đang nằm bẹp dí dưới gan bàn chân tôi thì nhau gào thét dữ dội vì oan ức.

Mấy hành động nhằm nhí nhằm kéo dài chút thời gian này của tôi không qua mắt được anh Tùng. Khẽ hừ nhạt một cái, anh ấy lạnh giọng lên tiếng:

- Cho em năm giây, muộn một giây thì mai khỏi ăn sáng.

Lại là cái kiểu dọa dẫm sắc mùi phát xít. Tôi nghe mà thiếu điều nhảy dựng lên, vội vàng đập bàn chân “không đi nổi” của mình xuống đất, phi đến chỗ anh Tùng với tốc độ tên bắn, tí thì trượt chân ngã đập mặt chỉ vì lo lắng cho bữa sáng ngày mai. Đúng là... anh em gì mà o ép nhau quá thế!

Hồn hên kéo ghé ra, tôi ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt anh Tùng, chân tự động xếp chữ V, hai tay đặt lên bàn, mắt mờ to thật to.

Anh Tùng nhú mồm nhìn bộ dạng nghiêm túc của tôi rồi chột khẽ bật cười, co ngón tay trở lại, gõ gõ lên mặt bàn:

- Tốt, giờ thì nhìn xem cái thành tích hay ho gì của em đây.

Nghe anh Tùng nói, tôi chột dạ, vội cúi xuống nhìn tờ giấy kiểm tra đang bị đặt úp trên mặt bàn rồi rón rén cầm lên xem. Những dòng chữ quen thuộc đập vào mắt khiến tôi giật mình, tí thì ngã ngửa ra đằng sau. Bài 15 Văn của tôi đầy mà, cô Xuân còn chưa trả, sao nó lại nằm trong tay anh Tùng?

Nhưng khoan, vát chuyện đó qua một bên, cái màu đỏ chói lọi xuất hiện trong ô điểm mới là thứ khiến tôi ngạc nhiên hơn cả. Vội dí sát tờ kiểm tra vào

mặt, tôi căng mắt ra nhìn, suýt phọt máu mũi vì hưng phấn. Là 5 điểm, 5 điểm đấy mẹ ơi, có phải tôi đang hoang tưởng không nhỉ? Làm sao mà cái bài phân tích vốn vẹn mấy dòng này của tôi lại được 5 điểm lận?

Có phải tại cô Xuân ngủ gật nên chấm nhầm không nhỉ hay trong lúc đọc bài của tôi, cô ấy không đeo kính nên trông gà hoá cuốc?

Vừa nghĩ tôi vừa ôm bài kiểm tra của mình vào lòng, ngơ ngẩn nói không nên lời.

- Em sao vậy? – Anh Tùng nhú mày, lo lắng nhìn tôi hỏi.

- Thật không tin được. Sao... sao lại có thể? – Tôi quay ra nhìn anh Tùng, run rẩy cầm tờ kiểm tra lên, chỉ tay vào số 5 đỏ chói trong ô điểm rồi lấp bắp nói.

Như hiểu được tâm trạng của tôi, anh Tùng chán nản thở hắt ra một hơi rồi cau có nói:

- Haizz... Có gì mà không tin được chứ, lười học thì điểm chỉ có thể...

- Là 5 điểm, 5 điểm đấy, ông trời đúng là không phụ lòng người mà ha ha ha...

Không để anh Tùng nói hết câu, tôi đã phản kích kêu lên, tay vung vẩy tờ kiểm tra, miệng ngoác ra cười đến không ngậm lại được.

May thật đấy, mấy hôm nay tôi lo lắng đến mất ăn mất ngủ vì cái bài kiểm tra đáng nguyên rủa này, thậm chí còn chuẩn bị sẵn tinh thần, thuốc trợ tim để nhận con ngỗng đầu tiên trong sự nghiệp học hành gian nan của mình. Ai dè nó lại xuất thần vurun lên, ngoi ngóp ở điểm 5, đúng là chuyện khó tin.

Tôi nghĩ rồi lại không nhin được, ngoác mồm ra cười. Con Rô đang mãi vồ ruồi trước cửa nhà, nghe tiếng cười kinh dị của tôi, nó sợ hãi nhảy dựng lên rồi cong đuôi chạy vào góc nhà, len lén liếc mắt nhòm ra bốn phía như đang chờ đợi một thế lực hắc ám nào đó chuẩn bị xuất hiện.

Ở bên kia bàn ăn, giống như vừa trải qua một cú sốc đáng sợ, anh Tùng ngây người ngồi lặng thinh, vẻ mặt giống như bầu trời trước cơn giông bão, vô cùng yên bình, thậm chí một cơn gió nhẹ cũng không có.

Nhưng... giây phút bình yên ngắn ngủi ấy nhanh chóng qua đi, mây đen bắt đầu ùn ùn kéo đến, bầu trời dần trở nên xám xịt, đến khi tôi nhận ra được điểm bất thường, vội dừng cười thì khuôn mặt anh Tùng đã đen kịt lại như đất nồi.

Khẽ nín nhẹ môi, tôi nuốt nước bọt ừng ực, len lén liếc nhìn khuôn mặt đến Bao Công đội mồ sống lại cũng phải ngả mũ chào thua của anh Tùng, lấp bắp hỏi:

- Sa... o sao... thế ạ?

- RẦM... - Vâng, thiên lôi đã bắt đầu đánh sấm rồi đấy. T.T

Anh Tùng tức giận đập mạnh tay xuống bàn rồi nhào người ra giật lấy tờ kiểm tra trong tay tôi, giận dữ rít lên, thậm chí tôi còn nghe thấy cả tiếng nghiền răng kèn kẹt:

- 5 điểm, đúng ngưỡng trung bình và em coi nó là một kì tích? – Mặc dù đang sợ đến run cả người nhưng tôi cũng không khỏi thắc mắc: *Từ bao giờ anh ấy luyện được công phu rít răng của Voldemort vậy?*

Trước cơn giận tột đỉnh của anh Tùng, bao niềm vui vừa bung trào trong lòng tôi nhanh chóng xẹp xuống. Khẽ cúi gằm mặt, tôi chột chột hai ngón tay chỏ xuống mặt bàn, lí nhí phân bua:

- Tại... tại hôm ấy em bị ngã xe, đến lớp muộn nên làm bài không được tốt... chứ bộ.

Anh Tùng cau mày, đôi mắt dán chặt lên đỉnh đầu tôi, biết anh ấy đang nhìn tôi không dám ngẩng đầu lên, cứ thế ngồi lặng lẽ mân mê ngón tay, phân tích mấy cái hoa văn bay bướm trên mặt bàn. Lát sau, có vẻ như đã chán chê trong việc lờm... đầu tôi, anh Tùng mới thu ánh mắt lại, chậm rãi nói:

- Ngẩng đầu lên, anh vào chuyện chính đây.

Tôi giật mình, vội ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt ngơ ngác hỏi:

- Ủa, thế này giờ là chuyện gì?

- Chuyện phụ. - Anh Tùng lừ mắt nhìn tôi rồi khẽ háng giọng, chậm rãi nói tiếp.

- Hôm nay anh gặp cô Xuân và được cô thông báo là môn Văn của em rất tệ. Anh biết em học kém môn này nhưng cũng không nghĩ là nó tệ đến mức như vậy. Không thể chấp nhận được. Vì thế anh quyết định, mấy ngày ôn thi này, em phải tập trung vào ôn Văn với mục tiêu đạt trên 8 điểm cuối kì.

- Khụ... trên 8 điểm? – Tôi trợn mắt lên nhìn anh Tùng, tí thì sặc nước bọt. Vội chồm người lên trước, tôi run rẩy đưa tay lên sờ trán anh ấy rồi khẽ cắn môi, lẩm bầm – Không sốt. Thế thì tại sao lại mê sảng nhỉ?

Anh Tùng chau mày, bực bội hất tay tôi ra rồi dùng ngón chỏ dí đầu tôi xuống:

- Nói nhằm gì thế?

- Sao anh lại đưa ra cái mục tiêu hão huyền ấy và bắt em thực hiện? Trên 8 điểm, không được đâu.

Tôi nói rồi xì cái mặt xuống như bánh đa nhúng nước, cố làm ra vẻ trầm não để anh Tùng thương tình mà giảm mục tiêu xuống. 7 điểm còn dám mơ chứ 8 thì... nói ra chắc bọn trong xóm sẽ cười tôi thối mũi mắt.

- Sao lại không thể? – Anh Tùng không thèm dòm cái mặt sầu khổ của tôi lấy một cái, chỉ khề cau mày, nhàn nhạt hỏi.

- Anh còn hỏi như thế sau khi đã biết trình độ Văn về của em? Nói thật... dù có cây nát sách ra, em cũng chỉ được 7 điểm là cùng thôi.

- Cây phải có phương pháp, để mình em ôn thì 7 điểm cũng chẳng có. – Anh Tùng nhúu mày nhìn tôi rồi chậm rãi nói tiếp. - Thế nên... anh đã có giải pháp rồi...

- Giải pháp gì ạ? – Tôi hỏi rồi căng mắt ra nhìn anh Tùng như đang chờ toà tuyên án. Không lẽ anh ấy định cho tôi cầm phao con vịt vào phòng thi hay nhờ người đứng ngoài đáp lời giải vào trong?

- À... Anh sẽ nhờ người kèm em Văn. – Trái với tất cả những dự đoán nhỏ nhảnh của tôi, anh Tùng đưa ra một giải pháp vô cùng “trong sáng”. (Dám cá nếu anh ấy biết được mấy cái suy nghĩ vừa rồi của tôi, chắc sẽ ghè đầu tôi ra mà tét mông mất).

Nghe anh Tùng nói, tôi không khỏi nhúu mày đầy ngạc nhiên, tự dừng lại hỏi một người dạy kèm cho tôi là sao? Anh Tùng đúng là khéo về chuyện, văn mới chả về, gia với chả sư, không khéo có người kèm lại chỉ được 5 điểm ấy chứ. Tôi nghĩ bụng nhưng không dám nói chỉ hỏi:

- Kèm em á? Nhưng... ai để em chia buồn luôn cho người đó.

- Là...

- EM VỀ RỒI NÀY...

Câu trả lời anh Tùng bị giọng nói lạnh lạnh của nhỏ Hân cắt ngang, tiếng nó không quá to nhưng cũng đủ vang vọng khắp phòng bếp, khiến tôi và anh Tùng giật mình.

Từ ngoài phòng khách, Hân nhanh chóng đi vào trong bếp, hai tay ôm một bó hoa hồng nhỏ, tầm chục bông, bông nào bông nấy nở rộ, đẹp rực rỡ, tô điểm cho khuôn mặt xinh xắn, rạng ngời của nó. Không biết do trời nắng hay do màu của hoa hồng phản chiếu mà tôi thấy hai gò má nó đỏ lên một cách bất thường.

Tôi tính đợi nó về rồi xử nó cái tội bắt tôi phải chờ nhưng xem ra... có chuyện hay hơn để tra khảo rồi. Tôi nghĩ rồi vội vàng nhảy đến chỗ Hân, lom lom nhìn vào bó hoa trên tay nó, mỉm cười đầy mập mờ:

- Ái chà chà, hoa gì đây, khai mau? Fan hâm mộ tặng hả?

Hân đặt bó hoa lên bàn, nó liếc tôi một cái rồi khề mỉm môi, ngượng nghịu nói:

- Ủm... gần gần thế.

- Gần gần thế là thế nào? Tô tình chưa?

- Chị Duonggg... tỏ tình gì chứ. – Hân nhìn anh Tùng một cái rồi quay ra đá lông nheo với tôi để truyền tín hiệu, tiếc là tôi “chậm hiểu” thấy nó liếc mắt đưa tình với mình thì... quay mặt sang hướng khác huyt sáo.

Trầm ngâm nhìn bó hoa hồng trên mặt bàn, anh Tùng khề nhúu mày ngược mắt lên nhìn Hân, hỏi:

- Hân, hoa ở đâu thế này?

Biết mà, anh Tùng không tra mới lạ, thế nào cũng ca một bài ca “còn nhỏ thì phải chú ý học hành, không nên yêu đương vớ vẩn” cho mà xem. Nhỏ Hân một rồi đây. Tôi nghĩ rồi che miệng cười tủm tỉm, tự nhiên thấy mình độc ác quá xá. Người ta vẫn bảo cười trên nỗi đau khổ của người khác là thất đức, cơ mà trên thế giới này, có bao nhiêu người không thích cái sự thất đức ấy chứ! Theo tôi thì, nên liệt nó vào một thứ vui há há.

Khề lờm tôi một cái, Hân kéo ghế ngồi xuống rồi phụng phịu nói với anh Tùng:

- Là một anh lớp 12 tặng, anh ta nói thích em... nhưng mà em không thích anh ta đâu, anh yên tâm đi. Em đảm bảo đấy!

- Ủm, được rồi. Nếu em không thích thì nhớ nói rõ với người ta, biết chưa?

- Em biết rồi, em biết rồi. – Hân xua xua tay cười khì rồi chợt lí nhí nói thêm – Em còn thích ai được nữa chứ, anh biết mà.

Nói xong nó khề cúi đầu, cố giấu đi đôi má ửng hồng, tay mân mê bó hoa đặt trên bàn. Anh Tùng khề nhúu mày một cái nhưng không nói gì chỉ chậm rãi

gật đầu.

Ở bên cạnh, chứng kiến màn tra khảo quá mức nhẹ nhàng này, tôi không cam tâm bèn vỗ vỗ bàn, la lên:

- Sao lại thế? Mấy hôm trước lúc em bị vu oan là có bạn trai, anh còn phạt em nữa mà, sao với nó thì anh chỉ nhắc nhở thôi? – Tôi giờ thôi đành hanh ra.

- Dương, đừng quên em bị phạt là do nói dối. – Anh Tùng quay sang tôi, lạnh lùng nhắc nhở.

Tôi há miệng, xấu hổ không nói được gì bèn vội vàng lảng sang chuyện khác:

- Ừm... à, quên đấy, vừa nãy anh định bảo nhờ ai kèm em đấy nhỉ?

Anh Tùng nghe tôi nhắc thì À lên một tiếng rồi gõ gõ ngón tay xuống bàn, hắng giọng nói:

- Ừ, em nhắc anh mới nhớ, giờ Hân về thì nói luôn một thể.

- Chuyện gì vậy ạ? - Nhỏ Hân vừa loay hoay cắm bó hoa vào lọ, vừa quay đầu ra hỏi anh Tùng.

- À... anh định sẽ kèm em mấy buổi Toán để thi cuối kì cho tốt.

- Lại Toán nữa, trời ơi là trời, ác mộng của đời tôi.

Hân rũ mắt xuống rồi buồn bã than thở. Tôi nhìn nó rồi lại nhìn anh Tùng, chợt cảm thấy vô cùng hoang mang vì không rõ số phận của mình sẽ ra sao. Vốn tưởng người kèm tôi chắc sẽ là anh Tùng hoặc nhỏ Hân nhưng giờ, một người bạn dạy, một người bạn học, thế thì ai kèm tôi? Không lẽ...

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi rùng mình, ớn lạnh. Sợ hãi nuốt nước bọt ừng ực, tôi lập cập hỏi anh Tùng:

- Vậy... vậy còn em? Ai sẽ kèm em giờ?

Anh Tùng quay sang tôi, mỉm cười nhẹ nhàng, nói một câu đem tôi vất xuống 18 tầng địa ngục:

- À... thằng Đông.

KHÔNG!!!

Như tiếng sét đánh ngang tai, tôi nhảy dựng lên, chân đập vào cạnh bàn, đầu ứa nước mắt. Vợ gạt đầu đón sang một bên, tôi chồm người dậy, tưởng như lao bổ vào mặt anh Tùng mà la lên phản đối:

- Không thể được.

Âm điệu to gấp bốn lần bình thường khiến anh Tùng nhăn mặt vội che tai lại, ngã đầu ra đằng sau.

Thực ra, giọng của tôi cũng không to lắm đâu, chỉ tại câu vừa rồi, nhỏ Hân cũng góp phần...

- Tại sao anh Đông lại kèm cho chị Dương mà không phải là em chứ? – Hân bỏ dở lọ hoa đang cắm, nó quay sang anh Tùng hỏi, giọng nói có phần gay gắt.

- Đúng đấy. – Tôi ở bên cau mày phụ họa. Nghĩ bụng quả này may thật, cứ để cho Hân chiến đấu, mình ở bên chen vào, kiểu gì chả kháng chiến thành công. Nhỏ Hân trông thực nữ thế thôi chứ đừng tưởng, một khi nó đã máu thì đừng hỏi bố cháu là ai?

Nhưng tiếc là tôi đã vui mừng quá sớm rồi, anh Tùng cũng đâu có vừa. Nghe hai đứa em bày tỏ ý kiến, anh ấy chẳng buồn ghé mắt lên, chỉ nhàn nhạt nói:

- Đông kèm em thì ai kèm Dương? Vấn đề vẫn về của nó còn đáng ngại hơn trình độ toán học của em.

Nghe đến đây tôi không khỏi đỏ mặt vì xấu hổ, vội ngược mắt nhìn Hân, tôi khịt mũi lặng lẽ chờ nó phản công, sau đó sẽ ở ngoài đáp đá hỗ trợ.

- Thì... anh hoặc một ai khác, sao phải là anh Đông? – Hân phụng phịu đưa ra ý kiến.

- Kèm Văn cho Dương á? Anh học Văn đâu có tốt, với cả... anh không muốn bị tức chết, chắc chỉ có thằng Đông là đủ can đảm.

Tôi sung cả mặt, thế này ý gì, có vẻ như xúc xiềng tôi đã trở thành một thú vui bệnh hoạn của anh ấy rồi.

- Vậy để em kèm chị Dương cho.

- Không được, ai học Toán cho em? Tập trung vào việc của mình đi đã. – Anh Tùng lắc đầu, nghiêm nghị nói.

Đến đây Hân không phản bác được gì nữa, nó xịu mặt xuống rồi thờ hất ra một hơi, ngoảnh mặt sang hướng khác.

Thấy Hân đã mất ý chí chiến đấu, tôi hoảng lên, vội quay sang đá nhẹ vào chân nó một cái, nhưng nó chả buồn để ý đến tôi chỉ ù rũ gục đầu xuống bàn, không nói không rằng.

Xem ra tôi đã đánh giá nó quá cao rồi, mới có thể mà đã hết máu, đành phải tự lực gánh sinh thôi. Tôi nghỉ rồi quay sang lắc lắc tay anh Tùng, thủ thủ nhẹ nhàng:

- Anh Tùng... thực ra em tự ôn cũng được mà, cần gì nhờ ai. Và lại anh Đông cũng phải ôn thi nữa chứ, anh cứ bắt tội anh ấy là sao? Với tư cách là người đứng ngoài nhìn vào, em thực sự quan ngại sâu sắc cho tình bạn của hai người, một tình bạn thuần khiết và đẹp đẽ nhường ấy bây giờ lại bị nhuốm mùi vụ lợi. Thực sự rất rất đáng thương cho anh Đông... – Tôi sụt sịt mũi rồi vỗ tay bồm bộp xuống bàn, thống thiết kêu lên. – Anh Đông ơi là anh Đông ơi, sao mà em thương anh quá...

...

- Thương gì anh đấy?

Một giọng nói đầy vẻ bồn chột đột nhiên vang lên. Tinh thần tôi đang lên cao, văn tuôn ào ào thì bị giọng nói kia làm cho giật mình cắn cả vào lưỡi.

Thành Đông xuất hiện ở lối vào phòng bếp tự lúc nào, khẽ nhún nhẹ vai một cái, hần trưng ra nụ cười nhạt nhẽo quen thuộc rồi chậm rãi đi vào trong. Tôi, anh Tùng và nhỏ Hân cùng đồng loạt quay nhìn hần, chột sùng sốt...

Khuôn mặt đáng ghét của hần hôm nay có chút là lạ, trên khoé miệng xuất hiện một vết bầm, thâm tím lại, môi hình như còn bị rách, trông có vẻ khá là đau. Ông trời đúng là không công bằng, tại sao lại trao cho một kẻ đáng ghét như hần khuôn mặt đẹp đến vậy, người ta bị thương thì xấu xí còn hần bị thương... lại trông cool hơn là sao? Hay hần tự đâm vào mặt mình nhỉ? Tôi khẽ nhíu mày ngẫm nghĩ, chợt nhận ra suy nghĩ của mình có chút biến thái.

Vết thương trên mặt hần dọa cho Hân giật mình, nó bụm tay lại rồi vội chạy đến chỗ hần, lo lắng hỏi:

- Anh... anh Đông, anh... làm sao vậy? Mặt anh kia...

- Không sao.

Hần khẽ híp mắt cười nhẹ, vỗ vỗ đầu Hân như để trấn an rồi thông thả bước đến bàn ăn, kéo một ghế và ngồi xuống. Ở bên cạnh, Anh Tùng không tỏ thái độ gì cả, chỉ khẽ liếc mắt nhìn hần, nhàn nhạt hỏi:

- Làm gì mà để cái mặt rách như xơ mướp thế?

- À... chó cắn. – Hần lơ đãng đáp, tay nghịch hộp khăn giấy, còn xé vụn một tờ ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Đấy, bị chó cắn xong hành động cũng giống chó luôn rồi, đi tiêm phòng dại chưa không biết. Tôi cay độc nghĩ thầm dù trong lòng vẫn cảm thấy lời nói của hần quá sức vô lý. Chó cắn mà chỉ bầm thế kia thôi à, ít nhất cũng phải mất môi, đúng có coi thường con chó nhè, bị răng của nó cạp trúng thì cứ phải gọi là tan nát hết cả.

- Tao nghe nói, giờ thể dục mày xích mích với Minh 12 Lý, lúc về cũng không thấy mày đau, đánh lộn hả? – Anh Tùng chợt lên tiếng hỏi tiếp.

Nghe anh ấy nói, tôi không khỏi giật mình, chợt nhớ đến vụ ở sân kí túc ban sáng. Có lẽ nào vết thương trên mặt hần là do anh chàng MU kia gây ra? Nhưng... chuyện cũng đâu có gì, tại sao phải đánh nhau? Hơn nữa không phải hần vẫn luôn tự vỗ ngực nhận mình là tam đẳng huyền đai [1] đấy sao, thế mà có một một tên công tử èo oạt cũng không đánh nổi, chắc là sợ bị bề mặt nên mới lòi con chó ra để gán tội. Tôi biết mà, nếu chó cắn hần thật thì trưa nay đã có lâu chó để ăn rồi.

- Anh đánh nhau sao anh Đông? - Nhỏ Hân có vẻ như rất lo lắng, nó lặng lẽ ngồi xuống cạnh hần, xót xa nhìn vết thương trên khoé miệng hần.

Đáp lại câu hỏi của anh Tùng cùng ánh mắt có phần lo lắng của nhỏ Hân, hần chỉ chăm chăm nhòm vào mâm cơm trên bàn, lơ đãng đáp như thể chuyện đó chẳng liên quan đến mình:

- Đã nói là chó cắn mà, chó to lắm, một đàn. – Nói rồi, hần cười cười bồi thêm. – Nhọ thật, tí thì mất nụ hôn đầu.

Thấy hần có vẻ như không muốn nói, anh Tùng và Hân cũng không hỏi nữa, không khí có phần trầm hần xuống. Thấy vậy tôi bèn vỗ bạch bạch xuống bàn, uể oải nói:

- Ăn cơm thôi, em đói lắm rồi.

- Ồ, quên. Mày đến đúng lúc đấy, tao đang định gọi mày sang ăn cơm. – Anh Tùng gật đầu nói với hần rồi chợt quay sang Hân hỏi. - ... Hân, em có ăn nữa không?

- A... cho em ăn với, nãy đi ăn thịt mèo, em chả nuốt được miếng nào. – Hân phụng phịu nói rồi lẳng xằng đứng dậy, đi bắc nồi cơm.

Tôi xoa xoa cái bụng ồn ào nãy giờ của mình, nhanh nhẩu nhấc lồng bàn ra khỏi mâm rồi liếm mép nhìn đĩa thịt quay trên mâm.

Nhìn bộ dạng như sắp chết đói đến nơi của tôi, hân khê thờ dài, lắc đầu đầy ngán ngẩm:

- Linh hồn con lợn hân là đang khóc thét vì biết thân xác mình sắp bị em cắn xé. Không hiểu kiếp trước nó đã gây ra tội lỗi gì mà đến nông nỗi này.

Nước miếng sắp rớt ra đến nơi được tôi vội vàng nuốt vào, thu lại ánh mắt thèm khát dành cho đĩa thịt, tôi quay ra trừng mắt nhìn hân, vặc lại:

- Thân xác nó teo tóp rồi còn đâu. Anh ăn nói linh tinh, tôi về con lợn nó hù cho đấy.

Hân bật cười khi nghe tôi nói rồi chợt khê nhăn mặt lại, chắc là động đến vết thương trên miệng. Đáng đời, ham cười cho lắm vào. Miệng bị thương mà không bớt độc đi chút nào. Tôi nghĩ rồi khê bừa môi nhìn hân.

- À, quên không hỏi, vừa nãy... em nói thương yêu anh cái gì đấy? – Như chợt nhớ ra điều gì đó, hân đột nhiên nheo mắt nhìn tôi rồi hạ thấp giọng xuống hỏi, còn cố tình nhấn mạnh thêm chữ yêu vào, về cột nhà trên khuôn mặt hân khiến tôi tức muốn lợn ruột.

- C... ó chuyện gì đâu cơ chứ ha ha... ăn com, ăn com... - Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, vờ như không có chuyện gì, một tay chỉ vào mâm com, một tay vỗ bốp vào vai hân, chắc là đau lắm vì tôi đã dùng sức khá mạnh.

- Ủm, ăn com đi, đói rồi. – Anh Tùng gạt đầu đồng tình rồi mở màn bằng việc múc một bát canh hoa thiên lý vào bát.

Tôi chỉ đợi có thế, vục mặt vào mâm, sáng ăn mỗi cái bánh bao không đủ đồ, trưa thì trật mặt ra mới được ăn com, vì thế tôi không ngần ngại kéo đĩa thịt quay về gần chỗ mình, ngấu nghiến. Hiện tại trên mâm chỉ có tôi là khoái món này.

Anh Tùng không thích ăn thịt, nhờ Hân thì sợ béo. Vì thế trong các bữa ăn, người tranh giành thịt với tôi chỉ có hân, có điều hôm nay mồm mép thế kia chắc không ăn được đâu há há.

Tôi nghĩ rồi cười tủm tỉm, khê liếc mắt sang nhìn hân, chợt nhận ra một điểm bất thường. Vết thương trên miệng tuy không nghiêm trọng nhưng có vẻ khiến hân gặp khá nhiều khó khăn trong việc ăn uống.

Mỗi lần đưa bát com lên miệng là một lần hân chau mày lại, dù cố gắng cách mấy thì miệng bát và com nóng cũng chạm vào vết thương, tôi nhìn thôi mà cũng thấy rùng cả mình.

Nhìn hân lóng ngóng ăn như một đứa trẻ, đau đấy nhưng không dám kêu, tôi đột nhiên thấy lòng mình mềm hẳn đi, sự ghét bỏ dành cho hân bấy lâu đột nhiên biến mất.

Quên cả việc gấp thịt công cho cái bụng ọp ẹp của mình, tôi khê nhíu mày, đăm đăm nhìn vào chiếc thìa con có hình con chó trên mâm, là thứ tôi độc quyền chiếm hữu ở nhà.

Chiếc thìa vốn không có ai (thèm) đụng vào ngoài tôi vậy mà giờ không biết ma xui quỷ khiến kiểu gì, tôi lại đẩy sang cho Thành Đông, cam lòng chia sẻ nó với hân, kẻ mà tôi vốn ghét cay ghét đắng.

Hân đang khó nhọc nuốt ngụm com, chợt ngăn người ra nhìn chiếc thìa, nhướn mày đầy sùng sốt trước hành động lạ lùng của tôi.

Vội rút tay về, tôi cúi mặt xuống bát com không khô khốc, ăn lấy ăn để, mặt không hiểu sao lại đỏ bừng lên. Chết thật, nóng quá nên tôi bị bung dây thần kinh rồi, sao có thể đem chiếc thìa con chó cho hân, lại còn đỏ mặt lên như bị dờ hơi nữa chứ.

Tôi nghĩ rồi cúi mặt xuống, ăn thêm một miếng com không nữa, coi như tự trừng phạt mình.

Sau khi trệu trạo nuốt được hai miếng com vừa nhai xuống bụng, tôi mới từ từ ngẩng đầu lên, lại không nhìn được liếc mắt sang nhìn hân một cái.

Hân đang nhàn nhã cầm chiếc thìa của tôi, xúc từng miếng com đưa lên miệng, đôi đồng tử màu nâu sẫm sáng rực lên, trên môi nở một nụ cười nhàn nhạt. Bất gặp cái nhìn của tôi, hân hơi quay ra, giờ chiếc thìa lên vẩy nhẹ, nụ cười trên môi có phần đậm hơn.

Tôi nuốt nước bọt, vội quay trở lại với đĩa thịt của mình, quyết định không thêm quan tâm đến hân nữa.

...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 14

Ăn đến bát com thứ hai, tôi lần la định múc bát canh húp cho đỡ khô miệng thì chợt giật mình, bất gặp khuôn mặt ủ rũ của nhỏ Hân, nó hét liếc mắt nhìn hân rồi lại quay sang nhìn cái lọ hoa hồng vừa cắm trên bàn. Khê thờ hắt ra một hơi, nó chọc chọc đôi đũa vào bát com ăn dở của mình, vẻ thất vọng và

chán chường chẳng buồn che giấu.

Tôi tuy không quá thông minh nhưng cũng chẳng phải là ngốc, nhìn thấy Hân như vậy, tôi hiểu ngay nó đang nghĩ gì và buồn gì, bây giờ mà không giúp nó, có phải tôi hơi thất đức rồi không?

Tôi nghĩ rồi khẽ cười nhẹ, lơ đãng liếc qua lọ hoa hồng trên bàn rồi chợt hào hứng kêu lên:

- Ấy da, hoa hồng đẹp thế, vừa ăn vừa được ngắm hoa đúng là sướng.

Anh Tùng đang mãi sẫm soi hạt sạn trong nồi com, nghe tôi nói liền ngẩng đầu lên, giương mắt nhìn tôi như muốn nói: “*Dung tục như em mà cũng biết thưởng hoa á?*”

“*Anh mới dung tục ấy*”

Tôi thăm gào lên trong đầu rồi giật dỗi quay mặt sang hướng khác, chợt bắt gặp cái nhìn đầy cảm kích của nhỏ Hân. Khẽ cười cười với nó một cái, tôi mím môi, liếc mắt sang nhìn hân và... chờ đợi sự phản hồi.

Chậm rãi ăn nốt miếng com rồi đặt bát xuống bàn, hân uể oải chống tay lên mặt, ngáp một cái rồi cũng liếc mắt nhìn qua lọ hoa hồng rực rỡ trên bàn, hỏi với vẻ không mấy quan tâm:

- Không lẽ, không rằm mà lại mua hoa, hôm nay mày đi chợ đúng không? Ngã đập đầu vào đâu vậy Tùng?

- Hoa của Hân đấy, tao chưa thừa tiền. – Anh Tùng vừa lau miệng bằng khăn giấy vừa lạnh lùng đáp trả hân.

Nghe anh ấy nói vậy, hân có vẻ hơi ngạc nhiên, vội ngốc đầu dậy khỏi bàn tay, hân chớp mắt nhìn lọ hoa rồi gật gù À lên một tiếng, từng cử chỉ, lời nói toát lên vẻ uể oải và lười biếng giống như một cuốn băng đang bị tua chậm vậy.

Ở bên cạnh, Hân có vẻ rất bồn chồn, nó ngó hân lom lom, hai tay quấn vào nhau, thấp thòm chờ đợi phản ứng tiếp theo của hân. Bị lây tâm trạng của nó, tôi cũng bất giác hồi hộp theo.

Nhưng trái với sự mong đợi của Hân, không giận dữ, không khó chịu hay nói đúng hơn là... không gì cả, hân chỉ khẽ mỉm cười nhàn nhạt rồi chặt lưỡi nói:

- Hoa đẹp ghê. Ai tặng em vậy?

Đến đây, Hân hoàn toàn thất vọng, nó chán nản cụp mắt xuống, cổ giấu đi vẻ buồn bã trên khuôn mặt, thậm chí tôi đã nghĩ là nó sắp khóc đến nơi. Thấy nó có vẻ khó khăn trong việc trả lời, tôi bèn nói chen vào, kèm theo một nụ cười đầy mập mờ:

- Một anh khoá trên thích nó.

Nghe câu trả lời của tôi, hân không hề ngạc nhiên chút nào, thậm chí còn gật gù tán thưởng:

- Chắc... tên này cũng có mắt thẩm mỹ đấy. – Hân xoa xoa cằm, đêm chiều nói rồi chợt liếc mắt sang nhìn tôi, nhếch môi cười cười khiến tôi rùng cả mình. – Nhưng mà... nghĩ lại thì Hân vẫn thua Dương rồi, Dương nó được tặng hoa từ hồi cấp một cơ mà. Chỉ có điều... hoa của nó hơi...

Hân bỏ lưng câu nói rồi quay sang nhìn anh Tùng và nhỏ Hân, nháy mắt cười đầy mờ ám, cái điệu cười đáng ghét muôn thuở:

- Nhớ không?

Anh Tùng khẽ nhủ mày tỏ vẻ không hiểu, sau hai giây ngẫm nghĩ, anh ấy chợt À lên một tiếng rồi cũng gật đầu, cười phụ hoạ theo. Đến cả nhỏ Hân đang buồn muốn thối ruột cũng phải xì lên một tiếng, bật cười. Ba người đó, cứ thế mắt đưa mảy liếc, nhìn nhau cười vui vẻ trong khi nhân vật chính là tôi lại chả hiểu mô tê gì cả.

Nhìn khuôn mặt ngơ ngác ngác, đánh chết cũng không hiểu của tôi, anh Tùng chán nản lắc đầu rồi đưa ra gợi ý:

- Cái thằng cục bột ú na ú núc ngày xưa ở cạnh nhà mình đấy!... Nhớ chưa?

- Chuyện tình hoa... xuyên chi ha ha... – Thành Đông ngửa mồm chêm vào rồi gục đầu xuống bàn, ôm bụng cười như thằng dở hơi.

- Còn cả lời khen kinh điển “em đẹp như bông hoa này” nữa chứ! – Hân che miệng, tùm tùm nói thêm.

Rồi ba kẻ đáng ghét đó quay ra nhìn nhau, bật cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp phòng bếp, đánh động không gian yên tĩnh của ban trưa.

Nói đến đây, tôi không muốn cũng buộc phải nhớ ra, trong lòng chợt cảm thấy xấu hổ muốn độn thổ, mặt tự động đỏ bừng lên như trái cà chua chín. Cái quá khứ chết tiệt ấy, sao lại đột nhiên nhắc đến chứ?

Đúng là tôi đã sớm được tặng hoa ngay từ hồi còn học cấp một, không chỉ một bông mà là vô số bông. Thậm chí, hoa còn được bọc gói bằng hoàng nữa nhé! Nghe lằng mạn không? Lằng mạn nhì? Lằng mạn cái beep! Bởi vì, hoa ở đây... là hoa cứt lợn. Còn giấy bọc... là túi ni lông.

Tôi nghĩ lại mà thấy vừa buồn cười, vừa tức lộn cả ruột. Bỏ ngoài tai những tiếng cười man dợ của ba người kia, tôi chống tay lên cằm, ngược mắt nhìn ra ngoài, bồi hồi nhớ lại đoạn kí ức ngày nào, khi mà lần đầu tiên trong đời, tôi - một bé gái xinh xắn, đơn thuần được một thằng con trai tặng hoa.

...

Hôm ấy, trời không nắng, không mưa, không mây, không mù... tóm lại là... tôi cũng không nhớ rõ lắm, chỉ biết rằng lúc đó, tôi đã thấy nó - thằng nhóc ú na ú núc và trắng như cục bột nhà hàng xóm, đang bắt nạt nhỏ Hân, khi con bé chạy sang xin lại quả bóng.

Cây thân hình to béo, *cục bột ú* không những không trả bóng mà còn trợn mắt lên hăm dọa rồi cốc mạnh vào đầu Hân khiến con bé khóc ré lên vì đau và sợ hãi.

Thân là nữ hiệp sĩ của cả ngõ, lại là chị của Hân nên tất nhiên tôi không thể bỏ qua được chuyện này. Tức tốc trèo qua bức tường chắn giữa hai nhà, tôi xông đến từ đằng sau, đập cho thằng *cục bột ú* một phát vào mông. Bị tấn công bất ngờ, nó mất thăng bằng, hai tay vung vẩy, đập phành phạch như "thiên nga gãy chết" rồi nhanh chóng ngã ục ịch xuống đất, miệng xanh lét vì lỡ cạp phải một nhúm cỏ.

Vội phun phì phì đám cỏ trong miệng ra, nó vòng hai tay ra đằng sau, ôm cái mông bự chảng của mình, nằm lăn lộn trên mặt đất, nhe răng, trợn mắt nhìn tôi trân trối.

Giết cỏ phải giết tận gốc, đánh người phải đánh toàn thân.

Học theo tinh thần võ sĩ nhỏ nhắn của Thành Đông, tôi hăng máu xông đến, bồi cho thằng *cục bột ú* thêm hai phát đập nữa, để lại hai vệt dẹt lê, một trên lưng, một trên ống quần vải đen của nó.

Bỗng dung bị đòn đau bởi một con bé lạ hoắc không biết từ đâu xông ra, *cục bột ú* có vẻ vẫn chưa hoàn hồn, nó đàn mặt ra nhìn tôi, ngơ ngác ôm cái chân vừa bị đập mà rom rớm nước mắt.

- Lêu lêu, đáng đời.

Tôi thè lưỡi ra, làm mặt quỷ với nó rồi vội vã kéo Hân, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, quên cả quả bóng nhựa đang nằm chơ chơ trong vườn nhà nó.

Hành động đánh người đầy nông nổi này đã khiến tôi lo lắng mất ăn mất ngủ mấy ngày, thậm chí tôi còn tưởng tượng ra cảnh mấy chú công an mặc áo xanh ập đến nhà, còng tay và áp tải tôi đi trong tiếng gào khóc dữ dội của bố mẹ, anh Tùng, nhỏ Hân và tiếng cười như quỷ Satan của tên Đông mắc dịch.

Rất may là những điều tôi lo lắng đều không xảy ra, những ngày sau đó, mọi việc đều diễn ra rất bình thường, cho đến khi tôi đã gần như quên bống đi chuyện đó thì điều không bình thường mới bắt đầu xảy ra.

...

Trước cổng nhà tôi có một hòm thư nhỏ để đựng báo và các bưu kiện gửi tới. Lúc trước, bố tôi có thói quen đọc báo buổi sáng nên hòm thư lúc nào cũng đầy ắp, tôi rất khoái việc được chạy ra cổng, mở hòm thư và lấy báo vào cho bố. Nhưng dần dần, công việc làm ăn khiến ông bận rộn, đến việc ngồi vào bàn, ăn hết bữa sáng còn khó khăn chứ đừng nói gì đến chuyện đọc báo, vì thế trong hòm thư nhà tôi thôi xuất hiện những tờ báo, nó trở thành vật làm cảnh và luôn trống rỗng. Tuy vậy, tôi vẫn không bỏ được thói quen cứ mỗi lần bước ra cổng là lại nhìn vào hòm thư, sau đó buồn bã xì mặt xuống vì thấy trong đó chẳng có gì.

Nhưng cũng nhờ có thói quen nhàm chán này mà một chiều, tôi đã phát hiện ra một vật thể lạ xuất hiện trong hòm thư "cảnh" nhà mình. Là... một lá thư! Quan trọng hơn, lá thư này gửi cho tôi.

Nói lá thư cho oai vậy thôi chứ thực chất nó chỉ là một tờ giấy kẻ ô li, bên trong nguyệt ngoạc vài chữ, nội dung đại khái là yêu cầu đích danh tôi ra gặp mặt, địa điểm ở công viên gần nhà. Bên dưới kí tên: Minh Minh.

Nhưng Minh Minh... là cái đứa quái nào vậy?

Lần đầu tiên trong đời nhận được thư, lại chẳng rõ ai gửi, tôi không cam lòng bèn tức tốc đi điều tra. Sau đó bằng mối quan hệ thân thiết của mình với bọn trong ngõ, tôi tìm ra được Minh Minh chính là thằng *cục bột ú* kiêm hàng xóm nhà mình. Khi biết được nó chính là chủ nhân của bức thư, tôi không khỏi cảm thấy lo sợ, thậm chí còn định lờ đi và không ra gặp nó. Nhưng trước đây, tôi đã lỡ võ ngực với bọn trong ngõ, tự nhận mình là có đai đen karate nên chẳng ngần bố con thằng nào cả, giờ mà không ra chỉ sợ thằng *cục bột ú* đi rêu rao cho cả ngõ biết thì chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Suy đi tính lại, cuối cùng tôi quyết định ra gặp nó, tuy nhiên tôi không dám đi một mình mà còn "vác" theo cả anh Tùng, nhỏ Hân và hấn - cái người đích thực đi học karate.

Có ba người một văn, một võ, một mồm to hậu thuẫn, tôi an tâm lắm, sẵn sàng chờ đợi một màn đánh nhau ác liệt như trong phim.

Cơ mà mọi chuyện lại không diễn ra như tôi nghĩ. Gọi tôi ra, *cục bột ú* đứng bấu vạt áo cả buổi, nó thậm chí còn không thèm ngẩng mặt lên nhìn tôi mà cứ cúi đầu xuống ngắm đôi dép lười của mình.

Đến khi tôi đã mất hết kiên nhẫn, định mở miệng nạt cho nó một trận thì nó chột ngắc phất đầu lên, trừng mắt nhìn tôi, hùng hồn hét:

- Tao... tao thích mày. Tao muốn lấy mày làm vợ.

Bị nó bỏ thẳng vào mặt như thế, tôi sợ hãi ngẩng người ra, sau khi tiêu hoá được câu nói của thằng *cục bột ú*, tôi hét lên một tiếng rồi cong móng bỏ chạy một mạch mặc cho ba kẻ “theo đuôi” kia, nằm lăn lộn ra đất mà cười như lên đồng.

Ôi mẹ ơi, nếu thế này thì tôi thà nhận một cú đâm từ nó còn hơn hu hu hu...

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đây, những ngày sau đó, trưa nào thằng cục bột cũng đứng trước cổng nhà tôi, bấm chuông ینگ ỏi rồi chờ ở đó một lúc. Tôi ra thì nó sẽ thẹn thùng đưa tặng tôi bó hoa cắt lộn, còn không thì nó cũng để ở đó rồi lui thủ đi về. Mà không hiểu nó kiếm đâu ra lắm hoa cắt lộn thế, hôm nào cũng một bó bọc trong túi bóng ni lông. Nói bọc cho oai vậy thôi chứ thực chất chỉ là cho hoa vào túi rồi buộc thắt nút lại.

Chuyện này cứ lặp đi lặp lại liên tiếp nhiều ngày đến nỗi tôi bị ám ảnh bởi hoa cắt lộn, tối nào đi ngủ cũng mơ về nó, thậm chí chỉ nhắc thấy màu trắng xen lẫn màu vàng thôi là tôi đã sợ hãi nhảy dựng lên như dằm phải đuôi chó rồi.

Cuối cùng, không chịu được khủng bố, tôi nghĩ ra một cách khá hay ho đó là chấp nhận làm vợ của nó, sau đó tôi sẽ hành hạ, đánh đập khiến nó chán chê tôi rồi thôi mấy trò vớ vẩn đó đi. Thậm chí tôi còn đem kế hoạch này hơn hờ chia sẻ cho anh Tùng, nhỏ Hân và hân biết, mặc dù bị ba phiếu phản đối hoàn toàn nhưng tôi vẫn gạt đi, quyết tâm thực hiện đến cùng.

Tiếc là vài ngày sau đó, khi tôi chưa kịp thực hiện kế hoạch mà tôi cho là cực kì thông minh này thì những bó hoa cắt lộn đã thôi xuất hiện trước cổng nhà tôi, thay vào đó là một tờ giấy kẻ ô li khác, được gấp làm tư, nằm chõng chơ trong hòm thư.

Thì ra... thằng cục bột chuyển nhà, nó nói, mẹ nó có người giúp đỡ nên chạy được sang Mỹ, đi xuất khẩu lao động, còn nó thì phải chuyển về Đà Nẵng để sống cùng bố.

Trong thư thằng cục bột còn tiết lộ, để hái được mấy bông hoa cắt lộn mà tôi vốn ghét cay ghét đắng, nó đã phải đi một đoạn khá xa, đến chỗ công trường đang xây dựng ở con phố bên cạnh. Nó bảo, nó thấy hình ảnh tôi giờ chân lên đạp nó rất đẹp, rất oai hùng, giống như bông hoa... xuyên chi vậy (đen mặt).

Cuối thư, nó còn nói thêm: “À, thằng hàng xóm nhà mày là một con sói độc ác, nhớ phải tránh xa nó ra. Chờ tao, bao giờ tao về tao cưới mày.”

Lúc ấy, không hiểu ý nó cho lắm, nên tôi còn nhớ khá rõ và trong lòng luôn tự thắc mắc, không hiểu tại sao thằng *cục bột ú* lại tự mắng mình là con sói độc ác. Phải đến khi tôi lớn hơn một chút, trải qua vô số trận đánh nhau với hân bằng mồm mép, ánh mắt và tay chân, lúc ấy tôi mới lờ mờ hiểu ra điều nó nói.

Hàng xóm nhà tôi... đâu phải chỉ có *cục bột ú*!

Tôi không nhớ đã để bức thư cuối cùng của thằng cục bột ở đâu chỉ biết rằng lúc đọc xong, tôi khá buồn, chợt thấy thương thương cho nó, đặc biệt là không còn ác cảm với mấy bông hoa cắt lộn nữa. Cứ thế tôi lớn lên, trong kí ức tuổi thơ xuất hiện thêm một khuôn mặt nữa, khuôn mặt ú nà ú núc, trắng như bột và hay ngượng ngùng của thằng *cục bột ú*!

...

- Này, làm gì mà đàn mặt ra thế, thèm được tặng hoa thế à? – Thấy tôi ngơ ngẩn nhìn ra cửa sổ, Thành Đông khẽ nhủ mày, bức bối huơ huơ tay trước mặt tôi.

- Ai thèm, có mà anh ấy. – Tôi gạt mình, vội đẩy tay hân ra, bĩu môi nói.

- Ờ, anh mà thèm cũng có ai tặng hoa cắt lộn cho đâu. – Hân cười mĩa mai. – Mà sao trên blog của em lại ghi sở thích là hoa bồ công anh nhỉ? Phải là hoa cắt lộn mới đúng, ám ảnh quá mà.

- Anh... anh... ai cho anh vào blog của em? – Tôi hốt hoảng đứng bật dậy, tức tối hét lên với hân. Trời ơi, cái blog đầy hương phấn của tôi, sao hân có thể tìm ra cơ chứ hu hu...

- Gì nữa nhỉ, yêu trời mưa trong khi mới lần trước em còn chửi Ông trời vì tội mưa to nên không đi mua kem được...

- Em sẽ giết anh...

Tôi găm giữ, trong lòng chợt thấy vô cùng hối hận vì vừa nãy đã đưa thìa cho hân ăn, đáng ra thay vì thương cảm hân thì tôi nên lao vào mà banh cái miệng của hân ra cho đau chết luôn, khỏi nói năng độc địa gì nữa.

Trong lúc tôi và hân đang mải đấu tranh vũ trang trên mặt trận ánh mắt, khói lửa mù mịt, lựu đạn, hỏa tiễn bay tung toé thì anh Tùng ở ngoài chợt ho khan hai tiếng, gỡ tay xuống bàn rồi chậm rãi nói:

- Thôi, hai đứa dừng lại đi. Ăn cơm xong rồi, giờ tao có chuyện muốn nói với mày đấy Đông.

- Chuyện gì ế? – Hân thu ánh mắt đang gườm gườm nhìn tôi lại rồi quay sang anh Tùng hỏi.

- À... tao định nhờ mày kèm cho Dương mấy buổi Văn để nó thi cuối kì cho tốt.

Nghe anh Tùng nói, tôi không khỏi run bắn người lên. Biết ngay mà, lại là cái chuyện nhảm chán này, sao mà tôi khổ thế chứ.

Hắn có vẻ hơi ngạc nhiên trước lời đề nghị của anh Tùng. Khẽ liếc mắt sang nhìn tôi một cái, hắn nhếch môi cười cười rồi chậm rãi lên tiếng:

- Chuyện này à? Hừm... nhưng mà dạo này tao...

Vừa nghe hắn dọn nói đến đó, tôi đã nhanh nhẩu nhảy xổ vào họng hắn:

- Đây, em bảo mà, anh Đông bận lắm, bao nhiêu là công chuyện, sao có thời gian dạy cho em được. – Nói rồi tôi quay sang hắn cười giả lả. – Anh không cần phải nể anh Tùng đâu, anh bận thì cứ bận đi, mặc kệ em, em tự học cũng được. Mặc dù em cũng muốn được anh kèm lắm chứ nhưng mà... em không nỡ làm phiền anh, nên thôi hi hi...

Tôi nói một lèo, trong lòng tự tán thưởng khả năng diễn xuất cùng tài bốc phét siêu hạng của mình.

Hắn để tôi nói hết rồi mới chậm rãi nâng môi lên, khe khẽ cười, trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi mới quay sang tôi, gật gù nói:

- Không ngờ em lại nghĩ cho anh nhiều như vậy.

- Vâng vâng, em lúc nào chả thế...

- Ừm, tốt. Đúng là dạo này anh rất bận, đáng ra anh định từ chối nhưng nghe em nói như vậy anh chợt thấy nếu bỏ lỡ một học trò vô cùng ngoan ngoãn và biết suy nghĩ như em thì thật là phí phạm. Thế nên... anh quyết định gạt mọi bận rộn sang một bên và kèm Văn cho em. Đây, sướng nhé ha ha...

Hắn nhếch môi lên, cười cực kì sung sướng khi nhìn thấy khuôn mặt dờ dẩn như chết nửa linh hồn của tôi.

Ở bên cạnh, anh Tùng xem chừng hài lòng lắm, khẽ gật đầu rồi mỉm cười nói:

- Thế được rồi, tối nay học luôn đi, tao kèm Hân, mày kèm Dương nhé.

- Ừm, ô kê con dê.

- Khoan... từ từ...

Tôi vươn tay ra, trần trối nhìn hai người họ tự biên tự diễn mà tí thì tru tréo lên phản đối. Vô lí, quá vô lí, hết sức vô lí, tại sao tôi không thể tự làm chủ việc học của mình chứ? Thế giới này đã không còn quyền tự do cá nhân nữa rồi. Tôi không muốn, ngàn vạn lần đều không muốn gọi hắn là thầy đâu oa oa...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 15

Bốn giờ, tôi nằm ngủ thẳng cẳng trên giường, mặc cho chiều nay có buổi học thêm Toán, không những vậy, còn là buổi học thêm cuối cùng trong năm.

Một rưỡi, đồng hồ báo thức kêu inh ỏi, tôi “nhanch tr” tắt đi, tiếp tục ngủ cho đến tận bây giờ, lấy cớ là để dưỡng sức, tôi còn đối đầu với tên ác ma Nguyễn Thành Đông, trực tiếp đập văng lời nhảm nhí hết sức tha thiết của thầy Trung dạy Toán ra khỏi đầu.

“Các con ơi, buổi học thêm cuối năm rồi, gắng đi đầy đủ nhé!”

Giọng nói triu mến cùng bộ dạng rung rung nước mắt của người thầy già đã khiến tôi cảm động suýt oà lên khóc, trong lòng tự hứa với Đảng với dân là buổi sau chắc chắn sẽ đi học. Cơ mà, kết quả là thế này đây, tôi đi học thêm Toán ở nhà, trên giường và trong suy nghĩ.

- Gâu gâu gâu... gâu gâu gâu...

Đang mơ mơ màng màng thì tiếng nhạc chuông quen thuộc bất chợt vang lên khiến tôi giật mình, ngo ngác ngóc đầu dậy, vừa gãi đầu gãi tai vừa mò mẫm chiếc điện thoại bị nhét dưới gối, tôi lại lầm bầm chữ con chó lẩm mồm ẩn trong cái cục gạch của mình.

Mắt nhắm mắt mở, không buồn xem là ai gọi tôi đã uể oải đưa máy lên tai nghe, giọng nói lẫn trong tiếng ngáy ngủ:

- A nó... Oáp...

- Đang ở đâu?

Người ở đầu bên kia lạnh nhạt lên tiếng. Vô cùng ngắn gọn. Chỉ với kiểu hỏi đặc trưng kia, không cần nghe qua giọng nói, tôi cũng biết được là ai đang gọi. Chợt nhớ đến buổi sáng hôm nay, tâm trạng tôi như bị ai kéo xuống, xấu tệ hại, không nhận được lại âm thầm chửi rửa cái kẻ lạnh lùng, vô tâm, mặt sắt, tim đá kia.

Sau một hồi tổng sỉ và Phong... trong bụng chán chê, tôi mới khẽ hắng giọng, học tập theo kiểu nói của cậu ta, trả lời ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn:

- Ở nhà.

- Làm gì?

- Ngủ. – Ồ hơ hơ, này thì cho ngắn gọn, tôi học hỏi hơi bị nhanh đấy!

- Không đi học à? Hôm nay buổi cuối đấy! – Lần này là một câu dài hơn nhưng vẫn thiếu chủ ngữ, cái tên chết bầm này, chơi thân với một người văn hoá đầy mình như tôi mà không học hỏi được tí gì cả. Cậu ta nên được đưa vào trại cải tạo ngôn ngữ càng sớm càng tốt.

Tôi nghĩ rồi vừa gãi móng vừa ngồi dậy, lè nhè chửi con muỗi vo ve trước mặt mình rồi mới chậm rãi lên tiếng, không quên làm bộ hốt hoảng dù tay thì đang đập muỗi chan chát:

- Ồ thôi chết, quên mất đấy!

- Ồ, quên cơ đấy. – Cái kẻ mặt sắt, tim được đặt trong kho đông lạnh kia lên tiếng, giọng nói đầy vẻ mỉa mai, thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng cười nhạt nhènh của cậu ta.

- Ấy, quên thật mà. – Tôi chật lưỡi, ngượng nghịu phân bua rồi lại bắt đầu lải nhải xuyên lục địa. – Chán thật đấy, tôi ngủ quên mất mới chết, cũng chỉ tại cái đồng hồ báo thức chết bầm này, tốn cả tiền mua pin mà chẳng kêu gì cả... Trời ơi là trời, sao tôi lại có thể bỏ buổi học cuối cùng của thầy bánh Trung cơ chứ. Tôi thật có lỗi với bố mẹ, có lỗi với anh Tùng với bạn bè trong lớp đặc biệt là càng có lỗi với thầy Trung, hic hic... một buổi học quan trọng nhường ấy, đậm tình thầy trò nhường ấy...

Hắng say chém gió quên cả trời đất, tôi chợt nhận ra bên kia im ắng đến lạ thường. Khẽ nhú mày, tôi lên tiếng dò hỏi:

- Này, cậu còn đó không đấy?

Một lát sau mới có tiếng nói vang lên:

- Nói xong chưa?

Tôi dám cá là từ nãy đến giờ cậu ta đã đặt chiếc điện thoại sang một bên và thoải mái đi làm một việc gì đó mặc cho tôi mất công nói mãi cả mồm. Bực mình, tôi sừng cò lên hỏi:

- Thế từ nãy đến giờ cậu không nghe à?

- À, ừ, tôi đâu có rảnh. – Phong thản nhiên đáp, không hề tỏ ra chút hối lỗi nào trước hành động vô cùng bất lịch sự của mình. Cái kiểu đầu gọi điện đến, hỏi liên thiên rồi không thèm nghe, để cho người ta đọc thoại một mình. Thế khác nào biến tôi thành đứa dờ hơi, đi nói chuyện với cái cục gạch. Thật đúng là...

- Đồ con heo. – Tôi bực mình, suy nghĩ trong bụng phát ra thành tiếng.

- Cái gì con heo đấy? – Phong lạnh giọng hỏi lại, lời nói sắc mùi sát khí. Tôi giật mình vội chối bay chối biến:

- Đầu, tôi có nói gì đâu, vừa có con lợn chạy vào nhà nên tôi chửi nó thôi mà ha ha...

- Lợn ở đâu ra mà chạy vào nhà cậu?

- Ồ thì... Sao cậu hỏi lăm thế, mà gọi cho tôi có việc gì không?

Tôi bực bội gất lên, cái tên dờ hơi này, lúc không cần thì lại rõ lăm chuyện.

- Ừ, có việc.

- Việc gì đấy? – Tôi khẽ nhú mày, hỏi với vẻ vô cùng cảnh giác. Đột nhiên lại có một dự cảm không lành về việc nghỉ học ngày hôm nay.

- À gọi thông báo cho cậu... hôm nay buổi cuối nên thầy cho cả lớp liên hoan...

Nghe đến từ "liên hoan", tôi đau lòng muốn chết, ôm má, cắn gối rên rĩ:

- Trời ơi, tôi đi chết đây, sao đúng hôm mình nghỉ thì lại liên hoan? À, thế có phần tôi cái gì không?

- À... có đấy. Theo chỉ định của lớp trưởng, mỗi đứa nghỉ học được phần... một cái kẹo oishi, tôi chọn cho cậu vị chanh, mai đưa. – Phong khẽ cười, rất “nhẹ nhàng” và tình cảm nói với tôi.

- ...

Tôi... đã không còn gì để nói với lũ bạn tồi tệ của mình nữa rồi. Cái bọn lừa thầy, phản bạn, ăn uống cho đã rồi phần người ta mỗi cái kẹo oishi. Ở đâu ra cái kiểu bạn bè ấy chứ?

Tôi nghĩ rồi lời con chó bông ra, coi nó là nhỏ Linh lớp trưởng rồi tung chân đạp liên hồi. Trong lúc tôi còn đang phấn khích với thú vui man rợ của mình thì Phong chợt hắng giọng, nói tiếp:

- Còn nữa...

- Còn gì nữa? – Tôi vội dừng động tác, hốt hoảng hỏi. Đừng nói thầy Trung cho cả lớp đi công viên nước chơi nhé. Nếu thế thì tôi đi đập đầu vào tường tự tử đây.

- Thầy Trung bảo hôm nay ai không đi học... sẽ bị trừ một điểm vào điểm miệng.

- CÁI GÌ? – Hết cú sốc này đến cú sốc khác, tôi không nhìn được, gào lên thất thanh. Bám chặt tay vào thành giường để khỏi ngã, tôi nuốt nước bọt, run rẩy hỏi lại Phong:

- Không thể nào, cậu... cậu lừa tôi đúng không?

- Ừm tôi đùa đấy. Thật ra...

- Trời, cậu đúng là đồ không tim – Tôi đưa tay lên chặn ngực, thở hắt ra một hơi rồi hớn hờ nói tiếp. - Tôi biết ngay mà, thầy Trung sao có thể làm vậy được ha ha... Nhưng thật ra cái gì?

- Thật ra... là trừ hai điểm chứ không phải một.

- ...

Tôi ngất rồi, không nói được gì nữa đâu.

...

Sau cuộc điện thoại với Phong, bị cậu ta đưa từ tâm trạng này sang tâm trạng khác, tinh thần và thể xác của tôi đều kiệt quệ, vì thế tôi quyết định dứt mình ra khỏi giường, sang nhà hàng xóm chơi cho thoải mái đầu óc.

Hàng xóm mà tôi nhắc đến là một ông lão gần 70 tuổi, ở một mình, thỉnh thoảng con cháu có đến chơi nhưng không nhiều, phần lớn thời gian là ông với con mèo màu tro ú “hú hí” với nhau.

Ông cụ sống ở thành phố nhiều năm nhưng những thói quen của thôn quê thì vẫn không bỏ được, từ cách ăn mặc, đi đứng, nói năng... tất cả đều mộc mạc và đơn thuần. Áo xê tà màu nâu, quần vải ông thấp ống cao, cái gọng kính trắng bị bó nịt đủ chỗ. Khuôn mặt đen sạm và đầy những nếp nhăn có cái vẻ chân chất rất đời thân quen, còn cả những câu chữ mang thương hiệu của riêng ông, người nghe không phật lòng mà còn như thấy được sự yêu thương trong đó.

Người trong ngõ phần lớn không thích ông, họ cho rằng ông là một lão già kì quái, quê mùa và hay nói chuyện một mình. Nhưng những đứa trẻ thành phố thì lại khoái ông vô cùng, bởi ông biết làm điều, làm sáo, tò he... những thứ mà trông mọi mắt chúng cũng không thấy được ở ngoài quán.

Giống như mấy đứa trẻ, tôi cũng khoái ông lão. Chọc cho ông cụ điên lên và nghe ông chửi là một thú vui bệnh hoạn của tôi.

Trước hiên nhà ông cụ có cái sạp bằng tre lúc nào cũng bày biện đủ thứ chén cốc, ấm nước chè và chai rượu gạo trắng. Dưới chân sạp không thể thiếu được điều thuốc lão, ông cụ học trong phim cứ mỗi lần rít thuốc là lại khà lên một tiếng, đung đưa chòm râu hai màu của mình:

“Hút điều thuốc lão, nâng cao sĩ diện.”

Bầu bạn với ông là con mèo màu tro béo như lợn và ngu như bò. Nó là mèo đực nhưng bị thiên nên giờ giới tính không xác định, có rất nhiều tên. Tôi gọi nó là *Tro công công*, anh Tùng lịch sự gọi là *Xám công tử*, cá nhân tôi rất không đồng tình với cái tên này, công tử gì chứ, bị thiên rồi còn đâu.

Nhỏ Hân gọi con mèo bằng cái tên *Bá tước*, bởi ngoài việc trông hơi ngu ra thì mặt nó rất ngĩnh, lúc nào cũng vênh lên, nhìn chỉ muốn táng cho một phát. Gọi thì kêu *hừ hừ* hai tiếng xong quay mặt đi, ăn thì toàn đòi ăn ngon, ngủ thì toàn đòi ngủ ấm, y như mèo quý tộc.

Còn tên Thành Đông, hẳn gọi con mèo là *lon như ngu* [1], cách gọi tên đã nói lên con người hắn, biến thái và bản bựa vô đối.

Chủ nhân của con mèo thì chỉ đơn giản gọi nó là... Mèo. Vâng, cái tên đơn thuần đến mức thô tục. Cam, Quýt, Mít, Dừa... cái gì cũng được, ít nhất cũng phải cho nó một cái tên tử tế chứ!

“Tổ cha bay, mèo không gọi là mèo thì gọi là gì?”

Đây là lời giải thích của ông cụ khi tôi thắc mắc tại sao ông lại đặt cho con mèo cái tên thuần túy đến vậy.

Nghĩ lại, nếu tôi đổi tên con Rô thành Chó thì sao nhỉ? Mỗi lần gọi nó thay vì “*Rô đây Rô*” sẽ là “*Chó đây Chó...*” Nghe bựa không chịu được. Người làm chủ như tôi, thật không đành lòng. *Lắc đầu*

...

Tôi miên man nghĩ rồi đẩy cánh cổng sắt sơn đỏ choét ra, đứng đỉnh đi vào sân. Vừa nhìn thấy mái đầu hoa râm quen thuộc cùng cái dáng “lão Hạc” không lẫn đi đâu được kia, tôi đã toe toét hét toáng lên:

- Con chào ông.

- Con bé này, mày chào hay quát ông vậy hả? – Ông cụ đang uống trà chợt giật mình ngẩng đầu lên, dùng cái que đuổi ruồi chỉ vào tôi, mắng.

- Con chào ông thật lại còn...

Tôi nói với vẻ ngây thơ vô số tội rồi xà xuống bên sạp, lôi con Mèo đang nằm ườn bên ấm trà xanh vào lòng mình, ôm thật chặt khiến nó thè cả lưỡi, miêng kêu ghé ghé, đôi mắt màu xám của nó nhìn tôi đầy căm thù.

- Mày định giết mèo của ông đấy hả? Thả ra, thả ra...

Ông cụ dùng cái quạt mo vỗ bốp vào đầu tôi một cái, cau bẳn gắt lên.

Tôi ôm cái đầu vừa bị đánh, dù không cam lòng nhưng cũng phải nói lỏng tay ra. Con mèo như Tôn Ngộ Không vừa thoát khỏi núi Ngũ Hành Sơn, sung sướng kêu meo meo rồi vội chui ra ngoài, không quên phẩy mạnh cái đuôi vừa lăm lăm vừa bần của nó vào mặt tôi.

Để trả thù việc bị tôi hành hạ, nó nằm quay mòng về phía tôi, đuôi vênh lên để “cái thứ chẳng mấy sạch sẽ kia” của nó hướng thẳng vào mặt tôi.

Con này láo thật, dám coi mặt tôi ngang với cái mông nó. Không xử thì còn ra thể thống gì nữa? Tôi nghĩ rồi bỏ dép ra, giơ chân đập vào mông nó một cái. Bị đánh bất ngờ, nó nhảy dựng lên, kêu ghé một tiếng. Hừ, cho đáng đời!

- À... Dao này bận gì mà không thấy thằng Đông sang ông chơi nhỉ? – Ông cụ đang uống trà chợt quay sang hỏi tôi, một chân ông để lên sạp, một chân thông xuống dưới, bàn tay thô ráp dịu dàng gỡ đầu *Tro công công*. Nó được mát xa thì sướng lắm, rên hừ hừ như trúng gió, mắt vẫn liếc chừng về phía bàn chân của tôi.

- Sao ông hỏi mỗi hán thế? Mà sao lại hỏi con, làm sao con biết được.

Nhắc đến hán, tôi tự dưng trở nên cau bẳn. Không hiểu sao ông cụ lại khoái hán được, cái tên vô lại, tâm lý biến thái, biết bao lần lần la sò ti *Tro công công*. Khổ thân con Mèo, hán là nó sợ lắm, vậy mà chủ của nó nào có biết, toàn gọi hán sang chơi, đầy rõ ràng là hành động “cống rắn cắn gà nhà”.

- Ô hay, ông không hỏi mày thì ông hỏi ai? Lâu không được đấu cờ với nó, ông ngứa ngáy hết cả người. Cái thằng... không biết bận bịu gì nữa? – Ông cụ vỗ đùi đánh đét, nói.

- Xùy... bận gì chứ ông, chắc là mãi chơi game với tán gái rồi. - Tôi khẽ nheo mắt, phẩy phẩy tay, giọng nói đầy ý thù địch.

Ông cụ nghe tôi nói thì chợt bật cười, chòm râu hai màu khẽ rung nhẹ:

- Mày ghen hả con? Phải rồi, phải rồi, giữ chặt vào, tướng nó là nhiều gái theo lắm đấy!

- Ông buồn cười thật, con ghen bao giờ? Con có dờ hơi đâu. – Tôi cau mày, bực bội nói rồi chợt khẽ nhếch nhẹ môi, mĩa mai. – Mà chắc ông xem sai tướng rồi, tướng hán phải là nhiều trai theo mới đúng, cẩn thận *gay* lúc nào không biết.

- Con bé này, bận gì đâu... – Ông cụ lại dùng cái quạt mo vỗ bốp vào đầu tôi một cái. – Ông nhìn chỉ có chuẩn. Ông cứ sống được đến lúc hai đứa bay cưới nhau là ông mừng rồi, đến lúc ấy ông tặng hai đứa mày con Mèo làm quà cưới.

Ông cụ cười khà khà rồi đắc ý chỉ tay vào *Tro công công*, tự hào như thể con mèo xám xầu xí này được đúc ra từ vàng vậy.

Tôi đen cả mặt, may mà bị ông cụ trêu quen rồi nên tôi không bị sốc. Đúng là chỉ có ông cụ mới nghĩ ra được những ý tưởng điên rồ như vậy. Dĩ nhiên điều này tôi chỉ dám để trong lòng thôi, đùa à, tôi không muốn bị ăn đập đâu.

Tôi nghĩ rồi khẽ nhún nhẹ vai, cũng chả buồn bực làm gì cho mệt, chỉ khẽ cười cười:

- Nếu thế thì ông sẽ sống lâu tí tuổi rồi bởi không bao giờ có chuyện đó đâu, tuyệt đối không! – Tôi nói chắc nịch, còn tiện tay túm chặt đầu con *Tro*

công công như để khẳng định lời nói của mình.

- Khả khả, ông đã phán thì chỉ có chuẩn. Nhưng tính cách của hai đứa bay như vậy, đến với nhau sẽ hơi mệt đấy. Hơn nữa ông thấy ánh mắt thẳng Đông... hình như lúc nào cũng buồn, nắm bắt được nó... cũng khó đấy con.

Nghe ông cụ nói, tôi ngẩn người ra, chợt cảm thấy cái chuyện này nó hài hài sao ấy. Tự dưng tôi lại có cảm giác như mình đang sang nhà ông cụ để nhờ tư vấn tình cảm. Có lộn đề không vậy? Tôi và hấn ghét nhau còn không hết, nắm bắt mới chả yêu đương gì chứ?! Ông cụ đúng là già đến nỗi lần thần rồi.

Còn nữa, ánh mắt của hấn luôn buồn ư? Sao tôi không thấy nhỉ, tôi chỉ thấy cái vẻ mặt sung sướng và hạnh phúc tột cùng khi thấy người khác gặp nạn của hấn thôi.

Tôi nghĩ rồi khẽ cau mày cầu nhàu:

- Con nói bao lần rồi mà, con và hấn chả có gì cả (*ngoài chung nhau tâm lý biến thái thích sờ ti mèo*), ông cứ đùa hoài. Mà chắc ông nhìn nhầm rồi, cái mặt lúc nào cũng nhon nhon như con cá bơn của hấn thì biết gì mà buồn với chả bã.

- Hừm? Cái này mày phải tự tìm hiểu chứ, ông chỉ thấy gì nói nấy thôi, còn ẩn tình bên trong... thì chịu khả khả...

Ông cụ đắc ý nói rồi lại cầm chén trà lên uống, sục sục trong miệng rồi nhổ toẹt ra sân.

Tôi bó chiếu rồi, chẳng buồn cãi nhau với ông cụ nữa. Có phải ông cụ thường đóng cửa, ngồi một mình đọc tiểu thuyết không nhỉ, sao có thể nghĩ ra mấy cái chuyện tào lao này chứ?

Tôi nghĩ rồi lại ôm lấy con mèo tro ép vào lòng mình. Đã thế thì tôi trút giận lên nó vậy. Ai bảo chủ của mày làm tao bức mình, hừ.

Kẹp con Mèo vào giữa hai chân mình, tôi lấy hai tay úp vào má nó, định kéo hai hàng ria ở hai bên mép thì chợt nhận ra, làm gì còn ria nữa mà kéo. Ria của nó đã bị hơ trụi rồi còn đâu.

Nhìn hàng ria trước đây vốn là thứ kiêu hãnh của *Tro công công* giờ chỉ còn là hai mẩu ngắn bằng nửa đốt ngón tay lại còn xoắn tón vào nữa, tôi không nhận được, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Thảo nào hôm nay tôi thấy nó là lạ, cái mặt ủ rũ hệt như lần bị cắt trym lúc trước, thì ra là bị mất ria ha ha...

Tôi nghĩ rồi cố gắng nhìn cười, chỉ tay vào *Tro công công*, hỏi:

- Ria của nó làm sao vậy ông?

- À, ông dùng bật lửa hơ đấy!

Ông cụ thân nhiên đáp, thậm chí không tỏ ra chút hối hận nào trước hành động hơ ria đã tàn bạo của mình.

- Sao... sao ông lại... - Tôi chớp chớp mắt, ngạc nhiên kêu lên, rồi sục sùi cúi xuống nhìn con Mèo với ánh mắt đầy cảm thông.

- Hôm kia nó ị trên chạn bát, hôm qua lại ị trên giường ông, bức quá ông cho nó trụi ria luôn, xem có chừa không! Mày nhắc ông mới nhớ, tối ông không cho nó ăn cá nữa.

Ông cụ bức bối nói rồi đập mạnh cái quạt mo xuống sạp tre.

Tôi nghe mà không nhận được, ngã người ra sau, ôm bụng cười sặc sụa. Ôi Mèo ơi là Mèo, sao mày lại biết chọn chỗ mà giải quyết nỗi buồn thế? Một chỗ ngủ, một chỗ ăn, rõ là khôn. Tôi xin rút lại lời chê nó ngu như bò.

Sau khi đã cười sái cả quai hàm, cuối cùng tôi cũng nín lại được trước ánh mắt sát thủ của ông cụ. Vừa quẹt nước mắt, tôi vừa hớn hờ nói:

- Vui thật, ông với con mèo cứ như chó với mèo ấy nhỉ?

- ...

Không gian thật im ắng.

Hình như... tôi vừa nói sai cái gì rồi.

...

- Bốp, sầm!!!

Sau phát biểu thiếu suy nghĩ của mình, tôi đã bị ông cụ tàn nhẫn đá ra khỏi cổng kèm theo một câu chữ:

- Tổ cha bay, cút, cút ngay.

Ôm cái mông vừa bị đá của mình, tôi nuốt nước mắt, thất thểu đi về nhà. Ông cụ cũng thật là, tôi buột miệng chữ bộ, thế mà ông nở đáp thẳng cánh một tinh linh bé bỏng, dễ thương như tôi ra ngoài đường. Đúng là chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Tôi vừa lau bầu vừa loay hoay mở cổng đi vào nhà, mắt chợt liếc qua cái cổng sắt sơn đen to đùng của nhà hấn, đột nhiên thần người ra mà chẳng hiểu tại sao.

Lần đầu tiên tôi gặp hấn là lúc tôi 5 tuổi, hấn 6 tuổi. Hấn chuyển về sống cùng ông nội. Năm hấn học lớp 8 thì ông hấn mất, từ đó hấn ở một mình cùng thím Tư giúp việc. Nghe nói bố mẹ hấn đều ở bên Mĩ, tôi chưa thấy hấn nhắc đến họ bao giờ, duy chỉ có một lần, sau khi ông hấn mất chưa được bao lâu, anh Tùng hỏi tại sao hấn không về ở với bố mẹ, hấn đã trả lời rằng:

“Bố mẹ tao không cần nên mới vất tao cho ông nội. Tao sẽ sống ở đây, trong căn nhà này của ông, mãi mãi.”

Từ đó về sau, anh Tùng dẫn chúng tôi không được nhắc đến chuyện này trước mặt hấn nữa. Tôi cũng biết điều, chẳng dám dă động gì cả. Thời gian trôi đi, tôi quen dần với việc hấn sống một mình, trong căn nhà rộng rãi đó. Và cái khuôn mặt nhon nhon, lúc nào cũng cười cợt của hấn đã khiến tôi quên mất một điều, hấn - đã không được ở bên bố mẹ từ năm 6 tuổi đến giờ.

Không hiểu sao đột nhiên tôi lại nhớ đến một câu nói trong truyện Rurouni Kenshin, dù câu nói có phần phiến diện và chẳng hợp với hấn tạo nào, nhưng mà... không hiểu sao, tôi cứ nghĩ đến nó...

Những người hay cười là những người đau khổ nhất vì nụ cười là những giọt nước mắt khô.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 16

7 giờ tối, mặc dù tôi đã cố gắng bám trụ bằng được ở ghế sofa nhưng vẫn bị anh Tùng dùng biện pháp cường chế bắt lên nhà ngồi ôn bài, trước khi “anh giáo” Đông đến.

Dù không muốn nhưng tôi cũng đành ngậm ngùi chia tay anh chàng diễn viên điển trai người Mĩ trên kênh HBO, đầu đón lết xác lên nhà, bộ dạng thảm nảo hệt như một oan hồn.

Ngồi đập muỗi và chơi với con kiến đi lạc một lúc tôi mới chậm rãi lôi quyển vở Văn học cả năm mới viết được gần nửa ra, ngao ngán nhìn những dòng chữ xiêu vẹo của mình. Chữ thì khó dịch, bài phân tích nào cũng chỉ viết được một nửa rồi bỏ. Thế này thì biết học kiểu gì, lại còn 8 điểm nữa chứ, đừng nói một Đông, mười Đông cũng chẳng giúp tôi ôn được.

- Chẹp... có phải học Phú sông Bạch Đằng không nhỉ? ... Còn gì nữa đây? Bình ngô đại cáo... mẹ ơi, sao mà dài thế này?

Tôi vừa lật quyển sách Văn vừa chống cằm rên rĩ. Ôi cái số của tôi, bọn thằng Cuong, thằng Hiệp, cái Phuong cũng học dốt Văn mà sao chúng nó không phải è đầu ra học như tôi nhỉ, còn rù nhau trà chanh chém gió nữa chứ.

Chung quy lại tất cả cũng chỉ tại hấn, bận thì cứ bận đi, bày đặt hảo tâm dạy kèm không công cho tôi. Mà hấn thì nào có tốt đẹp gì, chắc chắn là chỉ muốn thông qua mấy buổi học ôn này để hành hạ tôi mà thôi. Tên đáng ghét!

Tôi nghĩ rồi nghiêng răng treo treo, lôi cái bút ra bắt đầu hành hạ quyển vở Văn của mình.

Ngồi ngâm nghệ được nửa tiếng, trong lúc tôi còn đang hứng trí với tác phẩm nghệ thuật của mình thì chợt có người đẩy cửa bước vào. Không cần nhìn tôi cũng biết là hấn, dù vậy tôi vẫn quay đầu lại, nhìn hấn cười cười, tay vội vàng gấp quyển vở lại.

Có vẻ như hấn vừa tắm xong, tóc vẫn con ướt, hơi rũ xuống, nước nhỏ giọt từ tóc, chạy dọc cổ đến xương quai xanh rồi thấm vào chiếc áo phông ngực vắn. Mùi sữa tắm hoà quện cùng dầu gội đầu khiến tôi bất giác trở nên mê man, mặt nóng ran như bị hơi qua lửa. Đúng là yêu nghiệt, yêu nghiệt hại nước hại dân. Một người ý chí vững vàng như tôi đây nhìn thấy cũng không khỏi tim đập chân run.

- Làm gì há mồm ra như bị đao thế? Lau nước miếng đi. – Hấn khề nhưu mày nhìn tôi rồi cất giọng chế nhạo.

Bao nhiêu mơ màng trước đó của tôi đã bị câu nói kia đập nát. Đúng là cái mồm độc địa, mồ miệng ra là xúc xiềng người khác. Các cụ vẫn bảo, những cái xấu xa luôn ẩn sau lớp vỏ bọc đẹp đẽ, hào nhoáng, quả không sai. Tôi nghĩ rồi khề bữu môi quay đầu lại, không thèm đôi co với hấn. Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt tôi, hấn khe khề cười rồi chậm rãi đi đến bên giường, ngồi xuống, nhàn nhạt lên tiếng:

- Trước khi học phải làm công tác tư tưởng đã. Em quay ra đây.

Tôi cũng chẳng phản đối, xoay ghế ngồi đối diện với hấn, nhẩn nhẩn lau bầu:

- Còn có cả công tác tư tưởng nữa á? Học ôn thôi mà, rắc rối làm gì?

- Tất nhiên. Anh đã dạy em không công rồi nên phải có những quyền hạn nhất định chứ. – Hấn cau mày nói.

Hừ, là tự hấn muốn dạy chứ tôi có ép đâu. Thế mà làm cứ y như mình là anh giáo làng lên miền núi dạy miễn phí cho trẻ dân tộc vậy. Đạo đức giả hết sức. Tôi ấy à, có cho vàng cũng chả muốn bị hấn kèm, chẳng qua tại anh Tùng cứ bắt thôi. Tôi nghĩ rồi khẽ bĩu nhẹ môi, không cam lòng nói:

- Thôi được, vậy công tác tư tưởng gì? Nói trước, anh không được ngược đãi thân thể và tinh thần của em đâu đấy. Tâm hồn mỏng manh như tờ giấy này của em sẽ bị tổn thương.

Nói rồi, tôi bất chước tay trước ngực, nhìn hấn như một kẻ biến thái. Đáp lại tôi là một ánh mắt đầy khinh bỉ, hấn khẽ nhếch môi cười khẩy, không nói không rằng, chậm rãi rút từ trong túi ra chiếc kính gọng đen mới toanh, đeo lên mặt.

Từ nhỏ tôi đã rất có thiện cảm với những người đeo kính, trông tri thức và đẹp trai vô cùng, anh Tùng là một ví dụ điển hình. Giờ nhìn cái kính đẹp đẽ kia áp lên khuôn mặt đậm chất lưu manh của hấn, tôi có chút bực bội.

Hình tượng tri thức đẹp đẽ trong lòng tôi nhanh chóng bị hấn dẫm nát. Phải chăng mấy anh đeo kính đẹp trai cũng như vậy, ẩn sau lớp vỏ bọc tri thức là bản chất bản bựa, xấu xa được khéo léo che đậy? Nếu thế thì xã hội này loạn mất rồi. Tôi sẽ ế chồng mất thôi.

Tôi nghĩ rồi không tự chủ được quay sang lườm hấn một cái sắc lém. Bất gặp cái nhìn oán hận của tôi, hấn khẽ cười nhẹ, tay chống ra đằng sau, bộ dạng nhàn nhả, chậm rãi phun ra một câu khiến tôi rét run:

- Yên tâm, anh mà đã dạy thì cả thể xác và tinh thần của em... đều nát tươm.

Có cần... ần nói biến thái như vậy không? Ai nghe thấy không khéo lại hiểu lầm mà ôm mặt ngượng ngùng vì suy nghĩ bậy bạ.

Đáp lại khuôn mặt lúc đầu như lá chuối xanh, lúc sau như lá chuối khô của tôi, hấn chỉ khẽ híp mắt cười nhẹ. Khuôn mặt gian xảo đến mức khiến tôi rùng mình.

- Anh... ha ha... cứ đùa. – Tôi cười khan hai tiếng, tay phẩy phẩy đầy yếu ớt rồi vội chuyển sang chủ đề khác. – Vậy công tác tư tưởng là gì, anh nói đi xem nào, mất thời gian quá. Người ta muốn học lắm rồi mà cứ cần...

- À... nói giờ đây.

- Nói đi, nói đi. – Tôi nuốt ruột giặc, chẳng biết hấn nghĩ ra cái công tác tư tưởng gì nữa, có phải là đang học ngoại khoá sinh sản giới tính hay phòng chống HIV gì gì đó đâu mà phải công tác với cả tư tưởng, rõ về chuyện. Mong là hấn đừng có bày ra có trò bắt tôi gọi hấn bằng thầy.

- Thứ nhất, trong lúc học gọi anh bằng thầy, xưng con. Nghe chưa? – Hấn nhìn tôi cười, bất chước giọng của mấy ông thầy đồ ngày xưa.

Nghe hấn nói vậy tôi không tự chủ được, nhảy dựng lên khỏi ghế, kiên quyết la lên phản đối:

- Không, không bao giờ.

Trước thái độ quyết liệt của tôi, hấn vẫn bình thản cười, nhẹ giọng hỏi:

- Không chịu?

- Không. Anh đừng có ép người quá đáng. Chỉ dạy ôn thôi mà đòi em gọi là thầy. Anh không cảm thấy có lỗi với thầy cô giáo ở trường à? – Tôi cau chặt mày, gay gắt nói.

Hơn có mỗi tuổi mà bắt tôi gọi bằng thầy, lí lẽ gì vậy? Chưa dạy được tí nào, chẳng biết chất lượng ra sao đã đòi hỏi rồi.

- Em chắc là không gọi chứ?

Hấn hơi nhướn mày, giọng nói có chút lạnh lạnh. Nhìn khuôn mặt đầy vẻ gian tà của hấn, tôi không khỏi có chút run run nhưng vẫn cứng họng gật mạnh đầu:

- Chắc, 100 phần trăm luôn, có cho vàng em cũng không gọi.

- Được, cứ vậy đi.

Hấn gật đầu, thản nhiên đáp. Trong lúc tôi còn đang thắc mắc không hiểu tại sao hấn lại đột nhiên trở lên dễ tính như vậy thì hấn chợt rút điện thoại từ trong túi ra, ần ần gi đó.

- Anh làm gì vậy? – Tôi cảnh giác hỏi.

- Gọi cho thằng Tùng. – Hấn ngẩng đầu lên, thản nhiên cười.

- Sao... sao lại... - Tôi giật mình, ngạc nhiên lắp bắp không nên lời. Hấn gọi cho anh Tùng làm cái gì? Chẳng lẽ định mách tội tôi, đúng là tên môi mòng hay hót lẻo.

- Nó bảo, em không nghe lời cứ gọi cho nó. Một lần gọi sẽ trừ 10 nghìn vào tiền tiêu vặt.

- HẢ?

Tôi kinh hãi kêu lên, vội vàng chớp lấy cái điện thoại trên tay hấn, giấu ra sau lưng, cười ngây ngô:

- Ha ha, ha ha... anh khéo đùa. Có gì anh em mình từ từ nói, đừng đến ông cụ non ấy làm gì? Phức lắm.

- Thế có gọi thầy không? – Hấn nhếch mép, đôi mắt đằng sau cặp kính chợt loé lên tia sáng khiến tôi rùng mình.

- Anh Đông, anh hơn em có một tuổi bố, thầy cô làm gì cho nó xa lạ, nhỉ?

- Ừm, gọi cho thằng Tùng vậy.

Hấn bỏ ngoài tai lời tôi nói, khẽ lăm bầm rồi nhòm người dậy định giằng lấy cái điện thoại sau lưng tôi. Thấy vậy, tôi hoảng lên vội vàng gạt đầu như giả vờ:

- Em gọi là được chứ gì? Thầy... thầy Đông...

- Tốt.

Hấn khẽ mỉm cười, xoa xoa đầu tôi đầy hài lòng rồi nói tiếp:

- Thứ hai, khi anh nói “tay” thì em phải đưa tay ra như thế này.

Hấn vừa nói vừa ngửa hai bàn tay ra, đưa lên ngang mặt, nhìn tôi như đang dạy một con cún cách bắt tay với chủ. Suy nghĩ này khiến tôi nóng cả mặt, gắt gỏng hỏi:

- Tại sao em phải làm như vậy chứ? Em có phải là con cún đâu.

- Nói nhiều làm gì, làm thử đi rồi sẽ biết.

Tôi dù cảm thấy không cam tâm nhưng vẫn miễn cưỡng đưa tay ra, mắc công hấn lại gọi điện méc tội tôi với anh Tùng.

Thấy tôi ngoan ngoãn như vậy, hấn hài lòng lắm, cười đến hoa nhường nguyệt thẹn. Trong lúc tôi còn đang ngờ ngác trước nụ cười chói mắt của hấn thì hấn chợt vơ lấy cái thước kẻ trên bàn, vỗ đét vào lòng bàn tay của tôi một cái, tuy không đau nhưng cũng đủ làm tôi giật mình xém ngã lộn cổ.

Bị tấn công bất ngờ, tôi hốt hoảng vội rút tay về, gào lên với hấn:

- Anh điên à, sao đánh em?

- Ai bảo em đàn quá, đưa tay ra không để đánh thì để làm gì? Chẳng lẽ em muốn anh nắm tay em?

- Em không thèm, anh là đồ thần kinh, đồ bệnh hoạn. – Tôi không nhìn được tức, lại gào lên với hấn, nghi ngờ dây thanh quản của mình có nguy cơ sắp đứt đến nơi. Đã đánh tôi thì chớ lại còn mắng tôi đàn.

- Cái này để em học tốt hơn. Anh chỉ đánh khi sự ngu ngốc của em lên đến mức đỉnh điểm và anh không thể chịu đựng được nữa. Học dốt thì phải bị trừng phạt chứ, đúng không?

- Hừ, nếu thế thì đừng hòng em đưa tay ra.

- Tốt thôi, không đánh được tay anh sẽ gỡ đầu.

Hấn đứng dậy, phui phui mòng rồi nhẹ nhàng đặt cái thước kẻ xuống bàn, híp mắt nhìn tôi cười. Cổ nén con uất hận đang trào lên trong cổ họng, tôi xoay người vào bàn học, lạnh giọng hỏi hấn:

- Công tác tư tưởng của anh xong rồi chứ?

- Ừm, tạm thời... chỉ có thế. Giờ thì học thôi. – Hấn gạt đầu rồi đi đến đứng cạnh tôi, một tay chống lên mặt bàn, một tay đặt ở thành ghế tôi đang ngồi, hơi thở phả xuống đỉnh đầu khiến tôi khẽ run nhẹ, da gà da ốc nổi cả lên.

Mẹ ơi, sao gần vậy? Hấn định quẹo rũ tôi chắc, còn có cả mùi hương nhu phảng phất nữa chứ. Tôi thích cái mùi này lắm.

- Làm gì mà mặt đỏ bừng lên thế? Trúng gió à? – Hấn đang chăm chú lật lật quyển sách Văn của tôi, chợt quay ra, gõ nhẹ vào đầu tôi hỏi.

Tôi giật mình, buột miệng:

- Con Rô...

- Cái gì con Rô?

- Mùi dầu gội đầu của anh giống mùi con Rô ghê. – Tôi híp mắt, cười đê tiện.

- Em...

Sau khi xả tức bằng cách gõ mấy phát liên vào đầu tôi, hấn mặt đen sì lật lật quyển sách Văn, thỉnh thoảng lại đưa tay lên vò đầu khiến tóc rụng lá tả.

Tôi vừa ôm cái đầu bị gõ lủng hai ba chỗ của mình vừa cố nín cười ngó bộ dạng cào đầu cấu kính của hấn. Nói vậy cũng tin, con Rô chỉ có mùi lifebuoy thôi vì tôi thường tắm cho nó bằng lifebuoy mà.

Trong lúc tôi còn đang phấn khích nhìn đám tóc đang rơi là tả như lông chó rụng của hấn thì hấn chợt lia mắt sang nhìn tôi khiến tôi giật mình vội thu lại nụ cười nham nhở của mình:

- Gì... gì vậy? – Tôi chợt dạ, lắp bắp hỏi.

Hấn nheo nheo mắt, tay chợt vươn về phía tôi. Trong lúc tôi còn đang lo lắng cho số phận hăm hiu của mình thì hấn chợt chệch bàn tay sang một bên, túm lấy quyển vở trên bàn, nhàn nhạt nói:

- Xem ở lớp em học hành thế nào đây.

Sau khi thoát khỏi bàn tay tử thần, tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì vở đã nằm gọn trong tay hấn. Đến khi định thần lại, ngược mắt lên nhìn thì cái mặt của hấn đã đen thui như đất nòi.

- Thôi chết...

Tôi hốt hoảng kêu lên, vội vàng xông đến định giằng lấy quyển vở nhưng hấn chỉ nhẹ nhàng nghiêng người qua một bên, giờ nó lên cao khiến tôi lực bất tòng tâm, chỉ có thể trố mắt nhìn hấn khám phá quyển vở. Cứ mỗi một giây trôi qua, mặt hấn lại đen đi một phần.

Không gian im ắng đến mức ngạt thở, khí lạnh từ đầu trần đến khiến tôi rùng mình. Khép nép đứng sang một bên, tôi không dám ho he gì cả, gãi đầu, gãi tai chờ đợi một cơn giông bão từ hấn.

- Giỏi, giỏi thật. Văn thơ lai láng chảy tồ tồ nhỉ?

Hấn đột nhiên cười gằn, lạnh giọng, câu nói phát ra khiến tôi rùng cả mình. Quyển vở bị hấn đập xuống bàn, trang giấy tôi vừa viết kín chữ và vẽ bậy lung tung hiện ra.

Dòng đầu tiên: Nguyễn Du (1765 – 1820) tên chữ là Tố Như, hiệu là Thanh Hiên...

Dòng tiếp theo...

Đông cờ hó, cờ hó Đông.

Đông vô lại, Đông biến thái, Đông xấu như heo, hôi như Tro công công. Đông ghê lờ, Đông hắc lờ, Đông lang ben.

Đông ăn “kít” mèo khô.

...

Vân vân và mây mây.

Dưới cùng trang giấy tôi còn thể hiện khả năng vẽ vời tuyệt đỉnh của mình khi vẽ một thằng người que nằm chổng queo, đao cắm vào bụng, máu phun tung toé, đầu ngoặt sang một bên. Chết thẳng căng.

Bên cạnh còn có thêm dòng chú thích: Đông oanh liệt từ trận mưa ha ha... cộng với một cái mặt cười sung sướng.

Đây... toàn bộ là thành quả của nửa tiếng ngồi “học” chăm chỉ ban nãy.

...

Sau sự cố lộ vở, hấn không hề tỏ vẻ tức giận cũng chẳng buồn đem tôi ra xử tội hay mắng mỏ gì cả nhưng cả buổi tối hôm ấy, tôi bị hấn hành hạ thể xác, cả tinh thần và thể xác đều nát tươm.

Chỉ cần phật ý hấn một tí, cái chày cái cối một tí, lều bầu khó chịu một tí hay quên gọi hấn bằng thầy là hấn sẽ hung hăng đánh vào tay tôi, gõ đầu tôi bồm bộp. Còn nếu tôi dám tránh hoặc nổi xung lên là hấn lại lôi cái điện thoại ra bấm bấm, bấm bấm. Thấy thế tôi lại xuôi xị để mặc cho hấn dè đầu cười cồ.

Kết thúc buổi học ôn đầu tiên, tôi mệt mỏi ngã vật xuống giường, mồm há ra như cá chết, còn hấn thì sung sướng nhìn bộ dạng thê thảm của tôi rồi bỏ về trong tiếng cười ngao nghễ.

Tên đáng ghét, tôi hận không thể cào nát cái khuôn mặt lưu manh giả danh tri thức của hấn ra. Cứ thế này thì tôi biết sống sao cho hết những ngày học ôn ác liệt này đây? Hu hu. . .

Đêm hôm ấy, tôi đã thể hiện tinh thần học Văn mọi lúc mọi nơi bằng cách nằm mơ thấy mình bị bán vào lầu xanh, bên cạnh là khuôn mặt nham nhở của tên Thành Đông trong lột Mã Giám Sinh. . .

...

Sáng sớm hôm sau, tôi vác ba lô đến lớp với đôi mắt thâm như gấu trúc và cái mặt ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, cũng may anh Tùng thương xót cho số phận hẩm hiu của tôi nên bữa sáng đã bồi dưỡng thêm cho tôi một quả trứng gà.

Vừa nhìn thấy cái dáng lơ đãng như ma nữ của tôi xuất hiện, cả xóm đã nhộn nhắt hết cả lên. Thăng Cường đưa tay lên bịt miệng, cười hóm hờ nói:

- Gì đây Dương, sáng ra đã bị đũa nào đâm thế? Hai cái mắt mày nhìn trờu trờu quá, thật khó hình dung.

- Có thích không? Ra đây tao đâm cho lòi mắt rồi tự soi gương nhìn tranh trờu trờu. – Tôi trợn mắt lên nhìn nó, tức tôi vặc lại. BẠN BÈ THẾ Đấy, đã không thương xót thì chớ lại còn xúc xiềng nhau.

- Ha ha... hai cái quầng thâm trên mắt mày mà dán lên mặt cái Phương thì cảnh sát chắc sẽ ập đến đây để bắt nó vào vườn bách thú mất.

- Gấu trúc lai xe lu, không khéo còn được đưa vào sách đỏ ấy chứ ha ha... – Thăng Hiệp phụ hoạ.

Ngay lập tức, hai thằng này bị đập bẹp dí dưới gầm bàn. Đáng đời, ai bảo cứ thích chọc vào sư tử cái làm gì? Tôi nghĩ rồi ngáo ngán lắc đầu, hà hề nhìn hai thằng đang nằm vật vờ dưới đất rồi lách qua Phong để đi vào chỗ.

Nhìn khuôn mặt lơ đãng như gà mờ cùng hai cái quầng thâm to bằng nắm đấm trên hai mắt tôi, Phong khẽ nhủu mày nói:

- Mắt... bị ai đánh à?

- Không, nhưng sao cậu lại hỏi thế, mặt tôi trông đáng sợ lắm à? – Tôi dụi dụi mắt, phụng phịu hỏi.

- Cũng bình thường, nhưng mặt cậu... trông như bị cả cái chảo úp vào ấy. Lát nhớ xuống phòng y tế xin đá chườm vào. – Phong khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói rồi lại quay ra quyển sách trên bàn, khoé môi khẽ nâng lên.

Tôi nghiêng rặng, lườm cậu ta một cái toé lửa. Cái kiểu mỉa mai gì đây? Nghe còn khó nuốt hơn cả lời hỏi thăm ác ý của thằng Cường. Tôi nghĩ rồi hậm hực ngồi xuống, xoay người sang Băng, trực tiếp coi Phong là không khí.

Băng đang học Vật lý, trông nó rất chăm chú, vẻ mặt trầm tĩnh và hiền hoà khiến người khác vừa nhìn đã thấy yêu. Nhưng giờ mới để ý, sao trông nó chẳng có chút gì là buồn bã thế nhỉ? Sau khi thất tình, nó có thể vực dậy nhanh chóng như vậy sao?

Tôi nghĩ mà không khỏi thắc mắc, nghiêng đầu ngó Băng lom lom, trong lòng chợt dấy lên cảm giác vừa thương xót vừa ngưỡng mộ nó. Mấy ai thất tình mà còn giữ bình tĩnh được như nó chứ?!

- Mày làm ơn đừng nhìn tao chăm chăm bằng đôi mắt gấu trúc ấy nữa, tao có nhện cười từ nãy đến giờ rồi đấy.

Băng chợt nói rồi bỏ quyển sách sang một bên, tùm tùm cười. Tôi giật mình, ngẩn người ra nhìn nó rồi vờ chùi nước mắt, ầm ừc nói:

- Tao bị hành cả ngày hôm qua rồi, vào lớp còn bị bọn này xúc xiềng nữa, đến đây mà cũng bắt nạt tao thì tao sẽ ra kia nhảy lầu tự vẫn đấy.

- Hoan nghênh mày thực hiện ngay và luôn, nhảy xuống mà vỡ mắt bòn hoa thì cứ xác định lên văn phòng uống trà đá một nghỉ nhá con. – Thăng Cường từ trên quay xuống hóng hót khiến Thăng Hiệp và nhỏ Phương rú lên cười.

Bọn đều.

- Nói liên thiên. – Băng lừ mắt nhìn tôi rồi mỉm cười hỏi. – Thế tối qua ai hành mày mà giờ tan tác như xơ mướp thế này?

Được Băng mớm lời, tôi bắt đầu lao vào nói xấu hấn, hăng đến nỗi giờ ra chơi còn kéo nó ra căng teen vừa uống Sting vừa lải nhải xia xoi hấn không biết mệt.

- Mày nhắc đến lão hàng xóm ấy nhiều nhỉ? – Trong lúc tôi đang đưa cốc sting lên uống để lấy lại sức thì Băng chợt khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Đặt cốc sững xuống, tôi ngơ ngác nhìn Băng, chợt cảm thấy mình thật vô ý, cứ mãi thao thao bất tuyệt mãi, hẳn là nó chán lắm rồi. Tôi nghĩ rồi khẽ gãi đầu cười ngượng ngịu:

- Ô, xin lỗi nha, tại tao bức xúc quá. Mày không thích hả?

- Không, chỉ là tao đang nghĩ đến câu “ghét của nào trời trao của nấy” thôi. - Băng nhấp một ngụm trà đào, lơ đãng đáp, nụ cười trên môi có chút buồn man mác.

- Xùy... không bao giờ, mày đừng để bị nhiễm tiểu thuyết giống cái Phuong. Ông trời không hề đồ thế đâu. – Tôi xua xua tay nói rồi chợt ngập ngừng hỏi khi bắt gặp nụ cười có phần buồn bã của nó – Mà này, mày... có chuyện gì buồn à?

Băng có vẻ hơi ngạc nhiên khi nghe tôi hỏi, nó khẽ cúi đầu xuống, tay mân mê cái nắp nhựa của cốc trà đào. Lát sau như vừa trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng dữ dội, nó ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười, chậm rãi nói:

- Tao đang yêu...

Mặc dù đã biết trước câu trả lời nhưng tôi vẫn không tránh khỏi sững sốt khi nghe chính nó thừa nhận. Băng lúc nào cũng vậy, nhẹ nhàng, trầm tĩnh nhưng đầy bí ẩn. Nó rất ít khi phơi tâm sự của mình ra cho người khác biết. Tôi cũng chưa bao giờ cố gắng tìm hiểu quá sâu nội tâm của Băng vì đó là một cách tôi tôn trọng nó, giống như việc cố gắng không nhắc đến chuyện gia đình phức tạp của nó. Một gia đình thuộc kiểu mẫu kinh điển “con ông, con tôi, con chúng ta”.

- Vậy sao mày lại buồn? – Tôi gượng gạo hỏi

- Vì... tình yêu của tao... là sai trái. Sẽ không có một ai chấp nhận nó hết. Tao biết người đó sẽ không bao giờ thích tao nhưng mà... tao vẫn cứ cố chấp, tao không từ bỏ được dù biết là vô vọng.

Băng nói, khuôn mặt bình thản nhưng trong một khoảnh khắc, tôi tưởng như đã thấy có giọt nước mắt chảy tràn ra khỏi khoé mi nó.

Sững sốt, tôi không hiểu tại sao Băng lại nghĩ như vậy, có lẽ lời nói của Phong đã khiến nó mất niềm tin và nghĩ ai cũng sẽ không chấp nhận tình cảm của mình. Vội chồm người lên trước, tôi hấp tấp nói:

- Mày đừng có điên. Cái gì mà sai trái, mày yêu thôi mà, yêu cũng sai thì người ta vào tù hết rồi. Yên tâm đi, dù không có ai ủng hộ thì còn tao đây, tao ủng hộ mày.

Tôi hừ mũi rồi vỗ vỗ ngực, mạnh mẽ nói. Băng có phần ngạc nhiên trước phản ứng quá khích của tôi, nó khẽ phì cười, nhìn tôi chăm chọc:

- Mày đã biết tình yêu của tao là gì đâu. Nhờ tao phải lòng một em mèo thì sao?

- Càng tốt, vậy sẽ bớt đi một địch thủ đáng gờm trong công cuộc tìm người yêu hoàn hảo của tao ha ha...

Băng bật cười, nó nhìn tôi, đôi mắt ngập tràn niềm vui và sự tin tưởng khiến tôi không khỏi cảm thấy lâng lâng trong lòng. Tôi thích Băng, lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp, dịu dàng cùng dáng vẻ trầm tĩnh của nó, tôi đã thấy mến nó rồi. Khiến cho người bạn mà mình yêu quý vui vẻ cũng là một loại hạnh phúc. Tôi, chính là đang rất hạnh phúc.

Tôi đã nghĩ, mình chắc chắn sẽ luôn là người ủng hộ cho tình yêu của Băng, thậm chí là làm bất cứ điều gì trong khả năng để giúp tình cảm của nó không còn là đơn phương.

Chỉ là... trên đời có nhiều thứ không tưởng có thể xảy ra và tình yêu sai trái mà Băng nói đến... cũng là một điều không tưởng đối với tôi.

...

Những ngày sau đó chỉ cần tưởng tượng thôi cũng thấy hết được nỗi đau khổ của tôi. Hẳn, trên danh nghĩa của một người “thầy”, đã ra sức bắt nạt, chèn ép một con chiên ngoan đạo, đức hạnh cao vời vợi là tôi. Một tuần trôi qua mà tôi cứ ngỡ như là một năm.

Tối nào cũng vậy, viễn cảnh đáng sợ ấy cứ lặp đi lặp lại. Một người "ngoan ngoãn" ngồi học Văn, một người đứng ngay bên cạnh, tay lăm lăm cái thước kẻ bất lỗi, chỉ cần tôi hơi sai một tí là hẳn lại được đả đánh vào tay tôi ten tét, gõ vào đầu tôi bôm bốp.

Mà tôi nào có sai sót gì nhiều, chỉ là thỉnh thoảng đầu óc lú lẫn nhầm Nguyễn Trãi với Nguyễn Du, Thúy Kiều với Thúy Vân, Kim Trọng với Từ Hải, Mã Giám Sinh với Sở Khanh... thôi mà. Hic!

Thế mà hẳn lúc nào cũng nhìn tôi bằng đôi mắt ngán ngẩm giống như tôi là một đứa ngu lâu, dốt bèn, khó đào tạo vậy.

Dù không thể phản kháng khi bị hắt đánh đòn hay mắng mỏ nhưng tôi vẫn có cách trả thù hắt, đó là chọc ngoáy vào nỗi sợ hãi muôn thủa của hắt. Ma!

Đúng vậy, Nguyễn Thành Đông hẳn, không sợ trời không sợ đất, từng tay không bắt rắn gì vào mặt tôi, bắt chuột thả vào người tôi, bắt rết ngâm rượu... thế nhưng lại sợ một thứ, đó là ma. Dĩ nhiên là hẳn chẳng bao giờ thừa nhận điều này nhưng tôi vẫn biết tông tông tong, ai bảo tôi và hẳn cùng nhau lớn lên cơ chứ. hơ hơ.

Vì thế trong những giờ học khắc nghiệt và căng thẳng, thỉnh thoảng xuất hiện một số đoạn hội thoại thế này:

- Thầy...

- Gì?

- Hình như trời mưa.

- Ừm.

- Còn có sấm sét nữa.

- Ừ.

- Nghe nói những ngày trời mưa... nữ thần báo tử thường xuất hiện, linh hồn chết thâm bay ngập trời... - Tôi thì thảo nói những nói cuội.

- ...

- Nghe nói đoạn đường từ nhà thầy sang nhà con... trước kia là bệnh nhi, nhiều người chết thảm lắm...

- ...

- Nghe nói...

- Tay.

- Dạ?

- Tét tét... bóp bóp...

Và... những hôm trời mưa to như vậy, anh Tùng đành chấp nhận chia đôi cái giường với hấn. Kể đi ngủ nhờ, lấy lí do là nhà dột. Cái lí do ngu ngốc đến nỗi khiến tôi cười đau cả ruột.

Hoặc thế này:

- Thầy...

- Gì nữa? Hôm nay không mưa đâu.

- Con nghe ông lão hàng xóm bảo cột cổng nhà thầy trước kia là một cái mộ đấy!

- Đừng quên ông lão chuyển đến đây sau nhé, biết thế nào được chuyện trước kia, hừ.

- O... À thì... ông lão nghe bà cụ hàng xóm nói rồi kể lại cho con mà.

- Nhảm nhí.

- THẤY... cột cổng nhà thầy có cái gì trắng trắng bay phát phơ kìa!!!

- ...

Tôi hôm đó, hấn kêu mệt rồi lảo đảo đi vào phòng anh Tùng, ôm gối ngủ luôn, lay mãi không chịu dậy. Tôi nhìn thấy cảnh này chỉ biết ôm bụng cười, đau thất cả ruột gan.

...

Cứ thế, một tuần học ôn của tôi cũng kết thúc, cả tôi và hấn đều chiến đấu hết mình, tàn tạ như xơ mướp. Hôm nay là buổi cuối cùng, oán khí tôi dành cho hấn đã đủ để lấp đầy ngôi nhà này rồi.

Dù vậy, không thể không thừa nhận, cách dạy nghiêm khắc của hấn khá hiệu quả đối với tôi. Sau một tuần ôn tập vất vả, trình độ văn vẻ của tôi được nâng lên đáng kể. Trong suốt bao năm mài mòn trên ghế nhà trường, chưa bao giờ tôi thấy mình lại trông chờ kì thi cuối kì đến vậy.

9 giờ tối, sau khi đã nhóp nhép ăn hết nửa gói kẹo dâu, hấn nói xuống nhà uống nước, lát sẽ quay lại kiểm tra những gì mấy ngày hôm nay tôi học được. Con buồn ngủ ập đến khiến mắt tôi díp lại, ù ù cạc cạc gật đầu. Hấn vừa đi ra khỏi phòng là tôi đã ngã ập xuống bàn, mắt nhắm tịt lại.

Trời đánh còn tránh giấc ngủ, cứ ngủ đã, hấn vào kệ hấn. Tôi nghĩ rồi sung sướng ôm lấy cái mặt bàn mà ngủ.

Một lúc sau, khi tôi còn đang mơ mơ màng màng thì hấn đẩy cửa bước vào, tiếng dép loẹt quẹt vang lên.

- Dương... dậy... - Hấn lên tiếng gọi, mặc dù tôi chưa ngủ hẳn nhưng cũng giả vờ không nghe thấy, vẫn cứ nằm im.

- Nay, dậy đi.

Hấn tiếp tục gọi, lần này còn lay vai tôi nhưng tôi vẫn cứ im ru, nằm im một cục. Để xem hấn làm gì được, gọi chán chê không thấy tôi tỉnh chắc sẽ chán thôi. Buổi học cuối cùng kết thúc ở đây là được rồi. Tôi nghĩ mà không khỏi tự khâm phục mình. Trong lòng thầm cười ha ha hi hi.

Gọi thêm hai ba lần nữa nhưng không thấy tôi trả lời, hấn có vẻ nản chí, thôi không gọi nữa, không gian bỗng chốc trở nên im ắng.

Đúng lúc tôi tưởng như hấn đã bỏ cuộc, đang chờ đợi tiếng mở cửa vang lên thì chợt có một làn hơi phả vào mặt tôi, nhẹ nhàng, ấm áp. Cảm giác ngứa ngáy và tê rần trên cơ mặt khiến tôi muốn động dậy nhưng phải cố nén lại, trái tim trong lồng ngực đập mạnh liệt.

Gì vậy? Chẳng lẽ hấn bắt con gì đó gì vào mặt tôi? Rắn, rét, chuột hay sâu?

Trong lúc tôi còn đang lo lắng suy nghĩ, không biết có nên mở mắt ra không thì môi chợt bị chạm nhẹ bởi một thứ ấm ấm, mềm mềm và... thơm thơm mùi kẹo dâu.

Đầu và tim tôi nổ oanh một cái, tứ chi bải hoải nhưng cả người thì vẫn cứng nhắc. Dù bên trong tim, gan, phổi, dạ dày... đang lộn tung phèo hết cả lên nhưng tôi vẫn không dám động dậy, nằm im bất động như một tảng đá.

Không biết bao nhiêu lâu sau tôi chợt thấy hơi ấm đó từ từ rời xa mặt mình, cảm giác mát mẻ bất ngờ khiến tôi khẽ rùng mình, có chút trống trải. Tiếng lép nhệ nhàng vang lên trong không khí liên sau đó là tiếng đóng cửa.

Đến khi chắc chắn hấn đã đi xuống dưới nhà, tôi mới vùng người dậy, hoảng hốt không thốt nên lời, tay đưa lên chạm vào môi, mặt nóng bừng.

Hấn... hấn hôn tôi???

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 17

Tối hôm đó, tôi nằm trên giường mà như nằm trên cái thảm trải đầy gai, lặn lội hết bên này sang đến bên kia còn bức bối đập tung chăn gối ra khỏi giường. Cứ nhắm mắt, nghĩ đến nụ hôn bên bàn học kia của hấn là tôi lại hốt hoảng vùng mình ngồi dậy, vùi khuôn mặt đỏ bừng như bị sốt vào giữa hai đầu gối. Hàng loạt những câu hỏi và giả thiết liên tục hiện lên trong đầu khiến tôi cảm thấy vô cùng bức bối.

Tại sao hấn lại hôn tôi? Chẳng lẽ hấn trượt chân ngã?

Không thể nào, làm gì có cái kiểu ngã nhắm nhĩ ấy.

Hay hấn muốn trêu tôi?

Lại càng không thể, tôi không tin hấn điên khùng đến mức chỉ vì muốn trêu chọc mà hôn tôi. Không phải hấn vẫn luôn tự mãn cho rằng đôi môi của hấn là đôi môi bạc tỉ hay sao?

Vậy rốt cuộc là tại sao? Vì lý do gì mà hấn lại làm vậy? Chẳng lẽ hấn... hấn thích tôi?

Suy nghĩ này vừa được hình thành đã bị tôi hung hăng lời ra khỏi đầu, đập cho nát bét. Tôi đúng là bị điên rồi mới nghĩ như vậy, hấn là ai kia chứ, là Nguyễn Thành Đông - kẻ thù không đội trời chung của tôi. Đối với tôi, trong từ điển của hấn chỉ có vòn vẹn ba từ: *ghét, rất ghét và... vô cùng ghét*.

Từ nhỏ đến lớn cứ thấy tôi là đôi mắt của hấn lại tự động dâng cao lên trên đầu, một ngày không bắt nạt, chèn ép tôi là hấn ăn không ngon, ngủ không yên.

Còn nhớ năm lớp ba, tôi tập xe đạp, hấn rất vui vẻ nhận dạy nhưng cứ giữ xe được tầm chục giây hấn lại bỏ tay ra, lấy lý do là ngựa mũi nên gãi. Ngã lên ngã xuống chục lần, cuối cùng tôi cũng giữ được thăng bằng. Thấy tôi bị đau chưa đủ, hấn còn dạy tôi học bốc đầu, bốc đít, vì thế, tôi lại rất oanh liệt ngã thêm tầm chục lần nữa.

Kinh nghiệm học xe, máu me be bét, giờ nghĩ lại vẫn rùng mình.

Lại một năm nào đó của cấp một, trên đường đi học, tôi nhờ hấn trông hộ để đi tè trong bụi cỏ, vậy mà hấn lại hô to lên cho mọi người biết, khiến tôi bị đám bạn trêu chọc một thời gian dài. Nỗi nhục này đến bây giờ tôi vẫn không thể quên.

Rồi năm lớp sáu, tôi đi học bơi, một lần nữa, hẳn lại lãng xăng nhận dạy. Thay vì tận tình chỉ bảo hẳn lại tàn nhẫn đim cho tôi sặc nước sau đó mỉm cười đơn đã nói: “*Đấy, học hành làm gì, cứ sặc nước vài lần là khác biết bơi*”.

...

Cứ thế tôi lớn lên, học chia, học nhân, tập xe, đi bơi,... tất cả đều chịu sự dạy dỗ “tận tình” của hẳn, sự thương tổn về tinh thần và thể xác là không thể đếm nổi. Nghĩ đến thời quá khứ đau thương kia, tôi không khỏi rùng mình sợ hãi, âm thầm khóc thương cho số phận của mình.

Nhưng... nếu không phải vì hẳn thích tôi thì tại sao, tại sao hẳn lại chạm cái mỏ vịt của hẳn vào môi tôi?

Tôi thầm kêu lên trong đầu rồi lại ôm má thở ngán than dài, chỉ hận không thể hét to lên cho bỏ tức. Cuối cùng, sau khi lặn lộn hai ba vòng trên giường tôi lăn ra ngủ.

...

Sáng đến lớp với hai cái quầng thâm to đùng trên mắt, tôi lại phải chịu đựng thêm một trận cười cợt cộng si nhục từ bọn thằng Cuong. Đòi người, đau khổ nhất là có một lũ bạn đều như vậy, luôn thừa lúc mình gặp nạn mà chọc ngoáy.

Giờ ra chơi, mặc cho tôi kì kèo muốn ngủ một chút, Phong nằng nặc kéo tôi xuống phòng y tế để chườm đá lên mắt. Cái mặt lạnh như tảng băng trôi ở Bắc Cực của cậu ta khiến tôi hết ham cự cãi, chỉ đành lẻo đẻo đi theo sau, thỉnh thoảng lau bầu vùi ba câu khó chịu.

- Cậu là tên đáng ghét, mặt như quả đu đủ, thân như cái tủ, không cho người ta ngủ.

- Nói ít thôi không miệng cũng sưng lên đấy.

Phong lạnh nhạt nói rồi kéo tôi vào phòng y tế của trường. Trong phòng vắng tanh, không một bóng học sinh, đến giáo viên y tế cũng chẳng thấy đâu, chắc lại ra phòng chờ buồn chuyện rồi. Tôi nghĩ rồi khẽ lắc đầu, chép miệng.

Phong không nói không rằng bước vào trong, tự nhiên như ruồi lấy đá từ tủ lạnh và một chiếc khăn sạch ra rồi bắt tôi ngồi xuống giường để chườm đá. Nhìn đôi mắt sưng như củ hành tây của tôi, Phong khẽ nhủ mày, khuôn mặt ần chút tức giận.

- Để tôi tự chườm được rồi.

Nhìn Phong có vẻ bức bối, tôi khẽ cười gượng, đưa tay ra định lấy cái khăn bọc đá trong tay Phong. Bất gặp cái lừ mắt của cậu ta tôi lại rút tay về, cười rồi ngoan ngoãn bỏ giấy ra, ngồi xếp bằng tròn trên giường, nhắm mắt lại để cậu ta chườm đá cho.

Phong có vẻ hài lòng trước sự ngoan ngoãn của tôi, khoé môi chọt nhếch nhẹ, những ngón tay mát lạnh khẽ vuốt lên đôi mắt bị sưng khiến tôi giật mình, sờn cả gai ốc. Vội đẩy tay Phong ra, tôi cau có nói:

- Này, làm gì thế? Chườm đá đi chứ. Buồn bỏ xừ.

- Ủ, chờ chút, kiểm tra xem mắt cậu đã thành ốc lồi chưa đã. – Phong khẽ cười, giọng nói có chút châm chọc khiến tôi tức xì khói.

Còn đang mãi nguyên rủa cái miệng đáng ghét của cậu ta thì một khối mát lạnh đã đập thẳng vào một bên mắt sưng vù của tôi. Giật mình, tôi hét toáng lên, vội bắn người ra đằng sau, lưng đập vào cột giường, đau chảy nước mắt.

Vội đưa tay lên che con mắt vừa bị dí đá lạnh, tôi mở con mắt bên kia ra, tức tối kêu lên:

- Đồ đáng ghét, sao cậu chườm mạnh vậy, còn không thêm báo trước cho tôi một tiếng.

Phong chớp mắt nhìn tôi, khẽ nhún vai, giọng nói chẳng có vẻ gì là hối lỗi:

- Lỡ tay.

- Phải rồi, lỡ tay. – Tôi nghiêng răng trèo trẹo nhấc lại, lời nói rít qua kẽ răng.

- Nhắm mắt lại đi, lần này tôi sẽ nhẹ tay. – Phong nói, tay khẽ lắc nhẹ cái khăn bọc đá khiến một giọt nước bắn vào mặt tôi, mát lạnh.

Khẽ bĩu nhẹ môi, tôi nhìn Phong với ánh mắt không mấy tin tưởng nhưng cuối cùng cũng nhắm mắt lại, kèm theo một lời cảnh cáo:

- Cậu phải báo trước đấy.

- Biết rồi.

- Nếu không báo trước cậu chết với tôi.

- Nói nhiều thế? Tôi chườm đây.

Phong lạnh lùng nói rồi lại đi cái khăn bọc đá vào mắt tôi.

- PHONG... - Tôi gào lên.

- Gì nữa, tôi báo trước rồi còn gì?

- Nhưng cậu phải cho tôi thời gian để trấn an tinh thần chứ.

- ...

Trước sự đòi hỏi vô lý của tôi, Phong không nói gì chỉ nghiêng răng ken két, không khí trong phòng đột ngột giảm xuống khiến tôi rùng mình. Sợ cậu ta giận lên, nhét đá vào mồm tôi nên tôi không nói gì nữa, im lặng để cho Phong chườm đá.

...

Tôi và Phong chơi thân từ cấp hai, đã sớm hình thành nên thói quen phụ thuộc vào nhau. Ở cạnh Phong, tôi giống như một đứa trẻ, lúc nào cũng cần chăm sóc, bảo vệ. Sự cẩn thận, tỉ mỉ và quan tâm tận tình của Phong khiến tôi có cảm giác muốn ý lại. Phong, giống như anh Tùng thứ hai của tôi vậy.

Ngược lại, trong việc giao tiếp với người khác Phong lại phụ thuộc nhiều vào tôi. Cậu ấy thu mình vào một vỏ ốc, lười nói chuyện, lười cười, lười quan tâm đến người khác và thường coi những người trước mắt mình giống như vô hình.

Phong thậm chí không biết nên làm gì với những cô gái quan tâm đến mình. Trước những lời tỏ tình, những món quà, sự quan tâm từ những cô gái, cậu ta thường phớt lờ kèm theo một câu nói ngắn gọn nhưng gây tổn thương tinh thần nặng nề: *tôi không thích, tôi không muốn, đừng chặn đường tôi, lặng im để tôi ngủ, ...*

Ai cũng cho rằng Phong có tỏ ra lạnh lùng, thích làm màu. Nhưng tôi biết, cậu ta không phải là người như vậy. Phong không lạnh lùng, càng không có tỏ ra lạnh lùng, cậu ấy chỉ là không biết cách giao tiếp với người khác mà thôi.

Bởi vì... Phong mắc bệnh tự kỷ từ nhỏ, tôi không rõ nguyên nhân nhưng có lần cậu ta đã thừa nhận với tôi điều ấy. Đối với việc giao tiếp với người khác, Phong giống như một đứa trẻ, và tôi lại sắm vai người chị, luôn cố gắng kéo cậu ta vào những mối quan hệ của mình, cố gắng đưa cậu ta vào trong những câu chuyện với bạn bè. Nhắc đến Phong thật nhiều trước mặt mọi người, để họ không vô tình quên mất sự hiện diện của Phong.

Tôi muốn Phong có thể thoải mái nói chuyện, thoải mái cười, không chỉ với tôi mà còn là với những người khác.

Mãi đắm chìm trong những suy nghĩ của mình, tôi chợt giật mình nhận ra, hai con mắt của mình đã trở lên lạnh buốt. Vội vàng đẩy tay Phong ra, tôi cau có:

- Thế thôi, cậu chườm gì mà lâu vậy?

- Chưa được, đã hết sung đâu.

- Đợi nó hết sung thì mắt tôi đã thành hai cái tảng băng trôi rồi. – Tôi mở mắt ra, cảm giác nhức nhối khiến tôi chỉ dám tí hí.

- Nốt chỗ đá này thôi, nhắm mắt lại đi.

Phong nói, khuôn mặt thoáng vẻ lưu luyến. Cảm thấy không cần thiết nhưng tôi cũng lười phản bác, cầu nhàu vài câu rồi cũng nhắm mắt lại.

...

- Á, thôi dừng lại đi, buốt lắm.

- Một chút nữa thôi, kiên nhẫn đi.

- Không, không, bỏ ra, tôi chịu hết nổi rồi.

- Sắp xong rồi, đừng lộn xộn.

- Đau chết được, không thể nhẹ nhàng hơn à? Cậu dùng nhiều lực quá đấy.

Trong lúc tôi và Phong còn đang tranh nhau cái khăn chườm đá thì cửa phòng y tế chợt bị bật tung ra, ba cái thân xác to đùng thi nhau ngã xuống đất, nằm đè lên nhau, đầu vẫn cố ngóc lên nhìn tôi và Phong.

Tôi quay ra, kinh ngạc nhìn ba người đang nằm vật vã dưới đất, vội kêu lên:

- Bọn mày... làm gì ở đây thế?

Trên nền đá hoa đầy bụi bẩn của phòng y tế, thằng Hiệp bị đè bẹp dí ở dưới, bên trên là thằng Cường và cái Phương. Rõ khổ, thằng Hiệp đã gầy như cá nằm giờ lại bị hai đứa kia, đặc biệt là cái Phương đè lên, không bẹp ruột mới là lạ.

- Ôi cha mẹ ơi, xe lu đề chết tươi con rồi.

Thằng Cuong ôm ngực, gào lên thống thiết. Nó còn may chán vì thằng Hiệp nằm bên dưới đã bị đề cho bẹp dí, thè lưỡi nằm ngay đơ một chỗ, không còn sức đề kêu nữa rồi.

Sau khi đã lau sạch sàn nhà bằng áo đồng phục, cả ba đứa đều đã đứng dậy nghiêm chỉnh, thằng Hiệp vẫn chưa hoàn hồn, nó nuốt nước bọt, nhìn cái Phuong bằng ánh mắt kinh hãi:

- Thật đáng thương cho thằng nào cưới phải mày, ngày tân hôn cũng là ngày năm sau nó gổ đầu.

Vừa dứt lời, thằng Hiệp một lần nữa bị đập bẹp, cả người tiếp xúc thân mật với sàn nhà. Cô Vân y tế chắc phải cảm kích nó lắm vì được lau sàn miễn phí.

Khẽ dụi đôi mắt hơi nhức, tôi cau mày nhìn ba đứa bạn đều của mình, khó hiểu hỏi:

- Sao chúng mày lại ở đây? Làm gì mà ngã dính chùm với nhau trên đất thế?

Nghe tôi hỏi, mặt ba đứa nó không hên cùng đỏ bừng lên, biểu hiện ngượng ngùng khiến tôi không khỏi trợn mắt kinh hãi. Ồ hay, tôi vừa nói cái gì đáng xấu hổ lắm hay sao?

- Tao... bọn tao... thấy hai đứa mày đi lâu quá... nên ra xem thử... - Thằng Hiệp ngập ngừng nói.

- Thế sao không vào còn đứng lắp ló ngoài cửa làm gì? - Tôi khẽ chớp mắt hỏi.

- Ha ha...

Thằng Hiệp cười hai tiếng cụt ngủn rồi quay sang đá lông nheo với thằng Cuong, thằng Cuong lại đá lông nheo với cái Phuong, cái Phuong lại đá lông nheo với thằng Hiệp... Cứ thế chu trình đá lông nheo mắt được lặp đi lặp lại liên tục khiến tôi suốt ruột, cau mày gắt lên:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Chúng mày định diễn tình tay ba hay sao mà thi nhau liếc mắt đưa tình thế?

- À thì là... cũng định vào rồi nhưng... lại nghe được một số cái... không nên nghe ha ha... - Thằng Cuong gãi đầu gãi tai ấp úng nói.

Về bên lên như cô dâu mới về nhà chồng của nó khiến tôi tí thì ngã ngửa, vội vàng lên tiếng hỏi:

- Cái gì không nên nghe cơ?

- Mày biết rồi còn hỏi. - Cái Phuong khẽ chớp mắt, cười tủm.

- Tao chả biết cái quái gì cả. - Tôi bức bối nói, bọn này hôm nay bị trúng tà hết cả rồi, toàn ăn nói liên thiên.

- Thôi được rồi, thế vừa nãy hai đứa mày... làm gì thế? - Phuong khẽ thở hắt ra rồi chỉ vào tôi và Phong, mắt nó chớp chớp đầy gian tà.

- Mắt tao bị sưng, Phong chườm đá cho tao chứ còn làm gì nữa. - Tôi cau mày, giờ cái khăn bọc đá đã ướt sũng lên.

- Thế... thế... sao hai đứa lại cãi nhau? - Thằng Hiệp vọt miệng hỏi.

Nghe nó hỏi, tôi bất giác lờ mắt sang nhìn Phong, khuôn mặt cậu ta vẫn luôn như vậy, ngàn năm như một, tỉnh bơ, chẳng có chút cảm xúc gì:

- Tại cậu ta chườm mạnh tay lại còn tiếc tiền muốn chườm hết chỗ đá nên không cho tao mở mắt. Nhìn xem, nhìn xem mắt tao từ thâm như mắt gấu trúc giờ thành đỏ như đất khi rồi.

Tôi nói rồi tức giận chỉ vào đôi mắt đỏ mọng đáng thương của mình.

Nghe tôi nói, ba đứa "trời đánh, thánh vật" kia hơi dờ người ra, mồm há hốc, lát sau chúng nó đồng thanh bật cười ngây ngốc.

- Ha ha, biết là không thể có chuyện đó nhưng tại... hai đứa mày cãi nhau dễ liên tưởng quá nên... - Nhỏ Phuong cười khi khi, nói lấp lửng, ngượng ngùng gãi đầu đầy xấu hổ.

- Tất cả cũng chỉ tại mày đẩy Hiệp, đầu óc đen tối nghĩ cái gì không biết. - Thằng Cuong đột nhiên lên tiếng rồi đá vào mông thằng Hiệp một cái khiến nó rú lên đau đớn. Khẽ xoa xoa cái mông vừa bị đá thương, nó khẽ nhếch mép, nhìn thằng Cuong với ánh mắt khinh bỉ:

- Mày thì trong sáng lắm ấy. Nếu đầu óc tao như sông Tô Lịch thì đầu óc mày chính là cái cống nước thải...

- Mày... mày...

Nghe ba đứa nó nói, tôi dờ người ra, vội tua lại đoạn cãi nhau của tôi và Phong lúc nãy, mặt thoáng chốc đỏ bừng lên, ba đứa này hay thật, ăn no rùng

mở rồi toàn suy nghĩ linh tinh. Khẽ liếc mắt sang nhìn Phong, mặt cậu ta vẫn tĩnh bơ, chỉ có khoé môi là khẽ nhếch nhẹ lên. Tôi khẽ cắn môi, đau đớn ôm mặt. Thanh danh của tôi, nay còn đâu?

...

Sau khi đã trút giận lên ba kẻ đầu óc đen tối kia, tôi hậm hực đi ra ngoài. Còn vài phút nữa là vào lớp, tôi định ra căng tin, mua cái bánh bao để lót ăn chui trong giờ Sinh. Sáng nay đi sớm để tránh mặt tên Thành Đông mắc dịch kia nên tôi đã kịp ăn sáng đầu.

Tôi nghĩ mà không khỏi cau chặt mày. Mất thì sung, bụng thì đói, căn nguyên của mọi sự khốn khổ đều bắt nguồn từ hần, cái tên đáng ghét, hôn bậy hôn bạ. Nhắc đến đây, tôi lại đỏ mặt rồi.

Trong lúc tôi còn đang ngẩn ngơ, chân đạp lá bước từng bước thì một dáng người quen thuộc chợt xuất hiện trong tầm mắt. Tôi chép miệng, khẽ thở dài, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.

Trên sân trường ộp bóng cây xanh, hần tay dứt túi quần, mắt lơ đãng ngược lên nhìn tán cây xà cừ, chậm rãi bước từng bước. Đôi giày nike trắng muốt chuyển động nhịp nhàng, thanh thoát tựa như lướt đi. Gió thổi khiến tóc mái loà xoà trước trán, ánh nắng thấp thoáng phủ lên người khiến khuôn mặt điển trai của hần như sáng bừng lên.

Đi bên cạnh hần là một cô gái rất xinh đẹp, sự trong sáng và dịu dàng khiến người ta ngẩn ngơ. Trái với vẻ hờ hững của hần, cô gái có phần vui vẻ, mắt liếc, miệng cười, tràn đầy tình ý. Nam thanh, nữ tú cùng nhau đi dạo, đúng là cảnh đẹp chói mắt.

Tôi nhìn mà không khỏi thở dài tiếc nuối, cô gái xinh đẹp nhả nhặn kia nên đi cạnh anh Tùng nhà tôi mới phải đạo. Còn cái tên lưu manh như hần, tôi nghĩ chỉ hợp với mấy cô người mẫu chân dài “ngực tấn công, mông phòng thủ” thôi.

Nhưng khoan nhắc đến việc này, tôi phải trốn đi đã, sau chuyện ngày hôm qua, mặt tôi không đủ dày để đối chọi với hần, cứ nhìn thấy hần tôi lại đỏ mặt lên thì hổng bét.

Tôi nghĩ rồi khẽ bĩu nhẹ môi, nhón chân định bước sang hướng khác thì thật không may, hần đã kịp nhìn thấy tôi, còn cười cực kỳ xán lạn, tay vẫy vẫy vô cùng thân thiết:

- Này, này, Dương...

Thôi xong, hần đã kịp đánh hơi thấy tôi rồi hic hic.

...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 18 (1)

Tôi tự nhận bản thân mình chẳng có tài năng gì nổi bật, duy chỉ có biệt tài giả câm giả điếc là đã đạt đến trình độ thượng thừa.

Học tập theo tinh thần “có tài không dùng chính là ngu ngốc” của giáo sư, tiến sĩ “tự phong” Cương cùi, tôi rất tích cực sử dụng tài năng hiếm hoi kia của mình. Cũng phải nói, nhờ nó mà tôi thoát được không ít tội.

Tỷ như một tuần trước, khi nhỏ Hân ôm con Hamster yêu quý của nó, lao xuống tầng một, bù lu bù loa lên đòi tìm kẻ đã cắt trụi lông đầu của con chuột. Tôi tim không đập loạn, chân không run, mỉm cười nói không biết rồi... chui tọt vào WC, đóng đôn trong đấy cả tiếng đồng hồ. Có trời mới biết, sáng hôm ấy tôi đã lén sang phòng Hân, hăng hái dùng kéo xiên ngang bồ dục trên đầu con hamster, còn tưởng tượng ra mình chính là cô nàng Kiri Koshiha (1) trong Beauty Pop nữa chứ.

Hay như mấy hôm trước, ông bố thân yêu của tôi gọi điện về từ một nơi xa lắc xa lơ nào đó. Sau khi đã chém gió tung cả nóc nhà, bố tôi chợt lờ chuyện học hành của tôi ra hỏi. Toán, Lý, Hoá, Sinh... bao nhiêu môn thì bố không hỏi lại chỉ hỏi mỗi môn Văn. Vì thế tôi “lạ” đành phải áp dụng chiến thuật giả câm giả điếc. Sau ba phút im lặng, mặc cho bố alo rồi hò hét tên tôi mỗi mồm, cuối cùng tôi cũng ề a lên tiếng:

- Con xin lỗi, con bận... đập con muỗi.

- Thế à? Muỗi chết chưa con?

- Dạ rồi ạ.

- Ừm thế môn Văn...

- À đúng rồi, con mèo nhà ông hàng xóm vừa bị cắt chim bố ả!... Vì sao ả? Vì nó ăn vụng, ả bậy còn cắn chết chim bồ câu nữa... Chưa hết, chưa hết, thằng Văn con nhà ông Lý, cháu bà Sáu có em là con Tũn bằng tuổi thằng Khôi nhà mình vừa bị ngã xe... Không sao bố ả, chỉ gãy tay, tóc đầu và trật xương bánh chè thôi... Còn nữa, nhà cô Thảo đầu ngõ bán bún riêu vừa bị mất con chó beagle quý. Bố có nhớ con chó ấy không, ngày xưa nó bé tí mà giờ nó to đùng...

Cứ thế, câu hỏi thăm kia của bố bị tôi chìm cho chết không kịp ngáp.

Hay như lần gần đây nhất là hôm qua, anh Tùng xách dao chạy xồng xộc từ ngoài vườn vào nhà rồi tru tréo lên đầy tức giận (xin lỗi vì tôi không tìm được từ nào khác để miêu tả hành động của anh ấy lúc đó). Nguyên nhân là vì hai quả vài quý hơn vàng, quý hơn bạc đã không cánh mà bay. Còn lí do tại sao nó không cánh mà bay thì chắc ai cũng biết.

Nhìn con dao phay trong tay anh Tùng, tôi trong lòng thầm run lấy bầy nhưng ngoài mặt thì làm như không biết gì cả, vội vàng lui ra một chỗ với con Rô, ngồi bứt lông chó, miêng lăm bằm:

“Ta không biết, ta cái gì cũng không biết”.

...

Cứ thế, tài năng này của tôi được rèn luyện qua từng ngày dần trở lên thuần thục. Vì thế, đối mặt với tình huống trước mắt, tôi lại bắt đầu theo thói quen... giả câm giả điếc. Hẳn gọi kẻ hèn, tôi đi tôi cứ đi, há há.

- Này...

Ồ, tôi không tên là “này”. Tôi gặt gù, chân cuống cuống đạp lá, thiếu nước chạy như ngựa phi.

- Dương, anh gọi không nghe à?

Trường này bao nhiêu Dương, gọi thế ai biết Dương nào. Kệ, tiếp tục đạp lá.

- Dương dờ...

Tôi nhin.

- Dương gấu chó...

Tôi nhin.

- Dương hâm, Dương điên, Dương loạn.

...

- NÀY, anh có tin em ném cái dép vào mặt anh không?

Bị hèn đã kích liên hoàn, tôi cuối cùng cũng không nhin được, tức tối quay phắt người lại, nhe răng, trợn mắt lên nhìn hèn. Tôi dường như đã quên mất một điều, nếu tài giả câm giả điếc của tôi là thượng thừa thì trình độ bỉ ổi của hèn chính là thượng của thượng thừa. Tài năng của tôi, cứ gặp hèn là xịt như bóng bay bị kim châm.

- Chắc chắc, cứ tưởng em không nghe thấy. Khổ thân, đã xấu lại còn điếc, ngoài anh ra... còn ai chịu được em cơ chứ, haiz...

Hèn khề lắc đầu thờ dài một hơi, làm bộ bất đắc dĩ rồi chậm rãi bước đến gần tôi, chị gái kia cũng vội vàng bước theo hèn, khuôn mặt xinh xắn khề héch nhẹ lên, đôi mắt đẹp để nhìn tôi đầy thâm dò cùng một tia khó chịu. Vì đã quá quen rồi nên tôi cũng chẳng buồn để ý.

Từ cấp một, cấp hai rồi cấp ba, con gái vây quanh hèn, tất cả đều nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Đã nói hèn là yêu nghiệt hại nước hại dân, đi đến đâu là gây chuyện đến đấy mà.

Tôi nghĩ rồi không nhin được nguyệt hèn một cái rõ dài. Hèn không buồn để ý đến thái độ của tôi, chỉ khề cười rồi hỏi một câu chẳng ăn nhập chút nào:

- Không biết Ninja rùa có làm phân tiếp theo không nhĩ?

- Là sao?

Tôi và chị gái xinh đẹp kia không hẹn cùng quay ra nhìn hèn với ánh mắt khó hiểu. Đáp lại hèn chỉ tùm tùm cười nói:

- À, nếu có phân tiếp anh khuyên em nên đi casting thử. Đáng đi ban nãy của em đến ninja rùa cũng phải bái làm sư phụ.

Chị gái xinh đẹp rất có “duyên”, phụt một cái bật cười, còn quay sang nhìn hèn rất tình tứ. Tôi tức tối nghiêng chặt răng, cổ nuốt con giận xuống bụng. Quen rồi, quen rồi, tôi mà tức thì tôi ngu hơn con heo.

Tôi nghĩ rồi hóp bụng, hít một hơi thật sâu, không thèm đếm xỉa đến hấn mà quay sang chị gái kia mỉm cười:

- Em chào chị, chị học cùng lớp với anh Đông à?

- Hà? À... không, chị học 11 Anh.

Chà chà đúng là người đẹp có khác, giọng nói cũng thật hay, đáng tiếc là lại mê mẩn cái tên mặt người dạ thú, tâm độc như rắn này.

Tôi nheo mắt, cay độc nghĩ thầm rồi nhảy tót qua chỗ chị ấy, làm ra vẻ thân thiết nói:

- Chị xinh thật đấy. Vừa gặp chị em đã thấy thích rồi. Vì thích nên em sẽ nói cho chị biết chuyện này...

Vừa nói tôi vừa kéo chị ấy qua một bên, nheo mắt nhìn hấn đầy cảnh giác. Đáp lại hành động mờ ám của tôi, hấn chẳng buồn quan tâm, chỉ khẽ cười nhạt, giương mắt lên nhìn đầy hứng thú như chuẩn bị được xem trò hay.

Chị gái xinh đẹp cứng nhắc bước theo tôi rồi nhúu mày hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Chị thích hấn à? – Tôi hất đầu về phía hấn, không vòng vèo mà hỏi luôn.

- Ồ... ừm... - Chị ấy hơi lúng túng, hai gò má phồng hồng, lấp bắp không biết nên trả lời thế nào.

Tôi khẽ cười gằn, không để chị ấy kịp thừa nhận đã chen mồm vào nói:

- Chị đừng bị khuôn mặt kia của hấn dụ dỗ, thực ra ngày xưa hấn xấu lắm, mắt ti hí, mũi thì vẹo, môi dày và thâm như hai miếng thịt bò tái đã thối trên mặt lại còn chi chít đèn pin và mụn c*т ruồi nữa. Eo ôi cứ phải gọi là ma chê quỷ hờn, xấu đến Quý Dạ Xoa, Chung Vô Diệm còn phải ngả mũ chào thua... Chẳng biết tại sao lớn lên lại thành ra như vậy nhưng em tin chắc con cái của hấn sau này sẽ xấu không khác gì hấn ngày xưa. Chị mà ở chung với hấn, con hai người sẽ không đẹp đâu.

- Cái... cái gì?

- Chưa hết, chưa hết. Xấu người thì đã đành, đằng này hấn lại còn xấu cả nét nữa. Chị không biết chứ ở nhà hấn còn ăn tranh đồ với con Rô nhà em, ghen ăn tức ở với con hamster vì nó được ăn bánh quy. Còn nữa, hấn năm ngày mới tắm một lần, một tuần mới gội đầu, trong phòng thì toàn ảnh chân dài, ngực bự, mông to. Tính tình thì xấu xa để cả ngõ người ta ghét. Không những thế còn ki bo kệt xìn, cướp bím bím của bọn trẻ con, ăn quýt bún riêu của mấy bà trong ngõ. Đúng là trẻ không tha, già không thương...

- Thôi đủ rồi.

Chị gái xinh đẹp chợt bức bối ngắt lời tôi, khuôn mặt cau lại tỏ ý khó chịu.

- Chưa đủ đâu chị ơi, yên để em kể tiếp xem nào...

- Hừ, cô đang thị uy với tôi sao? Muốn nói rằng cô rất hiểu cậu ấy? Xin lỗi làm cho cô thất vọng rồi, tôi không dễ bỏ cuộc thế đâu, hừ. - Chị ấy khẽ nhếch môi, khinh bỉ nói.

Tôi ngăn người ra, ngờ ngác không biết nên nói gì, từ lúc nào tôi lại biến thành nữ phụ đáng ghét đang xen vào chuyện tình cảm của nam nữ chính vậy, rõ ràng tôi có ý tốt giúp chị ấy tránh xa cái ô quỷ mà. Oan quá, oan hơn Thị Mầu rồi.

Chị gái xinh đẹp nhìn tôi với ánh mắt đầy chán ghét rồi lại quay sang Thành Đông, nở nụ cười ngọt ngào:

- Tớ vào lớp trước đây, lần sau nói tiếp nhé, tớ còn mấy bài Toán cần nhờ Đông đấy.

Hấn không nói gì chỉ khẽ gật đầu, đôi mắt như có tia sáng lấp lánh, vẫn nhìn tôi chăm chú, khoé miệng không kiềm chế được, khẽ nhếch lên, nở nụ cười vui vẻ. Chờ nửa ngày không thấy hấn nói thêm câu gì, chị gái kia đành bỏ đi, mặt không giấu được vẻ thất vọng.

- Thế là sao nhĩ? – Tôi nhìn theo rồi ngờ ngác quay sang hấn hỏi.

- Sao trắng gì nữa, giờ em tính sao đây? – Hấn nhìn tôi cười tủm tỉm, đôi mắt loé lên một tia gian ác khiến tôi rùng mình.

- Tính cái gì cơ?

- Hình tượng của anh bị em đập bẹp như vậy, bảo anh làm sao cười được vợ.

Tôi trợn mắt, nhìn hấn không thốt nên lời. Đúng là tên háo sắc, mới tí tuổi đầu đã nghĩ đến chuyện vợ con rồi, thật không ra gì cả. Tôi nghĩ, trong lòng âm thầm khinh bỉ hấn:

- Anh thì làm gì có hình tượng mà đập. Chỉ khéo lo, đến Chí Phèo còn có Thị Nở cơ mà. Yên tâm đi anh sẽ có vợ thôi, có điều sút môi rồi rớt hay không

thì em chịu. – Tôi cười mỉm mãi.

- Nhưng Chí Phèo có đến được với Thị Nở đâu. Thời buổi “đương thịnh, âm suy”, anh không lo sao được. Không biết, em trả cho anh cô vợ đi. – Hấn cau có nói, vẻ mặt y như đứa trẻ đòi quà.

Tôi ngây người ra nhìn hấn, dờ khóc dờ cười:

- Anh buồn cười thật, vợ anh anh đi mà kiếm, đòi em làm gì?

- Ai bảo em phá hình tượng của anh. Nếu không trả được thì...

- Thì làm sao?

- Thì em...

Không hiểu sao, tôi lại đột nhiên sợ nghe câu trả lời của hấn, vì thế không để hấn kịp nói gì tôi đã vội vã kêu lên:

- Chết, muộn rồi, em vào lớp đây.

Rồi nhanh chóng quay đầu, ba chân bốn cẳng chạy trốn chết. Nhưng hấn đã nhanh hơn một bước, vội vươn tay ra giữ chặt lấy tay tôi, khuôn mặt thấp thoáng nụ cười gian xảo:

- Từ từ đã, định chối bỏ trách nhiệm à?

Khoảng cách giữa tôi và hấn đột nhiên bị rút ngắn, cổ tay bị hấn giữ lấy chợt nóng rực lên. Đầu tôi nhanh chóng nhớ đến chuyện hôm qua, mắt không tự chủ liếc lên đôi môi hấn.

- Đây, nhìn gì vậy? – Hấn nhìn tôi mỉm cười, môi khẽ cong lên.

Mặt thoáng đỏ bừng lên, tôi hốt hoảng giật mình, vội giật tay ra khỏi tay hấn, nhảy ra đứng cách hấn một đoạn, giọng nói trở lên gay gắt một cách bất thường:

- Đừng chạm vào em

Hấn có vẻ giật mình trước thái độ của tôi, bàn tay vẫn buông thõng để ra phía trước, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại nhìn tôi đầy khó hiểu.

Tôi biết mình cư xử hơi quá nhưng lại không biết giải thích kiểu gì chỉ đành chạy một mạch về lớp, mặc kệ hấn đứng đó. Ông trời ơi, làm sao để con quên đi nụ hôn đáng nguyên rủa kia đây?

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 18 (2)

Buổi trưa, mặt trời chói chang, dưới bóng mát của cây nhãn trong sân, hấn đứng lặng thinh, đôi mắt nhìn tôi chăm chú, không gian tĩnh lặng đến mức bất thường.

- Có... có chuyện gì à? – Tôi ngập ngừng, nhìn hấn chăm chú, dờ rằng hấn vừa bị ngã hổng não xong. Nếu không thì cái nụ cười nửa miệng luôn treo trên mặt hấn nay đâu?

- Ừ, có chuyện muốn nói với em. – Hấn vẫn nhìn tôi không chớp, khoé môi khẽ cong lên, nở một nụ cười dịu dàng.

Tôi há hốc mồm, đến hít thở cũng khó khăn. Ông trời đúng là linh, buổi sáng tôi còn nguyên rủa hấn bị ngã lũng não, không ngờ bây giờ lại ứng nghiệm thật. Nhìn bộ dạng cười ngây thơ như cừ non của hấn, tôi dám đảm bảo cú va chạm không hề nhẹ chút nào.

- Thì... anh nói đi. Bày ra bộ dạng mèo bị thối đồ làm gì. – Ngắm ngòm chằm chằm hấn ẻo lả, tôi mong hấn sẽ sừng cò lên, trở lại bình thường cho tôi nhờ. Hấn cứ “dịu dàng” thế này, tôi sợ tim mình sẽ bị hấn bóp chết mất.

Hấn hơi cau mày nhưng rất nhanh sau đó, khuôn mặt lại dần ra, mắt nhìn tôi chăm chú đến độ giãn cả đồng tử. Tôi cũng trợn mắt lên nhìn hấn, trái tim đập bình bình, trong lòng chợt có chút hồi hộp.

- Anh thích em...

Không biết bao nhiêu lâu sau, hần chợt lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng.

Tôi ngẩn người ra, mồm há hốc, cơ hồ như chưa nghe rõ điều hần vừa nói, vội lấp bắp hỏi lại:

- Anh... vừa nói gì cơ?

- Anh nói... anh thích em, rất thích, thích từ lâu.

Hần chậm rãi nói, giống như muốn nhấn mạnh từng từ, đôi mắt dịu dàng vẫn không lúc nào rời khỏi tôi.

Lời nói nhẹ nhàng như vậy nhưng vào tai tôi lại tựa như sét đánh ngang tai. Tôi cố gắng điều hoà hô hấp cho ổn định nhưng vẫn không tài nào thờ nổi, mồm há to đến độ có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng.

Trong lúc tôi còn đang ngây người ra, không kịp tiếp ứng chuyện hần vừa nói thì hần chợt bước đến cạnh tôi, khuôn mặt già ngây thơ nổi lên một nét cười đắc ý. Không để tôi kịp có phản ứng gì hần đã cúi người xuống, tay giữ lấy gáy tôi rồi chậm rãi... đặt lên môi tôi một nụ hôn. Không phải kiểu chuồn chuồn phớt giống hôm qua nữa mà là một nụ hôn thực thụ, vô cùng mạnh mẽ.

Quá bất ngờ, quá sợ hãi, tôi không biết phản ứng thế nào, cứ để mặc hần tự tung tự tác, làm càn giữa thanh thiên bạch nhật như vậy.

Không biết bao nhiêu lâu sau tôi mới hoàn hồn trở lại, vội vàng đẩy mạnh hần ra, hét lên thật to:

- Nguyễn Thành Đông, anh tránh ra cho em.

- ẦNG...

Tiếng kêu thốt thiết chợt vang lên ngay sau đó. Tôi giật mình bừng tỉnh, cảm thấy đỉnh đầu đau nhói.

Một giọt mồ hôi chảy từ thái dương rơi xuống mu bàn tay khiến tôi giật mình, vội định thần lại, chợt phát hiện ra mình đang ngồi trên giường, thờ hồng hộc, hai tay thì vòng qua ôm chặt lấy con chó bông.

Quái lạ, không phải tôi đang ở dưới gốc nhãn trong sân sao? Còn hần nữa, hần đâu? Chẳng lẽ, tất cả đều là nằm mơ sao?

Sau khi ổn định lại tinh thần, biết tất cả những chuyện kinh thiên động địa vừa rồi chỉ là nằm mơ, tôi thẳm thờ phào một hơi, ngẩng người ra thành giường, bật cười ngây ngốc.

Đúng là điên mà, sao tôi lại đi mơ cái giấc mơ quái quỷ ấy chứ. Chuyện này mà để hần biết được chắc sẽ chế nhạo tôi cả đời mất.

Tôi nghĩ mà không khỏi rùng mình, vội lắc đầu nguây nguậy. Nhưng khoan, có điểm không đúng ở đây. Nụ hôn kia... rõ ràng chỉ có trong mơ, nhưng sao tôi lại có cảm giác chân thực đến vậy, thậm chí bên khoé miệng vẫn còn cảm giác ẩm áp. Và còn cả tiếng ẩng đầy bi thống kia nữa, từ đâu mà ra?

Nghĩ đến đây, lòng tôi chợt run lấy bầy, vội lia mắt ra nhìn xung quanh, khuôn mặt hớn hở cùng đôi mắt bồ câu trâu quen thuộc kia đập vào mắt khiến tôi xém té xỉu.

Con Rô thấy tôi phát hiện ra, nó sung sướng bắc chân lên giường. Đôi bàn chân mập mạp đặt trên chiếu trúc, lưỡi hồng thè ra, đuôi quẫy tít mù.

Run rẩy đưa tay lên chạm vào khoé miệng, có chút dính dính nhộp nhộp, tôi rất nhanh chóng hiểu ra cái gì vừa mới "hôn" mình thẳm thiết, suýt chút nữa là sùi bọt mép mà chết.

Con Rô vẫn chưa biết tội, nó giương đôi mắt ngây thơ lên nhìn tôi, khuôn mặt hớn hở như được đi ăn cỗ. Cố nén cục tức vào bụng, tôi nghiêng răng trèo trẹo, chăm chú nhìn đôi chân mập mạp của nó, cười gằn:

- Cái chân này mà nấu đu đủ thì ngon phải biết, nhỉ?

Con chó ngu ngốc không nhận ra mùi thuốc súng nồng nặc trong giọng nói của tôi, nó vẫn cố giương đôi mắt nâu to tròn và lấp lánh của mình lên, đuôi ngoáy như điên, thậm chí nó còn vươn một bàn chân lên, vờ vờ trước mặt tôi như muốn trêu tức.

Nhìn bộ dạng ngây thơ vô (số) tội của nó, tôi tức điên lên, gào to:

- Chó Rô chết tiệt, hôm nay mày chết với chị.

Nói rồi tôi lao đến định chụp lấy cổ nó, vạt như vạt cổ gà. Nhưng con Rô cũng chưa ngu lắm, nghe thấy giọng gào kinh khủng của tôi, nó cuối cùng cũng biết sợ, vội nhảy xuống giường, cong đít chạy ra khỏi phòng, thành công trong việc thoát khỏi bàn tay ác độc của tôi.

Bị nó liếm mặt còn chọc tức như vậy, tôi làm sao bỏ qua được. Vội vã lao xuống giường, vớ lấy con dao "siêu cấp cùn" trong ống bút, tôi phi ra khỏi phòng, đuổi theo nó với tốc độ tên bắn.

Anh Tùng thấy một người, một chó đuổi nhau khắp nhà, bụi bay mù mịt như vậy thì chỉ biết lắc đầu, than thờ một câu "hai đứa này lại phát bệnh rồi", sau đó chậm rãi đi đến chỗ tôi đang nhìn con Rô, ôm chặt lấy tôi từ đằng sau, nhàn nhạt nói:

- Anh biết con dao của em mức độ cùn có thể sánh ngang với cái thước kẻ nhưng dù gì nó cũng là dao, em cầm nó chạy loạn như thế rất nguy hiểm.
- Anh buông em ra, đừng cản em, em phải thiến nó, em phải cạo sạch lông nó, hừ hừ... - Tôi vùng vẫy trong tay anh Tùng, gào thét inh ỏi.
- Đừng nháo nữa, nhờ em ngã dao đâm trúng người thì sao?
- Em...

- Con dao này bố quý lắm, nhờ bị gãy về mà bố thấy sẽ khóc thét lên mất, phiền lắm. – Anh Tùng khẽ lắc đầu, bày ra bộ dạng chán nản.

- ...

Tôi (T.T). Anh ấy có thể phủi hơn được nữa không?

Dù bị anh Tùng đá kích nặng nề như vậy nhưng tôi vẫn không từ bỏ việc truy lùng con Rô. Vì thế trong nhà lại xuất hiện thêm một cảnh gà bay chó nhảy như vậy. Cái chuyện này ấy mà, nó quen quá rồi!

...

Buổi chiều hiu hiu gió, tôi cắn bút ngồi ôn bài chuẩn bị cho kì thi cuối kì, nhưng từ lúc ngồi vào bàn học đến giờ tôi chỉ ghi được đọc hai chữ “Bài làm” rồi cứ ngẩn ngơ, mơ màng ngắm cảnh sắc bên ngoài, trong đầu thì không ngừng nhớ đến hai nụ hôn với hân, một là nụ hôn trộm bên bàn học, một là nụ hôn trong giấc mơ đáng xấu hổ kia.

Mặc dù tôi đã tự ép mình phải quên chuyện này đi nhưng nói thì dễ, làm mới khó, cứ vừa cúi đầu xuống vở, nhìn cái bàn học tôi lại không tự chủ được nghĩ đến nó.

Cuối cùng không chịu được nữa, tôi đập bàn đứng dậy, quyết định sang tìm nhỏ Hân nói chuyện. Giữ trong bụng mãi thế này tôi sẽ bị thối ruột mất. Tôi nghĩ rồi gật đầu chắc nịch, hớn hờ chạy sang phòng Hân.

Nhỏ Hân đang ngồi chơi với con Hamster, trên bàn bừa bộn sách vở, chắc là học chán nên lôi con chuột ra nghịch đây mà.

- Ái chà, bắt quả tang mày bỏ học nghịch chuột nhé, lát về méc anh Tùng. – Tôi cười gian tà rồi sà xuống ngồi cạnh nó.

Nhỏ Hân giật mình khi thấy tôi, nó ôm con chuột phụng phịu nói:

- Tại Kun đói nên em cho nó ăn đấy chứ, mà chị cũng có học đâu.
- À thì... chị khác, chị có trách nhiệm trông coi mày học hành, anh Tùng dặn rồi. – Tôi lấp liếm.
- Toàn bốc phét, hừ.
- Mày... mà thôi quên đi, chị đang có chuyện muốn hỏi mày đây. – Tôi nói rồi ngồi xếp bằng tròn, nhìn nó với vẻ nghiêm túc.
- Có chuyện gì vậy? – Hân vừa vuốt ve con chuột đang nằm co rúm trong tay nó vừa quay sang tôi, ngờ vực hỏi.

Tôi liếm liếm môi, khẽ háng giọng, mắt ngó lên trần nhà, lựa chọn từ ngữ cẩn thận rồi mới nói:

- Là thế này... chị có hai đứa bạn rất ghét nhau, cực ghét luôn ấy. Hai đứa ấy cứ như chó với mèo, gặp nhau mà không đánh nhau cãi nhau thì không chịu được, mà chung quy lại cũng chỉ tại tên con trai, tính xấu vô cùng, đánh hanh đỏ mồm, đánh đá cá cây...
- Thôi thôi thôi, nói chung là hai người bạn của chị rất ghét nhau chứ gì, chị kể tiếp đi, đông dài hoài...

Hân khẽ nhăn mặt, vội ngắt lời tôi.

- Ừm, đại khái vậy, chuyện là hôm ấy hai đứa nó học ôn với nhau, con bạn chị mệt quá nên gục xuống ngủ, đang mơ mơ màng màng thì phát hiện ra thằng kia hôn trộm nó một cái...

- Oa, lằng mằng kinh hồn, y như ngôn tình ý.

Không để tôi kịp nói hết, nhỏ Hân đã reo lên đầy thích thú, đôi mắt nó nhìn tôi đầy mơ màng:

- Xong rồi thế nào nữa?
- Hết rồi.
- Thế thôi á?

- Ủ, thế thôi chứ còn gì nữa. Bây giờ con bạn chị đang thắc mắc là tại sao thằng kia lại làm vậy, trong khi thằng này chẳng có tí tình ý gì với nó cả. Chị mày chả hiểu gì cả, đành phải sang hỏi mày, haiz... – Tôi làm bộ thờ dài, ngán ngẩm nói.

- Hum...

Nhỏ Hân chống cằm đăm chiêu một hồi, lát sau nó quay sang tôi nói chắc nịch:

- Theo như tiểu thuyết ngôn tình đã nói, anh kia làm vậy với bạn chị thì chỉ có một lí do thôi.

- Lí do gì? – Tôi vội vàng hỏi nó.

- Anh ấy thích bạn chị.

- Hả?

Tôi há hốc mồm, suýt ngã ngửa ra đằng sau, đáp án của nó chính là điều mà tôi không dám nghĩ tới nhất.

- Mày nói nhầm, làm sao thế được, thằng kia ghét bạn chị bỏ xừ.

- Hừm, nhầm là nhầm thế nào. Nếu hôn trực tiếp thì còn có nhiều lí do nhưng hôn trộm thì rõ ràng là thích rồi. Anh kia chắc không kìm chế được tình cảm nên mới phải ăn vụng. Giống hệt trong truyện luôn...

Không thèm nghe nhỏ Hân tám nhầm về mấy cuốn truyện của nó, tôi lão đảo đứng dậy, ngơ ngác ngác đi về phòng. Ngồi trên giường mà tôi cứ ngẩn ngơ mãi không thôi. Vốn tưởng đi hỏi nhỏ Hân thì sẽ xong chuyện, ai dè đã rắc rối nay lại càng rắc rối hơn.

...

Mấy ngày hôm sau vì giấc mơ đó và cuộc nói chuyện với nhỏ Hân nên tôi tránh mặt hắn, bất cứ chỗ nào có hắn là tôi nhanh chóng lui đi, bữa cơm tôi chỉ ăn qua quýt rồi lại chạy lên tầng, trong mọi tình huống đều hạn chế việc đụng mặt với hắn đến mức tối thiểu.

Hình như hắn cũng lờ mờ thấy được sự thay đổi của tôi nhưng hắn không nói gì, chỉ là thỉnh thoảng tôi thấy hắn nhìn tôi với ánh mắt rực lửa, trên môi còn treo thêm nụ cười lạnh lẽo.

Tối nay đến lượt tôi nấu cơm, anh Tùng và nhỏ Hân đều đã ra ngoài, đang mải mê với món trứng cuộn, tôi chột giật mình khi có một hơi thở ấm áp phả vào cổ mình. Hoảng hốt, tôi theo bản năng, vung cái xẻng nấu ăn dính đầy mỡ ra đằng sau, một tiếng kêu đau đớn vang lên ngay sau đó:

- Au...

Tôi giật mình vội quay đầu lại, thấy hắn đang ôm mũi, khuôn mặt nhăn lại tỏ vẻ đau đớn, đôi mắt nhìn tôi muốn toé lửa:

- Em muốn hại chết anh hả?

Khẽ cười trừ, tôi đổ thừa cho hắn, quyết không nhận lỗi về mình:

- Tại anh đẩy chứ, ai bảo tự nhiên xuất hiện lù lù ở đằng sau em.

- Hừm, bạo lực. À, nấu cả anh nữa đấy. – Hắn nghiêng răng lau bàu nói.

Tôi tắt bếp, dùng xẻng xúc trứng ra đĩa, khẽ lườm hắn:

- Em chỉ nấu cho bốn người ăn thôi.

- Vừa đủ còn gì? – Hắn cau mày nói.

- Ha ha, tiếc quá, hôm nay cuối tuần, thằng Khôi về. – Tôi cười cực kì sung sướng, nói.

Hắn khẽ xoa cằm không nói gì, chỉ nhìn lom lom vào bụng tôi, khoé môi nhếch lên đầy gian tà.

- Anh nhìn cái gì thế?

- Nhìn bụng em. – Hắn thần nhiên đáp.

- Bụng em có cái gì mà nhìn. – Tôi sùng cò lên hỏi hắn.

- Em có thấy lớp mỡ trên bụng mình ngày một dày không, gần bằng con Rô rồi đấy. Ăn ít đi, để anh ăn giúp cho.

Hắn cười đều rồi nhân lúc tôi tức muốn xì khói, thỉnh linh nắm lấy bàn tay đang cầm đũa của tôi, gấp một miếng trứng nhét vào mồm, nhai ngon lành:

- Ừm, không tệ, nhưng thiếu vị ngọt rồi.

Vừa giận vừa xấu hổ, tôi vội giặt tay ra khỏi tay hắn rồi tức tối lao ra khỏi phòng bếp. Thấy vậy, hắn bèn gọi với theo, giọng cọt nhả:

- Này đi đâu đấy, từ từ không mỡ bụng này lên đấy.

- Nhìn thấy trứng vàng nên buồn đi vệ sinh, ờk?

Không có tiếng động, tôi biết hắn ghen rồi. Hừm, đáng đời.

...

Bữa cơm tối đầm ấm cuối tuần sẽ thật buồn nếu không có sự hiện diện của hắn và câu nói ngô nghê của thằng Khôi chết tiệt.

Chả là do thức ăn hôm nay ngon quá, tôi ăn không ngừng nghỉ nên cái bụng cũng tự động phình lên. Thằng Khôi thấy vậy liền toét miệng cười nói:

- Chị Dương giống cô giáo Hoa của Khôi ghê.

- Thế chắc cô Hoa của Khôi phải xinh lắm nhỉ? – Tôi cười cười, hếch mũi lên hỏi.

- Không, bụng cô Hoa cũng giống chị Dương, to thế này này, cô bảo bên trong bụng cô có em bé. – Thằng Khôi vừa nói vừa khoa trương vòng tay lên trước bụng, khoe hàng răng sún.

Nháy mắt, nụ cười trên môi tôi vụt tắt, mặt cứng đờ, ba người còn lại thì cười đến mức nội thương trầm trọng.

...

Ăn cơm tối xong, vì là cuối tuần nên chúng tôi ngồi xuống sofa xem thời sự. Đang yên lành ngồi cạnh nhỏ Hân, chống tay lên cằm xem mấy tin tức trọng điểm trong nước và nước ngoài, tôi chợt giật mình khi thấy hắn đi đến, thân nhiên ngồi xuống cạnh tôi, vì còn thừa một khoảng trống nhỏ nên tôi và hắn ngồi sát nhau.

Không phải chứ, bên Hân còn bao nhiêu chỗ trống không ngồi lại chui vào cái chỗ chật hẹp này làm gì?! Tôi thầm gào thét lên trong đầu, ngồi trên đệm sofa mềm mại mà tưởng như đang ngồi trên đệm gai.

Mấy phút sau, cảm thấy tai mình đang bị nhìn đến mức nóng rực, tôi vội vàng đứng bật dậy, gãi đầu vờ ngáp dài, thân nhiên bước qua hắn để đi ra ngoài, một cái nhìn bực bội xẹt qua mặt tôi.

Tôi định chuẩn êm lên nhà nhưng chưa kịp bước lên cầu thang thì hắn đã lên tiếng gọi giật lại, giọng nói có chút lạnh lạnh:

- Dương, trong tủ lạnh có nho, lấy hộ anh.

Tôi định cãi “anh đi mà lấy” nhưng nghe nhắc đến nho, liền vội vàng nuốt câu kia lại, phi đến tủ lạnh, đĩa nho đen hấp dẫn trong tủ khiến tôi muốn ứa nước miếng, kế hoạch chuẩn êm lên nhà bị phá sản hoàn toàn.

Vừa nhám nháp nho vừa đem ra phòng khách, tôi thấy hắn đã ngồi sang chỗ anh Tùng tự lúc nào. Khẽ thở phào nhẹ nhõm, tôi đặt nho xuống bàn, tấm tắc khen:

- Nho ngọt kinh khủng luôn.

Anh Tùng khẽ mỉm cười, vật mấy quả vừa ăn vừa gật gù nói:

- Ừm, ngọt thật.

- Ngọt lắm à?

Hắn đột nhiên lên tiếng, quay sang anh Tùng cười quỷ dị. Nụ cười khiến tôi sồn gai ốc.

- Ăn đi thì biết... - Anh Tùng gật gật đầu, nhìn hắn có chút khó hiểu.

- Tốt, tao ném thử.

Nói xong, hắn thình lình vươn người qua, đặt nhẹ môi lên khoé miệng anh Tùng rồi lại nhanh như chớp rút người lại, khẽ liếm môi, thoả mãn nói:

- Ừ, công nhận ngọt.

Đùng đùng... đoàng đoàng...

Cả nhà tôi, bị sét đánh chết không chừa đứa nào...

Chương 23: Ngoại Truyện 1

Một năm nào đó khi chúng tôi đã trở thành những sinh viên đại học, tôi và hấn cùng về quê nhân một dịp lễ. Lại nói, từ khi xác lập mối quan hệ, hấn biến nhà tôi thành nhà hấn, chỉ thiếu nước điền tên vào sổ hộ khẩu gia đình.

- Yên tâm đi, sớm muộn gì tên anh chả có trong đấy, mục con rể cả ấy.

Hấn đã tro trên nói như vậy khi tôi cầu nhàu về việc hấn ăn dầm ở dề trong nhà tôi. Thậm chí hấn còn gọi bố tôi là bố, gọi mẹ tôi là mẹ và... gọi con Rô là con!

Thôi được, việc gọi bố mẹ tôi là bố mẹ, tôi cũng lười quản, nhưng còn con Rô, hấn gọi như thế khác nào nói tôi là mẹ của con chó?! Tôi muốn khóc, thực sự rất muốn khóc!

Hôm ấy vừa về đến nhà, mặt rửa chưa ráo nước, bố tôi đã sai hai đứa lên nhà ông bạn bố, một chủ trang trại nuôi gà lấy hơn chục trứng về ăn.

Sau khi nhận trứng và nghe quảng cáo hơn mười phút đồng hồ về độ ngon của trứng, tôi xách túi âm thầm trốn ra xe chờ, để lại hấn với khuôn mặt thâm nảo khi bị bác chủ kéo ra trang trại gà để tiếp tục phân tích.

Cuối cùng, sau 30 phút 21 giây, hấn lão đảo đi ra, mắt long sòng sọc, tóc tai bù xù, thậm chí còn có cả lông gà trên đỉnh đầu, tôi nhìn mà chỉ biết ôm bụng cười rung cả rốn:

- Thế nào, có thấy cô gà mái nào xinh không?

Tôi vừa gỡ chiếc lông gà ra khỏi đầu hấn vừa cười cợt hỏi.

- Không. – Hấn cau có đáp rồi day nghiêng nói tiếp. – Nhưng có một con gà xấu nhất, đều nhất chính là em, dám bỏ anh một mình. Nhìn đây này, con gà đen chết tiệt còn đập thẳng vào mặt anh nữa.

Hấn nói xong bèn tức giận chỉ vết bầm in hình chân gà trên mặt mình.

- Ha ha, đáng đời anh, ai bảo suốt ngày chê em là óc gà. – Tôi vừa ôm bụng cười vừa móc khăn giấy trong túi ra đưa cho hấn. – Đây, lau đi.

- Hừ!

- Thôi, đừng giận nữa, bây giờ về dề em lai anh nhé! – Tôi chu miệng thổi nhẹ vào tai hấn, cười nịnh nọt.

- Em lai? Cho anh xin, anh chưa muốn chết sớm, em đã có bằng lái xe đâu.

- Nhưng em biết đi rồi mà. Mặc kệ, anh không ngồi sau thì đi bộ, chọn đi.

Tôi nói rồi trèo lên xe, treo trứng ở trước, hất mặt vênh vào nói.

- Haizz, chó cắn không đau bằng ngồi sau đàn bà cơ mà ngồi sau đàn bà còn hơn là đi bộ. Với cả, đi cùng em thì có nguy hiểm cỡ nào anh cũng chịu. – Hấn thờ dài, cười cười rồi trèo lên xe.

- Hừ, dẻo mồm. – Tôi liếc hấn một cái rồi rờ rờ ga, phóng vụt đi, hấn bật cười, hai tay đút vào túi áo tôi, không nói gì.

Đường thẳng đẹp, lại vắng người nên tôi đi bon bon, chạy được một lúc, tôi quay xuống, tươi cười hỏi hấn:

- Thấy em chạy xe thế nào?

- Good job! – Hấn giơ ngón tay cái lên, cười nịnh nọt.

- Hí hí...

Tôi cười hí hửng rồi nhanh chóng quay đầu lại, tiếp tục lái xe, ngang qua một bà cụ đi ngược đường, tôi nghe bà cụ nhắc:

- Treo trứng thế kia không khéo vỡ đấy!

Tôi và hấn cùng bật cười, thăm nghĩ người già đúng là cẩn thận quá mức.

- Dạ không sao đâu ạ, cảm ơn cụ.

Hấn hơi ngoái đầu, mỉm cười nói với bà cụ rồi quay lại vỗ vai tôi nhắc:

- Chạy nhanh không muộn rồi.

- Ừm, xem em đây.

Tôi hào hứng nói rồi rồ ga phóng tít mù. Một cái ổ voi to đùng chợt xuất hiện trước mắt, tôi thả ga, đi chậm lại rồi quay xuống, chớp chớp mắt hỏi hấn:

- Anh, có chướng ngại vật, xông thẳng vào hay tránh?

- Còn phải hỏi sao? Dĩ nhiên là xông lên quất tới bến rồi. – Hấn trợn mắt lên rồi bật cười nói.

- Ô kê con dê.

Tôi hét lên vui vẻ rồi rồ ga phóng thẳng, cứ thế hai đứa miệng ngoác ra cười như được mùa, sung sướng lao vào cái ổ voi to đùng như hai đứa rồ, cho đến khi:

- BÉP...

Một âm thanh thật thâm thuy vang lên.

Nụ cười trên mặt tôi và hấn cứng đờ, thân xác cùng chiếc xe đã đi qua ổ voi nhưng linh hồn thì ở lại sau tiếng *bép* đáng nguyên rủa kia.

- Thôi chết toi.

Tôi kêu thảm rồi vội vàng phanh kít xe lại mặt mày xanh mét quay xuống nhìn hấn, lập cập rên lên:

- Anh... anh Đông...

Mặt hấn cũng xanh chả kém gì tôi, lia mắt nhìn vào chỗ treo trứng ban nãy, hấn đồ dẫn nói:

- Chúng ta... vừa giết chết mười lăm con gà con rồi.

- ...

Một phút trầm mặc qua đi, hai đứa tôi vội vàng dựng xe xuống, đi đến ngòi xỏm ở bên đường, ngoác nhìn đồng trứng vỡ thành một đồng bèo nhèo vàng trắng lẫn lộn, rốt cục lòi ra được hai quả trứng còn nguyên vẹn. Tôi nhìn hấn, hấn nhìn tôi, mặt mày thảm nảo, thở dài thườn thượt.

- Giờ phải làm sao đây? – Tôi rầu rĩ hỏi.

- Haizz... còn làm sao được nữa, ra chợ mua mười lăm quả khác vậy.

- Nhớ bố phát hiện ra thì sao?

- Yên tâm đi, bố có phải dân nuôi gà như ông bác kia đâu mà biết.

Hấn bọc hai quả trứng lại, cất vào cốp xe rồi bật cười, xoa đầu tôi trấn an.

- Ồ ha, vậy đi, hi hi. – Tôi gật đầu như già rồi nhanh chóng trèo lên xe, lần này tôi không dám đòi lái nữa, hic.

Sau đó chúng tôi tiến hành theo kế hoạch, ra chợ mua mười lăm quả trứng thuận lợi trao tận tay cho bố tôi, thật may là ông chẳng nghi ngờ gì cả, thậm chí bữa tối còn tấm tắc khen trứng ngon, báo hại tôi và hấn phải bấm bụng nhịn cười đến mức nội thương.

...

Và tối hôm ấy, hấn trèo từ ban công sang nhà tôi, mang theo hai quả trứng luộc vẫn còn nóng hôi hổi. Chúng tôi ngồi ăn trứng luộc chấm muối ớt, uống coca cùng một lát chanh và xem phim kinh dị, tôi tựa đầu vào vai hấn, hít mùi hương quen thuộc từ hấn, tận hưởng khoảnh khắc yên bình rất đồi ngọt ngào này, miệng tự động nhoẻn lên, nở nụ cười vui vẻ.

Không biết bao nhiêu lâu sau, khi tôi vẫn đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc của riêng mình, hấn chợt chép miệng bình luận:

- Chẹp, người đóng vai ác quỷ trong phim này thất bại hoàn toàn rồi.

- Tại sao, em thấy kinh mà. – Tôi xoay đầu lại, tựa cằm vào vai hấn, tròn mắt hỏi.

Hắn khẽ cười, hôn nhẹ vào chóp mũi tôi rồi cất giọng trêu chọc:

- Đến một người nhát gan như em nhìn thấy còn cười hềnh hếch như bị hăm thì còn ai sợ nữa, chả thất bại thì sao?!
- Cái gì? Anh thích chết không? Anh mới đồ nhát gan ấy, đừng quên ai xem phim kinh dị xong không dám đi tè phải gọi em dẫn đi.

Tôi vùng người lên, day nghiêng nói, tiện thể véo vào eo hắn một cái thật mạnh rồi đập cho hắn mấy phát:

- Ái... đau, được rồi, được rồi... là anh nhát gan, được chưa?
- Hừ, cho chết!
- Nhưng mà vừa nãy em cười gì thế?
- Không biết.
- Nói đi...
- Không.

...

Lên thủ đô học đại học, ăn biết bao nhiêu món ngon, uống biết bao nhiêu thứ nước đất tiền. tôi vẫn mãi không quên được hương vị của quả trứng gà luộc nóng hổi cùng cốc cô ca phảng phất vị chanh thơm, có lẽ bởi nó mang hương vị của tình yêu của sự yên bình và hạnh phúc. Những năm tháng tuổi trẻ đẹp đẽ, có hắn bên cạnh, thật sự rất đổi tuyệt vời!

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 19

Trong khi cả bốn người nhà tôi đều đang rơi vào tình trạng chết lâm sàng thì hắn, kẻ tội đồ gây ra mọi chuyện lại thân nhiên dùng tay... lau miệng, uống một ngụm trà rồi chậm rãi phun ra một câu, trực tiếp đâm chết tươi anh Tùng:

- Thăng thần mà nói, kinh tởm hơn tao tưởng.

Quá... quá mặt dày, quá bỉ ổi, quá đáng khinh. Đó là tất cả những “mĩ từ” tôi có thể nghĩ ra và dành cho hắn. Chỉ khổ anh Tùng, sốc đến nổi mặt mũi trắng bệch, đưa tay lên run rẩy chỉ vào hắn, biểu cảm hết như đang đóng phim kiếm hiệp:

- Mày... mày...
- Mày không định thổ huyết đấy chứ, bình tĩnh nào, mày còn ba đứa em nheo nhóc và một con chó béo đấy, không nên kích động mà hại thân thể.

Hắn làm ra vẻ thân tình, còn mặt dày vỗ vỗ vào bả vai anh Tùng an ủi. Khỏi phải nói anh Tùng tức đến thế nào, nhảy bật lên như được gắn hoa tốc ở móng, túm chặt lấy cổ áo hắn, gầm lên:

- Tao sẽ giết mày, mày có biết mày vừa làm gì không hả?

Anh Tùng từ một thanh niên tri thức đạo mạo thoát cái biến thành con khủng long dữ tợn có khả năng phun ra lửa. Trời mùa hè nóng nực lại thêm cơn giận từ anh Tùng khiến không khí trong nhà trở lên bức bối, chỉ cần một ngòi châm nhỏ là trận chiến nảy lửa giữa hai người đàn ông sẽ bắt đầu.

Đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng thì một tiếng cười khê bất chợt vang lên. Hắn, cái tên biến thái đáng chết, lại dám bật cười ngay trước mũi anh Tùng.

- Mày cười cái gì, thằng bệnh này? – Anh Tùng sững sờ nhìn hắn rồi chột cau chặt mày, gằn giọng hỏi.
- Tại sao mày lại nổi giận? Vì nghĩ đó là nụ hôn đầu?
- Cái gì, tao...

- Thăng điên, tao chỉ chạm nhẹ vào khoe miệng mày thôi, khác gì má với trán, nếu mày tính đấy là một nụ hôn thì người cướp nụ hôn đầu của mày phải là Dương. - Hắn nói rồi đột nhiên cau mày, quay ra chỉ thẳng vào tôi, khuôn mặt ần chút tức giận.

- Cái... cái gì?

Tôi đang ngồi há mồm xem kịch hay thì vô duyên vô cớ bị kéo vào, giật mình đến độ đánh rơi quả nho trên tay.

Hắn đang nói cái quái gì vậy, chuyện này thì có liên quan gì đến tôi, tại sao lại lôi tôi vào, tôi gây thù chuốc oán gì với hắn mà cứ chuyện gì xấu xa hắn cũng đổ cho tôi vậy?

- Mà nói linh tinh gì thế? - Anh Tùng sững sốt quay ra nhìn tôi rồi cau mày bức bối hỏi hắn.

- Mà quên rồi hả, hồi xưa mà chẳng đem kẹo cốm ra dụ, bắt con bé hôn vào má còn gì? - Hắn bức tức nói, gạt tay anh Tùng ra khỏi cổ áo mình rồi lăm bắm để thêm - Mà rõ ràng kẹo cốm ấy là của tao...

Hắn vừa dứt lại, tôi có cảm giác như một đàn quạ đen đang bay qua đầu mình, kêu quang quác, quang quác. Tôi có nên khâm phục hắn vì khả năng thù dai nhớ lâu không nhỉ? Cái chuyện con nít con nôi từ đời thừa nhà nào rồi còn đem ra nói, lại còn so sánh khắp khiêng nửa chữ. Một tên biến thái như hắn sao có thể so với một thiên thần dễ thương như tôi được? Tôi tức tối nghĩ thầm định đứng dậy vặc lại hắn thì anh Tùng đã thay tôi lên tiếng:

- So sánh kiểu gì thế, Dương nó là em tao. Bây giờ mà thử bị một thằng con trai chạm mồm vào xem, sẽ hiểu cảm giác của tao ngay, hừ.

Nghe anh Tùng nói, hắn hơi rùng mình, trên mặt xuất hiện ba chữ “kinh khủng khiếp”. lát sau, hắn gãi gãi cằm, lên tiếng phân bua:

- Ày, thì xin lỗi... cũng không phải tao muốn thế, có lí do cả.

- Lí do gì, mà phang ra ngay cho tao.

- À, thực ra... trên mạng có bài báo viết lúc một môi có thể hôn người khác để tiếp thêm sinh khí, dạo này ôn thi mệt quá nên tao làm thử, thế thôi. - Hắn sờ sờ mũi, thần nhiên đáp, khuôn mặt thành thật đến mức tôi suýt tin bài báo kia là có thật.

- Từ bao giờ mà lại tin vào mấy cái thông tin nhảm nhí trên mạng vậy? - Anh Tùng ngờ vực hỏi.

- Chịu thôi, một em hotgirl gửi cho tao xem, không tin không được. - Hắn nhún vai, nhàn nhạt nói rồi đứng dậy đi ra ngoài. Đến cửa, hắn chợt dừng bước, không quay đầu lại, chỉ nói băng quơ:

- Nói chung là chẳng có gì đâu, đừng suy nghĩ linh tinh... - Rồi bước thẳng ra ngoài, cả người chìm trong bóng tối.

Hắn đi rồi, không gian trong phòng trở lên yên ắng lạ thường. lát sau, anh Tùng mới lảo đảo đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh, miệng còn lăm bắm:

- Khốn thật, tởm quá đi mất...

Tôi ngồi ở ghế, chỉ biết lau nước mắt, nước mũi nhìn theo bóng anh Tùng. Khổ thân anh ấy, bị tên biến thái như hắn hôn, cảm thấy kinh khủng là phải rồi. Nhưng khoan... hôm trước tôi cũng bị hắn hôn mà, sao tôi lại không cảm thấy kinh khủng?!

Trong lúc tôi còn đang mải kinh ngạc với suy nghĩ của mình thì ở bên cạnh, nhỏ Hân chợt bật khóc thút thút, giật mình, tôi vội quay ra hỏi nó:

- Mà làm sao thế? Sao lại khóc?

- Tại sao?

- Tại sao cái gì?

- Tại sao không hôn em chứ, em cũng có thể tiếp sinh khí mà, oa...

Nói rồi nó xụ mặt, ầm ứ chạy lên phòng, tôi nhìn theo mà chỉ biết lắc đầu, cái nhà này bị hắn làm cho loạn hết rồi.

Phòng khách đông vui bây giờ chỉ còn lại tôi, nhóc Khôi và đĩa nho đen ngon lành trên bàn. Nhìn khuôn mặt phẫn nộ cứ ngo ngoe ngắc ngắc vì chẳng hiểu gì cả của Khôi, tôi khẽ lắc đầu, bóc vỏ rồi nuốt nho vào miệng nó:

- Ngoan, ăn đi, giờ đĩa nho này là của hai chị em mình.

- Chị Dương, tại sao anh Đông lại “mỉ” anh Tùng - Thăng Khôi vừa nhai nhóp nhép vừa giương đôi mắt to tròn lên hỏi tôi.

- À, tại vì anh Đông bị “biến thái”. - Tôi nhón một quả nho, bỏ vào miệng, rất có “trách nhiệm” nói cho nó biết sự thật.

- Biến thái là gì ạ?

- Là... ừm... là bị bệnh. - Tôi gãi gãi đầu, ấp úng giải thích.

- Bệnh? Nhưng bệnh gì vậy? - Nó lại tiếp tục giương mắt nai lên nhìn tôi. Thằng này, học ở đâu cái kiểu hỏi dồn thế nhỉ? Tôi cau có nghĩ thầm nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời:

- Bệnh ở đâu. Bệnh nặng lắm rồi, Khôi nhớ là không được hành động “biến thái” như anh Đông nhé!

- Vâng, em biết rồi. Thế anh Tùng có bị biến thái như anh Đông không chị?

Nghe nó hỏi, tôi hoảng hồn vội xoa xoa tay, phân bua giúp anh Tùng:

- Không, tuyệt đối không, anh Tùng nhà mình vẫn bình thường, chỉ có anh Đông bị biến thái thôi, Khôi biết chưa?

- Vâng, thế...

- Thôi, stop! Ăn nhó đi còn đánh răng đi ngủ, không hỏi lăng nhăng nữa.

Tôi kêu lên rồi cầm lấy quả nhỏ đút vào miệng nó, thật không hiểu bọn trẻ con lấy đâu ra lắm câu hỏi thế, đau hết cả đầu. Tôi nhìn khuôn mặt phụng phịu của thằng Khôi, chỉ biết thở dài, buổi tối thứ bảy tươi đẹp là thế đã bị hấn phá nát hoàn toàn.

...

Sáng chủ nhật đẹp trời, tôi ở nhà nằm tắm nắng, đọc sách Văn cùng nhóc Khôi. Anh Tùng phải ra trường họp Đoàn, nhỏ Hân đến nhà bạn học nhóm sau khi thất bại trong việc rủ tên Thành Đông ra nhà sách, vì thế trong nhà giờ chỉ còn tôi, Khôi và Rô.

Đang ngồi lẩm nhẩm bài thơ thì thằng Khôi chọt nhoài người ra, kéo áo tôi phụng phịu nói:

- Chị Dương, chán quá...

- Sao chán? – Tôi vẫn không rời mắt khỏi quyển sách, hỏi lấy lệ.

- Em muốn đi xem khi. – Nó nũng nịu.

- Sao lại đi xem khi? Nhà mình làm gì có khi, chỉ có chó thôi, xem chó cũng được mà. Đi thẳng rẽ phải có cái chuồng chó, con Rô đang nằm trong đấy.

Tôi xoa đầu nó, cười cợt nói. Cái thằng nhóc này, có nó thì vui nhưng cũng phiền thật.

- Em không thích, em muốn xem khi và voi cơ, chị đưa em đi vườn bách thú đi. – Nó nhằng nhằng kéo áo tôi, mắt thì mờ to ra lại còn long lanh nước nữa chứ.

- Nhưng chị còn phải học. – Tôi nói rồi giở quyển sách lên lác lác trước mặt nó. Cả tuần mới gặp, cũng muốn đưa nó đi chơi lắm nhưng sắp thi rồi mà bài vở thì còn nhiều, mấy hôm nay tôi có học hành được gì đâu.

- Ừ... em muốn đi xem khi cơ... - Nó vẫn không chịu từ bỏ, mặt xịu xuống, phụng phịu nói.

Trong lúc tôi còn đang không biết phải làm gì thì tên Thành Đông từ cổng đi vào, thấy một lớn một bé đang co kéo nhau, hấn ngạc nhiên kêu lên:

- Có chuyện gì thế?

Vừa thấy hấn, thằng Khôi đã nhả tay tôi ra, chạy vù đến chỗ hấn làm nũng:

- Em muốn đi xem khi nhưng chị Dương không cho.

Cái thằng này, vừa mới hôm qua dận xong thế mà hôm nay vẫn bám lấy hấn, không chóng thì chày cũng bị lây cái bệnh biến thái cho xem.

- Sao anh lại sang đây? – Tôi cau mày lườm thằng Khôi một cái rồi quay ra hỏi hấn.

- Rảnh sang chơi với Khôi. – Hấn thần nhiên đáp.

- Ừa, nhưng sao cái Hân bảo anh sang nhà bạn có việc mà.

Tôi nhíu mày hỏi, chọt nhớ đến khuôn mặt buồn bã của nhỏ Hân ban nãy. Hấn có chút giật mình, ngẩn người ra một lúc rồi mới khẽ ho nhẹ, nói lấp lửng:

- Khụ... à, nó bị đậu mùa nên anh về...

- Ồ, đậu mùa thì phải về thôi, nhớ lấy thi chết. – Tôi gật gù nói, từ sau vụ hôm qua, tôi cũng chẳng còn lí do gì để tránh mặt hấn nữa, mọi thứ lại trở về bình thường.

Trong lúc tôi còn đang mải suy nghĩ miên man thì hấn đã đi đến chỗ tôi, ngồi xuống ghế của thằng Khôi, mỉm cười trêu chọc:

- Da đã đen còn bày đặt tắm nắng, chẳng lẽ em định hát bài “*em có một ước mơ, em có một khát khao, da em đen, da em đen như da con trâu*” hay sao?

- Kệ em, còn hơn cái đồ trắng như bột nhào. – Tôi bật người ngồi thẳng dậy, tức tối vặc lại.
- Tắm thế đủ rồi, đi thôi. – Hấn bật cười rồi chột đứng dậy, kéo lấy cánh tay tôi.
- Đi đâu? – Tôi ngơ ngác.
- Đi vườn bách thú, làm chi thì phải thương em chứ. – Hấn nói rồi quay ra nháy mắt với thằng Khôi.

Khôi phải nói thẳng nhóc sướng đến thế nào, nó phi đến bên cạnh hấn, nhìn tôi bằng đôi mắt cún con long lanh.

- Chị Dương, đi đi mà...
- Nhưng em còn phải học.

Tôi giờ quyền sách lên, cố gắng bám trụ ở cái ghế dựa, đùa à, nắng nôi thế này còn phải lóc cóc đạp xe ra sở thú để ngắm mấy con khi con voi, đã thế lại còn đi cùng hấn nữa chứ, cho xin, tôi chưa muốn bị tức chết.

- Thì cứ mang sách theo, vừa học vừa chơi nó mới vào, mà anh tưởng em thích xem khi?
- Anh coi em là thằng Khôi à, mấy cái thứ trẻ con ấy em thèm vào.
- Ủa, vậy em không tò mò đồng loại của mình sống thế nào à?
- Anh... đồ bệnh hoạn, đồ thần kinh, anh nói ai là khi hả? Không đi, muốn thì anh tự đi mà xem – Tôi gào lên tức tối.
- Ha ha...

...

Cuối cùng dưới sức ép của thằng Khôi, tôi đành phải vác cái thân xác tàn tạ của mình đi theo hấn, mặt ỉu xiu như bánh đa nhúng nước.

Sở thú cách nhà tôi không xa lắm, chỉ cần đạp xe tầm 15, 20 phút là đến. Tôi tự đi xe của mình, còn hấn thì lai thằng Khôi, cùng chạy song song trên đường.

Sở thú không lớn nhưng rất sạch và đẹp nên nó trở thành một địa điểm vui chơi, hẹn hò khá lí tưởng, người người đi ra đi vào rất nhộn nhịp.

Theo yêu cầu của thằng Khôi, chúng tôi đi xem khi trước. Đến đây vốn là để cho nó chơi nhưng bây giờ tôi còn chơi vui hơn nó. Mấy con khi dễ thương kinh khủng, lại còn biết chào, biết cúi đầu làm duyên nữa chứ, tôi cười khanh khách suốt buổi, chẳng mấy chốc đã cho đi cả nửa gói bim bim.

- Này, này, anh có thấy nó nhai không? Rau rầu, rau rầu kia, buồn cười chết mất thôi.

Tôi cầm gói bim bim, phấn khích quay lại, túm lấy cánh tay hấn lay lay, chột giật mình khi bắt gặp ánh mắt hấn đang nhìn tôi chăm chú, nụ cười trên môi có chút dịu dàng.

Tôi ngẩn người, mặt đỏ bừng lên, ấp úng hỏi:

- Anh... nhìn em làm gì? Em biết em đẹp rồi, hừ.
- Ừm, công nhận... càng nhìn càng thấy giống khi. - Hấn mỉm cười, chậm rãi phun ra một câu khiến tôi bị đả kích nặng nề.
- Chết tiệt, anh là cái đồ mặt như gấu chó, thân như voi, ăn như hổ báo, đầu óc như bò tót... anh không thể để em yên một ngày à?

Tôi gào lên tức tối rồi lôi thằng Khôi bỏ đi, để lại hấn đứng ôm bụng cười như điên ở chuồng khi.

Sau đó chúng tôi đi thăm hết các con vật trong sở thú: voi, hổ, sư tử rồi chim chóc... cho đến khi cả ba đứa đã mệt nhoài mới thôi. Bây giờ thì tôi và Khôi đang ngồi ở ghế đá nhắm nháp nốt chỗ bim bim trong lúc chờ hấn đi mua nước.

Đang nhai bim bim rau rầu thằng Khôi chột quay sang kéo áo tôi, phụng phịu nói:

- Chị Dương, anh Đông ngoại tình.
- Cái gì mà ngoại tình? – Tôi giật mình, kinh ngạc nhìn nó hỏi.
- Anh ấy đứng với hai chị khác kia, bà bảo thế là ngoại tình. – Vừa nói nó vừa chỉ tay về một hướng, thấy vậy tôi vội nhìn theo hướng nó chỉ.

Cách đó không xa, Thành Đông đang đứng chụp hình cho hai cô gái khá xinh xắn, trên trán hấn lấm lấm mồ hôi, lưng áo cũng ướt đẫm nhưng khuôn mặt thì ánh lên niềm vui. Hai cô gái tạo đủ kiểu dáng dễ thương, mặt ửng hồng, mắt lấp lánh nhìn hấn không rời.

Đúng là tên hám gái, đi đến đâu là gieo rắc phong tình đến đấy, không biết đã có bao nhiêu cô gái bị vờ ngoài cửa hấn lừa rồi. Lần này tôi phải ra tay cứu rồi hai cô gái kia mới được.

Tôi nghĩ rồi khẽ nheo mắt, nhếch môi cười gian xảo, quay ra thì thào vào tai nhóc Khôi:

- Khôi, chị bảo này...

- Gì cơ? Nhưng tại sao em phải làm vậy?

- Thì chị nhờ mà, em phải nghe lời chị chứ. – Tôi cau mày, bực bội nói. Quái lạ, người ta bảo càng học càng ngoan sao thằng nhóc này càng học càng hư nhỉ, không thèm nghe lời người lớn gì cả.

- Em muốn ăn kem – Nó quay mặt sang một bên, vừa nói vừa đá đá chiếc lá dưới chân.

- Cái gì, em đang ra điều kiện với chị sao?

- Kem Merino socola ấy.

- Nhưng chị hết tiền rồi. – Tôi xì mặt nói.

- Thế thì em không làm đâu.

- Em... thôi được rồi, về nhà chị sẽ mua cho, đồ mà lạnh, hừ.

Tôi tức giận lườm khuôn mặt đắc ý của thằng Khôi rồi nhanh chân dắt nó đến chỗ hấn, chuẩn bị thực hiện theo kế hoạch.

Vì có kem ngon tiếp sức nên thằng Khôi trở nên hăng hái lạ thường, không kịp nhận tín hiệu từ tôi nó đã vẫy mạnh tay, gào toáng lên với hấn:

- Bỏ ơi!

Nghe tiếng gào to khủng khiếp của nó, Thành Đông cùng hai cô gái kia đồng loạt quay ra, cực kì sững sốt khi nhìn thấy tôi, đang cười tươi như hoa dắt tay thằng Khôi.

Tôi bên ngoài vờ tỏ ra dịu dàng nhưng trong bụng thì đang ngoác miệng ra cười như điên, không ngừng liên tưởng đến cảnh hấn bị thằng Khôi làm cho bẽ mặt, xấu hổ lấp bắp không nên lời.

Trong lúc tôi còn đang đắm mình trong viễn cảnh tươi đẹp của mình thì hấn đã bước đến cạnh tôi tự lúc nào, cười như gió xuân ấm áp, chậm rãi phun ra một câu, đem tôi đập bay xuống địa ngục:

- Bà xã, chờ anh lâu quá à?

Bà... bà... bà xã?!

Hấn, thế mà lại gọi tôi bằng cái từ đáng buồn nôn ấy! Vì quá sốc, tôi cứ đứng ngây người ở đó, chẳng nói năng được gì, để mặc cho hấn tự tung tự tác diễn nốt vở kịch:

- Ngại quá, bà xã và con trai anh chắc chờ lâu lắm rồi, mấy ảnh của hai em đây.

Hấn mỉm cười nhẹ nhàng rồi đưa mấy ảnh ra, hai cô gái thần thờ nhận lấy rồi nhanh chóng kéo nhau bỏ đi, về mặt vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

- Thế nào, đùa vui không? - Hấn khẽ nhếch môi, quay sang tôi hỏi.

- Anh... anh sao có thể... - Tôi mấp máy môi, vẫn còn chưa hoàn hồn.

- Sao lại không thể? Em bắt đầu trước mà. - Hấn thờ ơ nói rồi lấy hai chai nước để ở gốc cây đưa cho tôi và Khôi.

- Anh...

- Gần đây có một quán kém khá ngon... - Hấn dứt tay vào túi quần, nhìn tôi băng quơ nói.

- Ăn, ăn, ăn, lúc nào cũng lời ăn ra dụ, anh nghĩ em tham ăn lắm hả? – Tôi tức tối vặc lại hấn.

- Ủ, không phải thế à?

- Anh...

- Thế giờ có đi không hay là về? – Hấn cau mày, về mặt có chút mất kiên nhẫn, cầm lấy chai nước uống một ngụm.

- Dĩ nhiên là không... - Tôi mạnh miệng rồi lí nhí nói thêm - ...thể từ chối được rồi.

Nghe tôi trả lời, hấn phun luôn ngụm nước vừa uống ra khỏi mồm, bật ho khù khụ rồi cố nhịn cười bước lên trước, khàn giọng nói:

- Đi thôi.

Tôi khề bừa nhệ môi rồi dắt tay thẳng Khôi lon ton chạy theo hấn, lại được ăn chùa, đồng ý luôn cần gì phải bàn.

...

Quán kem ở bên trong sở thú, không gian khá đẹp và rộng rãi. Đi chơi cả buổi, tôi nhớ ra mình cần phải học nên lôi sách Văn ra vừa ăn kem vừa tụng, thỉnh thoảng có chỗ mắc thì nhờ hấn. Do hơi mệt lại thêm tác động của bài “chính phụ ngâm khúc” nên mới học được một tí tôi đã lăn ra ngủ thẳng cẳng, phải đến khi hấn dùng sách vỗ bốp vào đầu một cái thì tôi mới mơ màng thức dậy.

- Ách, đồ thô lỗ... - Tôi mở choàng mắt vừa xoa đầu vừa lau bàu mắng hấn. - Em ngủ lâu chưa?

- Được gần tiếng rồi. - Hấn khề lắc đầu, chán nản nói.

- Ặc, thế giờ về luôn hả? - Tôi mơ màng dụi mắt hỏi, sách vở trên bàn đã được thu vào balô tự lúc nào.

- Làm gì có chuyện dễ dàng thế? - Hấn cong môi, giọng nói có chút giễu cợt.

- Là... là sao?

- Em ngủ gật, nước dãi chảy lênh láng mặt bàn, người ta bắt ở lại rửa chén thuê để trả nợ đấy. - Hấn nghiêm mặt nói rồi chột phi cười khi nhìn khuôn mặt thộn ra của tôi. Ở bên cạnh, thằng Khôi cũng bật cười khanh khách.

- A... đồ đáng ghét, đã nói anh không thể để yên cho em một ngày được hả?

Tôi đập bàn tức tối hét lên rồi xách balô đi thẳng ra ngoài, để mặc cho một lớn một bé đang gập người cười chế nhạo mình.

Ra khỏi quán kem, chúng tôi đi lấy xe để về nhà. Đột nhiên, thằng Khôi chạy lên níu lấy vạt áo tôi, phụng phịu nói:

- Chị Dương ơi chị Dương, vừa nãy lúc chị ngủ... anh Đông lại hành động “biến thái”.

- Biến thái? Là sao? - Tôi nhàu mày, ngạc nhiên nhìn nó hỏi.

- Anh ấy...

Thằng Khôi vừa chồm nói thì đã bị hấn tóm lấy, bịt miệng nó lại rồi chạy vọt lên trước, để lại một câu:

- Không có gì đâu, đi nhanh lên không trưa rồi.

Tôi sờ sờ cái mũi, khó hiểu nhìn hai người họ rồi cũng rào bước nhanh hơn.

...

Chúng tôi về đến nhà thì cũng đã gần trưa, thấy hấn dắt xe theo tôi vào cổng, tôi khề nhàu mày quay lại hỏi:

- Anh không về à?

- Không, phải ăn trưa chứ. - Hấn híp mắt, cười cười.

Đồ mặt dày, tôi thăm mắng một câu rồi không thềm nói gì cả, dắt xe đi vào trong. Chưa kịp dựng xe xuống sân, một giọng nói cao vút chột vang lên khiến tôi giật mình, suýt đánh rơi con chiến mã:

- Tại sao hai anh chị lại đi chung với nhau?

...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 20

Hân đứng trước hiên nhà, môi khẽ mím lại, đôi mắt nó nhìn tôi đắm đắm, ánh nhìn khiến tôi có cảm giác như mình vừa mắc lỗi. Tôi chờ người ra mắt ba giây, lúng túng gãi đầu. Trong lúc tôi còn đang phân vân không biết nên giải thích thế nào cho phải thì thằng Khôi đã hớn hờ chạy đến, vui vẻ bỏ bỏ cái mồm:

- Chị Hân, chị Hân, hôm nay em được đi vườn bách thú nhé!

- Vườn bách thú?... Cà ba sao? – Hân khẽ nhủ mảy, ngập ngừng hỏi, môi mím chặt hơn, dù nó đã cố gắng không thể hiện ra nhưng tôi vẫn thấy được vẻ khó chịu hiện hữu trên khuôn mặt nó.

Mắt thấy thằng Khôi chuẩn bị gật đầu thừa nhận, tôi bèn vội vàng kéo nó lại, cười cười nói chen vào:

- Làm gì có, chỉ chị với nhóc Khôi thôi. – Rồi hất mặt về phía hân, tôi nói dối không biết ngượng mồm. - Còn anh ấy thì vừa mới gặp ở ngoài cổng.

- Thật à? – Hân khẽ chớp mắt, bán tín bán nghi nhìn tôi hỏi.

- Thật, phét mảy làm gì. – Tôi vội nói rồi quay sang hân hỏi, kèm theo một cái nháy mắt, thầm mong là hân không độc ác đến mức vạch trần tôi ngay trước mặt nhỏ Hân. – Phải không? Mà anh vừa đi đâu về thế?

Đáp lại câu hỏi của tôi, hân chỉ khẽ nhếch môi cười lạnh, hừ nhạt một tiếng rồi đi thẳng vào nhà, cái bản mặt y như âm tào địa phủ hiển linh.

- O, anh Đông, anh Đông... - Hân gọi với theo, đầu đầu nhìn theo bóng hân. Lát sau, nó quay lại hỏi tôi. - Anh ấy sao thế nhỉ?

- Hừm, ai biết. Chắc... đi đường đâm phải phân chó. - Tôi làm ra vẻ cực kì nghiêm túc, gật gù nói.

- Chị Dương, thô bỉ quá đấy. – Nhỏ Hân khẽ nhăn mặt, nhỏ giọng trách móc.

- Chắc, giả thuyết thôi mà.

Tôi nhún vai, thần nhiên đáp, mắt chợt xẹt qua khuôn mặt ỉu xiu vì bị bỏ rơi này giờ của thằng Khôi. Khẽ phì cười, tôi kéo tay nó, vui vẻ nói với nhỏ Hân:

- Mày nấu cơm nhé, chị đưa nó đi mua kem.

Nói rồi không để Hân kịp có phản ứng, tôi đã kéo thằng Khôi chạy vù ra cổng. Suýt nữa thì quên mất thằng nhóc này, phải mau chóng bịt cái miệng bỏ bỏ của nó lại trước khi nó kịp phát giác việc tôi nói dối với Hân.

Trong lúc tôi còn đang mãi suy nghĩ, không biết nên nói với thằng Khôi thế nào, thì nó đã giật giạt tay áo tôi, “thỏ thẻ” lên tiếng:

- Vừa nãy... chị Dương nói dối nhé! Cô giáo Khôi bảo nói dối là hư...

Nghe nó nói, tôi hơi ngó người ra một lúc, áp ứng gãi gãi đầu phân bua:

- Không phải đâu, vừa nãy... chị nói dối là do bất đắc dĩ thôi. Nếu không làm vậy thì chị Hân sẽ buồn lắm.

- Tại sao chị Hân lại buồn? – Thằng Khôi khẽ nghiêng đầu, ngược mắt lên hỏi tôi.

- À thì... tại vì ba chúng ta đi chơi mà không rủ chị ấy. Chị ấy cô đơn nên buồn.

Tôi làm ra vẻ nghiêm túc, nói với nó, dĩ nhiên... lại là nói dối. Hân đủ lớn để không cảm thấy cô đơn, nó chỉ buồn vì người đi chơi với chúng tôi là hân. Tôi không biết tại sao ban nãy mình phải vội vàng nói dối. Là do tôi sợ Hân nghĩ lung tung rồi lại phiền lòng hay vì... sâu trong thâm tâm tôi, không dám khẳng định: giữa tôi và hân chẳng hề có gì.

- Cô đơn á?

Giọng nói non nớt của thằng Khôi chợt vang lên, kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ mông lung. Nó đưa tay lên gãi đầu sốt sột, nhăn mảy suy nghĩ. Nhìn khuôn mặt đăm chiêu của nó, tôi khẽ bật cười, nghiêm mặt nói thêm:

- Chuyện hôm nay ba chúng ta đi chơi là bí mật, Khôi không được nói cho ai biết nhé, vì người đó sẽ buồn.

- Bà cũng không được ả?

- Ừm không được, bà sẽ khóc vì cô đơn đấy. – Tôi lắc đầu lia lịa, thần nhiên nói dối tiếp.

- Thế còn cái Tũn? – Thằng Khôi chọc hai ngón tay trỏ vào nhau, áp ứng hỏi thêm, hai má nó hồng lên trông thật dễ thương.

- Tũn là đứa nào?... Mà mặc kệ nó là đứa nào, đều không được. – Tôi nhăn mảy, đưa ra kết luận.

- Vậy thằng Bin, thằng Bảo, thằng...

- Đã nói không được mà.

- Thế con Mực và con Meo ở nhà bà nội có được không? À cả con gà...

- KHÔNG ĐƯỢC, tất cả đều không được. – Tôi tức nước vỡ bờ, không nhịn được rống lên với nó. Thằng nhóc ngo ngác mắt ba giây rồi lăn đùng ra khóc:

- Oá... hu hu hu...

Thế đấy, kết quả để đỡ nín nó tôi phải bỏ tiền ra mua hai cái kem Merino và một túi bắp rang bơ to đùng. Run rẩy móc túi đưa tiền cho bà bán hàng, tôi đau đớn rút ra được một kinh nghiệm to lớn “nói dối không dễ, đặc biệt là nói dối bọn trẻ con”.

Sáng thứ hai đầu tuần, như thường lệ là tiết chào cờ dài lê thê và vô cùng nhàm chán, đặc biệt là dưới sự dẫn dắt của thầy hiệu trưởng. Da diết, dạt dào nhưng đông dài và nhàm chán là tất cả những gì mà học sinh trong trường nhận xét về những bài diễn văn đầu tuần của thầy.

Với một năm kinh nghiệm được đúc kết qua những lần ngồi há mồm nghe thầy hiệu trưởng đọc diễn văn, tôi quyết định ngồi ôm cái eo bánh mì của nhỏ Phuong, ngủ.

Bên dưới tôi là thằng Cuong cúi, từ đầu giờ đến giờ, nó chỉ lặp đi lặp lại duy nhất một câu, và thường là tuần nào cũng thế:

- Em có một ước ao, em có một khát khao, trời mưa to, trời mưa to thật to.

Mặc dù tôi cũng có một ước ao và một khát khao cháy bỏng giống như nó nhưng tôi lại chẳng thích nghe cái giọng rên rỉ của nó tí nào, vì thế tôi đành phải bỏ dở giấc ngủ ngon lành của mình, quay xuống trừng mắt đe dọa:

- Còn tao thì chỉ có một ước ao là được đập cho mày một phát bấn ra ngoài, làm ơn lặng im cho tao ngủ, rên rỉ hoài.

- Ư hử, người ta hát hay thế còn gì.

Thằng Cuong xụ mặt, đáp lại bằng cái giọng hờn dỗi nhưng sau đó nó cũng im lặng không hát tiếp nữa. Tôi gật gù, khẽ mỉm cười hài lòng với nó rồi lại quay lên rúc đầu vào vào tấm lưng vừa rộng vừa ấm của cái Phuong, nghe nó nhỏ giọng lâu bầu vì bị nhột. Giọng nói “dạt dạt và da diết” của thầy hiệu trưởng nhanh chóng đưa tôi chìm vào ngủ.

Trong giấc ngủ chập chồn, tôi mơ thấy mình đang ngồi trong một cửa hàng sang trọng, trước mặt là một bàn thức ăn ngon lành. Tôi nuốt nước miếng ừng ực, chuẩn bị vô lấy miếng đùi gà quay giòn giòn trước mặt thì Phịch một cái, cảm giác đau tê tái ở mông kéo tôi ra khỏi giấc mộng đẹp, trở về với hiện thực tàn khốc.

Vội vàng mở choàng mắt, khuôn mặt phóng đại của cái Phuong đập thẳng vào mắt tôi, nó nghiêng răng nghiêng lợi gào toáng lên:

- Dương, tao GIẾT mày, sao mày dám chảy nước miếng vào áo tao hả?

Sẽ chẳng làm sao nếu như giọng nói “nhẹ nhàng và truyền cảm” của nó... không át cả tiếng thầy hiệu trưởng.

Không gian xung quanh bỗng chốc trở nên im ắng, thậm chí tôi còn nghe được tiếng gió thổi và tiếng lá rơi xào xạc, những âm thanh đưa tôi về với... địa ngục.

Chưa đầy một phút sau sự cố, khi tôi và cái Phuong còn đang trợn trắng mắt nhìn nhau, mặt xanh như tàu lá chuối thì thầy giám thị đã phăng phăng lao xuống, xách tai tôi và nó đứng dậy, bộ dạng khủng bố hết như quỷ Satan hiện hình.

- Hai trò giỏi thật, dám làm loạn lễ chào cờ, đi theo tôi. – Thầy giám thị nheo mắt nhìn chúng tôi, giọng nói rít qua kẽ răng.

Lóc cóc bám theo thầy giám thị, tôi và nhỏ Phuong mặt mày thảm nảo, chảy dài như quả bí đao. Hai đứa bị lôi lên đứng trước cờ trong ánh mắt tiển biệt đầy thương cảm của lũ bạn trong lớp cùng hàng nghìn con mắt soi mói và cười cợt của đám người xung quanh. Ngần ấy năm mài mòn trên ghế nhà trường, đây là lần đầu tiên tôi bị lôi lên đứng trước cờ và bêu trước toàn trường như vậy. Nhìn khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo, đã sẫm đen kịt lại như đất nòi của anh Tùng ở dưới hàng ghế lớp 11 Toán mà tôi không khỏi khóc rống, đầu tuần đẹp đẻ của tôi, số phận tốt lành của tôi, tạm biệt chúng mày!

Trải qua đầu tuần với cái dớp đen đui chưa từng có, tôi bước vào những buổi học cuối cùng trước khi thi học kì trong tâm trạng bối rối và đầy mâu thuẫn. Một mặt tôi chỉ mong thời gian trôi qua thật nhanh để đến cuối tuần, mặt khác tôi lại muốn cho thời gian ngừng lại mãi mãi. Lí do của sự mâu thuẫn này là vì ngày sinh nhật của tôi sắp đến rồi mà khéo làm sao, sau sinh nhật cũng là lúc kì thi cuối kì chính thức bắt đầu.

Vì chuyện làm náo loạn lễ chào cờ đầu tuần nên anh Tùng rất giận tôi, thậm chí anh ấy còn quyết định không tổ chức sinh nhật cho tôi và Hân nữa mà chỉ

tặng quà cho Hân thôi, dĩ nhiên kẻ tội đồ là tôi, đừng mơ mà có quà.

Cũng may dù bị gia đình ruồng rẫy nhưng tôi vẫn còn một đám bạn trời đánh thánh vật. Thương tiếc cho phận hẩm hiu của tôi, chúng nó quyết định tổ chức sinh nhật cho tôi ở nhà Phong.

- Khổ thân mày, ngày sinh còn bị ghê lạnh, thôi thì chúng tao đành phải cuu mạng mày vậy. *Tặc tặc* Dương ngoan, lại đây bổ thương.

Đây là cách nói của thằng Hiệp hấp, dĩ nhiên là ngay sau đó nó đã bị tôi lên gối, đập xuống sàn, chà đi chà lại như giẻ lau nhà.

Chớp mắt đã đến ngày sinh nhật của tôi, anh Tùng và nhỏ Hân đều đã đi từ sáng sớm, trong nhà chỉ còn một mình tôi cùng con Rô béo suốt ngày chỉ biết ăn, ngủ và sửa soạn. Sau bữa cơm trưa nhạt nhẽo, tôi chán nản leo lên giường, làm một giấc đến tận chiều tối, cho đến khi Phong gọi điện mới mơ màng tỉnh giấc:

- Đang làm gì vậy? – Giọng nói lạnh lùng của Phong vang lên ngay khi tôi vừa áp máy vào tai. Thật là, đến chết cậu ta cũng không thể chữa được cái kiểu nói chuyện như thế. Tôi khẽ nhú mày, đáp gọn lỏn:

- Ngủ.

- Đến tận giờ? – Phong hỏi, không cần nhìn tôi cũng biết là cậu ta đang nhú mày, Phong luôn không hài lòng với thói ngủ vô tội vạ của tôi.

- Ừm – Tôi nhỏ giọng thừa nhận rồi vội vàng nói thêm vì sợ bị mắng. – Vì tối nay đi chơi nên hôm qua tôi phải cày đêm mà, sáng lại dậy sớm.

- Hừm, lần sau đừng thức khuya nữa, cậu muốn tương lai trở thành “tiểu thư mặt rỗ” hả?

- Ặc, biết rồi, biết rồi, cậu đừng hù dọa tôi thế chứ. – Tôi cau có nói, rùng mình khi nghĩ đến cảnh mặt mình mọc đầy mụn và rỗ như cái rỗ do thức khuya nhiều.

- Dậy đi, lát tôi qua đón cậu, mọi người cũng sắp đến rồi. – Phong khẽ cười nhẹ, nói.

- Oke, dậy đây.

...

Nói chuyện với Phong xong, tôi bò dậy khỏi giường, nhanh chóng sửa soạn. Phong thường rất đúng giờ và không thích chờ đợi vì vậy tôi không dám chậm trễ một giây nào cả, chỉ cần nghĩ đến cái bàn mặt lạnh như tù đả của cậu ta là tôi đã ớn rồi.

Anh Tùng và nhỏ Hân vẫn chưa về, tôi khoá cửa nhà rồi ra sân chơi với con Rô trong lúc chờ Phong đến. Nhắn cho anh Tùng một tin để báo về việc tôi không ăn cơm tối, chờ một lúc lâu cũng chẳng thấy nhắn lại, tôi chán nản thở dài đánh thụt.

- Rô đàn ơi Rô đàn, ngay cả mày cũng không tặng quà sinh nhật cho tao hở?

Tôi ôm con Rô vào lòng, vừa cố gắng đẩy cái mồm ướt át của nó tránh xa mặt mình vừa nói bằng giọng hờn dỗi.

- Ư ừ...

Sau khi thất bại trong việc cố gắng liếm mặt tôi, con Rô đành ngoan ngoãn nằm im, nhắm mắt hưởng thụ cái vuốt ve từ tôi, khẽ rên lên nhe nhè.

- Anh Tùng thật đáng ghét, một tin nhắn chúc mừng cũng chẳng có. Nhỏ Hân nữa, bỏ tao đi chơi mất tiêu rồi, còn cả...

Tôi chợt thần người ra, có chút giật mình, lời vừa định nói vội nuốt vào trong, khẽ cắn môi vùi mặt vào đám lông mềm mượt và thơm mùi lifebuoy của con Rô, một cảm giác tui thân chợt dâng lên trong lòng khiến tôi cay mắt.

Thật ra, cảm giác tui thân này là do đâu? Anh Tùng, nhỏ Hân hay bố mẹ? Chắc không phải. Tôi biết rõ sự tui thân này, là vì người nào mà có. Rõ đến mức, tôi cảm thấy ngỡ ngàng...

Rất nhiều năm rồi, sinh nhật nào của tôi và Hân cũng có sự xuất hiện của hân. Dù chẳng năm nào hân tặng cho tôi một món quà tử tế, thường chọc ngoáy khiến tôi tức điên lên và lần nào cũng khiến bữa tiệc sinh nhật kết thúc bằng trận chiến bánh kem siêu kinh điển. Nhưng tôi đã quen với việc hân xuất hiện từ sáng sớm, quen với việc hân lượn lờ xung quanh tôi và khiến tôi nổi giận, quen với việc hân câu nhậu “con gái thật rách việc” nhưng vẫn tất bật cùng anh Tùng chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ.

Thói quen thì ra là một thứ đáng sợ như vậy, có lẽ sự xuất hiện của hân, sự chọc phá của hân bao nhiêu năm qua đã trở thành một thói quen của tôi?

Tôi nghĩ rồi khẽ thở dài đánh thụt, kéo ngược hai cái tai con con Rô ra đằng sau như một cách để giải tỏa. (Rô: T^T)

Đúng lúc ấy, tiếng chuông cổng chợt vang lên ینگ ỏi, tôi giật mình bừng tỉnh rồi vội vã kêu lên:

- Chờ một chút, ra ngay đây.

"Chắc là Phong đến".

Tôi nghĩ rồi đặt con Rô xuống, chạy vù ra, vừa kéo cánh cổng vừa mỉm cười vui vẻ nói:

- Nhanh vậy, cậu dùng cánh cửa thần kì để đến đây à?

Một bó hồng nhung đẹp rực rỡ chọt đập vào mắt khiến tôi giật mình, ngó người ra, cảm gần như rớt xuống đất khi nhìn thấy người trước mặt.

Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 21

Người đang đứng trước mặt tôi, quần áo bảnh bao, tóc tai kiểu cách, trên tay cầm bó hồng đẹp rực rỡ, đứng trong con ngõ nhỏ ngập lá trông lạc tông đến mức buồn cười chính là anh chàng MU lớp 12 Lý, kẻ đã đập bóng vào đầu tôi hôm học thể dục ở kí túc xá.

Tôi đứng lố sau cánh cổng, ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời, mọi cảm xúc đều tập trung vào đôi mắt tròn to như ốc lòi và cái mồm há hốc.

Có lẽ người trước mặt tôi cũng ngạc nhiên chẳng kém, cứ nhìn vào cái miệng há to đến nỗi có thể nuốt vừa quả trứng vịt của anh ta là biết.

- Anh... anh... anh... sao anh lại ở đây? – Tôi chớp chớp mắt liên hồi, lắp bắp hỏi rồi vội vàng lách người ra ngoài, đóng cổng lại trước khi con Rô kịp xò ra và cắn loạn.

- Nhóc... nhóc chính là cái con nhỏ khiến thằng điên ấy đập bóng vào người anh? Sao nhóc lại ở đây? – Anh ta tròn mắt lên, hỏi ngược lại tôi.

Nếu một ngày, tự dưng có người đứng trước cổng nhà bạn, nói liên tha liên thiên và hỏi tại sao bạn lại ở đây thì bạn sẽ làm gì? Còn tôi thì chỉ có một mong muốn duy nhất là được đập cho tên đó một phát bắn ra khỏi ngõ cho bồ ghét. Ngày sinh nhật mà còn bị chọc tức nữa chứ.

Hít một hơi thật mạnh, cố nén cái cảm xúc đầy bạo lực ấy xuống, tôi khẽ cau mày, nghiêng răng nói:

- Đây là nhà của em, em không ở đây thì ở đâu? Hỏi kì cục. Còn nữa, ai vì ai mà đập bóng vào người anh cơ? Nếu em nhớ không nhầm thì anh mới chính là người đập bóng vào đầu em mà.

- Nhà của nhóc? Có nhầm không vậy? – Anh ta ngạc nhiên kêu lên rồi vội vàng nhìn vào số nhà trên cổng, chau mày lẩm bẩm. – Kì quái, đúng số nhà 26 mà, không lẽ thằng Tuấn lừa mình...

Tôi ngán ngẩm nhìn kẻ đang tự nói chuyện một mình kia, thầm nghĩ chắc anh ta nhầm nhà, đang định mở cổng bỏ vào trong thì anh ta chọt lên tiếng gọi giật lại, giọng nói có chút ngờ vực:

- Này, nhóc... là gì với Hân?

Nghe nhắc đến Hân, tôi giật mình vội quay phắt người lại. Nhìn bó hồng rực rỡ trên tay anh ta, tôi chờ người ra mắt năm giây rồi chọt “À” lên một tiếng, bắt đầu hiểu ra mọi chuyện. Thì ra đàn anh lớp 12 thích Hân và đã từng tặng hoa cho nó chính là anh chàng mặc áo MU đập bóng vào tôi. Trái đất đúng là vừa tròn vừa nhỏ, quanh đi quẩn lại vẫn gặp người quen. Xem ra anh chàng đã điều tra được ngày sinh nhật của Hân nên mới đến tận đây tặng quà, cũng có thành ý đấy chứ, tiếc là nhỏ Hân đã sớm thích người khác rồi.

Tôi nghĩ rồi chọt bật cười, có chút thích chí. Khẽ quét mắt nhìn anh ta từ đầu đến chân như thể đánh giá, tôi chậm rãi xoa xoa cằm, mỉm cười đắc ý:

- Thật ngại quá, nếu muốn theo đuổi Hân thì anh phải gọi em một tiếng “chị” rồi, ha ha...

- Chị? Chẳng lẽ... nhóc là chị họ của Hân? – Anh chàng MU khẽ cau mày hỏi tôi.

- Không, không, là chị ruột, cùng bố cùng mẹ nhé! – Tôi nghiêm mặt đính chính lại.

Anh ta hơi ngó người ra rồi chọt bật cười như thể điều tôi vừa nói là một chuyện cực kì hài hước:

- Ha ha... không thể nào. Hai đứa bằng tuổi mà, không phải nhóc học lớp 10 sao? Hôm ấy trên bảng tên rõ ràng ghi lớp 10 Lý. Đừng đùa nhau thế chứ!

- Đùa đâu mà đùa. – Tôi cau mày, nghiêm túc đáp rồi chọt nhe răng cười nói tiếp. - Theo lời mẹ em thì em sinh trước nhỏ Hân tận ba phút cơ đấy, chả là

chị thì sao.

- Chẳng lẽ... sinh đôi?

- Bingo. – Tôi búng tay một cái, cười tít mắt, khoanh tay trước ngực nhìn anh ta đầy thị uy. Nếu muốn theo đuổi Hân thành công, không phải anh ta nên lấy lòng tôi trước hay sao? Nhìn bộ dạng bảnh bao kia chắc cũng không đến nỗi kiệt xin. Xem ra những ngày tháng sắp tới của tôi sẽ ngập trong quà bánh và đồ ăn ngon rồi ha ha...

Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được, ngửa cổ lên trời cười khăng khặc.

- Không thể tin được! Có nhầm lẫn gì không đấy?

Giọng nói đầy ngờ vực của anh chàng MU bất chợt vang lên, kéo tôi trở về với mặt đất. Khẽ hắng giọng một cái, tôi chau mày nói:

- Sự thật nó rành rành ra đấy, nhầm với lẫn cái gì? Anh mau mau gọi em là chị đi chứ.

- Này, anh nghĩ nhóc nên về hỏi lại bố mẹ, xem có phải nhóc được nhặt từ bụi tre không? Hay là mẹ nhóc dưỡng thai không cẩn thận nên xảy ra đột biến gen?

Anh ta vừa nói vừa nheo mắt nhìn tôi từ đầu đến chân, khuôn mặt đầy vẻ giễu cợt khiến tôi tức muốn học máu, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Ý anh là sao?

- Ý tứ rõ thế còn gì? – Anh ta bật cười rồi lăm bắm tiếp lời, như thể tự nói với chính mình. – Sao một cô gái xinh đẹp và dịu dàng như Hân lại có cô chị sinh đôi vừa xấu vừa đánh đá thế nhỉ?

Nghe anh ta nói xong, lần đầu tiên trong đời, tôi có một ước muốn mãnh liệt là được giết người. Cổ dằn cục tức xuống bụng, đập văng cái hình ảnh bạo lực đầy máu me ra khỏi đầu, tôi hít một hơi thật sâu, mỉm cười đầy hoà nhã nhưng giọng nói phát ra lại sắc mùi sát khí:

- Này anh trai, anh có biết thế nào là máu chảy thành sông, lệ rơi đầy mặt không? Nói cho anh biết em có đai đen karate, đai trắng vovinam đấy, không đùa đâu, nếu anh mà còn đứng đây và nói linh tinh nữa thì em sẽ cho cái mặt của anh tông xoẹt tông với bó hồng kia luôn, hừ hừ...

Nói xong một tràng, trong bụng còn thâm hời hắm 18 đời tổ tông nhà anh ta, tôi cảm thấy có chút hả giận. Dù sao đây cũng là nhà của tôi, nếu anh ta dám động thủ tôi sẽ hô hoán lên thật to cho cả ngõ biết, xem cuối cùng đứa nào chết.

Đáp lại vẻ mặt hầm hầm cùng giọng nói đầy sát khí của tôi, anh ta không hề nao núng, chỉ khẽ bật cười, lắc đầu nói:

- Không xinh, đánh đá, bạo lực lại còn ngốc nữa chứ, thế mà lại cua được thằng bạn trai ngon lành. Này nhóc, em đã cho thằng đó ăn phải bùa mê thuốc lú gì vậy?

- Anh nói linh tinh gì thế, thằng đó? Ai cơ? – Tôi nhăn mặt hỏi, có chút khó chịu vì cách nói của anh ta.

- Còn vờ ngốc, chính là cái thằng mặt trắng lớp 11 Toán đấy. – Anh ta khẽ nhếch môi, hừ nhạt.

Thằng mặt trắng lớp 11 Toán? Chẳng lẽ là Thành Đông? Nhưng tại sao anh ta lại nhắc đến hắn. Tại sao ai cũng thích gán ghép tôi với hắn vậy nhỉ, rồi hơi dễ sợ. Tôi nghĩ rồi khẽ cau mày, vội vàng lên tiếng, vạch rõ ranh giới với hắn.

- Hắn ta là hàng xóm của em, không phải bạn trai, anh đừng có phán bừa. Thi thố đến nơi rồi, yêu đương nổi gì.

- Hàng xóm? Ha ha, lừa ai chứ, nếu không phải là bạn trai thì sao nó phải đập bóng vào người anh đến chảy máu mũi. – Anh chàng MU bật cười, nhìn tôi như một đứa chuyên đi nói dối.

Tôi nhìn anh ta, có chút tức cười. Tại sao anh ta cứ khăng khăng cho rằng tên Thành Đông làm như vậy là vì tôi chứ? Mặt mũi thì không đến nỗi nào mà cứ thích lèm bèm tám chuyện linh tinh như con gái. Tôi nghĩ rồi khẽ cười nhạt, nói mát:

- Buồn cười thật, chuyện này thì liên quan gì đến em? Chắc tại mặt anh trông đáng ghét, lại còn mặc áo MU, đội bóng mà hắn không thích nữa nên hắn mới làm thế.

Đáp lại câu nói đầy vẻ châm chọc của tôi, anh ta khẽ chau mày, khuôn mặt ần chút tức giận:

- Hừ, không liên quan ư? Được rồi, vậy nhóc biết cuối giờ khi anh chặn nó lại nó đã nói gì không?

- Nói gì? – Tôi hỏi, không hiểu sao lòng có chút gấp gáp.

- “Ai bảo anh đập trúng ai không trúng, lại trúng ngay con nhóc đó”. Nó nói thế đấy, còn không phải vì nhóc thì vì ai? Hừ? – Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Tôi ngăn người, đầu óc có chút đờ đẫn. Trong lòng chợt dâng lên những thứ cảm xúc hỗn độn, ngạc nhiên, bất ngờ, không dám tin và ần chút... vui

sướng.

Thật sự là vì tôi ư? Nhưng tại sao lại như vậy? Không phải hẳn vẫn luôn ghét tôi sao, thấy tôi bị người khác đập bóng vào đầu đáng lẽ hẳn nên vui mới đúng.

Trong lúc tôi còn đang đắm mình trong những suy nghĩ mông lung thì tiếng phanh xe đập sắc lẹm bắt chợt vang lên khiến tôi giật mình, tâm hồn đang lơ lửng trên cành cây rớt cái oạch xuống đất.

Phong đang đứng trước mặt tôi, cậu ta chậm rãi xuống xe, dựng chân trông, đôi mắt lạnh lùng như tia laze quét lên khắp người anh chàng MU.

- Cậu đến rồi à? – Tôi nhìn Phong cười gượng gạo, lúng búng lên tiếng, vẫn còn chưa hoàn hồn sau sự việc vừa rồi.

- Đang chờ tôi à? – Phong thu lại ánh mắt dành cho anh chàng MU, quay sang tôi hỏi.

- Cậu còn hỏi, tôi vì sợ cậu chờ nên không dám dềnh dàng dù chỉ một giây, thế mà cậu lại đến muộn. - Tôi khôi phục lại tinh thần, bấu môi tỏ vẻ trách cứ.

- Xin lỗi, tại tôi vượt đèn đỏ nên bị cảnh sát giữ lại một lúc. – Phong nói với vẻ bất đắc dĩ.

- Cái gì? Vượt đèn đỏ, bị giữ lại? Đùa à, cậu đi xe đạp mà?! – Tôi ngạc nhiên kêu lên rồi không nhận được, phì cười. Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người đi xe đạp vượt đèn đỏ mà bị bắt. Chú cảnh sát này cũng quá rảnh rồi rồi.

- Không đùa đâu, tôi còn bị bắt nộp 50k nữa đấy.

- Thế á ha ha, chắc tại cái bộ dạng vượt đèn đỏ của cậu trông kiểu ngạo quá nên mới bị sờ gáy đấy. Đáng đời. Mà chắc cậu không ngốc đến nỗi nộp phạt thật đấy chứ? – Tôi nhe răng cười, vỗ vỗ vai Phong hỏi.

Đáp lại tôi, cậu ta chỉ im lặng không nói gì, mắt nhìn sang hướng khác. Thấy vậy, nụ cười vui vẻ trên môi tôi nhanh chóng cứng lại rồi vụt tắt, khẽ nheo mắt nhìn Phong, tôi ngờ vực hỏi.

- Cậu nộp thật?

- ...Ừ.

- Nộp luôn không xin?

- Ừ.

- Cậu... cậu... cậu bị làm sao vậy? – Tôi sững sốt, gần như gào lên với Phong. - Người ta chỉ đùa chút thôi, ai mà thêm phạt xe đạp chứ, cậu chỉ cần xin xỏ vài câu là sẽ được tha thôi mà. Trời ơi là trời, 50 nghìn đấy, tôi điên mất thôi.

- Tôi... sợ cậu chờ. – Phong khẽ cau mày, đáp.

Nghe cậu ta nói, tôi lặng người, chẳng biết nên làm gì ngoài ôm đầu, nghiêng răng nghiêng lợi không thốt nên lời. Tại sao tôi lại có một tên bạn giỏi vung tiền như thế chứ, EQ của cậu ta chắc chắn không hơn zero là mấy.

Trong khi tôi còn đang mãi cần nấn Phong về việc mất tiền oan của cậu ta thì ở bên cạnh, kẻ bị tôi và Phong cho ra rìa từ nãy đến giờ chợt khẽ háng giọng để gây chú ý. Tôi giật mình, quay ra nhìn anh ta một cái rồi... mặc kệ, vừa nhìn đồng hồ vừa nói với Phong:

- Mà thôi, tha cho cậu, muộn mất rồi, đi thôi.

- Ừm – Phong gạt đầu rồi chợt liếc mắt nhìn sang anh chàng MU, làm như không quan tâm lắm, hỏi. – Mà... ai kia?

- Sao bây giờ cậu mới hỏi? – Tôi phì cười.

- Vì thấy cậu không nói gì. Mà rốt cục ai vậy? Cậu quen? – Phong hỏi, đôi mắt lạnh lùng chiếu lên bó hồng rực rỡ trên tay anh chàng MU.

- Không biết. Đến tìm Hân. – Tôi nhún vai thân nhiên đáp rồi lấy chìa khoá ra, khoá cổng. Xong xuôi, tôi quay lại vỗ vai Phong, mỉm cười. – Đi thôi.

Anh chàng MU bị chúng tôi phớt lờ từ nãy đến giờ thì tức đến đỏ mặt, sấn sổ bước đến kéo tay tôi gắt lên:

- Này nhóc, cứ thế khoá cổng mà đi à? Bao giờ Hân mới về?

- Ô hay, em làm sao biết được, anh gọi điện hỏi nó ý. Bây giờ em phải đi rồi, không tiếp anh được, hôm nay cũng là sinh nhật của em mà.

Tôi đáp, chưa kịp làm gì thì Phong đã giúp tôi gạt tay của anh ta ra khỏi tay tôi, lòi ít mà ý nhiều:

- Làm gì thế?

Khuôn mặt lạnh lùng cùng ánh mắt sắc lẹm của Phong khiến anh ta giật mình, chân tự động lùi về sau một bước.

Tôi vừa trèo lên xe Phong vừa quay lại nhìn khuôn mặt chảy xệ cùng dáng vẻ thất thểu của anh chàng MU, trong lòng có chút hả hê. Đáng đời, ta nói muốn theo đuổi em thì phải lụy chị, đằng này anh ta lại mồm năm mép bảy đầu khẩu với tôi khiến tôi tức điên lên. Đã thế tôi mặc kệ, cho đứng ngoài công đá lá, hít bụi và hứng gió trời chán chê. Tôi nay về tôi phải nói xấu anh ta với Hân cho bỏ ghét mới được.

Nghĩ đến đây, tôi lại không nhịn được, bật cười ha ha.

- Gì thế? – Giọng nói lạnh lùng của Phong bất chợt vang lên khiến tôi giật mình, vội ngừng lại điệu cười “bán nước hại dân” của mình.

- Không có gì. Mà này, cậu có quà cho tôi không đấy? – Tôi lắc đầu rồi chợt hào hứng hỏi.

Phong im lặng một lúc rồi mới ngập ngừng nói:

- Tôi... có góp tiền mua bánh kem cho cậu.

- Này, cái đó đâu thể tính là quà sinh nhật? – Tôi gào lên tức tối, tiện tay thụi cho Phong một đấm.

- Ha ha đùa thôi, dĩ nhiên là có. – Phong khẽ cười, giọng nói đột nhiên trở nên dịu dàng.

Tôi ngẩn người ra một lúc, có chút không thích ứng kịp với sự dịu dàng của cậu ấy, lát sau mới sò sò mũi, ngượng ngừng cười:

- Ha ha... quà gì thế? Đừng nói với tôi quà là mấy cái phiếu “ôm miễn phí”, “làm gấu miễn phí”, “lại đi học miễn phí” đấy...

Nói đến đây, tôi chợt khựng người lại, nụ cười trên môi trở nên cứng nhắc. Không muốn nhắc đến hân, tại sao lại vô tình nhắc đến rồi? Khẽ nhếch môi cười nhạt, tay tôi lần xuống chiếc điện thoại nằm lạnh ngắt trong túi quần, có chút thất vọng. Ủ, còn không thèm gọi điện chúc mừng nữa chứ...

Thấy tôi đột nhiên trở nên im lặng, Phong bèn lên tiếng hỏi:

- Sao vậy?

- Không có gì.

Tôi đáp rồi không nói gì nữa, Phong cũng lặng im. Không biết bao nhiêu lâu sao, cậu ta chợt lên tiếng, giọng nói trầm hẳn xuống?

- Có ai... đã tặng cho cậu những thứ đó à?

Tôi không trả lời, chỉ ngước mắt lên nhìn bầu trời khẽ than một câu:

- Trời mát thật!

Rồi nhắm mắt lại tận hưởng cơn gió mát lành, tôi khẽ mỉm cười, thở ra nhẹ nhẹ. Hôm nay là sinh nhật tôi mà, thôi thì mấy chuyện không hay, mấy chuyện khó hiểu và cả... hân nữa, tốt nhất nên tống tiễn ra khỏi đầu thôi...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 22

- Này, sao từ nãy đến giờ mày cứ nhìn chăm chăm vào cái điện thoại thế?

Băng vén tóc sang một bên, lơ đãng hỏi khi chúng tôi vừa bước chân ra khỏi chợ, trên tay mỗi đứa là một túi rau và nắm to đùng.

Dựa trên tiêu chí ngon bổ rẻ nhưng cũng phải thật hoành tráng, sáu đứa chúng tôi quyết định ăn “lẩu lòng”. Dưới sự chỉ đạo của trưởng ban tổ chức “tự phong” Cương cùi, tôi theo chân Băng đi chợ mua rau và nấm. Lòng lợn và những thứ khác do nhỏ Phương và thằng Hiệp phụ trách.

- Tao... tao xem giờ ha ha... - Tôi giật mình, luống cuống vội rút điện thoại vào túi, nhìn nó cười gượng gạo.

- Hay thật, mày xem giờ mất cả chục phút cơ đấy? – Băng nhìn khuôn mặt ngu ngơ của tôi, cười chế nhạo.

Bị nó vạch trần lời nói dối, tôi bối rối gãi đầu, cười cười:

- Chắc, tao chợt phát hiện ra cái cục gạch của tao cứ bị đẹp ý, ngắm mãi không chán ha ha.

- Thôi thôi, khỏi giả vờ. Nói đi, mày đang chờ điện thoại của ai thế? – Băng khề liếc mắt nhìn tôi, lạnh lùng hỏi.

Tôi tắt cười, sượng sùng cất điện thoại vào túi, mỗi lần nó làm ra cái vẻ mặt lạnh lùng ấy là tôi lại hết ham bày trò, vội vàng khai hết sự thật. Nhưng lần này có đánh chết tôi cũng không thừa nhận là đang chờ điện thoại của cái tên đáng ghét ấy, đến bản thân tôi còn không dám thừa nhận thì sao có thể nói cho nó được. Tôi nghĩ rồi cười giả lả, đáp:

- À, ừm... tao chờ anh Tùng ấy mà.

- Anh mày á? Nhưng sao... có việc gì gấp á?

- Không phải, là...

Được nó mớm lời, tôi bắt đầu xắn tay áo, nghiêng răng nghiêng lợi kẻ xấu anh Tùng, không quên thêm thắt một số tình huống ngược đãi không có thật vào, nhằm tăng thêm tính bi kịch, tạo sự thương cảm.

- Mày nói xem, tao có làm gì đâu cơ chứ, chỉ vì không may bị lỗi lên đứng trước cờ, bị thầy giám thị giáo huấn có tí xiu mà anh ấy “đá ống bơ, đội mũ phớt” với tao cả tuần, ngày sinh nhật thì đi tít mít từ sáng sớm, không quà, không bánh, không hoa. Ủ thì mấy thứ này không có cũng được, dù sao cũng tại tao khiến anh ấy bẽ mặt, nhưng ít nhất cũng phải gọi điện hay nhắn tin chúc mừng chứ.

Càng kể càng hăng, tôi sượng mồm đá sang cả nhò Hân và... hân:

- Còn nhò Hân nữa, tao với nó là chị em sinh đôi, thân thiết như tay chân, đáng ra ngày sinh nhật phải vui vẻ cùng nhau chứ, đằng này mới sáng bánh mứt đã tốt đi chơi rồi. Mày nghĩ xem, ngày sinh nhật mà thức dậy thấy cả nhà trống hoác có mỗi con chó thì nằm ngủ như chết ở trong chuồng, có lợn tiết không cơ chứ?! Hừ hừ...

- Phi... nghe cũng bi đát đấy nhỉ? – Băng khề bật cười, che miệng nói.

- Bi đát quá ấy chứ. Cả một buổi sáng tao cứ đợi, đợi rồi đợi, cuối cùng... chẳng có gì, không chỉ anh Tùng và nhò Hân mà ngay cả cái tên đáng ghét ấy cũng không thấy đâu, mọi năm cứ vừa mở mắt ra là tao đã thấy cái mặt nhớn nhoe cùng đồng phiếu “miễn phí” nhằm nhĩ của hân rồi, thế mà năm nay... Mà thôi càng tốt, tao cũng không thèm nhìn thấy cái mặt hân, không có hân tao ăn sinh nhật càng ngon, hừ.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một tràng, không biết rằng lời nói của mình có bao nhiêu mâu thuẫn. Ở bên cạnh, khuôn mặt Băng có chút trầm xuống, nụ cười trên môi nó trở nên nhợt nhạt. Khề thờ hất ra một hơi, nó nhìn tôi hỏi:

- Nói thật đi, mày không chờ điện thoại của anh Tùng, đúng không?

Tôi gạt mình, quay ra nhìn nó, dờ dẫm mắt hai giây rồi vội xua xua tay, cười lấp liếm:

- Mày nói gì vậy, tao chờ điện thoại của anh Tùng thật mà!

- Ờ... - Nó khe khề bĩu môi, nhàn nhạt đáp rồi chột gọi tên tôi. – Dương...

- Hà? Gì cơ, tự dưng mày gọi tên tao ầu ỹm như thế làm tao thấy sợ đấy. – Tôi so vai làm ra vẻ sợ sệt, vừa nói vừa chăm chú sẫm soi vào túi rau đang cầm trên tay.

Băng dường như không quan tâm đến lời đùa cợt của tôi, nó vén lọn tóc dài đang vấn vương bên má ra sau tai, ngược mắt nhìn vào một khoảng vô định trên dòng người tập nập dưới lòng đường, mãi một lúc lâu sau mới chậm rãi cất tiếng:

- Nếu mà... tao không còn được gặp mày nữa... thì sẽ thế nào nhỉ?

Đang mãi dùng cọng rau muống chọc vào con sâu nằm uốn éo trong túi rau, tôi thích thú với trò tiêu khiển mới, cười khúc khích, lơ đãng đáp lại câu hỏi của Băng:

- Mày không được gặp tao á? Thế thì tao sẽ đến gặp mày vậy, biết sao được, ai bảo tao lúc nào cũng tốt bụng như thế, haiz...

- Hơ...

Nghe tôi nói, Băng hơi dờ người ra một lúc, mờ to mắt nhìn tôi rồi chột phì cười, giang tay phang bóp vào đầu tôi một cái đau muốn nổ đom đóm mắt. Nhanh chân bước vọt lên trước, nó vui vẻ đề lại một câu:

- Mày đúng là một con quỷ ranh mãnh... - Rồi chột ngập ngừng trong giây lát, nó lăm bầm nói thêm. – Nhưng mà... tao thích.

Tôi ngẩng đầu lên, quyết định dừng trò tiêu khiển đầy bệnh hoạn của mình lại, gẩy con sâu ra ngoài rồi dầm cho nát bét, bắc tay vào tai, gọi với theo:

- Hà? Nói gì nghe không rõ.

- Không có gì. – Nó lạnh lùng đáp, bước nhanh chân hơn, chẳng mấy chốc đã cách tôi một đoạn xa. Vội vàng chạy theo nó, tôi vung vẩy túi rau, cười

cười:

- Này, cảm ơn về lời khen nhưng mày có thể thay từ con quỷ bằng từ thiên thần và ranh mãnh bằng thông minh không? Tao sẽ vui hơn nhiều đấy, he he.

- Nằm mơ.

...

Sau bữa tối bằng lẩu lòng ngon bổ rẻ, chúng tôi rải chiếu ra khoảng sân nhỏ được lát đá trước vườn hoa nhà Phong để ăn bánh kẹo và hoa quả.

Sau khi đã bày đủ các loại bím bím, kẹo bánh và hoa quả ra, thằng Cường chợt quay sang ghé sát vào tai thằng Hiệp thầm thì, cái mặt vênh vênh đầy đắc ý:

- Bây giờ mày lôi kéo sự chú ý của cái Dương, để tao vào trong lấy bánh kem. Việc này phải làm thật bí mật để nó bất ngờ, chắc chắn lúc thấy bánh kem nó sẽ oà khóc lên cho mà xem, không khéo còn kéo quần bọn mình mà cảm ơn ấy chứ ha ha.

- Ô kê, cứ để tao. – Thằng Hiệp nhe răng cười, gật đầu như bỏ cùi.

Tôi quay ra nhìn hai đứa nó bằng cặp mắt cá chết, rất muốn gào vào mặt chúng nó rằng: *“Tao nghe thấy hết rồi đấy!”*

Bất ngờ cái con khi, bí mật gì mà thầm thì rõ to, có bịt tai lại tôi vẫn nghe được tiếng cười khoa trương của chúng nó.

Nói thì nói vậy nhưng lúc thằng Cường xách hộp bánh kem ra, tôi vui tới nỗi cười không khép mồm lại được, trống ngực này tung tung như đang đánh đàn.

- Tao biết là mày cảm động nhưng không cần cười như đười ươi sống chuồng thế đâu, trông kinh lắm. – Thằng Cường dí ngón tay vào trán, hẩy đầu tôi ra đằng sau, cười châm chọc.

Cái thằng đều, chỉ giỏi sát phong cảnh. Vì là ngày sinh nhật của mình nên tôi nhin, không thèm đôi co với nó, chống tay lên cầm nhìn vào hộp bánh. Thật ra, tôi không thích ăn bánh kem lắm nhưng lại rất thích được ngắm nghía những chiếc bánh kem xinh đẹp. Màu kem trắng mịn màng và những bông hoa trang trí đẹp rực rỡ luôn khiến tôi cảm thấy vui vẻ.

- He he, chiếc bánh này tao phải mất nửa tiếng mới chọn được đấy, ưng ý cực kì, đảm bảo mày sẽ thích. - Thằng Cường quệt mũi, vừa hôn hờ nói vừa nhanh tay kéo chiếc bánh kem ra khỏi hộp, đặt trước mặt tôi:

- Tền ten...

Không gian bỗng chốc trở lên im ắng, xung quanh như vừa vang lên tiếng quạ kêu, nụ cười hôn hờ trên môi tôi vụt tắt, mắt trợn ngược lên nhìn cái bánh kem trước mặt. Đơn điệu đến không thể đơn điệu hơn, xấu xí đến không thể xấu xí hơn, nhìn cái bánh kem hình đồng róm đỏ một màu đen sì trước mặt mà tôi không biết phải dùng từ gì để hình dung ra tâm trạng của mình lúc này.

Sau vài giây yên tĩnh, thằng Hiệp và nhỏ Phương phá lên cười như điên, chúng nó bò ra chiếu, cười chảy cả nước mắt. Bỗng khẽ cắn môi, cố nín cười, lắc đầu nhìn tôi với ánh mắt thương hại.

Duy chỉ có Phong là tỏ ra hài lòng với hình dạng cực kì kinh dị của cái bánh, cậu ta gật gù, khe khẽ cười, nói:

- Ừm, rất hợp với Dương.

Tôi nghiêng rằng, cố nhin, dù sao tôi cũng không mấy trông chờ vào gu thẩm mĩ tồi tệ của Phong, nếu cậu ta khen tôi xinh đẹp, chắc tôi sẽ buồn đến mức đập đầu vào gối tự tử mất. Tôi nghĩ rồi khẽ thở hắt ra một hơi, lừ mắt sang nhìn kẻ đầu têu, chỉ hận không thể úp nguyên cái bánh kem xấu xí này vào mặt nó.

- Sao thế, đẹp lắm đúng không, tao chọn mà lại ha ha. – Thằng Cường chẳng buồn bận tâm đến vẻ mặt như bị táo bón của tôi, cười nói vui vẻ.

- Đẹp? Đẹp cái con khi! Thằng chết toi, mặt mày bị hồng rồi đúng không? Hoa hồng, hoa lan của tao đâu, kem trắng của tao đâu, cả mấy hình con vật xinh xắn nữa? Tại sao lại ra cái đồng róm đen sì này, hả? Tao bắt đền mày đấy. - Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi, gào lên với nó.

Sau một hồi tổng sỉ và thằng Cường chán chê, cuối cùng tôi đành nuốt nước mắt gượng cười, thổi tắt nến, nhắm mắt chấp tay trước cái đồng róm xấu xí ấy mà cầu nguyện.

Mặc dù tôi rất muốn ước một điều ước xa xỉ nào đó nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định không làm khó ông trời, làm bầm ước một điều ước khá nhỏ nhoi. Vừa mới mở mắt ra, cái Phương đã sáp lại gần tôi, hôn hờ hỏi:

- Thế nào, thế nào?

- Thế nào cái gì? – Tôi nhiu mày.

- Mày ước cái gì?

- À... tao ước bài kiểm tra Văn cuối kì này của tao được 8. – Tôi nhe răng cười, thật thà đáp.

Vừa dứt lời, tôi đã biết thế nào gọi là hối hận, điều ước vô cùng “giản dị” của tôi bị chúng nó lôi ra cười nhạo không thương tiếc. Thăng Hiệp vừa quệt nước mắt vừa chỉ tay vào tôi, cười rống lên như bị động kinh:

- 8 điểm? Với trình độ của mày? Ha ha, cho tao xin, mày đừng làm khó ông trời thế chứ.

Tôi sầm mặt, hất tay nó ra, cẩu bản gấu:

- Để rồi xem.

- Mày đúng là kém cỏi. Cả năm mới có một lần ước thế mà lại đi ước cái điều nhỏ nhoi ấy, phí của giờ. Nếu là tao, tao sẽ ước được đi du lịch vòng quanh thế giới với hai mĩ nam cực kì đẹp trai. Một người sẽ lạnh lùng, cao ngạo như mặt trăng, còn một người sẽ rực rỡ, ấm áp như mặt trời. Ôi, nghĩ thôi đã thấy tuyệt rồi. – Nhỏ Phuong vừa nhai bím bím rau rầu vừa liếc mắt nhìn tôi đầy khinh bỉ.

Tôi nhìn nó thao thao bất tuyệt, trong lòng âm thầm khinh bỉ, chỉ được cái giờ tưởng tượng là không ai bằng. Ở bên cạnh, thằng Cường chọt gãi gãi cằm, nhếch môi cười đầy ranh mãnh. Nó liếc mắt nhìn nhỏ Phuong rồi chọt đằng hắng giọng, hỏi:

- Ê chúng mày, thích nghe chuyện cười không?

- Nghe chứ, kể đi.

Tôi vừa sát bánh ra thành những miếng nhỏ, chia cho từng đứa, vừa gật đầu như gà mổ thóc, gì chứ chuyện cười thì tôi khoái lắm.

- Ô kê, chuẩn bị che mồm lại kẻo rụng răng nhé! Từ điều ước của cái Phuong, tao sẽ kể một câu chuyện cười có tên là “*chuyến du lịch của Phuong mặt lợn và hai mĩ nam*”. – Thằng Cường quệt mũi, hất mặt lên nói.

Ngay lập tức nó bị cái Phuong giơ tay tắng thẳng vào mặt, đau nỏ đom đóm mắt:

- Mặt lợn à? Mày nói ai mặt lợn, hà thằng kia? – Nhỏ Phuong nghiêng răng nghiêng lợi, túm cổ thằng Cường hỏi.

- Ấc, ặc, tao nhầm, tao nhầm, mày làm gì mà hồ báo thế, để yên cho tao kể chuyện cười “phục vụ” các thánh xem nào.

- Hừ, mày mà dám dùng tên tao xuyên tạc vớ vẩn thì chết với tao. – Nhỏ Phuong thả thẳng Cường ra, giơ nắm đấm lên hăm dọa.

- Ha ha... biết rồi mà. – Thằng Cường lau mồ hôi trên trán, khề cười gượng, bắt đầu kể. – Chuyện là Phuong ừm... xinh đẹp ha ha... cùng mĩ nam A và mĩ nam B đến nước Kobite để du lịch...

- Kobite là nước gì? – Thăng Hiệp nghệt mặt ra hỏi.

- Là nước *không biết tên*, thế cũng hỏi. Để im tao kể coi. – Thằng Cường trợn mắt lên hăm dọa.

- Ờ, ừm, kể tiếp đi.

- Ừm, tiếp... – Thằng Cường háng giọng, bắt đầu kể một mạch. – ... Ba đứa trong lúc chơi bơi đã lỡ vi phạm pháp luật nên bị bắt vào tù. Ông cảnh sát trưởng gọi ba đứa đến và nói: “*Nể tình ba người là khách nước ngoài, ta cho các người thêm một cơ hội. Nếu các người hoàn thành được hai yêu cầu của ta thì sẽ được thả, còn không - sẽ bị xử tử hình*”. Sau đó ông ta ra yêu cầu thứ nhất: mỗi người phải kiếm được một loại trái cây, mỗi loại 10 quả. Vài ngày sau, mĩ nam A mang về 10 quả cam, mĩ nam B mang về 10 quả nho. Lúc này, ông cảnh sát trưởng mới ra yêu cầu thứ hai đó là: mỗi người phải nuốt được 10 quả mình mang về mà không phát ra tiếng. Sau khi nuốt đến quả cam thứ hai, mĩ nam A đau quá, kêu thành tiếng, thế là bị bắt giam. Năm phút sau, mĩ nam B mặt mày thâm nảo, bị đẩy vào theo. Thấy vậy, mĩ nam A bèn hỏi: “*Tao 10 quả cam thì đã đành, sao mày 10 quả nho mà cũng không nuốt được thế?*” Nghe vậy, mĩ nam B bèn lắc đầu, đau khổ kêu lên: “*Thôi đừng nhắc nữa, đáng lẽ tao cũng xong rồi nhưng nuốt đến quả nho thứ 9 thì bị sặc vì đúng lúc ấy cái Phuong về, mang theo 10 quả... mít!*”

Nó vừa dứt lời, tôi và thằng Hiệp không hẹn cùng bò ra chiếu mà cười, cười đến quặn thắt cả bụng, phun cả bánh kem ra ngoài. Đến cả Băng và Phong cũng không nhịn được, phải bật cười thành tiếng. Duy chỉ có nhỏ Phuong là không cười nổi, mặt đỏ bừng lên vì tức, nó vừa gào lên vừa tiện tay quơ mấy thứ xung quanh ném về phía thằng Cường:

- Thằng chết toi, tao giết chết mày!

Thằng Cường cười vừa che mặt để tránh churong ngại vật. Tôi nhìn hai đứa nó đánh nhau, sung sướng cười đến ngoác cả mồm ra, cho đến khi:

- Bang...

Một âm thanh vô cùng thâm thúy vang lên, tôi chờ người, nụ cười trên môi tắt ngấm, linh hồn nhanh chóng bay ra khỏi xác, đi theo chiếc điện thoại đã bị lia thành mấy mảnh đang nằm rải rác trên sân, nắp một nơi, pin một nơi, máy một nơi.

Đen đui làm sao, trong lúc nóng tiết, nhỏ Phuong đã quơ luôn cả cái cục gạch của tôi và ném nhiệt tình. Run run thu lại xác của cái điện thoại, tôi khóc

không ra nước mắt, chỉ muốn tru tréo lên cho hả giận. Bạn với bè, toàn một lũ bạo lực!

...

Ăn uống no say xong, chúng tôi kiếm được cái nồi nhỏ đất và bộ tứ để chơi “ba cây quết mặt”. Sau khi mặt mũi đã biến dạng và cười đến đau cả ruột, tôi mới phát hiện không thấy Băng và Phong đâu cả. Ném mấy quân bài sang một bên, tôi chống tay ra đằng sau, ôm cái bụng, thờ dõc nói:

- Thôi không chơi nữa đâu, mệt lắm. Mà Băng với Phong đâu nhỉ?

- Ai biết. – Thăng Cường khịt mũi, nhún vai đáp gọn.

Ở bên cạnh, thằng Hiệp đang ngo ngo ngang dọc chọt ré lên như phải bóng:

- Ấc bìa của tao? Sao lại thế này?

Vừa nói nó vừa run run chỉ tay vào một lỗc bìa Hà Nội giờ chỉ còn lại toàn vỏ là vỏ, nằm la liệt xung quanh mấy đĩa bánh kẹo. Tôi trở mắt nhìn theo, giật mình kêu lên:

- Ủa, bìa đâu ra đây?

- Bìa tao mua hộ bố, định mang ra nhâm nhi một hai lon, ai dè... Haizz... - Thăng Hiệp ôm má, than thờ kêu lên.

- Băng uống đấy, nãy chúng mày mãi chơi tú, chắc ngồi không chán quá nên nó đem ra uống. - Nhỏ Phương vừa nhai táo rau rầu vừa nói.

- Băng á? – Tôi trợn mắt kêu lên, không dám nghĩ đến cảnh Băng uống bia. Từ trước đến nay nó có bao giờ uống mấy thứ này đâu, đến nước ngọt có ga còn chẳng động đến nửa là.

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi cảm thấy lo lắng, bèn vội vàng đứng dậy, vào nhà vệ sinh rửa qua loa cái mặt rồi vội vã chạy đi tìm Băng. Uống nhiều như vậy chắc là say rồi, không biết nó có làm sao không nữa.

Nhà Phong khá rộng nên tôi đi mỗi chân mà chưa tìm được Băng, đúng lúc tôi đang chán nản, định bỏ cuộc thì chợt nghe có tiếng thút thít nho nhỏ vang lên gần đó. Tôi vội dừng bước, lần theo tiếng động rồi chợt giật mình, trợn mắt lên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Bên cạnh hòn non bộ cao ngất, dưới ánh sáng vàng cam ấm áp của chiếc đèn trong vườn, tôi thấy Băng đang ôm Phong, hai tay nó ghì chặt trên tấm lưng cậu ta, tiếng nức nở, nghẹn ngào vang lên rõ mồn một trong không gian yên tĩnh.

Khuôn mặt Phong vẫn tĩnh lặng và lạnh lùng như thường nhưng bàn tay thì lại dịu dàng đưa lên vỗ về bờ vai Băng, khuôn mặt bị bóng của chiếc lá cọ che khuất một mảng, làm tăng thêm vẻ trầm uất, u sầu.

Không biết bao nhiêu lâu sau, khi bờ vai Băng đã bớt run rẩy, nó chợt nghẹn ngào thốt lên:

- Tại sao họ lúc nào cũng như vậy, luôn bắt tôi làm theo ý họ muốn... hức... Tại sao không hỏi ý của tôi đã tự quyết định...

- ...

- Tôi không muốn đi, tôi không muốn... Tôi... hức...

- ...

- Tôi không muốn rời xa mọi người, rời xa nơi ấm áp nhất mà tôi cảm nhận được, hơn hết thây tôi không muốn rời xa...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 23

- Dương!

Tiếng gọi nho nhỏ vang lên. Một bàn tay chợt vỗ nhẹ vào vai khiến tôi giật mình, suýt hét toáng lên. Vội quay phắt người lại, khuôn mặt phóng đại của nhỏ Phương nhanh chóng đập vào mắt, tôi đưa tay lên chặn ngực, thờ hồng hộc, tức tối kêu lên nho nhỏ:

- Phương! Mày muốn dọa chết tao hả?!

- Xi, ai bảo dám ăn mảnh, ra đây xem kịch hay một mình. – Nhỏ Phuong khẽ bĩu môi, nguyệt tôi một cái dài rồi vội lia mắt nhìn về phía Băng và Phong, hai mắt như hai đốm lửa đỏ rực, miệng liến thoắng không ngừng. - Ừc, tuần nam mĩ nữ, cảnh tượng đẹp mắt ghê! Mà công nhận hai đứa này kín tiếng thật, bình thường chả có biểu hiện gì, làm tao còn tưởng Phong thích mày chứ. May mà mắt cậu ta không bị đui...

Không để nó nói hết câu, tôi đã vội cầm tay nó, lôi tuột đi, đứng đây tám năm không khéo bị phát hiện đang rình trộm thì chết.

- Mày làm gì vậy? Sao lại kéo tao đi? – Nhỏ Phuong nhăn mặt, vùng vằng tay, kêu lên.

- Suyt!

Tôi vội đưa ngón trỏ lên miệng, ra dấu im lặng rồi nhanh chóng lôi nó đi. Đến khi chắc chắn đã cách Phong và Băng một đoạn khá xa, tôi mới thả tay Phuong ra, nói với về cực kì nghiêm túc:

- Nghe này, chuyện vừa rồi chỉ tao với mày biết thôi, đừng nói với ai khác nhé!

- Tại sao? Đây là chuyện vui, nên kể mà.

Nhìn khuôn mặt nghệt ra của nó, tôi chỉ biết vò đầu bứt tai, ấp úng giải thích:

- Ý tao là... tình cảm của hai đứa nó thế nào mình còn chưa rõ, không nên kể lung tung.

- Ôm ấp tình cảm thế kia còn chưa rõ cái gì. – Nhỏ Phuong bĩu môi, phụng phịu nói. – Những chuyện hay ho như thế không cho tao kể tao ngứa ngáy mồm miệng lắm!

- Mày... thôi được rồi, chỉ cần mày không kể chuyện này ra, tao hứa sẽ cho mày một bức ảnh bán nude của Thành Đông, chịu không?

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi ra điều kiện, với cái Phuong chỉ cho trai đẹp và đồ ăn ngon mới khuất phục được nó. Đúng như tôi dự đoán, nghe nhắc đến hân, hai mắt nó sáng rực lên như đèn pha ô tô, bám lấy tay tôi lắc lư lắc đê:

- Ảnh bán nude? Của anh Đông đẹp trai nhà mày?

- Còn ai vào đây nữa, nhưng đỉnh chính lại, hân không phải là của nhà tao...

- Ô kê, đồng ý luôn. – Nó cười toe toét, gật đầu như gà mổ thóc, thân tình choàng tay qua vai tôi.

- Thế chuyện kia...

- Chuyện gì cơ, tao chả biết chuyện gì cả. Đi vào thôi, chén nốt chỗ bánh không phí. – Nhỏ Phuong cười hi hi rồi kéo vai tôi đi. Nhìn khuôn mặt thản nhiên như không có chuyện gì của nó, tôi khẽ phì cười, đứng là cái đồ mấm trai, lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng.

Dĩ nhiên tôi chẳng kiếm đâu ra được ảnh bán nude của Thành Đông, vì thế vài ngày sau, tôi đã lôi bức ảnh còi trần, mặc quần tà lòn của anh Tùng từ hồi 6 tuổi ra, đưa cho nhỏ Phuong rồi nói với nó đây là Thành Đông. Con nhỏ tức đến nổi gào thét điên cuồng, túm cổ tôi lắc lia lịa nhưng rốt cuộc cũng không làm gì được chỉ đành ngồi ôm bức ảnh của anh Tùng trong tay, coi đó là niềm an ủi. Cũng may anh Tùng nhà tôi hồi nhỏ rất xinh trai nên mới thành công lừa được nó.

Ta nói, làm cái gì cũng cần phải có đầu óc!

Chơi bởi đến hơn 9 giờ, chúng tôi dọn dẹp rồi ai về nhà nấy, Phong phụ trách đưa tôi và Băng về. Băng uống say, ngủ không biết trời trăng gì cả nên Phong phải cõng nó, ba chúng tôi đi trên đường, thu hút không ít ánh mắt hiếu kì của mọi người xung quanh.

- Haiz... tại hai người mà tôi bị lùm nguyệt nấy giờ đấy. – Tôi cười cười, than thở kêu lên.

Phong lạnh lùng quay ra nhìn tôi, khẽ cau mày tỏ vẻ không hiểu.

- Thì hai người rõ đẹp đôi, tự dung có tôi xuất hiện làm xấu cả khung cảnh. Người ta tưởng tôi là kẻ thứ ba đấy, ha ha... - Tôi bật cười, trêu chọc.

- Nhảm nhí. – Phong khẽ hừ nhạt rồi chột lừ mắt về phía mấy cô nhóc cấp II đang đi ngược chiều, khiến tiếng cười khúc khích của bọn nhóc im bặt. – Đi nhanh lên đi.

- Ai ai ai, cậu đứng là nhảm chán.

Tôi khẽ bĩu môi, nhỏ giọng trách rồi cũng ngoan ngoãn bước theo Phong, không nói thêm gì nữa. Băng vẫn yên lặng ngủ ngon lành trên lưng Phong, khuôn mặt xinh đẹp của nó tĩnh lặng như mặt hồ yên ả, một giọt nước mắt còn đọng lại ở khoé mi, lấp lánh dưới ánh đèn đường âm ập...

Chưa đầy 10 phút sau, chúng tôi đã đứng trước cổng nhà Băng, tôi nhanh nhẹn bấm chuông rồi đứng dạt sang một bên chờ.

Lát sau, một người con trai ra mở cổng cho chúng tôi, anh ta ăn mặc thoải mái, khuôn mặt góc cạnh khá điển trai, cả người toát lên vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị. Nhìn thấy Băng đang nằm ngủ ngon lành trên lưng Phong, hàng lông mày kiếm của anh ta khẽ cau lại, đôi mắt sâu hút nhìn Phong chăm chăm.

Đáp lại ánh mắt đầy vẻ soi xét của anh ta, Phong vẫn thản nhiên như thường, khuôn mặt lạnh nhạt không chút biểu hiện, chậm rãi thả Băng xuống, giao cho người trước mặt rồi đáp cụt ngủn:

- Cậu ấy uống say.

- ... Em chào anh, chắc anh là anh của Băng à? Ngại quá, hôm nay là sinh nhật em, Băng uống hơi nhiều, anh đừng mắng nó nhé! - Tôi lừ mắt, giật áo Phong một cái rồi khẽ cười cười, nói với người trước mặt.

Lúc này anh ta mới quay sang nhìn tôi, khuôn mặt nghiêm nghị thoáng một tia ngạc nhiên, đôi mắt màu đồng, sâu hút khẽ nheo lại nhìn tôi đăm đăm.

Bị ánh mắt cú vọ ấy chiếu thẳng vào người, tôi có chút sợ sệt, bất giác lùi lại, trốn sau lưng Phong. Bất gặp hành động của tôi, anh ta hơi giật mình, vội thu lại ánh mắt sắc bén của mình, khẽ mỉm cười, gật đầu, khuôn mặt nghiêm nghị trở lên hoà hoãn hơn:

- Em đừng lo, không ai dám mắng con bé đâu. Cảm ơn hai đứa đã đưa nó về, vào nhà chơi đã nhé!

Vừa nói anh ta vừa xốc Băng lên và bế nó trên tay, khuôn mặt lạnh lùng trở nên dịu dàng vô hạn. Tôi nhìn cảnh tượng trước mặt, suýt sặc nước bọt, hai anh em mà như vậy, hình như có hơi... kì cục. Nếu là anh Tùng có lẽ đã xách cổ tôi ném vào chuồng chó rồi cũng nên.

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi rung mình, khẽ cười gượng, nhanh miệng từ chối lời mời của anh ấy rồi vội kéo Phong chạy như bay, ở lâu thêm tí nữa không khéo cái đầu đen tối của tôi lại nghĩ ra đủ thứ chuyện linh tinh cho mà xem.

- Rốt cục cậu muốn nói cái gì?

Phong khẽ cau mày, nhàn nhạt hỏi khi hai đứa đang đi bộ về nhà tôi. Mặc dù tôi đã nói là không cần nhưng cậu ta không chịu nghe, cứ nhất quyết phải đưa tôi về bằng được.

- Sao... sao cậu biết hay vậy? - Tôi khẽ chớp mắt, ngập ngừng hỏi. Đúng là tôi đang có chuyện muốn hỏi Phong, lúc này có Băng nên không tiện, bây giờ chỉ còn lại hai đứa nhưng cứ nhìn cái bản mặt như cá thồn bon đông lạnh của cậu ta là tôi lại hết ham nói chuyện.

- Tự đếm xem từ nãy đến giờ cậu liếc tôi bao nhiêu lần rồi?

- Hơ hơ... Ừm thì... cũng không có gì, chỉ là... đột nhiên tôi có một thắc mắc rất muốn hỏi cậu... - Tôi gãi đầu gãi tai, ngập ngừng nói.

- Hỏi đi. - Phong đáp cụt ngủn.

Tôi gật đầu, ngẫm nghĩ một hồi, quyết định đánh tía trước.

- Cậu... nghĩ sao về bọn thằng Cường, thằng Hiệp, cái Phương?

- Chẳng gì cả. - Phong đáp, dừng một lúc rồi chợt nói thêm - Đối với tôi, họ là bạn cậu.

Câu trả lời của Phong khiến tôi có chút sùng sốt, trợn mắt lên vì không tin nổi:

- Phong! Sao cậu lại nói như thế? Bọn nó mà biết sẽ giận đấy.

- Bọn họ chơi với tôi vì cậu, không phải sao?

- Cậu bị ngốc hả? Cậu nghĩ tôi là thánh chắc, tôi không đủ khả năng khiến bọn chết toi ấy chơi với cậu dù không muốn đâu. Bọn nó chơi với cậu là vì thích cậu, chứ chẳng có lí do gì khác.

Đáp lại sự gay gắt của tôi, Phong chẳng nói chẳng rằng, khuôn mặt thờ ơ như chẳng hề để tâm đến những lời “sương máu” của tôi.

Chờ một lúc lâu cũng không thấy cậu ta lên tiếng, tôi bất lực, chỉ biết ôm trán thở dài, nhận ra một điều rằng tranh luận với Phong chắc khác gì tranh luận với một tảng đá, và điều đó thì mới ngu ngốc làm sao. Vì thế tôi quyết định bỏ qua vấn đề này và hỏi vào việc chính:

- Thôi được rồi, chuyện này để nói sau đi. Vậy, cậu nói cho tôi biết, cậu... nghĩ sao về Băng?

Tôi hít một hơi, chăm chú nhìn vào khuôn mặt Phong, chờ đợi một câu trả lời, vừa nóng lòng muốn nghe lại vừa lo sợ cậu ta sẽ lạnh lùng thốt ra câu “chẳng gì cả” như ban nãy. Tôi không muốn Băng buồn, hôm nay thấy nó uống say và khóc lóc khổ sở như vậy, tôi nghĩ mình nên làm một điều gì đó, dù chỉ là nhỏ nhoi thôi, như thăm dò tâm ý Phong chẳng hạn.

Phong không ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, khuôn mặt thản nhiên như đã đoán trước được điều tôi muốn dò hỏi. Cậu ta khẽ cau mày, ngẫm nghĩ một

hồi rồi mới thốt lên:

- Đồng cảm

- Đồng... đồng cảm? Là sao? – Tôi lắp bắp, nhú mồm tỏ vẻ không hiểu. Như vậy có thể coi như cũng có chút tình cảm không nhỉ?

- Là vậy đấy! – Phong nhún vai rồi chột quay sang nhìn tôi chăm chú, chậm rãi nói. - Tôi biết cậu đang nghĩ gì nhưng Dương, đôi lúc... mọi chuyện không như những gì cậu nhìn thấy hay nghe thấy đâu. Hiểu không?

“Chả hiểu gì cả”

Tôi nghĩ thầm nhưng không nói ra, chỉ gật đầu qua loa, hấp tấp hỏi thêm:

- Vậy... vậy cậu thích mẫu người như thế nào?

Phong dừng bước, quay ra nhìn tôi, khuôn mặt tĩnh lặng nửa như đang suy nghĩ, nửa như đang chờ đợi. Đúng lúc tôi đang nghĩ mình sẽ không nhận được câu trả lời thì cậu ta lại đột ngột lên tiếng, đôi mắt đen u uẩn trở nên sáng rực:

- Không có, tôi chỉ thích ánh mặt trời ấm áp của tôi mà thôi.

Thế nào gọi là trả lời mà như chưa trả lời. Tôi tức đến suýt trào máu, đúng là cái đồ cục đá, hỏi một đằng trả lời một nẻo, ánh nắng mặt trời thì có gì mà thích, tiếp xúc nhiều chỉ tổ ung thư da, hừ.

Tôi nghĩ rồi lờ mờ Phong một cái, quay mặt sang một bên, quyết định không nói thêm gì nữa.

Đến gần cổng nhà mình, tôi mới quay ra mỉm cười, nói với Phong:

- Cậu về đi, tôi vào đây.

- Khoan đã. – Phong vội kêu lên, một tay giữ tôi lại, một tay lục lọi cái túi quần. lát sau, cậu ta lôi ra một chiếc vòng tay màu bạc sáng lấp lánh dưới ánh đèn trong ngõ, đặt vào tay tôi, khuôn mặt trở nên cứng ngắt. – Cho cậu. Sinh nhật vui vẻ!

Tôi mở to mắt vì ngạc nhiên, thích thú cầm chiếc vòng lên nhìn cho rõ, chiếc vòng bạc kiểu dáng đơn giản nhưng rất đẹp mắt, đặc biệt ở giữa có gắn một chiếc lá phong đỏ rực, loại cây mà tôi vô cùng yêu thích.

- Đẹp quá! Phong, tôi bắt đầu nhìn nhận lại gu thẩm mỹ của cậu rồi đấy!

Tôi cười ha ha, thích thú nhìn chăm chú vào chiếc lá phong đẹp rực rỡ, thì ra cảm giác được người khác tặng quà lại vui đến vậy, hơn nữa đó lại là món quà mà mình ưa thích.

- Thích không?

- Thích. – Tôi hớn hờ đáp, gật đầu như gà mổ thóc.

- Ừm... - Phong gật đầu, ngập ngừng như muốn nói gì đó.

- Sao vậy?

- Không có gì, vào đi, tôi về đây.

Cậu ta khẽ lắc đầu, đáp rồi không nói thêm gì nữa, quay đầu bước thẳng, cái bóng trải dài trên con ngõ nhỏ rồi nhanh chóng mất hút...

“- Ê Phong, nhìn này, nhìn này...”

- Ờ.

- Ờ cái gì mà ờ, thấy thế nào?

- Con chim xấu hoắc.

- Trời ạ, cậu nhìn đi đâu vậy? Tôi nói cái cây phong này cơ mà, nhưng mà Phong, đây là cái lồng đèn không phải con chim nhé!

- Cây phong? Thì sao?

- Đẹp đúng không, đẹp nhỉ? Tôi thích lá phong lắm, rất thích, rất thích luôn. Ôi, ước gì được đến Nhật Bản!”

Khoảnh khắc ấy, lần đầu tiên trong đời, Phong có một suy nghĩ cực kì quái đản: “Giá như không có chữ lá... thì tốt biết mấy nhỉ!”

Chậm rãi thả từng bước chân, nhớ lại đoạn kí ức nho nhỏ kia, Phong khẽ nhếch môi, bật cười tự giễu. Đôi khi con người cần sự can đảm để nói ra một điều gì đó nhưng cũng cần sự nhẫn nại để không đánh mất những thứ quan trọng mình đang có.

Cậu... đang cần thứ gì?

Lắc lắc cái vòng trong tay, tôi thích thú nhảy chân sáo đi vào cổng, tự dừng lại muốn chạy đến trước mặt hắn và khoe khoang về chiếc vòng. Khẽ bật cười tự giễu, tôi gõ mạnh vào đầu một cái, trong bụng thầm trách bản thân mình ngớ ngẩn.

Vừa đặt tay lên cánh cổng, một giọng nói lạnh lẽo bất chợt vang lên khiến tôi giật mình, tim suýt vọt ra ngoài:

- Đi chơi vui vẻ nhé?!

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 24

Giọng nói lạnh lẽo như tiếng âm hồn vang vọng bên tai khiến người tôi không khỏi run lên cảm cấp, gáy lạnh buốt và tim đập mạnh như bị chó đuổi.

Bấu chặt tay vào vạt áo, tôi chậm rãi quay người lại, mở to mắt nhìn về hướng vừa phát ra tiếng nói. Một bóng áo trắng cao cao thanh thanh xuất hiện ở cạnh cột cổng, lặng lẽ, cô độc như một âm hồn bất tán, bóng tối bao phủ khiến màu trắng đó trở nên mập mờ, ánh đèn đường từ mù với sắc vàng ảm đạm càng làm tăng thêm không khí ma mị.

Tôi nuốt nước bọt, sợ hãi nhảy lùi về sau một bước, há miệng định hét toáng lên. Nhưng tiếng hét “kinh thiên động địa” của tôi chưa kịp phát ra thì đã bị một bàn tay lạnh ngắt chặn lại, tôi giật mình, hoảng hốt nhắm tịt mắt, không cẩn thận ngã ngựa về đằng sau, lưng chạm vào cánh cổng, lạnh ngắt và đau nhói.

- Im nào!

Giọng nói trầm thấp quen thuộc cùng hơi thở ấm áp vồn bên má khiến sự hốt hoảng trong lòng tôi nhanh chóng giảm đi, cố gắng trấn an trái tim bé bỏng của mình, tôi từ từ hé mắt ra, khuôn mặt tuần tú quen thuộc đập vào mắt khiến cơ thể tôi như một sợi dây đàn đang căng cứng đột nhiên đứt phụt, xiu hẫ xuống.

Dù giận muốn điên lên vì vừa bị dọa cho gần chết nhưng tôi không thể không thừa nhận khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt Thành Đông, tôi đã không nén được vui mừng. Dù sao, người vẫn còn tốt hơn ma mà.

Tôi nghĩ rồi giương mắt lên trần trời nhìn hắn, chợt phát hiện ra từ nãy đến giờ mình chưa được thờ. Vội vung tay vung chân lên đẩy hắn ra, tôi ú ớ kêu lên:

- Ưông a...

Bị tôi táng cho mấy phát vào mặt, hắn bất đắc dĩ buông tay ra, lùi về sau một bước, nghiêng chặt răng nhìn tôi đầy giận dữ.

Tôi đưa tay lên vuốt ngực, dựa người vào cổng, ho khò khè. Đến khi mũi đã thông, họng đã mát tôi mới tức tối quay ra, liếc xéo bộ mặt như một oán phụ của hắn:

- Này, anh rảnh rồi không có việc gì làm nên ra đây dọa ma em đúng không? Đêm hôm còn mặc áo trắng, khủng!

Đáp lại câu nói đầy vẻ trách móc của tôi, hắn chỉ khẽ nhếch môi cười nhạt, cất giọng giễu cợt:

- Đêm hôm? Hừ, em cũng biết là đã đêm rồi cơ đấy.

- Dĩ nhiên, em có bị rối loạn thời gian đâu. Nhưng cái chính là tại sao anh lại đứng đây dọa em? Anh không biết chỗ này trước là bệnh nhi hả, lắm ma lắm đấy!

Vừa nói tôi vừa phì phì lớp bụi dính trên quần áo, nhìn hắn đầy kì quái. Trái với dự đoán của tôi, nghe nhắc đến ma, hắn chẳng hề nao núng, khuôn mặt trắng trẻo lạnh lẽo vẫn bình tĩnh như thường. Không hiểu sao, giờ phút này tôi bỗng cảm thấy bộ dạng hắn rất giống với Phong, chỉ khác ở chỗ sự lạnh lẽo trên khuôn mặt hắn có ẩn chút giận dữ.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác lùi về sau một bước, khẽ cười cười, cất giọng trêu chọc:

- Này, đến phụ nữ thời kì tiền mãn kinh cũng không có bộ mặt khủng bố như anh đâu, trông sợ quá đấy...

- Máy giờ rồi? – Hắn đột nhiên lên tiếng, cắt ngang lời tôi.

- Gì cơ?

Tôi giật mình hỏi lại, trong lúc tôi còn đang ngây ngẩn trước câu hỏi bất thành linh của hắn thì hắn chợt bước lên trước một bước, giật dữ túm lấy cổ tay tôi, vỗ mạnh vào mặt đồng hồ điện tử, giọng nói trở nên cao vút:

- Anh hỏi em bây giờ là mấy giờ rồi?

- 10... 10 giờ kém 15, nhưng anh hỏi cái này làm gì, anh không có điện thoại à? – Tôi bực tức kêu lên, giăng tay ra khỏi tay hắn, khẽ xoa nhẹ mặt đồng hồ rồi lầm bầm nói thêm. – Tự đứng nói không cái gì không biết.

- 10 giờ đêm? Một đứa con gái mà đi chơi đến 10 giờ đêm mới về, em không cảm thấy tội lỗi một chút nào à? – Hắn nhếch môi, mày nhíu chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tôi ngẩn người, có chút ngỡ ngàng khi nghe hắn nói. Thì ra con giận từ nãy đến giờ của hắn xuất phát từ việc ghen tị, thấy tôi đi chơi vui vẻ như vậy chắc thấy khó chịu nên sinh ra bực bội, rồi thì chất vấn đủ điều. Tôi biết mà, hắn luôn luôn xấu tính như vậy, từ trước đến nay có việc gì mà hắn không bắt bẻ tôi cho bằng được. Tôi nghĩ rồi khẽ ngược mắt lên, lạnh lùng lườm hắn:

- Anh một vừa hai phải thôi nhé, em đi chơi thế nào kệ em, ảnh hưởng đến bờ cõi nhà anh à? Hơn nữa hôm nay là sinh nhật em, đi chơi với bạn cũng không được sao?

- Đi chơi thì đi chơi nhưng em cũng phải chú ý đến giờ giấc chứ. Muộn rồi còn chưa chịu về, đường xá ban đêm nguy hiểm lắm em không biết sao, trộm cắp, giết người, cướp của, hiếp dâm... đầy ra đấy. – Hắn cũng không vừa, gân cổ lên giáo huấn tôi.

- Anh quan trọng hoá vấn đề rồi đấy. Hơn nữa, em cũng có bạn đưa về còn gì?

Nghe tôi nói vậy, hắn khẽ nhíu mày lạnh lùng rồi bật cười trào phúng, giọng nói phát ra đầy cay nghiệt:

- Bạn? Ý em là cái thằng nhóc ban nãy? Không chừng nó chính là thành phần nguy hiểm nhất đấy.

- Ý anh là sao?

- Hừ, đêm hôm còn dửng dăng trước ngõ, kéo qua kéo lại để tặng quà, rõ ràng là có ý đồ. Bộ dạng lại không khác gì lưu manh. Những tên đẹp mã như vậy thường chẳng tốt đẹp gì đâu.

Hắn nhếch môi, cất giọng châm biếm, sự ghen tị trong lời nói hiện lên rõ mồn một, tôi nghe mà vừa tức vừa buồn cười. Rốt cục ai mới là kẻ đẹp mã nhất và xấu tính nhất ở đây chứ? Đúng là tên ngốc, không dung lại đi tự đã kích chính mình.

Tôi nghĩ nhưng chỉ đành nuốt những lời này vào trong lòng, làm sao tôi có thể nói ra được chứ, như thế khác nào thừa nhận hắn đẹp trai, nằm mơ đi. Khẽ mím môi, cố nén nụ cười đang muốn bật ra khỏi miệng, tôi làm bộ cau có mắng:

- Anh mới là cái đồ lưu manh, dờ hơi, ấu trĩ. Phong là bạn thân của em, chẳng phải thành phần nguy hiểm gì hết.

- Bạn thân? Thật không, hay chỉ có em nghĩ như vậy? Mà cái đồ ngốc nhà em thì lúc nào chả thế, lúc nào cũng tự cho mình là đúng...

- Anh... - Tôi tròn mắt lên, tức tối nhìn hắn, hắn cũng không vừa, neho mắt nhìn lại tôi. Cuối cùng, sau một hồi mắt to trừng mắt nhỏ chán chê, tôi quyết định không thêm chơi trò chơi nhăm chán này nữa, bực bội cup mắt xuống, thờ hất ra một hơi rồi cúi kính nói. - Được thôi, mặc kệ anh, em chẳng thêm cãi nhau với cái đồ gần đờ nhà anh nữa.

Vừa nói tôi vừa kéo cánh cổng ra, định bước vào trong, nhưng chưa kịp đặt chân xuống đã bị hắn kéo giật lại, nóng nảy kêu lên:

- Khoan, anh đã hỏi xong đâu?

- Lại gì nữa, anh đừng được nước lấn tới nhé, em chịu đựng sự vô lí của anh từ nãy đến giờ là đủ lắm rồi...

- Tại sao cả tối hôm nay em không nghe điện thoại? – Hắn cau mày, đột ngột cắt ngang lời tôi

- Điện thoại? À...

- Chơi vui quá đúng không? Không thèm nhìn đến điện thoại luôn đúng không? Hay là nhìn thấy nhưng không thèm nghe, mặc nhiên cho rằng anh sẽ luôn đợi em? Đợi em về, đợi em nghe điện thoại, đợi em nhìn đến anh, đợi đến phát mệt...

Không thèm nghe tôi giải thích, hắn lạnh lùng thốt lên, nụ cười nhạt nhẽo vẫn treo trên môi.

Tôi nhìn hắn, sững sốt, tôi đã làm sai gì chứ, tại sao hắn lại bày ra cái vẻ mặt như bị phụ tình đó. Rõ ràng người quên sinh nhật tôi là hắn, người không thèm gọi điện khiến tôi phải chờ là hắn, ai trách ai mới đúng đây?

- Sao thế? Trúng tim đen nên không nói được gì à? Chắc lúc thấy anh gọi điện liên tiếp như vậy, em há hê lắm đúng không? – Hắn cười lạnh lùng vừa nói vừa cúi xuống gần tôi rồi đột nhiên khựng người lại, mày nhú chặt, môi cong lên đầy vẻ giễu cợt, giọng nói chọt gần xuống như đang cố đè nén cơn giận.

- Gì thế này? Bịa? Giỏi thật! Dương, em dám uống bia cơ đấy!

Bị hắn đẩy nghiêng đủ đường, tôi tức đến đỏ bừng mặt, quyết định không thèm tốn công đôi co với hắn nữa mà trực tiếp lôi từ trong túi ra ba mảnh điện thoại, bực bội nhét vào tay hắn rồi hét lên:

- Đây, em thách anh trả lời được điện thoại bằng ba cái mảnh này đây, đồ gần dờ. Còn nữa, em không uống bia, trên người có mùi bia là do trong lúc trêu nhau bạn em lỡ hít vào. Như vậy anh đã hài lòng chưa, hả?

Nói rồi tôi tức tối khoanh hai tay lại, ngoảnh mặt sang một bên, không thèm nhìn hắn, trong lòng chọt dâng lên một cảm giác khó hiểu, tại sao tôi phải tốn công giải thích với hắn nhỉ?

Đăm đăm nhìn ba mảnh điện thoại vừa bị tôi nhét vào tay, mặt hắn thuôn ra, cả người đờ đẫn như ăn phải trái “đơ”. Mãi một lúc sau hắn mới khôi phục lại trạng thái, khề lên tiếng, bên môi thấp thoáng nụ cười nhẹ nhàng:

- À... ra vậy.

- Chỉ thế thôi á? Anh hiểu nhầm em, mắng nhiếc đủ đường mà không một lời xin lỗi à? Đến anh Tùng cũng không điều tra em gắt gao như vậy. – Tôi tức tối kêu lên, càng nói càng cảm thấy ảm ức.

- Làm gì mà mắng nhiếc, em có nói quá không? Anh đang thay mặt thằng Tùng nhắc nhở em đấy chứ.

Nhắc nhở cái con khi, có mà điều tra, hạch sách, mắng mỏ một cách vô lý thì có. Tôi tức tối nghĩ thầm rồi khề bĩu môi, làu bàu:

- Còn không mắng nhiếc, anh thử nghĩ lại xem, trọn mắt, nghiêng răng, dùng từ cay nghiệt có cái nào anh không dùng không? Chẳng khác gì đi đánh ghen cả.

- Em... - Hắn ghen hòng, trần trời nhìn tôi, mãi một lúc sau mới thốt lên lời, giọng nói có phần nóng nảy. - Thôi được rồi, anh xin lỗi, ban nãy anh hơi giận, tại chờ em nhận điện thoại mãi mà không được.

Nghe đến đây, trong lòng tôi chọt dâng lên một cỗ tức giận, nhớ đến cảm giác thấp thòm chờ đợi cả một ngày của mình, tôi không kìm được lòng, tức tối nói:

- Anh gọi thì em phải nghe à? Sao anh chỉ biết anh thôi, còn em thì sao, cả một ngày cô đơn, ngồi chờ điện thoại của anh thì anh ở đâu? Đến lúc muốn gọi thì lại bắt em phải nghe, ở đâu ra cái kiểu vô lý như thế?

Nói xong, tôi biết mình lỡ lời, nhưng không làm gì được, chỉ đành hoảng hốt đưa tay lên bịt miệng, trong lòng thầm mắng mình ngu ngốc.

Hắn ngẩn người ra một lúc rồi chọt trọn mắt lên nhìn tôi, đôi mắt sáng rực, lấp lánh và tuyệt đẹp, giọng nói phát ra có chút ngờ vực:

- Em... chờ điện thoại của anh?

- Thì... chờ điện thoại của anh Tùng nhận tiện... chờ luôn anh. – Tôi bối rối gãi đầu, vội vàng giải thích.

Hắn bật cười, khoe hàm răng trắng bóng, nụ cười rạng rỡ và vui vẻ nổi bật trong không gian tối tăm và hiu quạnh của con ngõ. Tôi ngẩn người, có chút giật mình khi nhìn thấy nụ cười quá mức chân thật ấy, mặt đỏ bừng lên trong vô thức.

Trong lúc tôi còn đang ngẩn ngơ thì hắn chọt vươn tay ra véo mạnh vào má tôi một cái, tiếng cười trầm thấp vang lên rõ mồn một:

- Má em nóng thật đấy!

- Làm... làm gì có, tại trời nóng quá thôi. – Tôi vội vàng lên tiếng phân bua rồi cau bần hất tay hắn ra, gất lên, tất cả chỉ để che dấu sự ngượng ngùng. – Anh bỏ tay ra, đau đấy.

- Ha ha... Dương, ngoại trừ nhưng lúc đáng ghét ra thì em thật sự rất đáng yêu. – Hắn khẽ mỉm cười rồi chậm rãi nói thêm. - Tiếc là trong 365 ngày thì có đến 364 ngày là em đáng ghét.

- Anh... anh cút đi cho em. – Tôi bực bội gào lên, chỉ hận không thể lao đến, túm tóc rồi chà khuôn mặt trắng trẻo của hắn xuống đất.

- Ha ha, đừng giận, chờ một chút. – Hắn bật cười, vội vàng né cái “ma trảo” đang vươn tới của tôi rồi quay người thông dong đi đến bên chiếc hòm thư cạnh cổng. Lúc này tôi mới để ý trên hòm thư có đặt một chiếc hộp màu trắng nho nhỏ.

Hắn nhanh tay cầm lấy cái hộp rồi đi đến đặt nó vào tay tôi, khề ho nhẹ, hạ giọng nói, trong đôi mắt có thứ ánh sáng dịu dàng mà tôi từng nhìn thấy trong

giấc mơ lần trước:

- Khu... cầm lấy

Cả quá trình diễn ra không mất đến mấy giây, nhanh đến nỗi tôi vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đến khi cảm nhận được một cổ mát lạnh ở tay do bìa hộp truyền đến, tôi mới giật mình choàng tỉnh, chậm rãi đưa cái hộp lên trước mặt, ngơ ngác thốt lên:

- Gì đây?

- Quà sinh nhật, thế cũng hỏi. – Hấn đáp, giọng có phần gắt gỏng.

(-_-)

Có ai tặng quà sinh nhật như thế không? Về mặt cứ y như tôi mắc nợ hấn vậy, đến cục đá Phong còn lịch sự hơn hấn.

Tôi đen mặt nghĩ thầm, đưa cái hộp lên sát mặt, nghi ngờ thốt lên:

- Không phải bom đẩy chứ?

- ...

- Nhìn cái mặt kia chắc không phải rồi. – Tôi vội nói rồi tiếp tục lăm bầm dự đoán. – Hay là một cái bánh dày giò?

- ...

- Sai rồi à? Chẳng lẽ là chuột chết!!!

- ...

- Không phải chứ, rắn hả?

- Dương! – Bị tôi đá kích liên hoàn, khuôn mặt tím tái kia cuối cùng cũng bùng nổ, hấn giận dữ quát lên rồi trừng trừng mắt nhìn tôi, sau một hồi bắn tia laze tung toé, hấn khẽ thờ ắt ra một hơi, cong môi lên đầy khinh bỉ. – Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Xong bước thẳng, không thèm quay đầu lại, cái bóng áo trắng vẫn cao ngạo và lạnh lùng như thường.

- Gì? Người ta chỉ đoán thôi mà. Mắc cái chứng gì không biết.

Tôi bực bội lâu bầu, lờm theo bóng hấn rồi mở rộng cổng, đi vào nhà. Trong phòng khách, anh Tùng đang ngồi trên ghế sofa xem bóng đá nhưng đôi mắt chốc chốc lại liếc vào tấm gương lớn treo trên tường, chắc là đang ngóng tôi về.

- Anh Tùng,

Tôi khẽ lên tiếng, ngoan ngoãn đến gần anh ấy, chờ đợi một khuôn mặt lạnh lùng cũng những câu trách móc nặng nề. Nhưng trái với dự đoán của tôi, anh ấy chỉ nhẹ nhàng quay ra, khẽ gật đầu, nhàn nhạt đáp:

- Về rồi hả, lên tắm đi không muộn.

- Hả? Anh không mắng em à? – Tôi sững sốt hỏi.

- Mắng gì nữa, thằng Đông giành hết phần rồi còn đâu. – Anh ấy khẽ lắc đầu, tùm tùm cười.

- Ủa? Sao anh biết?... Mà nhắc đến hấn em lại thấy tức, không biết tối nay hấn ăn phải cái gì lại lòi em ra để trút giận, điều tra, hạch sách đủ đường. – Tôi bực bội chau mày rồi bầu bầu nói thêm nhằm nhắc anh Tùng về việc hôm nay là sinh nhật tôi. – Hừ, rõ đen, ngày sinh nhật còn bị chọc tức nữa chứ!

Nhưng trái với mong đợi của tôi, anh ấy chỉ khẽ bật cười rồi phẩy nhẹ tay, nói:

- Ha ha... Thôi em lên phòng đi, anh ra khoá cổng.

Xong, đứng dậy đi thẳng ra cửa, chẳng nói thêm gì cả. Tôi ngơ ngác nhìn theo anh ấy rồi giận dỗi quay phắt người lại, nện chân bình bịch đi lên cầu thang. Anh với em, thế đấy!

Bước chân lên đến tầng hai, tôi giật mình khi thấy nhỏ Hấn đang đứng dựa lưng vào vách cửa nhà tắm, khuôn mặt ướt đẫm nước có chút đỏ ửng.

Tôi khẽ chau mày, chậm rãi bước đến, vờn tay khua khua trước mặt nó rồi kêu lên:

- Này này, làm gì mà đực mặt ra thế?

Hân giật mình, bừng tỉnh, nó thẳng thốt nhìn tôi rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, khẽ mỉm cười nói:

- Chị về rồi à?

Tôi giật đầu, bắt gặp ánh mắt đang nhìn chăm chú vào chiếc hộp tôi đang cầm trên tay của nó, tôi bèn giơ chiếc hộp lên, giải thích:

- Cái này tên Đông vất cho, là vất cho đúng nghĩa đấy nhé! – Tôi nghiêng răng nghiêng lợi rồi hỏi thêm. – Mà hân tặng mày cái gì thế?

- À, một con gấu bông to bằng con Rô. – Hân khẽ cười nhạt, đáp.

- Biết ngay mà, lúc nào cũng thiên vị.

Tôi khẽ bĩu môi, nhỏ giọng lầu bầu, tôi cũng thích gấu bông lắm nhưng nhìn cái hộp “nhỏ nhỏ” này tôi đã biết mong muốn ấy là không khả thi rồi.

- Chị chẳng biết cái gì cả. – Hân đột nhiên gắt lên, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hộp quà trên tay tôi, khuôn mặt nó ánh lên vẻ ghen tị. – Rốt cục là thiên vị ai chứ?... Anh ấy chờ chị suốt ba tiếng đồng hồ, gọi cho chị không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, đi đi lại lại trước cổng nhà mình không biết bao nhiêu lần. Chỉ có chị mới khiến anh ấy mất bình tĩnh như vậy, cũng chỉ có chị mới khiến anh ấy nhẫn nại mà chờ lâu đến thế. Gấu to thì sao, quà đẹp thì sao, nếu được em chỉ cần cái hộp trắng nhỏ bé này, thứ anh ấy đã rất nâng niu mà thôi. Rõ ràng người được thiên vị ở đây là chị chứ không phải em!

Nó nói một tràng rồi xoay người bước thẳng về phòng. Lần đầu tiên tôi thấy nó tức giận và buồn bã đến vậy, vẻ dịu dàng trên khuôn mặt xinh xắn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự giận dữ và khô sởi. Tôi dờ dẩn nhìn theo bóng nó, không tránh được cảm giác sùng sốt, nhưng thái độ của Hân khiến tôi sùng sốt một thì những lời nó nói lại làm tôi sùng sốt mười.

Từ trước đến nay tôi vẫn luôn cho rằng hân lúc nào cũng thiên vị Hân, dịu dàng với nó, cười tươi với nó, đưa nó đi chơi, chịu xem phim Hàn Quốc cùng nó... Còn với tôi thì lại ngược lại.

Chẳng lẽ, điều tôi vẫn luôn đinh ninh là sai ư?!

...

Một môi lê bước về phòng, vừa bật đèn lên, một con lợn bông màu tím rất bắt mắt, được đặt ngay ngắn trên bàn học chọt đập vào mắt tôi. Sùng sốt, tôi vội vàng chạy đến, kính ngạc nâng nó lên, trên đầu con lợn có dán một tờ note nho nhỏ, là chữ của anh Tùng:

“Sinh nhật vui vẻ nhóc con, lần sau còn bị lỗi lên trước cờ nữa thì liệu hồn =.”

Tôi bật cười, giật tờ note ra, chăm chú ngắm nhìn con lợn, phải thừa nhận một điều rằng: con lợn tím này đúng là một thảm họa của thẩm mỹ. Dù vậy, tôi cũng không khỏi vui mừng, trong đầu như nở hoa, xem ra anh Tùng không xấu tính như tôi đã nghĩ, cuối kì này tôi phải thi thật tốt để không phụ lòng anh ấy mới được.

Đặt con lợn tím sang một bên, lúc này tôi mới liếc mắt nhìn vào chiếc hộp của hân, trong lòng không khỏi có chút hồi hộp. Chậm rãi mở từng lớp hộp ra, đến khi món quà đã hiện ra trước mắt, tôi sùng sốt một hồi rồi không nhịn được oa lên một tiếng, trong tim như nảy lên một hạt mầm mang tên *hạnh phúc* rồi nhanh chóng phát triển thành cây, lan toả khắp cơ thể, khiến cả người tôi rạo rực niềm vui.

Thì ra... sinh nhật năm nay cũng không đến nỗi tệ như tôi tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 25

- Thật là xấu...

Tôi vô thức kêu lên, khoé môi khẽ nhếch nhẹ, tìm tìm cười khi nhìn thấy món quà xấu xí trước mắt. Chiếc bánh kem bé bằng lòng bàn tay, được trét một lớp kem trắng dày đặc, xiêu vẹo và méo mó, mặt bánh kem được phủ kín bởi những trái dâu tây ngon lành, chín mọng, phần nào vớt vát được vẻ ngoài của chiếc bánh. Đúng là huênh hoang, cảm cả một đồng dâu tây thế này không biết tốn bao nhiêu tiền nữa.

Tôi khinh bỉ nghĩ thầm nhưng lại không nén được niềm vui, mỉm môi cười tìm tìm. Khẽ vươn tay nhấc cái bánh kem ra khỏi hộp, một chiếc thiệp hình trái tim màu đỏ chọt đập vào mắt tôi. Vội đặt chiếc bánh sang một bên, tôi nhanh nhẹn lật tấm thiệp nhỏ lên, trở mắt nhìn vào hình ảnh hai đứa trẻ đang chụm “mỏ” vào nhau được in trên đó, không tài nào liên tưởng được ba chữ “Nguyễn Thành Đông” với tấm thiệp đầy hương phấn này.

Cố mím chặt môi để khỏi bật cười, tôi lật tấm thiệp lại để xem mặt sau.

“*Bánh made in Đông, phải ăn hết đấy!*”

Dòng chữ cụt ngủn với nét chữ cứng cáp quen thuộc đập vào mắt khiến tôi giật mình, ngăn người ra trong giây lát rồi phụt một cái, bật cười. Dù đã đoán được người làm ra chiếc bánh xấu xí này là ai nhưng khi hẳn tự thừa nhận tôi vẫn không khỏi cảm thấy buồn cười, cứ nghĩ đến cảnh hẳn đội khăn, mặc tạp dề, đứng khuấy bột và trứng trong bếp, bộ dạng ngoan ngoãn, dịu dàng như một cô dâu nhỏ là tôi lại không nhịn được, ôm bụng cười đến tung gan, lộn phôi.

Sau khi đã cười chán cười chê, tôi quệt nước mắt, khẽ vỗ vỗ ngực để bình ổn nhịp thở rồi chậm rãi đặt cằm xuống bàn học, chăm chú nhìn chiếc bánh trước mặt, vô thức bật cười ngây ngô, trong tim như có dòng mật chảy qua, ngọt ngào vô cùng. Giờ phút này, tôi bỗng cảm thấy hạnh phúc đến ngây người, là loại hạnh phúc mà muốn dừng cũng không dừng được, muốn kiềm nén cũng không kiềm nén nổi. Bao trùm trong niềm hạnh phúc ấy là sự hốt hoảng và bối rối không nói nên lời. Tại sao cảm giác khi nhận được chiếc bánh này lại khác biệt đến vậy? Tại sao tôi lại hạnh phúc? Là do món quà hay... do người tặng?

- Thôi kìa, cứ chén trước đã.

Tôi nói thầm rồi khẽ gật mạnh đầu, cố đập văng những câu hỏi hại não ra khỏi đầu, quyết định xuống nhà lấy thìa, chuẩn bị “xử” chiếc bánh.

Cầm chiếc thìa con chó quen thuộc trên tay, tôi hớn hờ chạy lên phòng, ngang qua phòng đọc sách còn đang sáng đèn ở tầng hai, tôi thò đầu vào, vấy vấy chiếc thìa với cái dáng đầy vẻ tri thức của anh Tùng:

- Anh Tùng, anh Tùng, ăn bánh kem với em đi.

- Bánh kem? Ở đâu ra? – Chậm rãi ngẩng mặt lên khỏi trang sách, anh Tùng khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, nhú mày hỏi tôi.

- Của anh Đông cho. – Tôi khẽ ho nhẹ, đáp vội.

Anh Tùng không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ khẽ nâng môi lên, nở nụ cười nhàn nhạt, hỏi với giọng điệu gần như chắc chắn:

- Nó tự làm đúng không?

Tôi lúng túng gật đầu, không hiểu sao mặt lại đỏ lựng lên, vội vàng hỏi để che đi vẻ ngượng ngùng:

- Sao anh biết?

- Đoán. – Anh Tùng đáp cụt ngủn, mắt chợt liếc về tủ thuốc treo trên tường, khẽ thờ dài, lắc đầu. – Thôi anh không ăn đâu, berberin hết mất rồi.

- Berberin? Là sao? – Tôi khẽ nhú mày, ngờ ngác hỏi. Đang rủ nhau ăn bánh kem, nhắc đến berberin làm quái gì nhỉ?

- Haizz... lát nữa em sẽ biết thôi.

- Anh nói gì em chả hiểu. Mà thôi, anh không ăn thì em ăn vậy, càn còn. – Tôi khẽ bĩu môi, nguyệt một cái thật dài rồi quay lưng định đi về phòng thì anh Tùng chợt lên tiếng gọi giật lại:

- À Dương...

- Sao ạ? Anh đổi ý rồi à? – Tôi quay đầu lại, nghe răng cười, hỏi.

- Không, anh định bảo lát ăn không hết đừng ném cho con Rô nhé, tội nó lắm.

Anh Tùng chống tay lên cằm, tùm tùm cười, khẽ vẩy nhẹ tay nói với tôi rồi lại cúi mặt xuống quyển sách, nhìn chăm chú.

Tôi đen cả mặt, rất muốn gào vào mặt anh ấy rằng “anh đi ôm con chó mà ngủ đi” nhưng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc vẫn không dám nói ra, chỉ đành nuốt lời kia vào bụng, giật dỗi nguẩy mông bỏ về phòng, đùa à tôi mà nói ra thì kẻ phải ôm chó đi ngủ là tôi mới đúng. (=.)

...

Ngồi xếp bằng tròn trên giường, đặt chiếc bánh nhỏ trên đùi, tôi nhón tay bóc từng trái dâu tây bỏ vào mồm, vị chua và thơm của dâu tây hoà cùng vị béo ngậy của kem trắng ngập tràn trong khoang miệng khiến tôi cảm thấy cực kì mãn nguyện, vừa cười vừa nhóp nhép nhai:

- Ừm ừ, chẹp chẹp, cũng không tệ.

Ăn hết một nửa chỗ dâu tây, tôi quyết định xử sang phần bánh, tay lăm lăm cầm chiếc thìa con chó, mắt đắm đắm nhìn vào chiếc bánh, tôi khẽ liếm môi, nuốt nước bọt đánh ực, trong lòng dâng lên cảm giác hồi hộp cùng lo lắng. Chiếc bánh được làm bởi kẻ từng rán trứng thành cục than thì chẳng biết có ra gì không nhỉ?

Tôi nghĩ rồi khẽ bặm môi, xức một miếng bánh lớn, ngần ngừ một lúc rồi cũng đút vào miệng.

- Ứ...

Miệng bánh vừa chui vào miệng, tôi nghẹn họng, mắt tròn to, cổ họng phát ra những tiếng khò khè nho nhỏ.

Cái vị lờm lờm đến buồn nôn này là gì đây nhỉ? Tôi nhăn mặt, nghĩ thầm, đẩy lưỡi ra rồi lại đẩy lưỡi vào, đấu tranh tư tưởng mãi mới nuốt được miếng bánh kinh dị kia xuống miệng.

Tuy tôi có thể cảm nhận được vị thơm của kem, của trứng, vị hơi chấy do nướng quá tay từ chiếc bánh này nhưng tất cả đều đã bị cái vị lờm lờm kia phá hỏng hết rồi. Có thể tạo ra một vị bánh mới mẻ như vậy, tôi có nên khâm phục hẳn không nhỉ?

Nhưng... bây giờ tôi nên làm gì với chiếc bánh này đây? Chẳng lẽ lại đem bỏ? Làm như vậy hình như không được hay cho lắm. Tôi nghĩ rồi chợt liếc mắt nhìn sang tấm thiệp đặt bên cạnh, khẽ thở hắt ra một hơi, bàn tay cầm chiếc thìa lại run rẩy vươn lên, thôi thì... cố vậy.

Cuối cùng bằng khả năng phi thường của mình, tôi đã miễn cưỡng ăn hết nửa chiếc bánh kem, cái vị lờm lờm khó nuốt ngập tràn trong miệng khiến tôi muốn xiu. Vắt chiếc thìa qua một bên, tôi ngã phịch xuống giường, nghi ngờ mục đích tặng cho tôi chiếc bánh này của hẳn xuất phát từ việc trả thù, mới ăn có nửa cái mà đã thế này, ăn hết chắc tôi thăng thiên mất.

Thật kinh khủng!

Đánh răng, rửa mặt xong xuôi tôi gần như ngã phịch xuống giường, vị chiếc bánh vẫn còn vương vãn trong miệng, khó chịu đến nỗi tôi muốn nôn.

Khẽ xoa nhẹ cái bụng no kèn, tôi nhắm mắt cố đưa mình vào giấc ngủ, hôm nay chơi mệt quá rồi, có lẽ tôi nên đi ngủ sớm để mai còn dậy ôn bài chuẩn bị cho kì thi cuối kì sẽ bắt đầu vào thứ hai.

...

2 giờ đêm.

Tôi mở chloàng mắt, bật người ngồi dậy, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, phần bụng dưới đau đến quặn cả ruột gan. Vội ôm chặt lấy bụng, tôi lao đảo đứng dậy rồi lao vào WC, cảm giác như sắp chết đến nơi.

Nửa đêm nửa hôm, ôm cái bụng ầm ách, ra ra vào vào nhà vệ sinh liên tục, tôi gần như kiệt sức, tụt người ngồi bên vách cửa nhà tắm, mặt xanh mét như tàu lá chuối, há mồm ra lóp ngóp thở.

Lọ thuốc Berberin chỉ còn độc hai viên, bây giờ thì tôi đã hiểu lời nói ban nãy có anh Tùng có ý gì, đúng là đồ độc ác, biết trước mà không thềm báo cho tôi biết để bây giờ tôi bị Tào Tháo đuổi gần chết, hừ.

Một cơn đau lại đột nhiên dâng lên khiến tôi oằn cả người, mếu mặt bò vào nhà vệ sinh, trong lòng điên cuồng gào thét dù miệng chỉ phát ra được những tiếng thều thào đứt quãng:

- Nguyễn – Thành – Đông... hừ hừ, ta... ta... ta thề sẽ tòng xẻo mi a a a...

...

Cả đêm chỉ ngủ được hai tiếng, sáng dậy với hai quầng thâm to đùng trên mắt, tôi tưởng như mình đã sút đi cả kg thịt, khuôn mặt nhợt nhạt như xác chết trôi.

Khẽ xoa xoa cái bụng trống rỗng, tôi lẻ chân xuống nhà. Anh Tùng chắc vẫn còn ngủ, đêm qua đau bụng quá tôi đã mò vào phòng anh ấy, bắt anh ấy phải dậy xoa dầu và dấm lưng cho tôi, can tội thấy chết không cứu.

Uống tạm cốc sữa nóng cho ấm bụng, tôi cầm ít com và hấp ba quả trứng. Xong xuôi đâu đấy mới ra mở cửa, vừa đẩy cánh cửa ra, con Rô đã nhảy bổ vào người tôi, vốn đang mệt, tôi mất thăng bằng, ngã chổng ngửa ra đằng sau, mông cắm xuống đất, đau muốn ứa nước mắt. Vội đẩy cái mồm ướt át của con Rô tránh xa mặt mình, tôi tức tối trợn mắt lên nạt nó:

- Rô, tránh ra, muốn bị nình với đu đủ không?

Có vẻ đã quen với món đu đủ mà tôi suốt ngày đem ra dọa, nó biết điều cup tai tránh sang một bên, nhưng cái mặt vẫn hớn lên như bị đông kinh.

Lồm cồm bò dậy, tôi vói tay phúi phúi mông rồi đi ra sân để mở cổng. Ngấp một cái rổ to, tôi đứng ở cổng, hít hà mùi thức ăn xông ra từ nhà hàng xóm, chợt bất gặp thím Tư, giúp việc của nhà hân đang lúi húi xách hai túi rác to dùng để trước cổng, tôi lên tiếng gọi:

- Thím Tư!

- Ủa Dương hả, chủ nhật mà đây sớm thế con?

- Con đói không ngủ được, mà rác ở đâu ra nhiều thế thím? – Tôi nghe răng cười, hỏi.

- Haiz... thành quả của câu Đông đây, bên trong còn một túi nữa cơ. – Thím Tư khẽ lắc đầu, cười nói.

- Hừ, chắc hẳn cố tình rải rác ra nhà để thím phải dọn đấy, người đâu mà xấu xa, dè tiên không chịu được.

Vẫn còn cay cú vụ bị Tào Tháo đuổi hôm qua, tôi nghiêng răng nghiêng lợi, không ngần ngại chửi xéo hần. Nghe tôi nói, thím Tư khẽ bật cười, lắc lắc đầu kể khổ:

- Không phải, không phải, hôm qua cậu ấy học làm bánh, cả ngày ở trong bếp vằn tứ tung, vỡ cái nọ, hỏng cái kia, làm được xong cái bánh thì phòng bếp cũng thành chiến trường luôn. Haizz, khổ lắm cơ thím đã bảo để thím làm cho thì không nghe, lóng nga lóng ngóng còn làm đổ cả tô trứng vào người.

Tôi ngẩn người ra trong giây lát, cảm giác tức tối bỗng bay biến không chút dấu vết, chỉ nghĩ đến cảnh hần tóc tai bù xù, người đầy bột còn bị cả tô trứng đổ vào người là tôi lại muốn rú lên cười, sự mệt mỏi do cuộc chạy marathon với Tào Tháo đêm qua cũng nhanh chóng bị bốc hơi.

Thím Tư thấy tôi có vẻ hứng thú trước đề tài này thì hào hứng kể tiếp:

- Mà không biết cậu Đông đem cái bánh cho ai, cũng khổ thân cái đứa ấy.

- Là sao ạ? – Tôi run rẩy hỏi, cố nén cái cảm xúc muốn được gào lên rằng “Là con, cái đứa khốn khổ khốn nạn ấy chính là con đây”.

- À, tại cậu ấy làm đổ cả lọ đường nên thím phải chạy đi mua, nhưng ra đến chợ lại gặp bà bạn nên ngồi buồn chuyện quên cả thời gian, đến lúc mua được đường về thì cậu ấy đã cho bánh vào lò vi sóng rồi.

- Thế... thế anh ấy không cho đường vào bánh ạ? – Tôi lắp bắp hỏi, thảo nào cái bánh lại nhạt toẹt như thế, thì ra là không cho đường.

- Không cho đường không đã tốt, đằng này cậu ấy còn dốc cả lọ mì chính vào, cũng tại thím dán mác bên ngoài lọ là “bột ngọt” nên chắc cậu ấy nhầm Haiz, chỉ khổ cho đứa nào ăn phải cái bánh ấy. – Thím Tư thở dài thườn thượt rồi khẽ vẫy nhẹ tay, mỉm cười vui vẻ nói. – Thôi, thím phải vào dọn nốt đây.

- Vâng ạ. – Tôi khẽ cười gượng, lão đảo bắm tay lên cổng, đi vào nhà rồi ngồi phịch xuống bên thềm, đầu ông lên như bị say sóng, cứ nghĩ đến chiếc bánh kem được cho cả lọ mì chính vào là tôi lại muốn sùi bọt mép mà chết. Hần cố ý, chắc chắn là hần cố ý, làm gì có kẻ nào ngu ngốc đến nỗi nhầm đường với mì chính chứ.

Nguyễn Thành Đông chết bầm chết đập, ta hận mi!!!

...

Tôi bắt đầu bước vào kì thi cuối kì với một khí thế hùng hực, sự chuẩn bị kĩ càng và niềm tin to lớn vào một kết quả khả quan. Đặc biệt là môn Văn, cái môn quyết định sự sống còn của tôi trong tháng tới.

Ngày đầu tiên của kì thi kết thúc tương đối tốt đẹp, với sự chuẩn bị kĩ càng tôi làm bài khá tốt, chẳng cần phải ngó ngang ngó dọc hay hỏi trên hỏi dưới gì hết.

Ngày thi thứ hai sẽ tiếp tục với môn Toán và Sinh, vì Sinh thi trước nên tôi quyết định buổi tối sẽ cày Toán, để dành Sinh cho sáng mai.

12 giờ đêm, sau khi đã ôn xong Toán, tôi lão đảo trèo lên giường, hẹn điện thoại 6 giờ rồi mới yên tâm nhắm mắt ngủ.

Sáng hôm sau, mơ màng thức dậy trong tiếng sủa như điên như dại của con Rô mặt thộn, tôi khẽ dụi mắt, lăm bầm mắng nó mấy câu rồi cũng lóc ngóc bò dậy. Với tay lấy chiếc điện thoại, tôi ấn loạn trên bàn phím để mở màn hình, con số 9 đập vào mắt khiến tôi giật mình, mở to mắt tỉnh như sáo sậu.

9... 9 ười? Có nhầm lẫn không vậy? Tôi trợn ngược mắt lên, sợ hãi dí sát chiếc điện thoại vào gần mặt mình nhưng con số 9 vẫn ngoan cố nằm trên đây. Run rẩy xem lại giờ báo thức, tôi suýt thì tru tréo lên cho hả giận, trời ơi là trời, có đứa nào ngu như tôi không, 6 giờ sáng lại hẹn thành 6 giờ tối hu hu...

Sau một hồi tự tổng sỉ vả bản thân, tôi quyết định gạt chuyện giờ giấc sang một bên, cầm lấy quyển sách Sinh, cố gắng nhồi nhét mấy dòng lý thuyết vào đầu, nhưng càng học lại càng không vào, tâm lí lo lắng khiến tôi chẳng thể nhét nổi một chữ, cứ cầm quyển sách đi đi lại lại trong phòng khách.

- Không vào, vẫn không vào hu hu hu...

Tôi vò đầu bứt tai, bắt lức ôm lấy hai đầu gối, không nhìn được rom róm nước mắt. Vẫn còn hai chương trọng tâm tôi chưa ôn tí gì, định sáng nay mới ôn đề chiều vào phòng thi khỏi quên nhưng giờ sắp 10 giờ rồi, tôi biết phải làm thế nào đây? Không lẽ phó mặc số phận?

Đang rầu muốn thối ruột thì một giọng nói ngang phè phè chợt vang lên ngay trên đỉnh đầu:

- Làm gì mà ngồi gặm đầu gối như chó gặm cỏ thế?

Tôi hơi giật mình ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia bèn vội vã đưa tay lên quệt nước mắt, ngoảnh mặt sang một bên, khàn giọng nói:

- Sáng anh không đánh răng hả? Mồm miệng thối hoắc.

- Sao thế? – Hấn ngắc nhiên kêu lên, giữ lấy vai tôi bắt tôi phải quay ra nhìn hấn. – Sao khóc?
- Em có khóc đâu. – Tôi cãi.
- Thế sao mắt đỏ? – Hấn lạnh lùng liếc tôi một cái.
- Tại... tại...
- Rốt cuộc là làm sao? Nói đi. – Hấn khẽ thở ra nhẹ nhẹ, nắm lấy đuôi tóc tôi giật giật, nói với vẻ cực kì kiên nhẫn, đôi mắt chột ánh lên vẻ dịu dàng vô hạn.
- Em... em... em trượt Sinh mất rồi. – Trước sự dịu dàng hiếm có của hấn, tôi không nhìn được, meo meo kêu lên, tay kéo lấy vạt áo hấn, giật lấy giật để. – Làm thế nào bây giờ?
- Sao lại trượt, hôm nay em mới thi Sinh mà?
- Em ngủ quên mất nên không kịp ôn, lại đứng phần trọng tâm nữa chứ. – Tôi vò vò tóc, nhăn nhó nói

Hấn khẽ cau mày, đắm chiêu suy nghĩ một hồi rồi chột nhàn nhạt lên tiếng hỏi:

- Hôm nay ai trông bọn em?
- Cô Kim Anh dạy Toán bọn anh ấy, nổi tiếng với biệt danh “sát thủ có bộ mặt đu đủ”. – Tôi xụ mặt xuống, rầu rĩ đáp.

Nghe tôi nói, hấn chột nhếch nhẹ môi, nở nụ cười nhàn nhạt, cất giọng nửa đùa nửa thật:

- Thế thì mang phao vào đi.
- Anh nghiêm túc chút đi, em không đùa đâu. – Tôi sực sực cau gắt.
- Ai đùa? – Hấn cau mày, đáp chắc nịch. – Anh nói thật đấy.
- Nhưng... nhưng... - Tôi lắp bắp, không dám tin là hấn đang nói thật.
- Nhưng nhị gì, cứ làm phao đi.
- Nhưng nhờ bị bắt thì sao? Hạ hạnh kiểm rồi còn bị bêu lên trước cờ nữa đấy. – Tôi vẫn chưa hết lo lắng.
- Không sao đâu, tin anh đi.

Hấn khẽ mỉm cười, không mặn không nhạt đáp, tôi ngơ ngẩn, cả người như được tắm trong nụ cười ấm áp ấy, bao nhiêu lo lắng, muộn phiền dường như tan biến hết, cứ thế gập đầu trong vô thức.

- Haiz... Đúng là đầu heo, ngủ cũng ngủ quên, lần sau thì chừa nhé!

Trong lúc tôi còn đang ngơ ngẩn ngẩn ngẩn thì hấn chột mở miệng, phun ra một câu, đập tan toàn bộ cảm xúc vừa được hình thành trong đầu tôi.

- Anh mới là đầu heo, tránh ra, đừng chạm vào người em. – Tôi bực mình, tức tối tru tréo lên. Đúng là hấn chẳng bao giờ từ tế được một giây, không xúc xiềng tôi thì hấn không chịu được à?
- Thế nhé. Đừng có khóc nhè nữa, đã xấu lại còn xấu hơn. – Hấn bật cười, vươn hai tay ra vò loạn tóc tôi rồi nhanh chân bỏ chạy trước khi tôi kịp đập cho mấy phát.

Tức tối nhìn theo bóng hấn, tôi ngồi phịch xuống ghế, chán nản nhìn quyển sách Sinh rồi thở dài đánh thượt.

Tôi có nên tin lời hấn không nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 26

Sau khi ngồi đầu tranh tư tưởng khoảng mấy phút, tôi quyết định mở sách ra hì hụi... chép phao. Đằng nào chẳng chết, cứ liều một lần xem sao, biết đâu

hôm nay cô Kim Anh bị đau mắt đỏ hay có việc đột xuất phải nhờ thầy Kiên “mắt lác” trông hộ. Tôi nghĩ rồi phần khởi nhe răng cười toe toét, cúi xuống mùa bút chép phao như điên, tâm tâm niệm niệm một điều rằng “ờ hiền ắt sẽ gặp lành”.

Cứ thế, tôi tự cho mình là một đứa ăn ở hiền lành, lạc quan vác theo tập phao bước vào phòng thi để rồi suýt thì khóc mếu khi thấy cô Kim Anh, áo sơ mi trắng, mini juyp đen, nện đôi giày cao gót năm phân xuống nền nhà, chậm rãi tiến vào phòng thi. Khẽ đẩy gọng kính trắng, lạnh lùng liếc chúng tôi bằng đôi mắt một mí sắc lẹm, cô Kim Anh cất giọng uyển chuyển:

- Bạn nào có phao hay tài liệu thi mau chóng mang lên đây nhé, đừng để lát nữa tôi bắt được, đánh dấu bài luôn đấy.

Không gian trở nên im ắng, những khuôn mặt hiện lên vẻ ngáp ngừng, sau đó có khoảng năm, sáu đứa lục tục đứng dậy, lôi đủ loại phao với đủ loại kích cỡ ra, đem lên nộp cho cô Kim Anh, mặt đứa nào đứa này đau khổ như vừa dẫm phải phân chó.

Ở bên dưới, nhìn những chiến sĩ anh dũng đầu hàng, tôi cắn môi, run rẩy lần xuống tập phao trong túi, lôi ra rồi lại cất vào, ngần ngại không biết nên làm gì. Thăng Cường ngồi bên cạnh, thấy cái mặt nhăn như quả mướp đắng của tôi, nó tốt bụng quay sang hỏi thăm:

- Ê Dương dở, mày bị táo bón à?

- Táo bón cái mặt mày ấy, đang rầu muốn thối ruột đây này. – Tôi trừng mắt nhìn nó, nạt.

Nó bật cười khùng khục, rồi hạ giọng thì thảo, vừa nói vừa hươ hươ hai bàn tay đặc chữ lên như muốn khoe khoang chiến tích:

- Cũng mang vào hả? Phao ấy?

- Ừm... ừ, nhưng chắc tao đem nộp đây, hải lắm. – Tôi nhăn mặt, thì thảo đáp lại.

- Ngu vừa thôi, để yên đấy, biết đâu tí còn dùng đến. – Thăng Cường cau mày, khề nạt.

- Nhưng...

- Nào, trật tự. Bây giờ tôi bắt đầu phát giấy, lát sẽ có đề cho các em

Giọng nói lạnh lùng của cô Kim Anh đột ngột vang lên, cắt đứt sự ngáp ngừng của tôi, vội nhét tập phao trở lại túi quần, tôi thở hắt ra một hơi, thầm mong mọi việc không trở nên quá bi đát.

Trông vào giờ điểm ba tiếng, cô Kim Anh bắt đầu phát đề cho cả lớp, nhìn những tờ đề thi lần lượt được phát ra, trống ngực tôi đập thùm thụp liên hồi, lòng bàn tay vã cả mồ hôi, miệng lẩm râm cầu khẩn không ngừng.

Ở bên cạnh tôi, thăng Cường mặt xanh mét như tàu lá chuối, nhăn nhó dịch mõng qua lại. Tôi cau mày nhìn nó, thì thảo hỏi:

- Mày làm sao thế, trĩ à?

- Ngứa... - Nó vịn vẹo người, cau có đáp.

- Ngứa cái gì cơ? – Tôi ngẩn người ra, hỏi lại.

- Ngứa mõng. – Nó gất.

Tôi tròn mắt lên nhìn nó, cố nhịn cười hỏi tiếp:

- Sao ngứa? Mọc mụn đầu đanh à?

- Cái tập phao dưới mõng chọc vào... ngứa quá. – Thăng Cường đáp rồi lại dịch mõng thêm lần nữa.

Tôi nhìn bộ dạng chật vật của thăng Cường, vội bịt chặt miệng, phải cố lắm mới không bỏ ra bàn mà cười, cái sự nghiệp thi thố cũng thật là gian nan quá đi mà...

Nhưng tôi cũng chẳng vui vẻ được bao lâu, cầm lấy tờ đề cô Kim Anh vừa phát, nụ cười trên môi tôi vụt tắt, bao nhiêu ảo tưởng ban đầu vỡ tan tành như bong bóng xà phòng.

Khẽ thở dài đánh thượt, tôi nhìn lại cái đề một lượt, mặt ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, trong đề có đến 60% là tôi chưa học tí gì, lại thêm đôi mắt cú vọ cứ đảo như rang lạc kia nữa, lần này thì tôi chết không còn đường lui nữa rồi.

Tôi mếu máo nghĩ thầm rồi cố gắng gạt đau thương, cúi đầu xuống, cầm bút lên làm những câu đã ôn, thôi thì vớt vát được đến đâu hay đến đó vậy.

Làm xong hai câu hỏi hai điểm, tôi ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ, đã 20 phút trôi qua, không khí trong phòng thi vẫn im phăng phắc, thỉnh thoảng có vang lên một vài tiếng sột soạt nho nhỏ. Phần lớn mọi người đều đang cúi đầu làm bài chăm chú, một số thì giống như tôi, ngồi đực ra như phỗng, một số thì bạo gan lén mở phao, mắt len lén liếc nhìn cô Kim Anh, nhưng cứ vừa mở một tí lại sợ hãi gấp vào khi bị đôi mắt cú vọ kia chiếu tới.

Tôi ngậm cái bút, xụ mặt xuống, trong lòng không ngừng rủa xả tên Thành Đông chết tiệt, chỉ giỏi ăn gian nói phét, cái gì mà không sao đâu, cái gì mà tin anh đi, tôi đúng là ngu như heo nên mới đi tin hắn.

Liếc mắt sang bên cạnh, nhìn cái bút bị bị cắn nát cả đầu cùng khuôn mặt chầy xệ như chó bull của thằng Cường, tôi chỉ biết thở dài đánh thượt, lòng thầm than cho số phận của những đứa có phao mà vẫn chết chìm.

Khi tôi đã gần như chấp nhận số phận, buông xuôi bài thi của mình thì bên ngoài cửa chợt truyền đến tiếng bước chân chậm rãi, tiếng ho nhẹ vang lên trong không khí yên tĩnh. Không có việc gì làm, tôi quay đầu ngóng mắt ra ngoài cửa sổ hóng hớt, chợt ngăn người khi thấy hắn.

Đáng lẽ giờ này hắn phải ở trong phòng thi mới đúng, sao lại chạy ra đây? Chẳng lẽ muốn đáp phao cho tôi? Nghĩ đến đây, tim chợt đập một cái đánh thịch, tôi nuốt nuốt nước bọt, len lén liếc nhìn hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy rạo rức.

Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, hắn chỉ lạnh nhạt liếc bộ mặt mừng rỡ như chó thấy chủ của tôi một cái, nhếch môi cười khinh khỉnh rồi... bước thẳng.

Trong lớp chợt nổi lên những tiếng xì xào to nhỏ, một số đứa không làm được bài giống tôi cũng hóng hớt nhìn theo bóng hắn, miệng không ngừng xuyết xoa. Tôi nghiêng răng treo tẻo, bụng tức anh ách nhưng cũng không nhin được, tiếp tục đánh mắt dò theo hắn.

Dưới hàng chục con mắt tò mò của quần chúng trong lớp, hắn chậm rãi đi qua cửa lớp tôi, nấn ná một lúc rồi bước thẳng, sau đó lại quay lại, gầy gò thao nện xuống nền nhà bồm bộp như cổ gậy sục chú ý.

Nghe tiếng xì xào đang ngày một lớn dần trong lớp, cô Kim Anh khẽ nhíu mày, dùng thước gõ lên bàn, lạnh lùng nhắc nhở:

- Trật tự.

Rồi cũng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa. Vừa thấy hắn đứng ở cửa lớp, đôi mắt vốn đang nheo lại của cô chợt sáng bừng lên, giọng nói mang theo tia ngạc nhiên cùng triu mến:

- Ủa, Đông đây hả?

Trong lớp lại nổi lên những tiếng xì xầm, gõ mạnh lên mặt bàn hai phát, nhắc nhở chúng tôi thêm lần nữa rồi cô Kim Anh mới đứng dậy, chậm rãi bước ra cửa, nhìn hắn cười hỏi:

- Sao không ở trong phòng thi lại ra đây?

- Dạ, em thi xong rồi, có bài Toán khó quá, định đi tìm thầy Khánh nhờ thầy giải hộ. – Hắn đứng ở cửa lớp, gãi đầu cười bên lên khiến cả phòng thi lại được dịp nhao nhao lên. Nhìn khuôn mặt nai tơ, ngơ ngác như con chó lác của hắn, tôi nghiêng răng vụn vẹo cây bút, trong lòng âm thầm phì nhò.

- Nhờ ông làm cái gì, để đấy cô xem cho. – Cô Kim Anh nhíu mày, quả quyết đáp. Trong trường có tin đồn cô Kim Anh và thầy Khánh dạy Toán ghét nhau có tiếng, xem ra tin đồn này là thật.

- Nhưng... cô đang trông thi mà. – Hắn khẽ nhíu mày, ngập ngừng nói.

- Không sao, cứ vào trong đây. – Cô Kim Anh đáp rồi cầm tập vở của hắn, chỉ lên bàn giáo viên.

- Dạ thôi, em ngại lắm, em đi hỏi thầy Khánh cũng được ạ.

- Ngại gì chứ, hay ra ngoài hành lang, cô xem cho cũng được. – Cô Kim Anh nói luôn rồi quay vào trong lớp, cất giọng nghiêm nghị – Cả lớp trật tự làm bài nhé, tôi ở ngoài này mà nghe thấy tiếng ai trao đổi hay nói chuyện là đánh dấu bài đấy.

Những tiếng dạ ran lần lượt vang lên, đứa nào đứa nấy vui như mở cờ trong bụng, sung sướng ngoác mồm cười toe toét, một số đứa thì tỏ vẻ không quan tâm, một số thì đang mãi tiếc hận vì lúc nãy đã lỡ nộp phao.

Tôi chờ người, vẫn chưa dám tin vào mắt mình, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến như vậy, không chép vội, tôi để bút sang một bên, nghiêng đầu, dán mắt vào cửa sổ. Trên hành lang lớp học, hắn và cô Kim Anh đang đứng trao đổi bài tập, cô Kim Anh chăm chú nhìn đề bài hắn đưa, tay cầm quyển giấy nháp, viết lia lịa, chẳng mấy chốc chú ý đến tình hình trong lớp.

Khi tôi còn đang mãi ngẩn ngơ, thì hắn bất chợt quay đầu lại, nhìn thấy tôi, hắn khẽ nhếch nhẹ khoé miệng, mấp máy môi nói:

“Chép đi”

Giây phút ấy, đột nhiên tôi thấy hắn còn đẹp trai hơn cả anh Tùng!

...

- Mày bị ngu hả Dương, chép đi còn đàn mặt ra đấy làm gì?

Thằng Cường thấy tôi còn đang ngơ ngác bên cửa sổ thì quay sang, nhíu mày rít lên nhỏ nhỏ.

- À ừ.

Tôi gật đầu lia lịa, vội vàng lòi phao ra, cầm bút chép như điên, tay ngoáy lia lịa, không dám dừng lại, vừa chép vừa dòng tai lên nghe động tĩnh của cô Kim Anh, tim đập bình bình không ngừng.

Khi tôi vừa làm xong bài thì tiếng trống hết giờ cũng vang lên, thờ phào một hơi, tôi quay sang trả lời thằng Cương mấy câu hỏi, sau đó cô Kim Anh vào thu bài, nhón nháo một hồi, đến khi xong xuôi hết thầy, nhớ đến hân, nhìn ra ngoài cửa sổ thì đã chẳng còn ai. Tôi khẽ thở dài đánh thụt, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi hụt hẫng...

Tuần thi đầy mệt mỏi cuối cùng cũng kết thúc, ngoại trừ sự cố ngủ quên dẫn đến suýt chết chìm của môn Sinh, thì các môn còn lại tôi đều thuận lợi vượt qua, đặc biệt là môn Văn. Hôm ấy bút tôi lướt trên giấy trắng như vẩn trượt lướt trên tuyết, văn thơ lai láng chảy tồ tồ, tuôn ào ạt. Cuối cùng sau một hồi múa bút không ngừng nghỉ, tôi đặt đầu chấm hết bài ở cuối tờ thứ hai dưới con mắt kính hải của thằng Cương, thậm chí nó còn khẳng khẳng cho rằng Nguyễn Du vừa nhập hồn vào người tôi.

Trong một tuần này, vì bận thi nên tôi chẳng mấy khi gặp hân nhưng lại suy nghĩ đến hân nhiều hơn bao giờ hết. Những thay đổi trong suy nghĩ của tôi về hân, sự tức giận vô cớ của hân, nụ hôn trộm của hân, sự quan tâm vừa dịu dàng vừa ấu trĩ của hân, cả cái cách hân vụng về tặng cho tôi chiếc bánh và những lời nói bóng gió của Hân.

Dù có ngốc đến mấy tôi cũng lờ mờ nhận ra được nhiều điều, nhưng vẫn không biết làm sao để xử lý những suy nghĩ quẩn quanh ngày một chất chồng ấy, tôi cứ như một đứa trẻ mới lớn, đang đứng trước một ngưỡng cửa mới của cuộc đời, vừa sợ hãi không dám bước vào lại vừa khao khát được khám phá nó.

...

Ngày thi cuối cùng vừa kết thúc, xóm nhà lá chúng tôi rủ nhau đi ăn chè chúc mừng cả lũ đã vượt qua kì thi một cách thuận lợi. Trống hết giờ vừa vang lên, ba đứa Cương, Hiệp và Phương đã ù té chạy ra quán chiếm chỗ trước, tôi và Phong chậm chân nên đành ngồi gót theo sau. Còn Băng thì không đi được vì đã có người nhà đến đón.

Vừa xốc lại cái balô nặng trĩu trên vai, tôi vừa cau có quay xuống giục Phong:

- Nhanh lên, nhanh lên, cậu chậm quá đấy!

- Sao phải nhanh? – Phong nhàn nhạt lên tiếng, chậm rãi bước từng bước, bộ dạng uể oải và lười nhác.

- Không nhanh chúng nó ăn hết mất. – Tôi suýt rớt đáp, không kiên nhẫn chạy đến kéo mạnh tay Phong.

- Cậu chỉ nghĩ được thế thôi à? – Phong cau mày, cốc vào đầu tôi một cái đau điếng nhưng cũng nâng chân lên bước nhanh hơn.

- Không nghĩ đến cái đấy thì nghĩ đến cái gì?

Tôi bĩu môi đáp, kéo mạnh tay Phong, dung dăng dung dẻ dắt đi như dắt một đứa trẻ, nhìn khuôn mặt đã đen sì lại vì tức và xấu hổ của cậu ta, tôi sung sướng cười rộ lên vui vẻ, lại được thể vung tay vung chân mạnh hơn.

- Đạo này có chuyện gì vui à? – Phong vừa chật vật bước theo sức kéo của tôi, vừa hỏi, đuôi mắt khẽ cong lên nhẹ nhẹ, đồng tử đen thăm ánh lên ý cười nhàn nhạt.

- Thì vừa thi xong mà. – Tôi đáp, hơi cúi đầu, đá đá chiếc lá.

- Không phải, mấy hôm trước cũng thế. – Phong lắc đầu rồi khẽ hừ nhạt, nói thêm – Cười nói liên tằng.

Tôi bật cười hi hi, quay xuống nhìn Phong, khẽ mím mím môi nhưng vẫn không nói gì, cậu ta cau mày, không kiên nhẫn hỏi tiếp:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Nhìn thái độ khó chịu của cậu ta, tôi khẽ bĩu môi rồi lại mỉm cười, nghiêng nghiêng đầu nói:

- Này Phong, tôi hỏi nhé?

- Hỏi đi.

- Nếu một người vẫn luôn tỏ ra ghét cậu nhưng thật ra lại rất quan tâm đến cậu, hết cật công làm quà sinh nhật lại an ủi khi cậu buồn, rồi còn giải nguy lúc cậu gặp khó khăn nữa, như vậy cậu nói xem... có phải người đó cũng thích cậu đôi chút không?

Tôi vừa nói vừa tiếp tục kéo Phong đi nhưng không biết tự bao giờ cậu ta đã dừng hẳn lại, đứng lặng như bức tượng đá trên sân trường ngập nắng và gió. Giật mình, tôi quay đầu lại, vẩy vẩy tay trước mặt cậu ta nhưng Phong vẫn đứng ở đó, lẳng lặng nhìn tôi, khuôn mặt tuấn tú có chút ngầy ngốc, hàng lông mi dài và dày bị nắng chiếu xuống tạo thành cái bóng hình quạt phủ lên một phần đôi mắt. Tôi gọi liên hai, ba tiếng nhưng Phong vẫn không có phản

ứng gì, mỗi một lúc sau mới khẽ thở dài, cất tiếng, giọng nói có chút buồn rệu rạo:

- Cuối cùng đứa trẻ như cậu cũng đã biết lớn rồi, chỉ là... cậu lại lớn vì người khác...

...

Ăn xong bữa chè cùng những tràng cười no cả bụng, tôi vẫn phải đi về trường để đợi Hân, hôm nay nó phải ở lại để tập văn nghệ. Ngồi ở ghế đá chờ mòn cả móng, cuối cùng điện thoại cũng reo, liếc thấy cái tên Hân, tôi vội bắt máy ngay, nóng nảy kêu lên:

- Sao lâu...

Chưa dứt lời, giọng nói hỗn hển và gấp gáp của Hân bất chợt vang lên khiến tôi giật mình, chờ cả người.

- Chị Dương ơi, cứu em... Ở sân vận động... Á...

Tiếng va chạm mạnh đột ngột vang lên cắt đứt giọng nói hỗn loạn của Hân, điện thoại chỉ còn vọng lại những tiếng “brừ... brừ” nhạt nhẽo.

Tôi hoảng hốt đứng bật dậy, lạnh cả người, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với nó? Bị bắt cóc, gặp rắn rết hay bị chó hoang đuổi? Cố gạt phăng những suy nghĩ đáng sợ ra khỏi đầu, tôi vội lấy balô, ù té chạy đi tìm Hân. Trường tôi có tới ba sân vận động ở ba hướng khác nhau, khi tôi chạy đến sân vận động thứ ba thì cả người đã mệt lử.

Xốc lại cái balô, hót ha hót hải chạy vào, tôi chợt đứng khựng lại, mở to mắt, gần như chết lặng tại chỗ. Trong sân vận động nhỏ, Hân ngồi bệt trên nền cỏ bần thiu, tóc tai rũ rượi, quần áo xộc xệch, bị vây xung quanh bởi ba, bốn đứa con gái xinh xắn nhưng mặt mũi bặm trợn.

Nếu là tôi của thời con nít, khi nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ xông vào mà không thèm suy nghĩ nhưng tôi của bây giờ, máu liều và độ ngu ngốc đều đã giảm đi ít nhiều. Cố gắng trấn áp cơn giận đang sôi ùng ục trong huyết quản, tôi hít mạnh một hơi, vừa đảo dác ngó xung quanh, vừa ấn số anh Tùng.

- Anh Tùng, anh Tùng, Hân nó đang bị mấy đứa con gái vây đánh ở sân vận động cạnh nhà B, anh đến đây đi. Nhanh lên nhé!

Điện thoại vừa kết nối, tôi đã làm một tràng súng liên thanh, ở bên kia, nhỏ Hân đang bị một đứa con gái túm mạnh tóc kéo dấy. Nhìn thấy cảnh này, tôi nghiêng răng, ngắt luôn điện thoại, không thèm suy nghĩ gì cả, ngoác mồm ra hét rồi xông thẳng vào trong tư thế ngựa phi nước đại, trong đầu không ngừng gào thét:

“Dám đánh em tao à, tao cho chúng mày xem...”

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 27

- A A A...

Tiếng hét như bò rống của tôi đột ngột vang lên khiến cho đám nữ côn đồ kia giật mình vội dừng động tác, quay ra nhìn tôi, mặt đứa nào đứa nấy đàn thối.

Nhân lúc bọn chúng còn đang đứng đực ra như phỗng, tôi lao đến với tốc độ tên bắn, đẩy mạnh từng đứa ra rồi đứng chắn trước mặt Hân, chỉ tay quát to:

- Không được bắt nạt em tao.

Bên ngoài tỏ vẻ oai thế thôi chứ trong bụng tôi run lăm, hai tay, hai chân muốn rụng rời vì sợ. Giá mà tôi biết võ thì đã tốt, đằng này ngoại trừ bài “vung tay đánh loạn” ra thì tôi chả biết cái võ khí nào cả, nhìn khuôn mặt đặng đặng sát khí của bốn đứa con gái kia, tôi chỉ hận không thể chui tọt xuống đất để trốn.

- Nó là em mày?

Đứa con gái tóc ngắn nhú mày nhìn tôi rồi hất mặt sang Hân hỏi.

- Phải. – Tôi gạt đầu chắc nịch, cảm thấy răng đang va vào nhau lập cập nhưng vẫn cố nói cứng. – Ai cho chúng mày bắt nạt em tao?

- Xi, được rồi, đã thế hôm nay tao dạy dỗ cả hai chị em mày, cho chừa cái thói đủ đòn, dụ dỗ bạn trai người khác. – Con bé tóc ngắn bấu môi nói rồi

khẽ phát tay một cái, ra hiệu cho mấy đứa kia xông lên, đứa nào đứa nấy mặt mày đờ đờ sát khí, nhìn chúng tôi nở nụ cười khinh khi.

Tôi nghiêng chặt răng, cực kì tức giận khi nghe nó si nhục Hân, nhìn vòng vây ngày càng siết chặt, tôi đẩy mạnh Hân ra rồi nhắm tịt mắt lại, bất chấp tất cả vung tay loạn xạ, chân đạp tới tấp vào đám con gái đang lao tới.

Trong vòng vây rối loạn, tôi cảm nhận được bàn tay, với những móng vuốt cụt ngắn của mình đang phang bôm bốp vào người, vào mặt của mấy đứa kia, đồng thời cũng cảm nhận được những cánh tay đang đập tới tấp vào người mình, thậm chí tóc trên đầu còn xô tung ra và bị giật lấy giật để. Xuyên qua những tiếng la hét, chửi bới là tiếng khóc thút thít vì đau và tủi nhục của Hân.

Dù đau đến nghiêng răng, ứa nước mắt nhưng tôi vẫn không dừng lại, tay vung mạnh hơn, chân đạp tới tấp. Chẳng biết trận đánh này khi nào mới kết thúc nhưng tôi không muốn mình trở nên bị động, phải ôm đầu rịt cổ giống như một con rùa để cho chúng nó đập, chúng nó đánh tùy ý, tôi mà đau thì cũng phải kéo theo chúng nó đau mới hả dạ.

Ước muốn duy nhất của tôi bây giờ là anh Tùng nhanh nhanh đến kịp rồi gõ cổ lũ đánh đá này lên văn phòng nhà trường, nếu không thì đem ra công an phường càng tốt. Nghĩ đến đây, tôi lại có thêm động lực vung tay loạn cào cào, khoái chí khi táng được vào mặt một đứa khiến nó rú lên như phải bóng.

Không biết bao nhiêu lâu sau khi tôi đã cảm thấy người rệu rạo, đầu váng, chân tay bủn rủn sắp quy đến nơi thì một tiếng quát lớn chột vang lên, những bàn tay, bàn chân đang đập tới tấp vào người tôi chột dừng lại, không khí trở nên hỗn loạn, những tiếng la hét, tiếng gọi nhau í ới, tiếng bước chân rầm rập bỏ chạy, tiếng còi...

Áp lực xung quanh đột nhiên bị rút sạch, tôi thờ hồng hộc, vẫn không dám mở mắt ra, khua khắng tay loạn xạ, cảm nhận được sự trống rỗng của không gian xung quanh. Kết thúc rồi ư? Anh Tùng đến rồi ư? Hình như nhanh hơn tôi tưởng.

Tôi mạnh mẽ thờ phào rồi lao đảo ngồi phịch xuống đất, mở mắt ra nhìn xung quanh, ánh sáng ập đến bất ngờ khiến tôi có chút choáng váng. Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là khuôn mặt nhoe nhoẹt nước mắt của Hân, tiếp sau đó là dáng người lùn lùn, đậm đậm của bác bảo vệ đang quay lưng về phía chúng tôi, chống nạnh quát theo những tiếng bước chân vội vã của mấy đứa con gái:

- Mấy đứa chúng mày, cái lũ hư đốn, cứ để tao bắt được xem... - Rồi quay đầu lại, đi về phía tôi và Hân, bác ấy bặm môi, làu bàu khó chịu. - Học sinh bây giờ càng ngày càng mất nết, học không học rú nhau bắt nạt bạn bè, cái lũ này thì cứ phải đuổi, đuổi hết.

Tôi nhìn khuôn mặt cau có của bác bảo vệ, không nhìn được phi cười, bình thường toàn chặn tôi ở cổng trường, hôm nay sao lại dễ thương thế.

- Bác nói đúng đấy, bọn này cứ phải đuổi hết. Hư thân mất nết. - Vừa bước lại đám tóc hỗn loạn trên đầu, tôi vừa gật gù phụ họa theo. Ở bên cạnh, Hân vẫn đang khóc thút thít, nó vừa quẹt nước mắt vừa lo lắng nhìn rồi sờ nắn khắp người tôi xem có chỗ nào bị thương không.

- Còn cô nữa đấy, bình thường toàn đi học muộn mà giờ còn đánh nhau nữa là sao?

- Ôi bác ơi oan cho cháu quá, tại bọn nó bắt nạt em cháu mà, bác nhìn xem, cháu bị đánh cho tòi bòi đây này. - Tôi nắm lấy tay Hân, lồm cồm bò dậy, cười nhả nhờ nói.

- Được rồi, được rồi, giờ vào phòng bảo vệ ngồi một chút đã, có bị đau lắm không?

- Dạ không, cháu chỉ bị trầy xước tí thôi nhưng bác phải làm chứng cho chúng cháu đấy, là bọn nó đánh em cháu trước, cháu chỉ tự vệ thôi. - Tôi kéo tay Hân vừa bám đuôi bác bảo vệ vừa kì kèo phân bua.

Tập tễnh bước chân ra khỏi sân vận động, tôi chợt nhớ đến anh Tùng, chắc là anh ấy lo lắm. Nghĩ đến đây, tôi vội mở điện thoại ra gọi điện cho anh ấy, vừa áp máy lên tai tôi chợt giật mình khi nghe thấy tiếng xe đồ loảng xoảng, một lúc sau tôi thấy hân hót hải chạy vào, cả người ướt đầm, thậm chí mồ hôi trên tóc còn nhỏ thành từng giọt rơi xuống áo, trên người vẫn mặc bộ đồ thể thao ở nhà. Hân... lo lắng cho Hân đến mức này ư?!

Giây phút nhìn thấy tôi và Hân hân có chút cứng người lại, hai bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, cả người như bị chấn động mạnh. Không hiểu sao nhìn thấy hân tôi bỗng thấy tủi thân vô cùng, sống mũi và hốc mắt đã có chút cay cay.

Khẽ khịt khịt mũi, tôi hắng giọng, định lên tiếng nói một câu để làm dịu đi bầu không khí thì Hân chợt buông tay tôi ra rồi lao vút vào lòng hân, oà lên khóc nức nở. Tôi bị hân, lao đảo lùi về sau hai bước, đờ đẫn nhìn cảnh tượng mùi mẫn trước mặt, đột nhiên cảm thấy đau khắp người, tay đau, chân đau, đầu đau, mặt đau thậm chí... lòng cũng có chút nhức nhối. Xuyên qua tầng nước mỏng manh trong mắt, tôi thấy hân khẽ vỗ vai trấn an Hân nhưng mắt lại nhìn tôi đắm đắm, ánh mắt thoáng qua tia đau lòng.

...

Anh Tùng đạp xe đến ngay sau đó, nhìn thấy bộ dạng thảm hại của chúng tôi, anh ấy chỉ khẽ nín môi, hít mạnh một hơi khuôn mặt ần chút tức giận, khi đã chắc chắn tôi và Hân không bị gì nghiêm trọng, anh ấy mới khẽ thờ phào một hơi rồi quay sang cảm ơn bác bảo vệ.

Sau đó chúng tôi được hộ tống về nhà, vừa vào đến phòng khách Hân đã leo lên tầng, chẳng nói chẳng rằng, khuôn mặt buồn bã có chút thất thần, đôi mắt đỏ mọng vì khóc nhiều, tôi và anh Tùng nhìn theo chỉ biết thờ dài thườn thượt:

- Rốt cục là có chuyện gì? - Anh Tùng chợt quay sang nhìn tôi, mặt mày nghiêm trọng hỏi rồi vén tóc mái trên trán tôi lên. - Sao lại bị đánh đau thế này?

- Em không biết, bốn đứa chúng nó bao vây Hân nghe bảo vì một thằng con trai, chắc là lại ghen tuông vợ vẩn... Ái đau... - Tôi ôm lấy phần trán rướm

máu do bị cào, cau có kêu lên rồi gạt tay anh Tùng ra. – Anh đừng chạm vào chỗ này, đau lắm!

- Hừ, còn biết đau cơ đấy. – Giọng nói mỉa mai của Thành Đông đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình, hắn ngồi ở sofa, cả người âm u, khoé môi nở nụ cười lạnh lạnh, mắt quét ngang dọc như muốn phanh thây tôi ra.

Tôi liếc mắt nhìn điệu bộ của hắn, khề bữu nhẹ môi, đoán thăm hắn lại đang giờ chứng nên không thèm nói gì cả chỉ quay ra nhìn anh Tùng cười nhún nhún:

- Thôi, nói sau đi, em đi tắm đây.

- Ừ, tắm cẩn thận đấy, nhanh còn xuống anh bôi dầu cho. – Anh Tùng khề gật đầu rồi nói với theo tôi.

- Em biết rồi.

...

Tắm tấp xong xuôi, cảm thấy cả người rệu rạo, tôi không xuống nhà ngay theo lời anh Tùng mà đi vào phòng nằm vật xuống, sự mệt mỏi khiến tôi chỉ muốn nằm nguyên một chỗ và ngủ.

Nằm được một lúc, cửa phòng đột nhiên bật mở, tôi mệt mỏi hé mắt ra nhìn, chợt giật mình khi thấy hắn, trên tay là dầu gió và urgo. Tôi khề nhún mày, không hiểu sao lại nhớ đến cảnh Hân ôm hắn khóc, lòng chợt có chút khó chịu, tôi vội nhắm vào gối, không thèm nói năng gì cả.

Hắn đặt mấy thứ kia xuống bàn học cạnh giường, nghiêng đầu nhìn tôi một lúc rồi giờ chân đạp nhẹ vào mông tôi:

- Dậy bôi dầu.

Tôi nghiêng rặng, quay mặt sang hướng khác, mặc kệ hắn nhưng hắn không để cho tôi được yên tiếp tục đạp vào mông tôi mấy phát, bực mình, tôi ngồi phắt dậy, gào lên với hắn:

- Anh quá đáng nó vừa thôi, em đang là bệnh nhân đấy sao anh cứ đánh em thế?

- Bệnh nhân không gào tướng lên thế này đâu. – Hắn khề nhếch môi mỉa mai, đẩy chân tôi sang một bên rồi ngồi xuống bên giường, nói với giọng ra lệnh. – Ngồi dịch ra đây anh xoa dầu cho.

- Không cần, em xuống nhờ anh Tùng. – Tôi giận dữ nói, với tay lấy lọ dầu trên bàn không quên đạp đạp vào chân hắn mấy phát cho bõ tức.

- Đừng lộn xộn, thằng Tùng đi chợ mua thức ăn rồi. – Hắn giữ lấy chân tôi, cau mày nói.

- Thế để em tự làm. – Tôi giữ rịt lấy lọ dầu, mím môi đáp, mặt đỏ bừng lên khi nghĩ đến cảnh hắn xoa dầu cho tôi.

- Này, em bày ra bộ dạng sống chết không chịu ầy làm gì, tưởng anh muốn xoa dầu cho em lắm chắc, chẳng qua thằng Tùng nó cứ ép thôi. – Hắn nhìn tôi, cười nhạt.

- Không muốn thì đừng làm, em cũng chẳng báo cho anh Tùng mà sợ. – Tôi bữu môi.

- Không được, anh là người biết giữ chữ tín, đã đồng ý rồi thì phải làm thôi. – Hắn nhún vai rồi nhân lúc tôi không để ý giật lấy lọ dầu trong tay tôi, mắt kiên nhẫn nói. – Mất thời gian quá, thế giờ em thích nhẹ nhàng hay bạo lực? Anh không ngại đè em ra đây đâu.

Tôi đỏ bừng mặt, nhìn khuôn mặt đều giả của hắn, tức tối nhưng không làm gì được chỉ đành ngồi im một chỗ nghiêng rặng làm bầm chửi:

- Đồ mặt dày, biến thái.

Hắn bật cười, vén tóc mái trên trán tôi lên, thổi khề vào vết thương rồi mới dán urgo. Tôi đỏ mặt, có chút mắt tự nhiên lùi về sau một chút, hắn khề cười, cầm lấy lọ dầu đổ ra tay tôi rồi nhẹ nhàng xoa lên những phần bị bầm, tôi khề rùng mình đau đến hít thở không thông nhưng cũng không dám kêu thành tiếng. Hắn khề liếc mắt nhìn khuôn mặt tái xanh của tôi, ánh mắt toát lên một tia đau lòng, cất giọng hỏi nhỏ:

- Đau không?

- Bình thường. – Tôi nghiêng rặng, đáp.

Nghe vậy, hắn khề cười nhạt rồi chợt gia tăng lực, bóp mạnh phần bị sưng. Tôi đau đến nhảy dựng lên, vội gạt tay ra khỏi tay hắn, la lên:

- Đau, đau, đau,...

- Đau à? Sao lúc đánh nhau không thấy đau? – Hắn tóm lấy bàn tay đang vung vẩy của tôi, cúi đầu tiếp tục xoa nhẹ.

- Lúc đánh nhau dĩ nhiên cũng đau. – Tôi nhăn mặt đáp.

- Thế sao còn đánh? – Hắn nâng mắt lên nhìn tôi, lạnh nhạt hỏi tiếp.

- Nó đánh mình thì chả phải đánh lại. – Tôi thân nhiên đáp, có chút sừng sốt nhìn hân, tôi tưởng hân sẽ ủng hộ hành động dùng cảm này của tôi chứ.
- Thế em không biết chạy à? Không biết mở mồm ra mà xin hoà giải à? Không biết đi tìm người giúp hay sao mà cứ ngu ngốc xông đến, ngày xưa cũng vậy mà bây giờ cũng vậy, sao em không khôn ra được tí nào thế? Em còn để người khác phải lo lắng cho mình đến bao giờ?
- Hân buông tay tôi ra, lạnh lẽo tuôn một tràng vào mặt tôi, sự nặng nề trong giọng nói và trên khuôn mặt khiến tôi có chút khó thở. Khẽ nắm chặt tay, cố kìm chế cơn giận, tôi mím môi lạnh nhạt nói:
- Em làm gì sai chứ? Chẳng lẽ cứ để mặc cho chúng nó bắt nạt Hân à?
- Thế em đứng ở chỗ nào? Đã yếu còn xông vào, Hân vẫn bị bắt nạt mà bản thân còn bị đánh cho tơi tả, hành động của em anh chẳng thấy dùng cảm ở chỗ nào chỉ thấy cực – kì – ngu ngốc mà thôi. – Hân nhếch môi, nhấn mạnh từng chữ.

Nghe đến đây tôi không nhịn được nữa, đứng bật dậy, gân cổ lên với hân:

- Anh đừng có quá đáng, hôm nay em đã mệt lắm rồi sao anh cứ chọc giận em thế?
- Em tức giận? Em tức giận cái gì? Có bằng anh không? – Hân cũng đứng lên, cúi đầu nhìn tôi, lạnh lùng hỏi, vì hân cao hơn tôi một cái đầu nên khi ngược mắt lên nhìn hân tôi cảm thấy có chút áp lực, dù vậy tôi vẫn cứng cỏi hỏi ngược lại:
- Sao anh lại tức giận? Em làm gì chọc đến anh à?
- Thấy em bị đau, anh rất tức giận, em không biết sao?

Nghe tôi hỏi, hân giận dữ quát lên, vẻ mặt có chút bất lực. Tôi chờ người, bị tiếng quát của hân làm cho giật mình, lao đảo ngã phịch xuống giường.

Hân nhìn về mặt đỏ đần của tôi, có chút mất kiên nhẫn ném lọ dầu lên bàn rồi quay lưng đập cửa đi ra ngoài, trước khi đi vẫn không quên nguyên rủa tôi:

- Con nhỏ vô tâm, đã thế mặc kệ cho em đau chết luôn.

Nghe tiếng cửa đập vào tường kêu đánh sầm, tôi có chút hoảng hốt, sự giận dữ trong lòng đột nhiên biến mất như bị bốc hơi. Nhìn cánh cửa đang rung lên bần bật như tổ cáo sự thô lỗ của hân, tôi chợt phì cười, lòng dâng lên một cổ ngọt ngào, câu nói kia cứ phát đi phát lại trong đầu như một đoạn ghi âm được tua liên hồi.

Thấy em bị đau, anh rất tức giận, em không biết sao?

...

Phải đến hơn 1 giờ chúng tôi mới ăn cơm trưa, anh Tùng vừa gấp cho tôi miếng thịt vừa ngẩng đầu nhìn lên tầng, hỏi nhỏ:

- Hân vẫn không xuống à?
- Vâng, em gọi nhưng nó bảo cứ ăn trước đi, chắc vẫn còn sốc. – Tôi xoa xoa phần má hơi sưng, vừa nhai thịt vừa đáp.
- Ủ, à mà ăn xong thì để anh bôi dầu cho nhé. – Anh Tùng gạt đầu rồi chợt nhìn tôi nói. – Vừa nãy anh sợ em tắm xong sẽ đói nên mới đi chợ, nấu cơm trước...

Nghe anh Tùng nói, tôi ngẩn người, ngờ ngác kêu lên:

- Hà nhưng... sao...
- E hèm, canh mặn quá đấy! - Hân đột nhiên hắng giọng cắt ngang lời tôi, dùng đũa gõ gõ bát canh, nhấn mạnh nói.
- Mặn á? Tao thấy vừa mà nhĩ?

Anh Tùng khẽ cau mày, múc một thìa canh ăn thử rồi nói. Tôi nhìn khuôn mặt giả nai của hân, cười lạnh, vờ đánh rơi đũa xuống gầm bàn rồi cúi xuống nhặt, tiện thể đập vào chân hân một phát thật mạnh, nghe tiếng hít thở mãnh liệt của hân, tôi mím môi cười sung sướng, đáng đời cái tên bi ổi.

P/S: Tình hình là em muốn kết truyện, cơ mà khó khăn quá, chưa đầu vào đâu cả, lối thoát nào cho em ~.~

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 28

Tôi cứ tưởng thương thế của mình chẳng có gì đáng ngại cho đến khi trông thấy cái bánh bao xuất hiện trong gương vào sáng hôm sau. Nhìn khuôn mặt bị “biến dạng” của mình, tôi sốc đến độ suýt sùi bọt mép, giấy đành đập ra sàn nhà mà chết.

Đúng là... đời không như phim. Nếu bạn đi đánh nhau, bị nó táng cho sưng cả mặt thì hãy yên tâm, sáng hôm sau mặt của bạn... sẽ bị sưng lên gấp mười chứ chẳng lành lặn và nhẵn nhụi giống mấy anh nam chính trong phim đâu, hu hu.

Đã đau khổ vì nhan sắc bị hủy hoại thì chớ, tôi lại còn phải chịu đựng sự chế nhạo của hai kẻ “mặt người dạ thú, tâm độc như rắn” kia. Vác theo bộ mặt sưng vù như quả “bóng mếu”, rệu rạo gặm từng miếng bánh mì trứng cho bữa sáng, tôi nghiêng chặt răng, chỉ hận không thể lật tung cái bàn ăn lên, dè chết hai kẻ đang run rẩy vì cố gắng nhịn cười kia.

Anh Tùng vẫn làm ra vẻ điềm nhiên, tao nhã gặm bánh mì nhưng bàn tay và cơ hàm thì đang rung lên bần bật, đôi mắt ngập tràn ý cười khê cong lên nhẹ, thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn tôi rồi vội vàng cụp xuống, quay mặt đi, ho khù khụ.

Còn tên Đông, quá đáng hơn, hắn đưa lưng về phía tôi, thỉnh thoảng lại gục đầu xuống, cố gắng kìm hãm tiếng cười khiến hai vai rung lên bần bật. Vừa gặm từng miếng bánh mì, hắn vừa nhịn cười lầm bầm nói với con Rô:

- Rô, sao mày cứ làm tao buồn cười thế? Không được rồi, mày làm tao cười quá ha ha...

Trong khi con Rô thì nào có làm gì, nó chỉ đang thè lưỡi, nghiêng đầu và thộn mặt ra nhìn cái kẻ đang cố nhịn cười như bị động kinh kia thôi mà.

Lần thứ năm hắn lặp lại câu kia với con Rô, tôi rốt cục cũng không nhịn được nữa, tức tối đứng phắt dậy, đập mạnh mẩu bánh còn thừa xuống bàn, gào lên:

- Thôi đi, hai anh thích thì cứ cười to lên, không cần phải cố gắng nhịn đâu!

Nghe tiếng rống giận của tôi, anh Tùng và hắn đều nhất loạt quay ra, khê rụt vai, ngượng ngịu ngậm chặt mồm.

- Em bị đánh thành thế này mà còn cười được, sao các anh quá đáng thế? Em biết mặt em bây giờ nhìn rất xấu, rất ngu ngốc, rất... buồn cười, được chưa?

Tôi âm ức nói, chớp mắt liên tục hồng tiết ra được tí nước mắt cá sấu, nhưng chớp cả nửa ngày mà mắt vẫn ráo hoảnh. Thế mới nói, muốn làm diễn viên cũng phải có tố chất. - _-!!

- Thật ra... mặt em xấu sẵn rồi nên bị sưng cũng không khác biệt lắm, chỉ trông hơi ngu ngu tí thôi. Nhưng thế lại hay, anh thấy mặt như vậy mới hợp với chỉ số IQ của em. Thế nên đừng buồn, không sao đâu. – Hắn chồm người lên phía trước, nghiêng đầu sầm soi mặt tôi rồi tùm tùm cười, vồ vồ đầu tôi an ủi.

- Ừm, nhìn thế này cũng dễ thương mà, giống cái bánh bao. - Anh Tùng khê nhíu mày, gật gù nói chêm vào.

Rốt cục, họ đang an ủi hay cố tình mỉa mai tôi vậy?!

Nhìn hai kẻ đang gặm bánh mì trứng ngon lành, kẻ tung người hứng, không hề tỏ ra chút hối lỗi nào khi cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác, tôi nghiêng răng, hít vào rồi thở ra, thở ra rồi lại hít vào, sau khi đã bình ổn nhịp thở, tôi khê nhếch môi cười cười rồi vờ như ngạc nhiên thốt lên:

- Ủa? Bánh của anh Đông có cái gì đen đen thế kia? Cứt chuột à?

Vừa dứt lời thì “phụt” một tiếng, toàn bộ bánh mỳ, trứng, rau củ trong miệng hắn đều hạ cánh an toàn trên mặt anh Tùng. Quá hoàn hảo!

- Đáng đời các anh.

Tôi nhìn cảnh tượng trước mặt, há hê búng tay cái tách, lầm bầm nói rồi ngẩng mông bỏ lên phòng, để lại hai kẻ đang chết ngồi ở phòng ăn. Tưởng bắt nạt được tôi à, không dễ đâu. Giai cấp vô sản đã đến lúc phải vùng lên, vùng lên!

...

Với cái mặt sưng to như thế này, có cho tiền tôi cũng chẳng dám ra ngoài, vì vậy tôi đành nhờ anh Tùng xin nghỉ mấy hôm để ở nhà dưỡng thương, dù sao cũng thi xong rồi, bây giờ đi học khác gì đi chơi.

Đang nằm ôm chăn lăn lộn trên giường, rầu rĩ vì chuyện mặt sưng, tôi chợt giật nảy người khi thấy hắn đẩy cửa bước vào. Vợ vớ lấy cái gối che mặt, tôi bực bội hỏi:

- Sao anh không gõ cửa?

Hắn khẽ cau mày, lùi về sau mấy bước, gõ cộc cộc vào cửa rồi lại bước vào phòng, nhún mày hỏi:

- Được chưa?

- Em đã đồng ý đâu. Mà thôi, em mệt lắm, không còn sức cãi nhau với anh đâu. – Vẫn còn bức vì vụ ban nãy, tôi cúi bần gất lên, lấy gối che kín mặt. Chẳng anh em họ hàng gì cả mà cứ suốt ngày vào phòng con gái nhà người ta, đúng là vô ý vô tứ.

Hắn bật cười, chậm rãi đi đến bên giường tôi, lẳng lặng ngồi xuống:

- Vẫn còn giận à? Thôi, giận gì nữa, anh vừa bị thằng Tùng đập cho gãy lưng đây này... Bỏ gối ra đi, em che kín mặt như thế sẽ sưng to hơn đấy, cái gối thì đã chẳng sạch sẽ gì cho cam, đêm ngủ chắc toàn rớt nước miếng ra chứ gì.

Hắn lại nhai một hồi rồi kéo mạnh cái gối ra khỏi mặt tôi, lẳng xuống cuối giường, bất ngờ bị mất tấm khiên phòng bị, tôi giật mình, mặt thộn ra, hắn trông thấy lại “phụt” một cái, bật cười.

- Cười cái gì mà cười? Cười cái con khi ấy, anh đi ra đi. – Tôi tức tối ngồi bật dậy, co chân đạp vào mông hắn mấy phát rồi chỉ tay ra cửa, hạ lệnh đuổi khách.

- Được rồi, anh xin lỗi, tại mặt em nhìn ngu quá nên... ha ha. – Hắn xua xua tay, cười cười phân bua, đôi mắt khẽ cong lên như mảnh trăng non, đẹp đến thần người.

Tôi mím môi, nuốt nước bọt đánh ực, chột giật mình trước suy nghĩ quái đản của mình, mặt không khỏi đỏ bừng lên. Trời đất, không lẽ tôi bị đánh đến ngu người rồi, còn ngớ ngẩn đến mức đi khen hắn đẹp.

Thấy tôi không có động tĩnh gì, hắn bèn xua xua tay trước mặt tôi, nhún mày lăm lăm hỏi:

- Đây, sao mặt đỏ thế kia? Không lẽ bị đánh đau quá phát sốt?

Vừa dứt lời, không để tôi kịp có phản ứng gì, hắn đã chồm người đến, đặt trán mình lên trán tôi. Giật mình, tôi vội vàng đẩy mạnh hắn ra rồi sừng sốt kêu lên:

- Anh làm gì thế?

- Thì kiểm tra nhiệt độ, người ta vẫn hay làm thế còn gì? – Hắn nhún mày, thần nhiên đáp, có chút giận dữ vì bị tôi đẩy mạnh đến nỗi suýt văng ra khỏi giường.

- Ai bảo anh thế, người ta dùng tay cơ mà, tay anh đâu? – Tôi kêu lên.

- Da tay anh dày lắm, không dùng được.

Hắn chìa lòng bàn tay ra trước mặt tôi, thờ ơ đáp. Tôi nhìn theo, khẽ bĩu môi, tôi thấy da mặt hắn còn dày hơn da tay gấp mấy lần ấy chứ.

- Đúng là... Thôi bỏ đi, lần sau anh đừng làm thế nữa. – Tôi cau có nói, có chút bối rối vuốt vuốt mớ tóc mái hỗn loạn trên trán cho nó xẹp xuống, nghĩ đến hành động ban nãy của hắn, lại càng đỏ mặt.

- Không thì làm thế nào? À, nghe nói... da môi cũng nhạy cảm lắm, hay em muốn... - Hắn nheo mắt nhìn tôi, cười cười vói về cọt nhà.

- Nguyễn Thành Đông, em không đùa đâu. Lần sau anh đừng làm mấy hành động kiểu vậy nữa, không sẽ bị hiểu lầm đấy. – Tôi cúi mặt lau bầu.

- Thế thì cứ hiểu lầm đi.

Hắn đột nhiên nhìn thẳng vào mắt tôi, trên mặt không còn nụ cười cợt nhả nữa, thay vào đó là biểu tình nghiêm túc hiếm có. Tôi giật mình, bối rối quay mặt đi tránh ánh mắt của hắn, nhún vai đáp:

- Nhưng em không thích hiểu lầm.

- Thế nếu... không phải là hiểu lầm thì sao?

Hắn đặt tay xuống giường, dịch người tiến đến gần tôi hơn, thận trọng hỏi, đôi mắt bị nắng chiếu vào từ cửa sổ, lấp lánh như ánh sao.

Tôi mím môi, cả người như bị thôi miên, không cách nào rời mắt khỏi hắn, cảm giác như không gian xung quanh đột nhiên bị thu hẹp, cảm giác bức bách và khó thở khiến đầu óc tôi trở nên mơ hồ.

- Thì...

- Thì sao? – Hắn hỏi lại, tôi có thể cảm nhận được sự mong chờ trong giọng nói của hắn.

- Thì... - Tôi ngập ngừng, nấp mấy môi rồi...

“Bốp” một cái, đập bay hẳn xuống đất rồi xoay người lại, nằm xuống giường, cố giữ cho giọng nói của mình không trở nên quá bối rối. – Gần 7 giờ rồi còn ở đây nói nhăng nói cuội, anh không đi học hả? Đi ra đi cho em còn ngủ, chỉ giỏi tán phét.

Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng hắn loạt soạt đứng dậy rồi hẳn tức tối đá đá vào chân giường tôi mấy phát, cất giọng lạnh te:

- Tốt thôi, hiểu lầm đấy, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, con nhỏ đáng ghét, vô tâm, mặt bánh bao xấu xí, em tưởng anh thích làm vậy với em à? Còn không nhìn xem mặt sưng thành cái dạng gì rồi. Người đâu mà vừa đàn vừa xấu.

Bị hắn đá kích liên hoàn, tôi tức tối ngồi bật dậy, ném gối về phía hắn, hét lên:

- Anh bảo ai mặt heo? Ai xấu xí? Ai đàn? Anh là cái đồ mặt dày, biến thái, đồ chó Đông. Em trừ cho anh hôm nay đi học bị chó đuổi.

- Còn em thì mặt sẽ sưng lên như quả bí ngô, con Rô nhìn thấy cũng phải chết khiếp.

Hắn lạnh lùng phản bác lại rồi rút một cái, chạy ra ngoài trước khi bị tôi phang cả cái lọ đựng bút vào mặt.

Mặc kệ bắt đầu như thế nào, kết thúc luôn là một trận cãi nhau ỏm tỏi. Xem ra, tôi không nên hi vọng gì vào việc cải thiện mối quan hệ giữa tôi và hắn.

...

Gần trưa, anh Tùng gọi điện về nói đã đưa vụ đánh nhau lên ban giám hiệu nhà trường nhờ giải quyết, có bác bảo vệ giúp nên chắc sẽ nhanh chóng tìm ra được mấy đứa kia. Có thể bọn nó sẽ bị đuổi học mấy ngày và hạ hạnh kiểm.

Tôi nghe anh Tùng nói, trong lòng cảm thấy có chút hả hê, vết sưng trên mặt cũng dịu đi ít nhiều. Có anh trai công nhận sự thật, nhiều người bị đánh không có ai bảo vệ nên cũng chẳng dám đi tố cáo, vừa đau vừa tủi nhưng vẫn phải nuốt ầm ừ vào bụng. Xem ra, tôi và hắn vẫn còn may mắn chán.

Anh Tùng gọi xong thì đến lượt Phong, vừa đưa máy lên tai nghe, chưa kịp nói gì thì cậu ta đã đập phát hỏi luôn:

- Đang ở đâu đấy?

- Hà? À... ở nhà ngủ. – Tôi dụi dụi mắt, lau bàu đáp. Mới không đi học một buổi, đã có đứa nhớ mình rồi.

- Nghe bảo... cậu bị đánh?

- Ai bảo cậu thế? – Tôi nhú mày, ngạc nhiên hỏi ngược lại.

- Cả trường đang đồn ầm lên kia.

- Ặc, đứa nào bẻm mép phao tin mà nhanh thế?! – Tôi lồm cồm ngồi dậy, sừng sốt kêu lên.

- Trả lời câu hỏi đi. - Phong nói với giọng mất kiên nhẫn.

- Không phải tôi, là Hân. Tôi chỉ tham gia vào quá trình giải cứu nạn nhân thôi. Nhân vật người ta vẫn gọi là “anh hùng” đấy! Chứ cuộc đời chìm nổi của tôi, bọn nó còn chẳng thèm nhìn chứ nói gì đến đánh... - Tôi lảm nhảm.

- Thế tức là cũng bị đánh?

- Ừm, nhưng sơ sơ thôi.

- Xuống mở cổng cho tôi đi.

Phong đột ngột ra lệnh khiến tôi không khỏi giật mình, ngơ ngác hỏi lại:

- Sao lại mở cổng cho cậu?

- Tôi đang ở dưới nhà cậu. – Phong thản nhiên đáp.

- Ý tôi là... sao cậu lại ở dưới nhà tôi? – Tôi kêu lên, cảm thấy những cuộc nói chuyện của mình và Phong luôn luôn thiếu muối như vậy.

- Thì đến thăm cậu. Nhanh lên, tôi nóng lắm.

Tôi vội vàng bò ra khỏi giường, đứng bên bàn học, nhòm nhòm qua cửa sổ, nhác thấy bóng áo trắng thấp thoáng sau cánh cổng của Phong, tôi có chút hoảng hốt, luống cuống không biết nên làm gì. Tên Phong này đúng là đáng ghét, hành động và lời nói luôn cách nhau cả kilomet. Có ai bắn đại bác xong rồi mới hô như cậu ta không? Tôi neho mắt nghĩ thầm, lờ mờ cái bóng của Phong rồi thản nhiên đáp:

- Tôi đang ở bên bà nội, không có nhà đâu, cậu về đi. – Đùa à, tôi chẳng tự tin đến mức vác cái mặt bánh bao này đi gặp cậu ta đâu. Chắc chắn sẽ bị cười nhạo cho đến chết. Tôi nghĩ rồi vờ thờ dài ảo nể, lảm nhảm nói thêm. – Khổ quá, mấy khi bạn bè đến chơi, thế mà tôi lại không có nhà, thôi để

hôm khác nhé...

- Vừa nãy cậu mới bảo đang ở nhà ngủ. – Phong lạnh nhạt cắt ngang lời tôi.

- ...

Cụp máy, tôi vớ lấy cái khẩu trang, đeo vào rồi chậm chạp đi xuống nhà. Vừa mở cổng, tôi vừa quạu quọ hỏi:

- Chưa hết tiết năm, sao cậu đã ở đây rồi?

- Trốn tiết.

Phong neho mắt nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân rồi mới nhún vai, thản nhiên đáp, vừa nói vừa dắt xe vào cổng.

- Xi, cậu đúng là đồ hư đồn... Thôi, vào nhà đi, tôi lấy nước cho. – Tôi đóng cổng rồi nói với Phong, có chút ái ngại khi nhìn thấy lưng áo ướt đầm của cậu ta.

- Không cần đâu, đứng đây đi, ngại tháo giày lắm. – Cậu ta đáp rồi khẽ nhún mày chỉ vào cái khẩu trang trên mặt tôi. – Sao lại đeo cái này? Mặt bị đau à?

- Không có gì, tôi... sợ nắng vào mặt, đen da.

Tôi áp ứng phân bua, vừa dứt lời, khẩu trang đã bị giật ra khỏi mặt. Biết Phong là người luôn hành động trước khi nói nhưng ít nhất cậu ta cũng phải hỏi ý kiến tôi chứ! *Gào*

Nhìn thấy cái mặt bánh bao của tôi chinh inh xuất hiện, Phong thần người ra một lúc rồi phụt một cái, bật cười. Biết ngay mà!

Tôi nhìn về mặt chỉ hận không thể lặn ra sân mà cười của cậu ta, nghiêng răng nghiêng lợi, bực bội vung tay đánh tới tấp vào lưng Phong, tại sao tôi lại phải chịu đựng sự cười cợt của tất cả bọn họ chứ:

- Cười cái con khi. Tôi bị thế này mà cậu còn cười. Đồ đều, cười này thì cười...

Phong vừa chống đỡ những đòn đánh hiểm ác của tôi, vừa cười cười hoà hiệp:

- Được rồi, đừng đánh, tôi không cười nữa đâu.

- Cầm cười, còn cười nữa thì chết với tôi. – Tôi gườm gườm nhìn cậu ta rồi giằng lấy cái khẩu trang, cũng chẳng thèm đeo vào mặt nữa, chẳng lẽ hết ra rồi.

Sau khi đã dừng được cười, Phong trở về với vẻ mặt “cục đá đông lạnh” của mình, chỉ chỉ lên má tôi, hỏi:

- Có đau lắm không? Sưng to thế kia...

- Đau lắm chứ.

Tôi ôm má, nhăn nhó đáp rồi kéo tay Phong ngồi xuống bậc thềm, bắt đầu thao thao bất tuyệt, kể lại vụ đánh nhau hôm qua. Rằng thì là tôi đã xông pha thế nào, rằng thì là tôi đã đánh bọn kia ra sao, anh dũng biết mấy, huy hoàng biết mấy, thỉnh thoảng tôi còn thêm thắt một số tình tiết không thực vào nhằm tạo thêm sự kịch tính cho câu chuyện.

Nghe tôi dông dài xong, Phong chỉ khẽ thở dài, vỗ vỗ đầu tôi nói:

- Cậu đi viết tiểu thuyết kiếm hiệp được đấy.

- Cái gì, tôi kể thật một trăm phần trăm đấy, cậu không tin à?

- Ờ... – Phong nhún vai, thờ ơ đáp, tay lục lọi cái balô.

- Trả lời kiểu gì đấy. Cậu không tin đúng không, bao giờ ra gặp bác bảo vệ hỏi mà xem.

Tôi không hài lòng với thái độ thờ ơ của Phong, tức tối nói.

- Tin, được chưa? Nói nhiều thế! – Phong cau mày đáp rồi lấy từ trong balô ra một bọc đồ ăn vặt, vất cho tôi. – Này, cầm lấy.

Ôm lấy bọc đồ trong tay, tôi mở ra, sẫm soi từng thứ một rồi mới ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt nhìn Phong, ngờ vực hỏi:

- Cho tôi à?

- Ừ. – Phong gật đầu, lạnh nhạt đáp, tay kéo lại khoá balô.

- Bim bim, đậu phộng, sting... toàn thứ tôi thích. Sao hôm nay cậu tốt bụng thế Phong, vừa nhặt được tiền à, hay ăn trộm cái gì rồi?

Tôi vuốt ve bọc đồ ăn, khẽ liếm môi, cười cười hỏi, mặt không giấu được niềm vui.

- Linh tinh. – Phong liếc tôi một cái rồi đứng dậy, đi đến bên chiếc xe đạp, gạt chân trồng lên. – Thôi, tôi về đây.

- Ô, về luôn à, chờ tí để tôi mở cổng cho cậu. - Tôi nói rồi vội vàng chạy ra mở cổng, tay vung vẩy túi đồ ăn trong tay, mỉm cười rạng rỡ. – À quên, cảm ơn nhé!

Phong nhìn vẻ mặt hớn hở như trẻ được quà của tôi, khẽ lắc đầu cười cười. Cậu ấy đạp xe ra cổng rồi chột phanh kít lại, ngoảnh đầu lại hỏi:

- Mai có đi học không?

- Không. Mặt mũi thế này, học hành gì, đến lớp để cho bọn nó cười thối mũi à? Đợi hết sung đã.

Tôi lắc đầu nguây nguẩy, cau có đáp, cứ nghĩ đến bọn thằng Hiệp, thằng Cường là lại thấy ngán ngẩm. Nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này, chắc bọn nó phải cười đến sùi cả bọt mép, giầy đàn đạch ra sàn nhà mất.

- Ủ. Mai tôi đem dầu cho, loại này dùng tốt lắm.

- Mai cậu lại đến à? Mua cả đậu phộng nữa nhé! – Tôi nghe răng cười, chớp chớp mắt dụ dỗ.

- Tham ăn. – Phong lạnh lùng liếc tôi một cái rồi chột chỉ vào cái khẩu trang, khẽ ho nhẹ. – Khụ, mai... không cần đeo khẩu trang đâu, thế này... nhìn cũng dễ thương mà.

Nói xong, cậu ta đạp xe phóng thẳng. Tôi ngẩn người ra, nhìn theo bóng Phong đang khuất dần sau con ngõ, đột nhiên có cảm giác muốn lăn ra đây mà khóc. Cậu ta khen cái mặt bánh bao này của tôi dễ thương, tôi có nên đi tự tử không nhỉ? Với gu thẩm mỹ ngược đời của Phong, tôi dám cá bộ mặt của mình lúc này không khác tinh tinh sống chuồng là mấy.

Nhưng thôi, dù sao vẫn còn bọc bim bim, đậu phộng này an ủi. Tôi nghĩ rồi lại nhanh chóng vực dậy tinh thần, hớn hở sờ sờ nắn nắn, đo đếm bọc đồ ăn, vui vẻ quay vào nhà, nụ cười trên môi chợt cứng lại khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh te của hấn. Haizz, đúng là âm hồn bất tán mà ...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 29

Tôi cau mày nhìn khuôn mặt lạnh te của hấn, trợn cãi vã ban sáng lại hiện lên trong đầu khiến tôi khó chịu, nhấm nhẳng gắt lên:

- Sao anh cứ khiến người ta giật mình thế, làm ơn xuất hiện một cách bình thường cho em nhờ.

- Chỉ có những người làm việc khuất tất thì mới suốt ngày giật mình thôi.

Hấn nhếch môi, lạnh lùng phản bác, mắt nhìn chòng chọc vào túi đồ ăn trên tay tôi, thấy vậy tôi vội vàng giấu nó ra sau lưng, gườm gườm nhìn hấn:

- Đây là của em, đừng hòng cướp.

- Yên tâm, anh không bản tiện như em. – Hấn nhếch môi khinh bỉ rồi lăm lăm nói thêm. – Có cái đồng bim bim bèo nhèo mà làm như vàng thoi không bằng.

- Anh...

Tôi tức tối trừng mắt nhìn hấn nhưng rốt cục vẫn cố gắng nhịn xuống. Nghe nói tức giận không tốt cho sức khỏe, đặc biệt là với cái mặt sưng như bánh bao của tôi, vì thế để bảo vệ sắc đẹp của mình, tốt nhất tôi nên lặng im, dùng cuộc đấu khẩu vô bổ này lại, dù sao tôi cũng không địch lại được cái miệng độc địa của hấn. Tôi nghĩ rồi trừng mắt lên lườm hấn một cái trước khi nguẩy mông bỏ vào nhà.

Nhưng hấn nào có tha cho tôi, thấy tôi không nói gì, hấn không cam lòng bám theo tôi vào cổng, cái mặt hầm hầm giống như tôi vừa mắc nợ hấn vậy. Đúng là xấu tính, cãi thẳng hấn, hấn tức giận, lặng im không cãi nữa, hấn cũng tức giận, bỏ hấn, hấn lại càng tức giận, có lẽ tôi phải giơ cờ trắng, xin chịu thua thì hấn mới hài lòng.

- Sao không nói gì đã bỏ đi. Anh còn chưa nói xong đâu.

Hắn đuổi kịp tôi, gằn cổ lên nói, cái điệu bộ y như một đứa trẻ con giận lẫy, nhìn không ưa nổi. Tôi liếc hắn một cái, thờ ơ đáp:

- Chưa nói xong thì giờ anh nói đi.

- Thằng đó đang tán em à? Sao đến suốt thế?

Tôi nhăn mặt nhìn hắn, đáp với vẻ không hài lòng:

- Phong là bạn em, cậu ấy có tên có tuổi sao anh lại gọi là thằng này thằng kia? Còn nữa, đến đây mấy đầu mà bảo suốt.

- Đến mấy lần rồi còn gì, mà không gọi là thằng chẳng lẽ gọi là con?

Tôi nhìn hắn, hết muốn nói nổi. Sao trên đời lại có kẻ xấu tính như hắn nhỉ? Hắn học với cả một người mình chưa từng tiếp xúc.

- Thế bao giờ anh đưa bạn về nhà, em cũng gọi là con này con nọ thì anh nghĩ thế nào?

- Chả thế nào cả. Nhưng mà... anh rất trông chờ ngày ấy đấy.

Nhìn nụ cười gian xảo của hắn, tôi tức đến độ hít thở không thông, phải đưa tay lên giữ gáy để khỏi tăng xông mà chết. Nói chuyện với hắn, thật chả khác nào tự tay và vào mồm mình hai phát, vừa nhục vừa tức.

Tôi nghĩ thầm rồi hít một hơi thật mạnh, quyết định làm lơ hắn, ngồi xuống bên thềm bóc đậu phộng ăn, thủ thủ với con Rô đang ngoe nguẩy đuôi, nằm phủ phục bên cạnh để chờ ăn:

- Mày đòi ăn làm gì, không ngon đâu. Nhìn đi, cái gói bé tí này làm sao đủ cho hai đứa, chia cho mày nữa thì tao còn bao nhiêu?

Nhìn khuôn mặt hớn ha hớn hở của con Rô, tôi biết nó chả hiểu cái mô tê gì cả, nhưng không sao, nói chuyện với nó tuy hơi nhàm chán nhưng cũng không đến nỗi bị tức chết.

- Đây, sao em không nói gì? Em coi anh không bằng con Rô hả?

Hắn dứt hai tay vào túi quần, nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng, cái dáng lêu khêu che mất một phần ánh sáng, giống như cây đại thụ, toả bóng râm xuống người tôi.

- Là tự anh nói đấy nhé!

Tôi liếc mắt nhìn hắn một cái, thờ ơ đáp, vừa nhai đậu phộng rôm rốp vừa dứt một hạt vào mồm con Rô. Hắn nhíu mày, khó chịu nhìn cảnh tượng thân thiết giữa tôi và con Rô rồi đột nhiên ngồi xổm xuống, vươn tay kéo con Rô về phía mình, giữ khư khư:

- Rô đừng chơi với nó, để tí tao mang thịt bò khô sang cho. Còn nữa, cái thằng vừa đến, lần sau đến nữa mày cứ cắn cho tao.

Tôi khẽ bĩu môi, khinh bỉ nhìn hắn, đến thịt bò khô cho người ăn còn chẳng có lại còn cho chó, chỉ được cái “ghen ăn tức ở” là không ai bằng, sao lại có người xấu tính thế không biết.

Tất nhiên con Rô chẳng thể hiểu được lời hắn nói, nó chỉ biết đến cái ăn trước mắt, vì thế nó chẳng thèm nề nang gì, đập cho hắn hai phát rồi chạy đến chỗ tôi, hớn hở quẫy đuôi tít mù.

Tôi bật cười to, thương cho con Rô hai hột đậu phộng vì hành động tuyệt vời của nó, nhìn khuôn mặt thuần ra vì bị con chó từ chối của hắn, tôi đột nhiên nổi lòng từ bi, quyết định chuyển sang chủ đề khác cho hắn đỡ xấu hổ vì vừa bị “Rô yêu, Rô quý” đá:

- Sao hôm nay trông anh nhếch nhếch thế? Đi học về bị chó đuổi à?

Tôi nói rồi chỉ tay vào chiếc áo trắng nhăn nhúm, dính đất của hắn cùng đôi giày nike trắng tinh đã lấm bẩn.

Hắn nhíu mày, nhìn xuống bộ quần áo trên người mình rồi lại ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt nhìn tôi, khuôn mặt thoát cái biến đổi:

- Em quan tâm anh à?

- Con mắt lồi lõm nào của anh thấy thế? Anh không nói thì thôi, em cũng chẳng bận tâm.

Tôi nhìn nụ cười gian xảo của hắn, bĩu môi đáp. Miệng nói vậy nhưng trong lòng tôi không khỏi tò mò, hắn chẳng mấy khi xuất hiện trong bộ dạng nhếch nhếch như vậy, chẳng lẽ lại đi đánh nhau?

Hắn nhìn khuôn mặt vờ như chẳng bận tâm của tôi, bật cười, má lúm đồng tiền thấp thoáng bên má như hút mắt người khác, cất giọng nửa đùa nửa thật:

- Anh vừa đi trả thù cho em đấy!

Tôi nhíu mày, sẫm soi cả người hắn một lượt rồi bĩu môi, đáp với vẻ ngờ vực:

- Thôi đi, bị chó đuổi thì cứ nói hần ra lại còn trả thù cho em, điều.

- Thật mà, em không tin à? – Hần chau mày, thành thực đáp.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của hần, tôi ngẩn ngơ, lòng có chút nhộn nhạo, chẳng lẽ hần thật sự đã đi trả thù cho tôi? Cố nén cảm giác rạo rực đang muốn trào lên trong lòng, tôi khẽ hắng giọng, làm ra vẻ thờ ơ hỏi:

- Không đùa đấy chứ, anh đã làm cái gì?

- Anh đánh nhau. – Hần cười cười, thần nhiên đáp, đôi mắt khẽ nâng lên đầy kiêu ngạo như thể việc hần đi đánh nhau là đáng tự hào lắm.

- Đánh nhau? – Tôi lặp lại rồi chợt giật mình, nhảy xổ đến chỗ hần, hốt hoảng kêu lên. – Này, đừng nói với em anh đánh mấy đứa con gái kia nhé?!

Hần nhăn mặt, không hài lòng vỗ vào trán tôi một cái rõ mạnh:

- Em nghĩ anh tiểu nhân đến nỗi đi đánh con gái à? Đừng sĩ nhục mấy năm học võ của anh chứ.

- Anh vừa bảo trả thù cho em còn gì, nếu không thì anh đánh ai? – Tôi xoa xoa trán, bực bội nhìn hần hỏi.

- Anh đánh cái tên là nguyên nhân gây ra mọi chuyện. – Hần nhe răng cười, nói với vẻ tự hào như thể vừa lập được một chiến công to lớn lắm.

- Ai cơ?

- Cái tên tán Hần đấy, không phải tại hần mà bọn em mới bị đánh sao? Hôm nay anh vừa cho hần một trận... Em không nhớ à, cái tên lần trước đập bóng vào đầu em đấy.

Tôi nghe hần nói, cả người chợt đờ đẫn, có cảm giác như đang bay trên cao đột nhiên rớt bịch xuống đất. Hần nói hần đi trả thù cho tôi, nhưng hần đã làm cái quái gì vậy? Rõ ràng hần vì Hần thì đúng hơn, tôi có liên quan gì đến cuộc tình tay ba đầy bạo lực ấy chứ? Nếu hần muốn trả thù giúp tôi thì phải tìm mấy đứa đánh tôi, chứ tìm cái tên kia làm gì?!

Tôi nghĩ mà tức muốn điên lên, lại nhớ đến ngày hôm qua, hần mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chạy như điên đến sân vận động để tìm Hần là tôi lại thấy nóng cả máu, trong người như có ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt. Nghiến chặt răng để khỏi gào vào mặt hần những từ ngữ không hay ho, tôi tức tối đứng phắt dậy, tay nắm chặt gói đậu phộng ăn dở.

Nếu bây giờ trong tay tôi có cái dép bitis, chắc chắn tôi sẽ không ngần ngại nhét vào mồm hần, cho chừa cái thói mồm năm mép bảy, chỉ giỏi tán phét. Trả thù cho tôi, trả thù cho tôi cái con khỉ, sao hần không nói hần là trả thù cho Hần đi.

Tôi tức đến độ không thèm quan tâm đến túi đậu phộng vẫn còn dở, ném thẳng vào người hần, hạt đậu phộng văng tung toé, rơi lộp độp xuống đất.

Hần nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì giận dữ của tôi, sừng sốt đến độ ngây người rồi ngo ngắc kêu lên:

- Này, em làm sao thế? Sao tự nhiên lại nổi điên lên?

- Chẳng làm sao cả, anh ngồi đấy mà ôm con chó đi.

Tôi gào lên rồi vội quay ngoắt người lại, bước một mạch vào nhà, đóng cửa lại, không thèm nhìn hần lấy nửa con mắt. Con cáo gian ác, suýt nữa thì tôi bị lừa, hần có bao giờ đối xử tốt với tôi đâu cơ chứ, hừ.

Tháng 5 đến với những trận nắng như thiêu như đốt, cái oi nóng và ngột ngạt trong không khí dễ khiến người ta phát điên. Vào những ngày nắng nóng thế này, một số người (không bình thường) thường có xu hướng đào sâu vào cái nóng như đắp chăn bông, ôm chó ngủ hay tìm một chỗ nóng nhất để nằm, giống như hần bây giờ, thay vì ngồi trong phòng điều hoà mát rượi, hần lại ôm lốc bia lạnh, trèo lên tầng thượng đầy nắng và nóng như cái chảo lửa, nhâm nhi từng hớp bia nhỏ. Dương mà biết, chắc chắn nó sẽ nói hần bị bệnh thần kinh. Nghĩ đến đây, hần lại bật cười.

Mẹ vừa gọi điện sang, vẫn những câu hỏi thăm nhặt nhẻo, sáo rỗng và rập khuôn, vẫn kết thúc một cách chóng vánh, vì nhiều lí do. Vì công việc bận rộn, vì bản kế hoạch chưa làm xong, vì người anh trai khuyết tật của hần đang đòi mẹ...

Có lẽ vì những lí do tương tự chẳng to tát ấy đã khiến mẹ đẩy hần về Việt Nam sống với ông nội, có thể bà cho rằng cơ thể hần đủ khoẻ mạnh, đầu óc đủ minh mẫn để tự lo cho mình, chứ không giống người anh trai xấu số kia của hần. Hần biết mình không nên ghen tị, vì hần may mắn sinh ra với cơ thể hoàn toàn bình thường, biết vậy nhưng sự ghen tị vẫn bám mòn hần bao năm, tận cho đến khi hần đã quen dần với sự thờ ơ của mẹ và tiếng cười ngo ngắc của anh trai sau ông nghe. Người anh này, đâu phải là người hần có thể ghen tị!

Kể ra, trong cái rui cũng có cái may, nếu hần không về Việt Nam sống với ông thì đâu thể gặp được Dương và cũng chẳng có được những năm tháng vui vẻ đến thế.

“Cái này gọi là định mệnh đấy!”

Hắn nhấp một ngụm bia, vui vẻ lắm lắm, lại không tự chủ được nhớ đến khuôn mặt ngu ngu ngơ ngơ kia. Mai sau lấy về phải đút vào túi không cho đi đâu mới được, ai bảo dám khiến hắn bỏ nước Mi mát mẻ để về đây chịu nắng nóng thế này, hừ!

Hắn ngẫm nghĩ rồi vui vẻ gạt gù trước suy nghĩ hay ho của mình.

- Ngâm mồm lại đi, mày cười trông như thằng ngố ấy.

Tiếng nói lạnh nhạt của thằng Tùng đột ngột vang lên khiến hắn giật mình, tay rung mạnh khiến bia bắn tung toé lên mặt. Hắn cau mày, lau sạch mấy giọt bia trên má rồi bực bội đáp:

- Mày không bỏ được cái kiểu đi như ma đi à? Đây là nhà tao đây!

- Nhà mày thì sao? Có liên quan không?

- Nhà tao nên tao có quyền, mà sao mày biết tao ở đây?

- Vì tao biết mày bị điên. – Nó thần nhiên đáp rồi sấm soi lon bia trên tay hắn, nhúu mày nói tiếp. – Heineken? Sành điệu nhỉ, mày chưa qua tuổi vị thành niên đâu đấy!

- Nói nhiều thế, uống không?

Hắn nhúu mày, mắt kiên nhẫn lồi một lon trong lóc bia ra, vắt cho thằng Tùng, nó nhẹ nhàng bắt lấy rồi khẽ nhún vai, đáp với vẻ bất đắc dĩ:

- Bình thường tao chả thèm uống đâu nhưng hôm này nóng quá, uống tạm.

Nó khẽ hừ nhạt rồi bật lon bia, uống một ngụm, khoan khoái tựa người vào lan can, ngửa mặt đón ánh nắng chói chang cùng cơn gió nhẹ của buổi chiều hè.

Hắn liếc mắt nhìn nó một cái, bật cười khe khẽ, đúng là cái thằng lưu manh giả danh tri thức.

- Nghe nói... mấy đứa bắt nạt Hân và Dương vừa bị chặn đánh.

Thằng Tùng ngửa cổ uống một ngụm bia lớn rồi chột thờ hắt ra một hơi, nói như thông báo.

- Ủ. – Hắn đặt lon bia lên lan can, vòng hai tay qua đầu, thờ ơ đáp.

- Có liên quan đến mày, đúng không?

- Một chút. Tao chỉ tìm cái tên tán Hân, vắn nhau với nó một lúc rồi kích vài câu, thêm thất một tí, không ngờ nó gọi người đánh mấy đứa kia thật. – Hắn chớp chớp mắt, nói với vẻ ngây thơ, vô tội.

- Mày trở nên nhỏ mọn như vậy từ lúc nào thế? – Tùng bật cười, nhàn nhạt hỏi.

- Tao giúp em mày trả thù mà mày nói với tao thế à?

- Vì Dương à?

Tùng hỏi với vẻ chắc như đinh đóng cột. Hắn chờ người ra một lúc rồi khẽ cười nhẹ, gạt gù. Đúng vậy, nếu không phải vì Dương, hắn cũng chẳng nhọc công đến vậy, hôm ấy khi Dương gọi điện về, người đầu tiên hắn lo lắng không phải là Hân, mà là nó. Hắn hiểu rõ tính Dương, biết con bé hiếu thắng, chắc chắn sẽ không chịu đứng yên một chỗ mà chờ bọn hắn đến. Vì thế hắn đã chẳng để ý gì đến hình tượng mà đập như điên đến trường. Có lẽ con người luôn ích kỉ như vậy, luôn đặt an nguy của người mình thích lên hàng đầu. Hắn rất quý Hân nhưng chung quy... vẫn không phải là thích.

Hắn nghĩ rồi lắc lắc lon bia trên tay, thần nhiên đáp:

- May mà mày không ngốc như Dương.

- Haizz, sao mày cứ thích chọn đường khó thế, Hân nó thích mày, sùng bái mày thì mày không thích, lại đi thích động vật đơn bào Dương. – Tùng nhìn hắn lắc đầu, thờ dãi, nói với vẻ không hiểu nổi.

- Mày thì biết cái quái gì.

- Nói chung mày làm gì thì làm nhưng đừng khiến Hân tổn thương, còn Dương, nó chẳng hiểu yêu đương gì đâu, cứ từ từ chờ đã, đợi hết cấp ba rồi tính.

- Không thích, không muốn, tao chờ một rồi, không chờ nữa đâu, bao nhiêu năm nay chưa đủ à? Dương không biết yêu là gì thì tao dạy con bé, đẹp trai tài giỏi như tao cứ FA mãi, ra đường gái nó thèm, bộ giao thông vận tải lại vất vả. Nói chung tao phải có “gấu” thì đất nước mới yên được.

Hắn khẽ nâng mày lên, nói với vẻ tự mãn. Thằng Tùng khẽ liếc mắt nhìn hắn đầy khinh bỉ, ngửa cổ uống cạn lon bia rồi nhàn nhạt nói:

- Thăng tự ki, thế mày kiếm đứa khác làm gấu đi, hôm nọ vừa có bạn bên lớp Anh tỏ tình còn gì.
- Nhưng tao chỉ thích Dương thôi. – Hấn đáp rồi cau có ném lon bia rỗng vào góc sân thượng, bực bội nói. – Mà mày làm anh kiểu gì thế, cứ giữ em gái nhằng nhẵng là sao, đáng lẽ mày phải vui vẻ tán thành chứ, mày không tự hào khi đứa em gái ngốc nghếch của mày được một người hoàn hảo như tao thích à?
- Đây, cứ suốt ngày cãi nhau, bắt nạt rồi xúc xiềng nó, bảo sao Dương không biết mày thích nó. Được rồi, mày cứ tỏ tình đi, tao chờ lúc mày bị thất tình.
- Thăng Tùng khề nhún vai đáp rồi bật cười chế nhạo, xách theo lon bia rỗng đi xuống tầng. Hấn nghiêng răng, tức tối nhìn theo, nếu có lon bia rỗng ở trong tay, chắc chắn hấn sẽ ném vào đầu nó, thăng bạn đều, cứ chờ đấy mà xem.
- Nắng trên đầu rực rỡ, lòng hấn cũng rực theo. Mùa hè này, hấn chờ bông hoa tình yêu nở tung rực rỡ!

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 30

Vài ngày sau, khi mặt mũi đã hết sưng, tôi lại vác cái balô rỗng đi học như bình thường. Thời gian này, chúng tôi đến lớp chỉ để ăn, chơi, ngủ và chờ nhận điểm cuối kì.

Cái oi nóng của tháng năm đưa thời gian trôi qua thật chậm, những buổi học cuối cùng của năm học cứ như những con đường mòn, kéo dài lê thê. Học sinh trong lớp nằm bò xuống bàn, đứa nào đứa nấy mặt chảy dài như quả bí đao, mở mồm ra là than nóng, tiếng ve rên rĩ âm ỉ vọng vào từ bên ngoài càng khiến không khí trở nên oi bức.

Khác với sự yên tĩnh đến mức buồn chán của chúng tôi, những ngày này lại là thời điểm nổi loạn của đám học sinh cuối cấp. Dọc các hành lang toà nhà đối diện, những trận chiến bóng nước, bột màu, thậm chí là bánh kem nổ ra. Những tiếng la hét, cười đùa vang vọng khắp sân trường, dội sang cả dãy nhà chúng tôi đang học.

Ngay cả những học sinh bình thường nghiêm túc nhất, giờ phút này cũng xách quần, tay cầm những quả bóng nước đuổi nhau chí chóe trên sân trường. Có người đang vui vẻ chơi đùa, đột nhiên đứng đực ra rồi oà lên khóc, lại có người lăn mấy vòng trên sân, cả người ướt nhẹp, bột màu loang lổ nhưng vẫn ngửa cổ cười khăng khặc, lẫn trong bóng áo trắng là hình ảnh bác bảo vệ, tay cấp mũ cối, gào thét khản cổ, lửa học sinh như lửa vệt ...

Những hình ảnh sinh động ấy giống như một nét chấm phá cho những buổi học cuối năm nhàm chán của chúng tôi.

- Này, không đánh tiếp đi, đực mặt ra làm gì? - Giọng nói lạnh nhạt của Phong đột ngột vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Cậu ta khề nhú mày, gõ chiếc bút bi xuống bàn, khuôn mặt hiện lên vẻ mất kiên nhẫn.

- Há? À ừ, đánh đây.

Tôi giật mình, gạt gạt đầu rồi vội vã cúi xuống nhìn trang giấy tràn ngập những kí tự X, O trên bàn. Khề chống tay lên cằm, tôi đảo mắt, sẫm soi ván cờ caro đang chơi dở một lượt rồi chọn đại một chỗ, hạ bút đánh dấu X:

- Chỗ này.

Phong gạt đầu, mắt nhìn ván cờ, tay xoay xoay chiếc bút rồi khề nhếch môi, đi thêm một nước nữa rồi kéo một vạch dài nối năm chữ O lại:

- Tôi thắng.

- Sao đã thắng rồi? – Tôi sững sốt kêu lên, sẫm soi ván cờ một lượt rồi ném tờ giấy sang một bên, gằn cổ lên ăn vạ. – Cậu lợi dụng lúc tôi không để ý chơi ăn gian đúng không? Rõ ràng ban nãy cờ của cậu chẳng có nước nào cả.

- Là do mắt cậu thôi, có ván nào cậu nhìn ra nước cờ của tôi đâu. – Phong lạnh lùng liếc tôi, khinh bỉ đáp.

- Cậu...

- Đúng rồi, cái Dương chơi ngu thì nhận đi, còn cái chày cái cối. – Thăng Cường đang chơi khoanh số với thăng Hiệp, nghe chúng tôi cãi nhau, nó quay đầu xuống, chen mồm vào nói.

Tôi nghiêng răng, hung hăng lườm thăng Cường một cái rồi rướn người đập vào cẳng chân nó:

- Quay lên, hóng hớt đóp chuyện.

Xử lý xong thằng Cường, tôi quay sang Phong, nhấn nhó trách cứ:

- Sao cậu chẳng ga lăng tí gì thế? Chơi mười ván thì cũng phải cho tôi thắng một ván chứ, đằng này thắng cả là sao? Tôi không chơi nữa.
- Thế cậu nghĩ ai cũng chấp cậu hai nước, cho cậu chơi lại cả chục lần trong một ván cờ à?

Phong lạnh lùng phản bác rồi không thèm liếc tôi lấy nửa con mắt, thoải mái dựa lưng vào tường, lôi điện thoại ra chơi Zombie. Ở bên kia, Băng đang chăm chú đọc sách, nghe chúng tôi cãi nhau, nó chột "phì" một tiếng, bật cười.

Bị Phong làm lờ, tôi tức tối quay sang Băng, tìm kiếm đồng minh:

- Mà xem, người đầu mà xấu tính thế không biết.
- Mà trách làm Phong rồi, cậu ấy đối xử với mày tốt nhất rồi đấy, thế mà mày còn chê cậu ấy không ga lăng thì những người khác phải tính sao? - Băng đặt quyển sách dày đặc chữ xuống bàn, mỉm cười quay sang nhìn tôi, thoải mái nói.
- Cậu ta? Đối xử tốt với tao? Con mắt nào của mày thấy như thế?
- Mày thử tìm khắp lớp đi, xem có đứa nào đủ kiên nhẫn chơi cờ caro với mày không? Tao thấy Phong ngáp mấy lần rồi nhưng sợ mày buồn nên không dám ngừng chơi đấy. - Băng cười đầy ẩn ý.

Nghe nó nói, tôi hơi ngẩn người ra rồi khẽ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn cậu ta. Khuôn mặt Phong vẫn bình thản, sừng mặt lạnh lùng như bị đóng băng nhưng vành tai lại đỏ ửng lên một cách bất thường, như đang gián tiếp thừa nhận điều Băng vừa nói. Tôi khẽ mỉm môi, xị mặt xuống, lòng chột dâng lên một nỗi thất vọng to lớn, chẳng lẽ... trình đánh cờ của tôi kém đến mức đấy?!

- Nói chung, không tìm được người nào tốt với mày hơn Phong đâu.

Băng lật lật quyển sách trên bàn, bình thản nói tiếp, như đang khuyên nhủ tôi. Nhưng sao đột nhiên nó lại nói như vậy? Không phải nó thích Phong sao, chẳng lẽ Băng đang ghen? Tôi giật mình nghĩ thầm rồi vội vàng phẩy phẩy tay, cười phân bua:

- Dĩ nhiên Phong phải đối tốt với tao rồi, cậu ta coi tao là chị mà, phải không Phong?

Tôi hỏi rồi quay sang Phong, vỗ vỗ vai cậu ta nhưng chỉ nhận được một khuôn mặt lạnh lẽo cùng cái hất tay phũ phàng:

- Vớ vẩn.

Tôi sùng cả mặt, bực bội quay sang Băng, cất giọng chỉ trích:

- Đấy, mày nhìn đi, thế mà là đối xử tốt à? Tốt cái mông.

Băng bật cười, khẽ lắc đầu không nói gì, khuôn mặt nó có chút bất đắc dĩ. Tôi vội tay lấy quyển sách nó vừa đọc, lật lật mấy trang rồi nhúu mày hỏi:

- Sách gì mà toàn Tiếng Anh thế này?
- Thì tao đang học Tiếng Anh mà. - Nó thản nhiên đáp rồi lôi mấy quyển sách dạy Tiếng Anh khác từ trong balô ra, đặt lên bàn.
- Mày có nóng quá hoá hâm không? Giờ này là giờ nào rồi còn học? - Tôi tròn tròn mắt lên nhìn Băng, vươn tay sờ sờ vào trán nó.
- À, ừ... Tại sắp tới tao có việc cần dùng đến. - Băng ngập ngừng đáp.
- Mày làm gì mà cần dùng đến, chẳng lẽ hè định đi du lịch nước ngoài? - Tôi lật lật mấy quyển sách, nhúu mày hỏi.

- Ừm, cũng gần như thế? - Băng chăm chú nhìn vào quyển sách dày đặc chữ, băng quơ đáp, giọng nói dịu dàng mang theo chút buồn mang mác. Tôi không hiểu cái "gần như thế" của Băng là gì nhưng thấy nó không muốn nói tiếp nên cũng lặng im, không hỏi nữa.

Bị hai đứa ngồi bên ngó lơ, tôi chán nản nằm gục xuống bàn, hướng ánh mắt xa xăm nhìn ra bên ngoài, trên sân trường, trên hành lang dãy nhà đối diện, phòng bảo vệ rồi cuối cùng dừng lại ở ao sen trước cổng. Tôi khẽ chớp chớp mắt, trầm tư ngắm nhìn những bông sen lấp lánh dưới nắng vàng một lúc rồi lăm bậm thốt lên:

- Cái bát sen to thế nhỉ? Ăn vào chắc mát ruột lắm đây, chẹp!

...

Trống tan trường đã điểm được một lúc lâu nhưng trên sân trường vẫn tràn ngập bóng áo trắng, hầu hết là của những anh chị lớp 12. Chỉ có học sinh cuối cấp mới lưu luyến trường lớp đến thế, hết giờ từ lâu mà vẫn nán nã ở lại, chẳng như lũ học sinh khoá dưới chúng tôi, trống vừa điểm đã cấp mông chạy như điên ra khỏi lớp, chỉ hận không thể lắp thêm cánh để bay vọt đi.

Tôi chép miệng nghĩ thầm, mắt đảo dác ngó khắp sân trường, mắt chợt sáng lên khi thấy Hân chạy vội ra, trên tay cầm một tập giấy nhỏ. Thấy tôi, nó khẽ mỉm cười, vẫy vẫy tay gọi:

- Chị Dương! Em xong rồi, về thôi.

- Ủ, mà cái gì kia? – Tôi chỉ tay vào tập giấy trên tay nó, nhú mày thắc mắc.

- Bản thảo kịch của lớp em đấy. Em mang về để sửa lại, đêm nay chắc phải thức khuya rồi.

- Xời, mày lại mua việc vào người rồi.

Hân bật cười, nhét tạm tập giấy vào ngăn ngoài balô rồi định trèo lên xe thì chợt có tiếng gọi giật lại. Tôi và nó cùng quay xuống nhìn. Anh chàng MU không biết từ đâu chui ra, chạy đến chỗ chúng tôi, đôi mắt nhìn Hân đầy chăm chú, cần bản không đem cái đĩa đứng lù lù bên cạnh nó là tôi đẩy bỏ vào mắt.

- Bây giờ em định về à? – Anh chàng MU mỉm cười hỏi Hân.

- Vâng.

Hân ngượng ngịu đáp, khuôn mặt hơi tối lại. Có lẽ nó vẫn còn tức giận về vụ đánh ghen hôm trước. Dường như nhận ra thái độ có phần khó chịu của Hân, anh chàng MU vội vàng lên tiếng phân bua:

- Chuyện hôm trước cho anh xin lỗi. Thật sự anh không biết gì cả, con nhỏ đó trước giờ cứ lẻo đẻo theo anh, anh cũng chẳng để ý lắm, không ngờ nó lại điên đến vậy. Em yên tâm, anh đã cho người dạy mấy đứa đó một bài học rồi.

- Được rồi, đừng nhắc chuyện này nữa, anh tìm em có việc gì không? – Hân khẽ nhú mày, vẻ mặt có chút không thoải mái.

- À, anh muốn... đưa cho em cái này.

Anh ta nói rồi nhét vào tay Hân một chiếc cúc áo đồng phục, tôi nhìn theo, mặt dần thối. Tặng cái gì không tặng, lại đi tặng chiếc cúc áo to bằng đầu ngón tay, ăn không ăn được, bày không bày được, có khi chưa kịp đem về nhà đã mất gọn. Tư duy của giới trẻ bây giờ thật khó lường.

- Đây là chiếc cúc áo ở thứ hai trên áo đồng phục của anh. Có rất nhiều bạn nữ đã muốn xin nó nhưng anh chỉ muốn tặng cho em. – Anh chàng MU nói tiếp, khuôn mặt không giấu được vẻ tự mãn.

Hân khẽ mỉm môi, đôi lông mày nhíu lại, lộ ra vẻ khó xử. Nó nhìn chiếc cúc nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay, ngẫm nghĩ một hồi rồi dứt khoát trả lại anh ta, lắc đầu đáp:

- Xin lỗi, em không nhận nó được.

- Tại sao? – Anh ta cau mày mày, khuôn mặt ần chút tức giận, dường như không tin được có người vừa từ chối mình.

- Em đã thích người khác rồi, xin lỗi.

Hân đáp rồi vội vàng quay người trèo lên xe, vỗ vai tôi giục giã:

- Về thôi chị Dương.

- À, ờ...

Tôi ngơ ngác gật đầu, vẫn chưa kịp hoàn hồn sau màn "tặng cúc" ban nãy, vừa nhắc chân đặt lên pêđan, tôi vừa ngoái đầu lại nhìn anh chàng MU, chợt giật mình khi thấy anh ta đang gồng người, vùng mạnh tay, ném chiếc cúc áo xuống ao sen, khuôn mặt điển trai tím lại vì giận.

Tôi khẽ rùng mình, hít vào một ngụm khí lạnh rồi vội vã quay đầu lên, chuyên chú đạp xe. Cũng may Hân vừa từ chối anh ta, chứ nhìn cái tướng thế kia, mai này lấy về, lờ ngó lại bị tát cho lật mặt.

- Này, ban nãy tên đó tặng cúc cho mày làm gì? – Vừa đạp xe, tôi vừa hiếu kì hỏi.

- Chị không biết à, trường mình đang có trào lưu tặng cúc áo cho người mình thích mà. – Hân lên tiếng giải thích.

- Nhưng sao phải là cúc áo thứ hai mà không phải thứ nhất hay thứ ba? Nó có gì bổ béo à? – Tôi nhú mày, tiếp tục thắc mắc.

- Tại cúc áo thứ hai là cúc áo gần tim nhất, người tặng giống như đang giao cả trái tim mình cho người nhận vậy. Em thích cách tỏ tình này, rất lãng mạn. – Hân mỉm cười rồi khẽ thở dài, lẩm bẩm nói thêm – Haizz, tiếc là không đúng người mình cần.

Tôi nghe nó giải thích, chỉ biết lắc đầu chán nản, đúng là trào lưu vớ vẩn, thay vì phá hoại một chiếc áo lành lặn sao không tặng cái gì thiết thực hơn, như bát sen chẳng hạn, vừa đẹp mắt lại vừa ngon miệng, trời nóng thế này ăn vào mát ruột phải biết. Tôi nghĩ rồi khẽ nuốt nước bọt đánh ực, tiếp tục hỏi cho có chuyện:

- Nhưng mà này, vừa này mày bảo mày thích người khác rồi, là ai thế?

- Chị biết rõ mà, sao lại hỏi em câu này?

- Hà? Chẳng lẽ lại là... Thành Đông? – Tôi mím môi ngập ngừng hỏi.

- Còn ai vào đây nữa, chị thật là... - Hân lâu bầu trách cứ, nó khẳng định lại lần nữa, giống như tuyên bố, lại giống như đang thăm dò tôi. – Em thích anh Đông, là thật.

Tìm chợt đập một cái thích, tôi đồ người ra trong giây lát, tai ù đi, dường như có chút khó khăn khi tiếp nhận lời khẳng định kia của nó. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, cái "thích" Hân dành cho hân, là hoàn toàn nghiêm túc. Nó vẫn thường khen hân đẹp trai, khen hân tài giỏi, dịu dàng... giống như cái cách nó khen những anh chàng trong phim hay trong truyện, vì thế tôi đã vô tư xem nhẹ tình cảm của Hân. Tôi vẫn luôn cho rằng, còn quá sớm để những đứa trẻ như chúng tôi, nói "thích" một ai đó.

- Chị sao thế? Sao không đập tiếp? – Hân khẽ gạt áo tôi, nhắc nhở. Nó rướn người lên, nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu.

- À, ừ, đập đây, tự nhiên quên mất. – Tôi gạt đầu rồi vội vã nhắc chân nhấn pêđan, bánh xe lại tiếp tục quay tít, những tiếng "tách tách" nho nhỏ vang lên đều đều.

Không khí chợt trở nên im lặng, tôi không biết mở miệng nói gì và cũng chẳng muốn nói, trong đầu chỉ quẩn quanh với những suy nghĩ mông lung. Hân thích hân, vậy còn hân, hân có thích Hân không? Có thể lắm, từ trước đến nay, hân vẫn luôn đối xử rất dịu dàng với Hân mà. Nếu hai người họ thành đôi, liệu hân có còn quan tâm đến tôi như bây giờ không? Không cãi nhau, không chọc ghẹo, không giúp đỡ, không chờ đợi, sẽ không gì nữa cả, phải không?

Ở đằng sau, Hân dường như cũng đang rơi vào một quãng trầm tư, mãi một lúc lâu sau nó mới lên tiếng, giọng nói có chút ngập ngừng như đã phải nghĩ rất lâu rồi mới dám nói:

- Chị Dương, nếu như... em và chị cùng thích một người thì phải làm sao? Chị có nhường cho em không?

Tôi giật mình, vô thức bóp mạnh phanh, dừng xe lại khiến Hân không kịp phản ứng, mặt đập vào lưng tôi đau điếng.

- Chị sao thế? – Nó cau có hỏi.

- Không có gì, nhưng sao mày toàn hỏi mấy câu thiếu muối thế? – Tôi quay đầu xuống nhìn nó, cười nhún nhó.

- Em nói "nếu" mà, chị trả lời đi, chị có nhường không?

Tôi nhìn khuôn mặt của Hân, xác nhận nó muốn một câu trả lời nghiêm túc vì thế tôi không cười cợt nữa mà thẳng thắn nói:

- "Trong tình yêu làm gì có chuyện nhường". Không phải mỗi lần xem phim mày đều ra rả cái câu này sao, thế mà giờ còn hỏi. Nếu tao đồng ý nhường có phải mày sẽ bảo tao ngu không?

Tôi hất mặt lên, lườm lườm nó một cái rồi quay đầu lại, nhấn pêđan tiếp tục đạp xe. Hân bật cười, khẽ than thở:

- Chị thay đổi rồi.

- Thay đổi cái gì?

- Nếu là trước kia, chị sẽ bỏ thẳng vào mặt em là "đừng có ghép tao vào với hân".

- Mày có nhắc đến hân đâu, mày bảo là "một người" mà. – Tôi cau mày gất gồng.

- Hầy, hầy, chị hiểu mà. – Hân cười khẽ, giọng nói lẫn trong những tiếng tách tách của bánh xe, như vương chút buồn nhàn nhạt. Tôi há miệng định lên tiếng phản bác nhưng rốt cuộc lại không nói gì, lặng lẽ đạp xe tiếp.

Tối hôm đó, trong giấc mơ của mình, tôi thấy hân tự tay tặng cho Hân chiếc cúc áo thứ hai, chiếc cúc áo gần tim, còn tôi thì đứng một bên, lặng lẽ găm bát sen, buồn bã nhìn đôi trẻ hạnh phúc bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 31

Từ lúc Hân thừa nhận thích hân, tôi càng lúc càng trở nên ngớ ngẩn, suy nghĩ và hành động có chút quái đản, thậm chí chính tôi cũng không hiểu mình đang làm gì và nghĩ gì nữa.

Tôi trở thành một đứa rối rời, chú ý đến từng hành động, cử chỉ của hai người họ, bận rộn với việc suy đoán này nọ và buồn phiền vì những chuyện không đầu. Khi hân gọi Hân, khi hân xem phim cùng Hân, khi hân trêu đùa Hân hay cái cách hân dịu dàng như một con mèo khi ở bên cạnh Hân, tất cả đều khiến tôi khó chịu đến phát điên, tâm tình trở nên xấu tệ hại, thậm chí anh Tùng còn phải gọi tôi ra một chỗ và hỏi: "Đau bụng lắm à, có cần anh mua thuốc cho không?"

Tôi đã suýt bật khóc trước sự tâm lý không phải lúc của anh ấy!

Cứ thế tôi sống với tâm trạng buồn chán suốt mấy ngày cho đến khi cô Xuân trả bài kiểm tra Văn cuối kì. Nhìn con tám rõ to, rõ đẹp xuất hiện trong ô điểm, phải cố gắng lắm tôi mới ngăn được mình không hét toáng lên giữa lớp.

Mặc kệ những ánh mắt nghi ngờ xung quanh, cùng những câu hỏi thăm sắc mùi đậm thọt của lũ bạn, tôi chỉ chăm chăm ôm bài thi trong tay, nghĩ đến số tiền tiêu vật sắp được nhận là lại không nhận được, bật cười ngây ngô.

Mang theo niềm vui rạo rực vì sắp có tiền ăn quà, trống vừa hết giờ, tôi đã vội vàng bàn giao Hân cho đứa bạn trong đội văn nghệ của nó rồi hùng hục đạp xe về nhà, cứ nghĩ đến khuôn mặt kinh ngạc của anh Tùng và hân, là tôi lại thấy rạo rực hết cả người.

- Em về rồi đây!

Tôi đẩy cổng, dắt xe vào nhà rồi vui vẻ gào tướng lên, hình như anh Tùng đã về rồi. Cánh cổng vừa mở ra, tôi đã thấy hân lù lù xuất hiện ở trong sân, đang ngồi bết lông chó. Thấy tôi đi vào, hân không những không dừng hành động "dã man tàn bạo" đối với con Rô lại mà còn khề nhếch môi, buông lời đâm thọt tôi:

- Con gái con đứa, gào như trâu rống, đến chó cũng không chịu được, đang sùi bọt mép đây này. – Nói rồi hân chỉ vào con Rô đang nằm thoi thóp trên sân.

Tôi tức tối nghiến răng, dựng xe xuống rồi lao đến chỉ trích hân:

- Sao anh lại nhồ lông con Rô nhà em, nó mà bị hói đầu anh có đền được không?

- Anh đang làm đẹp cho nó mà, mấy cái lông nâu nâu này nhồ đi cho đỡ lạc màu. – Hân thản nhiên đáp, cúi xuống xoa xoa đầu con Rô đang rom róm nước mắt vì bị nhồ lông một cách vô tội vạ rồi lại ngẩng đầu lên, lơ đãng hỏi tôi. – Hôm nay em bắt được tiền à, còn có tâm trạng đầu khẩu với anh nữa.

- Hôm nào em chả cãi nhau với anh. – Tôi bịu môi, vui vẻ đáp.

- Ai bảo thế, mấy hôm nay... em còn chẳng thèm nói chuyện với anh. – Hân khề nhếch môi, nhàn nhạt đáp.

Tôi nhìn về mặt giận dỗi của hân, cười tủm tỉm rồi lôi từ trong cặp ra bài kiểm tra Văn cuối kì, chìa trước mặt hân, hắng giọng nói:

- Anh xem đi.

- Gì đây?

Hân hỏi rồi cầm lấy bài kiểm tra của tôi, giây phút nhìn thấy điểm tám trong ô điểm, hân khề bật cười, khuôn mặt như sáng bừng lên, má lúm đồng tiền thấp thoáng bên má. Nhưng chỉ vài giây sau, hân lấy lại vẻ lạnh nhạt ban đầu, cất giọng kẻ cả:

- Hừm, cũng may em không làm xấu mặt anh.

- Thế nào, anh định thưởng cho em cái gì đây? – Tôi mím môi cười.

- Gì? Em mới phải là người hậu tạ chứ, em quên ai đã không ngại mưa gió, bão bùng dạy Văn cho em rồi à?

- Trò giỏi thì thầy phải thưởng chứ, nếu em không cố gắng thì làm sao được thế này, đến lúc ấy bị điểm kém, xấu mặt anh còn gì.

- Ừm... cũng có lí. – Hân ngẫm nghĩ một lát rồi gật gật đầu, thoải mái vươn tay ra vỗ vỗ đầu tôi, tủm tỉm hỏi. – Được rồi, em muốn thưởng cái gì, nói đi.

- Cúc áo... - Tôi buột miệng, nói xong chỉ muốn vả vào mồm mình một cái, giấc mơ hôm trước đã khiến tôi bị ám ảnh mất rồi.

- Cái gì? Cúc áo á? – Hân khề nhứu mày, khuôn mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

- À... à không, em nói là bát sen, em muốn ăn bát sen. – Tôi vội xua xua tay, cười lấp liếm.

- Bát sen á? Em định chơi khó anh à? Cái này ở đâu bán bây giờ?

Nhìn bộ dạng vồ đầu bứt tai của hân, tôi khề cười thầm, hiếm có cơ hội làm khó được hân, tôi không bỏ qua, kéo áo hân dùng dằng:

- Có cái bát sen mà cũng khó, em không biết, anh đã đồng ý rồi thì phải làm đi, đàn ông con trai hơn nhau ở chỗ nói được làm được đấy.

- Không thoả hiệp được à? – Hấn nhăn nhó hỏi.

- Em muốn ăn bát sen.

- Nhưng quanh đây làm gì có chỗ nào bán?

- Trước trường mình có một cái ao sen, trong cái ao sen đấy có cái bát sen to lắm... - Tôi nói lấp lửng rồi mỉm cười rõ tươi.

- Em... - Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn tôi, nắm chặt hai tay lại rồi tức tối đút vào túi quần, cổ ngấn bán thân không vưon hai tay lên bóp chết tôi. Nhìn vẻ mặt nhăn nhó như bị táo bón của hấn, tôi khẽ mỉm môi cười thâm, thấy hả lòng hả dạ vô cùng.

Vì sự cố chấp của tôi mà sẫm tối hôm đó, hấn phải lợ mọ lại tôi ra trường để rồi trong lúc tôi ngồi thu lu một chỗ nhìn thì hấn xắn quần, lội xuống ao để trộm bát sen. Mọi chuyện sẽ chẳng có gì nếu như con chó mực của bác bảo vệ không phát hiện ra và nhảy xổ đến khiến hấn phải bỏ của chạy lấy người, ném luôn đôi dép thím Tư vừa mới mua cho ở lại ao sen rồi kéo tay tôi chạy như điên.

Ôm cái bát sen vừa trộm được trong tay, nhìn khuôn mặt xanh mét như tàu lá chuối của hấn, tôi cười đến không nhặt được mồm, cảm thấy bao chán nản, buồn bã tích tụ trong mấy ngày hôm nay đều bay biến không chút dấu vết. Rất nhiều năm sau đó, tôi vẫn không quên được hương vị của những hạt sen vừa ngọt vừa chát của ngày hôm ấy!

...

Tâm trạng vui vẻ đó của tôi chẳng kéo dài được đến ngày hôm sau khi mà trời nóng thì ngày càng nóng và tiết năm vừa đối vừa mệt lại là tiết Lý. Đầu giờ, thầy Thăng bước vào lớp, nhìn lũ học sinh lười nhác nằm vạ vật trên bàn, thầy khẽ lắc đầu, mặt nhăn như quả mướp đắng.

- Cái lớp này...

Thầy bực bội lắm lắm, với tay bật quạt ở bàn giáo viên nhưng do giật quá mạnh, dây đứt, quạt im lìm. Chúng tôi ngồi ở bên dưới, lặng lẽ hít vào rồi lại thở ra, linh tính mách bảo điều không hay sắp xảy đến.

Đúng như dự đoán, một giây sau, thầy Thăng mở cặp, nghiêng răng nghiêng lợi lòi một tập đề dài và dày đặc chữ ra, đập cái "phạch" xuống bàn. Quả nhiên, nắng nóng ảnh hưởng rất nhiều đến tâm tình của con người!

30 phút của tiết học đã trôi qua trong đau khổ, cuối cùng thầy Thăng cũng nổi lòng từ bi, gõ gõ thước xuống bàn, hắng giọng nói:

- Được rồi, dừng tại đây thôi. Bây giờ chúng ta vào việc khác.

Vừa nghe nhắc đến việc dừng học, đứa nào đứa nấy sượng như điên, vội vội vàng vàng gấp sách vở lại, nháp nhồm trên ghế chờ đợi lệnh cho nghỉ, đại nảo dường như chỉ tiếp nhận câu thứ nhất của thầy Thăng còn câu thứ hai thì hoàn toàn ném ra khỏi tai. Thầy Thăng nhìn lũ học trò lười học ham chơi của mình, khẽ lắc đầu cất cao giọng:

- Cả lớp trật tự, tôi có chuyện quan trọng muốn thông báo đây.

- Chuyện gì hả thầy? – Phía dưới lớp lại nhao nhao lên, mỗi đứa một miệng, thành công biến lớp học thành cái chợ.

- Trật tự mới nói được chứ... mấy cô cậu này ngồi xuống, tí rồi về, đi đâu mà vội. Cậu Thành, cậu có thích tôi cho cậu xuống góc lớp nói chuyện không? Còn cậu Tú, cái Iphone Tàu của cậu có gì hay ho mà cậu khoe ra suốt thế?... – Sau khi đã chấn chỉnh cả lớp một lượt, thầy Thăng chấp hai tay ra đằng sau, đứng trước lớp hắng giọng nói. – Là thế này, trường mình năm nay có cuộc thi "tiếng hát tuổi hồng", mỗi lớp phải có một tiết mục dự thi. Vậy thì... lớp ta tính thế nào đây?

Không gian trở nên im ắng, đứa nào đứa nấy ngồi thu lu một chỗ, mắt liếc ra bên ngoài, từ lâu văn nghệ đã trở thành chuyên mục bị ghê lạnh ở lớp tôi.

- Hừm, không ai có ý kiến gì à? – Thầy Thăng kiên nhẫn hỏi, nhìn chúng tôi một lượt rồi khẽ thở dài, than thở. – Tôi biết lớp chúng ta là lớp tự nhiên, không giỏi về các vấn đề văn hoá văn nghệ nhưng ít nhất cũng phải có tiết mục tham gia chứ! Linh, em có đề xuất gì không, hôm tổng kết học kì I, là em lên hát đúng không?

Thầy Thăng đột ngột hỏi khiến nhỏ Linh lớp trưởng giật mình, vội vã đứng dậy:

- Dạ... thưa thầy, theo em nghĩ nếu chỉ hát không như hồi kì I thì đơn điệu quá, thay vào đó ta nên cử thêm hai bạn nhảy phụ họa theo lời bài hát, như thế tiết mục sẽ sinh động hơn.

- Ừm, ý kiến không tồi. Lớp mình có bạn nào biết nhảy múa không? - Thầy Thăng vui vẻ hỏi rồi quét mắt nhìn quanh lớp khiến đứa nào đứa nấy run như cây sậy.

- Theo em thấy thì không, thưa thầy. – Nhỏ Linh chán nản lắc đầu, quay xuống nhìn cả lớp một lượt rồi nói tiếp. – Vì thế thầy cứ... tùy tiện chọn hai bạn trong danh sách lớp là được ạ!

- Như thế có ổn không?

- Không sao đâu thầy, cái này không khó, chẳng cần năng khiếu vẫn tập được. – Nhỏ Linh mỉm cười nói.

Thầy Thăng gật gù đồng tình rồi lờ tờ danh sách lớp từ trong cặp ra, nhìn một lượt từ trên xuống dưới. Không khí trong lớp thoát cái trở nên lạnh lẽo, những tiếng hít vào mãnh liệt đồng loạt vang lên, đứa nào đứa nào người cứng đờ, mặt cắt không còn giọt máu, con người đảo theo từng cử động của thầy Thăng. Thậm chí tôi còn thấy thằng Hiệp đang chấp tay lăm rằm cầu khẩn.

Trong bầu không khí khủng bố đó, trước ánh mắt sừng sốt và sung sướng của tất cả mọi người, tôi từ từ đứng dậy rồi... đồng dạc hô lên:

- Em thưa thầy cho em ra ngoài.

- Sắp hết giờ rồi còn ra ngoài làm gì? – Thầy Thăng cau mày hỏi, nụ cười vừa nở trên môi thầy tắt ngúm.

- Nhưng em... em...

Tôi hơi cúi người, tay ôm bụng nhăn nhó kêu lên, khuôn mặt lộ ra vẻ khổ sở. Dù không hài lòng nhưng nhìn vẻ mặt tái mét của tôi, thầy Thăng đành xua xua tay, hắt đầu ra cửa:

- Thôi được rồi, ra đi.

Chỉ chờ có thế, tôi vội vàng phóng vọt ra ngoài, trong lòng âm thầm gào lên sung sướng. Thành công thoát khỏi lớp học khủng bố, tôi thành thạo dạo chơi trên sân trường, vừa nhìn đồng hồ vừa huyết sáo vui vẻ, tiết học còn có 10 phút nữa, cứ ở ngoài này chơi tí đã, đợi gần hết giờ rồi vào, thế là thoát nạn. Tôi nghĩ rồi ngửa cổ lên trời cười khăng khặc, càng nghĩ càng thấy phục mình.

Khi tôi tho thẩn đi đến nhà gửi xe thì chợt bắt gặp thằng Cường đang ngồi xỏm trên bồn cây, chơi điện tử. Thấy tôi, nó vẩy vẩy tay cười toe toét.

- Sao mày lại ở đây? – Tôi đi đến, trợn mắt lên nhìn nó, hỏi.

- Cái này tao hỏi mới đúng, tưởng mày bị tào tháo đuổi mà? – Nó nhếch môi cười.

- Biết rồi còn hỏi. Nói đi, mày làm cách làm mà thầy cho ra ngoài thế?

- À, tao nhắn tin nhờ mẹ gọi điện đến rồi xin thầy cho ra ngoài nghe. – Nó lắc lắc cái điện thoại trên tay, mỉm cười gian xảo.

- Mày đúng là đồ hư đốn. – Tôi nói.

- Học tập mày thôi. – Nó đáp. Tôi và nó gườm gườm nhìn nhau rồi bật cười như hai đứa lưu manh. Ta nói, những đứa xấu xa thường kết bạn với nhau!

Hết giờ, tôi và thằng Cường vui vẻ dắt nhau vào lớp, bên trong vẫn còn non nửa lớp chưa về, thấy chúng tôi bước vào, bọn nó hò nhau vỗ tay ầm ĩ, xong xuôi mới lục tục xách cách đi về, ngang qua chỗ chúng tôi, đứa nào cũng cười tùm tùm, vỗ vai thân tình, liên tục nói chúc mừng. Tôi và thằng Cường không hẹn cùng quay ra nhìn nhau, mặt đần thối vì chẳng hiểu gì cả. Chẳng mấy chốc, cả lớp đã kéo nhau về hết, chỉ còn lại nhỏ Linh và mấy đứa trong xóm nhà lá.

- Là sao thế? Đứa nào được chọn thế? – Tôi ngờ ngác hỏi bọn nó.

- Hai đứa mày chứ ai. – Nhỏ Linh thần nhiên đáp.

- Tại sao? – Tôi và thằng Cường cùng gào lên.

- Ai bảo chúng mày "khôn" quá cơ. Đứng đâu không đứng, lại đứng ngay chỗ nhà xe. Thầy giáo nhìn qua cửa sổ, thấy hai đứa mày đang ngồi chơi oản tù tì, thế là toi đời chúng mày luôn. – Nó tùm tùm nói tiếp.

Nghe nó giải thích xong, tôi và thằng Cường lại quay ra nhìn nhau, mặt chảy dài như chó bull, chỉ thiếu nước ôm nhau khóc nức nở. Ở bên cạnh, bốn đứa kia không những không an ủi mà còn ôm bụng cười ngặt nghẽo, thần nhiên coi nỗi đau khổ của hai chúng tôi là một việc đáng ăn mừng.

- Thôi, mấy đứa này về đi để cái Dương với thằng Cường lại, tao giao việc.

Nhỏ Linh hắt mặt nói với bốn đứa kia rồi vươn tay túm áo, lôi tôi và thằng Cường ngồi vào bàn. Tôi nước mắt nước mũi ròng ròng, đau khổ nín tay Băng khi nó chuẩn bị bước qua tôi:

- Băng.

- Thôi cố lên, hôm ấy tao sẽ tặng hoa cho mày. – Băng tùm tùm vỗ vai tôi.

- Phong...

Tôi lại tìm đến Phong nhưng cậu ta thậm chí còn không thèm nói một lời an ủi mà chỉ véo má tôi một cái rồi theo chân Băng đi ra ngoài.

Cuộc đời đúng là lắm chông gai, hết cái đen này lại đến cái đen khác!

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 32

Dưới sự chỉ đạo của nhỏ Linh, tôi và thằng Cường bắt đầu tập nhảy theo một đoạn video trên mạng. Hôm nay là buổi tập thứ hai của tôi và nó, địa điểm tập ở nhà tôi. Mới hơn hai giờ, nó đã nhấn chuông inh ỏi, phá làng phá xóm, ép tôi phải xuống mở cửa cho nó. Hai đứa đứng cãi nhau một hồi ở cổng rồi mới lục tục kéo nhau vào phòng khách.

Tôi mở laptop, bật video để hai đứa xem lại một lượt rồi mới bắt tay vào tập. Toàn những đứa ngu văn nghệ, không hiểu gì về múa may quay cuồng nên đâm vào chân nhau và ngã không biết bao nhiêu lần. Tôi phải kiềm chế lắm mới ngăn được bản thân không xông vào túm cổ quật nó xuống sàn vì tội đập liên tiếp vào chân tôi.

- Thế này nhé, tao đi trước, mày đi sau xong mày kéo tay tao rồi xoay người tao đối diện với mày, hiểu chưa? – Tôi giảng giải.

- Ờ ờ, xong thế nào nữa? – Nó ngơ ngác hỏi.

- Xong tao úp hai tay vào má mày, rồi thêm động tác chân nữa.

- Thế đợi tí đã. – Nó nói vội.

- Làm gì? – Tôi nhú mày.

- Tao đi mua thuốc chống nôn đã. – Nó cười cười.

- Tao đập mày chết tươi bây giờ thằng kia!

Tôi tức tối hét ầm lên, túm tóc nó đánh lia lịa. Hai đứa đuổi nhau mấy vòng quanh nhà, tôi ngứa tay đánh thằng Cường thêm mấy trận nữa rồi mới hài lòng dừng lại.

- Làm gì mà ầm ĩ thế?

Giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên ở đằng sau, tôi giật mình quay ra nhìn, chợt thấy hắn đang đứng tựa lưng vào vách cửa, mắt nhìn chúng tôi dăm dăm.

- Anh lại sang đây làm gì thế? – Tôi chống nạnh, thờ ơ, bắt đầu với câu hỏi quen thuộc của mình.

- Sang chơi với con Rô. – Hắn thản nhiên đáp rồi nhấc con Rô đang vẩy đuôi te tòn ở bên cạnh lên, ôm vào lòng sau đó thản nhiên đi vào nhà, gật đầu đáp lại lời chào của thằng Cường rồi ngồi xuống sofa.

- Thế anh ra chỗ khác chơi với nó đi, em với bạn còn phải tập văn nghệ.

- Nhưng anh thích ngồi đây, ngồi đây mới êm, Rô nhỉ? – Hắn híp mắt nhìn con Rô, cười trâng tráo rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói với vẻ thờ ơ. – Anh ngồi đây thì ảnh hưởng gì đến hai đứa, cứ tập đi.

Biết không thể cãi lại được hắn, tôi quyết định mặc kệ, quay sang nói với thằng Cường:

- Tập tiếp đi không muộn. Cầm mày xúc xiềng tao.

- Ờ ờ. – Nó gật gù.

Mười phút trôi qua, tôi không biết mình đã phải kiềm nén đến thế nào mới ngăn bản thân không bỏ vào mặt thằng Cường mấy phát. Nó gần như quên sạch động tác, luống cuống đập liên tiếp vào chân tôi, thậm chí còn không dám nắm tay tôi. Cứ mỗi lần có động tác phải nắm tay là nó lại run bắn lên, mắt len lén liếc về phía sofa. Đến đoạn tôi phải úp hai tay vào má nó, vừa chuẩn bị vươn tay lên, nó chợt lùi về sau một bước rồi hệt chân ngã sòng soài ra đất.

- Mày làm sao thế Cường? – Tôi chống hai tay vào hông, bực bội nhìn nó hỏi.

Thằng Cường khề cười trù, gãi đầu gãi tai rồi lồm cồm bò dậy, kéo tôi ra một chỗ rồi hất mặt về phía hắn, thì thào:

- Kia là ai thế?

- Hừm? Hàng xóm. Sao?

- Thật chỉ hàng xóm không?

- Tao nói phét mày làm gì. Mà sao đột nhiên mày hỏi thế?

- Tao có nên nói với lão hàng xóm của mày là tao vốn không coi mày như một đứa con gái không? Từ nãy đến giờ bị nhìn như thế tao hãi lắm, nếu ánh mắt có thể giết người thì tao chết được hơn chục lần rồi đấy.

- Nói linh tinh cái gì thế. – Tôi đánh mạnh vào vai nó một cái, vừa nói vừa quay đầu lại nhìn hấn, hấn đang ngồi xếp bằng tròn trên ghế sofa, ôm con Rô trước ngực, nhìn tôi cười hiền lành như một thiên thần.

Tập thêm được 15 phút, thằng Cường kêu đau bụng và nhằng nhằng đòi về, tôi không ép được nó nên đành đồng ý tạm dừng buổi tập ngày hôm nay lại. Khi tiễn nó ra cổng, nó còn nhìn tôi cười nhăn nhó:

- Bữa sau tập nhà tao đi, mắc công nắm tay mày cũng bị lườm, sờn cả gai ốc.

- Mày biến đi cho tao nhờ. – Tôi đập nó ra ngoài rồi đóng cổng lại, quay người đi vào nhà. Hấn đứng tựa lưng vào cửa tự lúc nào, tay vẫn ôm con Rô, nhìn tôi cười vô cùng vui vẻ, cười xong lại uốn éo đi vào, trông chẳng khác gì một cây kẹo dẻo, miệng còn lẩm bẩm hát bài "Đi chăn bò".

Tôi nhìn theo cái dáng của hấn, tự thấy thương cho bản thân mình, tại sao xung quanh tôi toàn những tên đầu óc có vấn đề như vậy nhỉ?

...

Cuối cùng cũng đến ngày tổng kết cuối năm, sau mấy ngày tập luyện vất vả, tôi và thằng Cường đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ phối hợp ăn ý với nhỏ Linh, thu về một tràng pháo tay ròn rã cùng những tiếng huýt sáo ầm ĩ.

Sau khi thi xong, tôi thay quần áo rồi cùng thằng Cường lên về hàng lớp mình, tiếp tục theo dõi những tiết mục tiếp theo. Khi tôi còn đang tựa đầu vào vai nhỏ Phương, gật gà gật gù ngủ thì nó đột nhiên đứng phắt dậy, học theo mấy đứa xung quanh, hét ầm lên. Tôi giật mình, không kịp phản ứng đầu đập xuống cái ghế nó ngồi, đau đến ứa nước mắt.

Phong ngồi ngay sau tôi, cậu ta vội vàng kéo tôi dậy rồi dùng bàn tay mát lạnh của mình xoa xoa trán tôi, cau mày lo lắng hỏi:

- Đau không?

- Đau lắm. – Tôi mếu máo nói rồi quay phắt đầu lên, lườm lườm cái lưng của nhỏ Phương nhưng nó nào có để ý đến tôi, lúc này sự quan tâm duy nhất của nó đã nằm ở trên sân khấu.

- Có cái gì hay ho chứ.

Tôi nói nhưng vẫn tò mò, rướn người lên nhìn rồi chợt giật mình khi nhìn thấy Thành Đông đang đứng trên sân khấu, khoác tay một chị gái rất xinh với mái tóc ngắn cá tính. Hấn mặc quần áo, áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác gilê đen, đẹp như hoàng tử bước ra từ trong truyện tranh.

Chị gái bên cạnh nhìn hấn cười ngọt ngào rồi nương theo tiếng nhạc, bắt đầu cất cao giọng, tiếng hát trong vắt và cao vút làm mê mẩn cả khán đài. Hấn khẽ cười, nâng mic lên rồi hát theo, giọng hấn trầm, ấm, không quá hay nhưng khi kết hợp với giọng hát trong vắt kia lại tạo ra một âm thanh vô cùng tuyệt vời.

- Nhìn gì chưa Dương, anh Đông nhà mày đẹp trai khủng khiếp.

Nhỏ Phương lúc này mới ngồi xuống, nó quay lại nhìn tôi, phấn khích kêu lên.

- Đông nào nhà tao? Vớ vẩn. Đúng là chỉ giỏi làm màu. – Tôi bĩu môi, làu bàu nói nhưng đôi mắt lại không tự chủ được, cứ dán lên sân khấu.

- Lại chả sướng quá đi còn chối. Nhìn đi, mày không mau giữ là mất đấy. – Nó nói rồi chỉ lên sân khấu.

- Tao thèm vào. – Tôi xì một tiếng rồi ngập ngừng hỏi nó. – Nhưng mà này... chị kia cũng học lớp 11 Toán à?

- Ừ, nổi tiếng phết đấy. Bỗng hồng gai của lớp 11 Toán, nghe nói có đến nửa già con trai trong lớp thích chị ấy. Người gì đâu vừa xinh vừa học giỏi lại còn cá tính nữa.

- Thế à. – Tôi cười gượng gạo, nhìn khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ kia, trong lòng chợt thấy hơi chua chua.

Thấy tôi lặng thinh không nói gì tiếp, Phương quay xuống, nhướn mày cười ngọt ngào:

- Nhưng mày yên tâm đi, tao dám cá anh Đông nhà mày không thích chị ấy đâu.

- Hấn thích hay không liên quan gì đến tao, vớ vẩn. – Tôi cau mày, làm ra vẻ thờ ơ nhưng lại không nhận được, hỏi tiếp. – Mà sao mày biết?

- Trực giác. – Nó nhún vai, thản nhiên đáp. Tôi chưng hửng, xì một tiếng rồi lại tiếp tục dán mắt lên sân khấu, lần nào ôn Văn để kiểm tra nó cũng bảo ôn theo trực giác mà có lần nào trúng đâu.

Bài hát đang dần đi đến kết thúc, khi câu hát cuối cùng vang lên, khán giả bên dưới chuẩn bị vỗ tay chúc mừng thì chị gái kia đột ngột quay sang, thom nhẹ vào má hấn một cái rồi mỉm cười thật rạng rỡ, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

Dường như quá bất ngờ trước hành động táo bạo ấy, cả sân trường trở nên im phăng phắc, vài giây sau, tiếng vỗ tay rào rào như pháo nổ vang lên, kèm theo đó là những tiếng la hét, huýt sáo âm trời.

Hấn có vẻ bất ngờ trước hành động đột ngột vừa rồi, đôi mày khẽ cau lại nhưng chỉ trong giây lát, hấn lấy lại vẻ bình thường, mỉm cười nhàn nhạt, cúi đầu chào khán giả.

Tôi nhìn nụ cười dán trên môi hấn, lòng chợt dâng lên một cổ tức giận không nói lên lời. Được gái xinh hôn chắc hấn thích thú lắm, cười tươi thế kia cơ mà. Sao tôi lại quên hấn là một tên cuồng hôn, biến thái nhỉ? Tôi, anh Tùng và giờ là chị gái kia, không biết đã có bao nhiêu người trở thành nạn nhân của hấn rồi.

Tôi mỉm môi nghĩ thầm rồi tức tối đứng phắt dậy, phải cố gắng lắm mới kiềm chế được bản thân không đã bay cái ghế trước mặt đi.

Thấy tôi đang định rời khỏi hàng, Phong vội vàng đứng dậy, níu tay tôi lại:

- Đi đâu vậy?

- Tôi ra ngoài chút, ở đây nóng quá. – Tôi bặm môi đáp, tay quạt phành phạch.

- Tôi đi với cậu.

- Không cần đâu, tôi muốn ở một mình, bây giờ tôi đang bức bối lắm, chẳng hiểu bị làm sao nữa.

- Tôi hiểu.

- Cậu làm sao mà hiểu được. – Tôi nhăn mặt đáp rồi lẩm bẩm nói thêm – Chính tôi còn không hiểu nữa là...

Rồi không để Phong kịp nói gì, tôi khom lưng, cúi người lên ra ngoài, tự cách ly mình với buổi lễ tổng kết. Để không bị thầy cô nào tình cờ bắt gặp và lôi lên trước cờ, tôi đi ra sân vận động, đứng ngắm trời, ngắm đất, bứt lá cây và suy nghĩ mông lung.

Gần đây, tôi càng lúc càng không hiểu nổi mình, tôi thường giận dỗi vô cớ, tức tối vì những chuyện không đâu, mà hết thấy những chuyện ấy đều có liên quan đến hấn. Tôi tự đặt ra vô số lí do cho sự thay đổi của mình, do trời nóng, do dậy thì muộn, do mặt hấn ngứa mắt... nhưng tuyệt nhiên không phải vì thích hấn. Làm sao tôi có thể thích một người chẳng dịu dàng, chẳng ga lăng, chẳng đối xử tốt với tôi, lại còn suốt ngày bắt nạt, xúc xiềng tôi được. Người mà tôi thích tuyệt đối không thể xấu tính như hấn.

Tôi gật gù nghĩ thầm, ném cành xà cừ trong tay ra xa rồi hướng ánh mắt về phía mấy con chim bồ câu đang vỗ cánh phành phạch, nuốt nước bọt đánh ực khi nghĩ đến món thịt chim nướng. Sau lưng chợt vang lên những tiếng loạt soạt nho nhỏ, tôi nghĩ đó là Phong nên không quay đầu lại, nhắc chân đá đá ngon cô, thờ dài nói:

- Haizz, đã bảo cậu để tôi một mình mà.

- Gì đây, ra sân vận động để hẹn hò à?

Giọng nói nhura nhura quen thuộc vang lên khiến tôi giật mình, quay phắt người lại, thấy hấn đứng ngay đằng sau, hai tay đút túi quần, tôi chán nản chép miệng, bụng rủa thầm một câu.

- Sao thế? Nhìn thấy anh thất vọng à? Hay đang chờ thằng khác? – Hấn nhún mày, không hài lòng trước thái độ của tôi.

- Sao anh biết em ở đây? – Tôi nhăn mày hỏi.

- Chắc là thần giao cách cảm đấy. – Hấn đáp vói về cọt nhà.

- Anh nghĩ em tin chắc.

- Anh nói thật mà, chỉ cần là em, anh đều tìm ra dễ dàng, như thế không phải là thần giao cách cảm à?

- Nhảm nhí. – Nhìn nụ cười nửa đùa nửa thật của hấn, tôi lẩm bẩm nói rồi bấu môi mĩa mai. – Mà anh ra đây làm gì, không phải anh nên ở bên cạnh bông hồng gai của lớp anh sao?

- Bông hồng gai? Ai cơ? Yến Anh á?

- Ô, ra là Yến Anh, người đẹp mà tên cũng đẹp nhỉ, lại còn hát hay nữa chứ. – Tôi lơ đãng đáp.

- Liên quan gì đến anh, sao đột nhiên em lại ghép anh với con nhỏ đó?

Hắn cau mày đáp, khuôn mặt hiện lên vẻ khó chịu, nhưng tôi chẳng hề để tâm đến điều đó, tiếp tục mĩa mai:

- Không thì ghép với ai? Hai người tình cảm thế cơ mà, lại còn nắm tay nắm chân rồi hôn nhau giữa sân khấu nữa chứ.

Tôi vuốt tóc, cười khẩy, đảo mắt nhìn sang hướng khác, cố làm ra vẻ không bận tâm. Nghe tôi nói, hắn dờ người ra trong giây lát rồi chợt bật cười, đôi mắt sáng bừng lên. Hắn chậm rãi bước đến gần tôi, ghé sát khuôn mặt "yêu nghiệt" của hắn vào mặt tôi, chậm rãi nhả từng từ:

- Chưa quá Dương, em đang ghen à?

Nghe thấy từ "ghen", tôi nhảy dựng lên như phải bóng, vội vàng phản bác:

- Ai ghen? Ghen với ai? Anh đừng có suy đoán linh tinh.

- Thế sao em lại quan tâm đến việc anh nắm tay Yến Anh, thân mật với Yến Anh như vậy? – Hắn nheo mắt cười gian xảo, bước thêm một bước nữa, giữ lấy vai tôi, hỏi.

- Em... em giúp cái Hân tìm hiểu. – Tôi chống chế.

- Thật không? Em trở thành người chị tốt từ bao giờ thế? Trước đây em đâu bao đồng như vậy?

- Em...

- Sao? – Hắn nín thở, nhìn tôi đầy trông chờ.

- Em rảnh rồi sinh nông nổi, hỏi linh hỏi tinh được chưa. Anh cứ coi như em chưa nói gì đi.

- Không được, hôm nay em phải nói rõ cho anh. Nói đi, có phải em đang ghen không? Có phải.. em cũng thích anh một chút không?

Hắn bước thêm một bước nữa, cúi người nhìn tôi chăm chú, nụ cười gian xảo trên môi khép lại, mặt trầm xuống. Sự nghiêm túc trên gương mặt hắn khiến tôi có chút hốt hoảng.

- Anh đừng đứng sát như vậy. – Tôi nhăn mặt, đẩy đẩy vai hắn ra, cảm thấy trái tim trong lồng ngực đang đập bình bình liên hồi, mặt cũng đỏ bừng lên.

- Thế em trả lời đi. – Hắn cố chấp.

- Em nói rồi, em không ghen. – Tôi cau mày đáp.

- Nói thật đi Dương, tại sao em cứ trốn tránh thế?

Bị hắn dồn ép đến phát điên, tôi nổi giận đẩy mạnh hắn ra, hét lên:

- Em không ghen, cũng không thích anh, em ghét anh, rất ghét anh, câu trả lời đấy, anh hài lòng chưa?

Hắn bị đẩy về sau, đứng lặng thinh nhìn tôi, khuôn mặt hơi cứng lại, tôi tưởng hắn sẽ tức giận bỏ đi như mọi khi nhưng lần này thì không, hắn cố chấp bước đến gần tôi ra rồi chậm rãi hỏi lại:

- Thật sự không thích anh một chút nào sao?

Đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn rũ bỏ sự cao ngạo của mình trước mặt tôi. Một Thành Đông chân thành đến thế, nghiêm túc đến thế khiến tôi có chút hoang mang.

- Không thích. – Tôi cố nói cứng dù giọng đã hơi run lên. – Em ghét anh, anh cũng ghét em, không phải từ trước đến nay vẫn như vậy sao?

Nhìn tôi bướng bỉnh lắc đầu, hắn khẽ thở dài, bước đến gần tôi hơn, nhìn tôi thật lâu rồi chợt khàn giọng than nhẹ:

- Haizz, thế thì anh lỗ vốn rồi, vì anh thích em, rất thích, thích từ lâu... Làm sao bây giờ?

Nói rồi hắn bật cười vui vẻ bất đắc dĩ, cầm tay tôi lên và hôn nhẹ vào lòng bàn tay, giống như chuồn chuồn lướt qua lại giống như cánh hoa mỏng trôi, dịu dàng vô cùng, ấm áp vô cùng...

P/s1: Vậy là bạn Đông đã chính thức tỏ tình rồi nhé. Đợi lâu quá, chắc mọi người suốt ruột lắm rồi. ^_^

P/s2: Vì truyện đã dài quá rồi nên mình đã cắt bớt chi tiết ảnh bán nude của Thành Đông ở đầu chương 23 đi, nếu có thêm chi tiết này với cách viết dài dòng của mình chắc sẽ thêm mấy chương nữa mất nên mọi người thông cảm. Mọi người có thể đọc lại chương 23 để biết thêm chi tiết, mình đã sửa lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 33

Từ lúc Hân thừa nhận thích hân, tôi càng lúc càng trở nên ngớ ngẩn, suy nghĩ và hành động có chút quái đản, thậm chí chính tôi cũng không hiểu mình đang làm gì và nghĩ gì nữa.

Tôi trở thành một đứa rối rời, chú ý đến từng hành động, cử chỉ của hai người họ, bận rộn với việc suy đoán này nọ và buồn phiền vì những chuyện không đầu. Khi hân gọi Hân, khi hân xem phim cùng Hân, khi hân trêu đùa Hân hay cái cách hân dịu dàng như một con mèo khi ở bên cạnh Hân, tất cả đều khiến tôi khó chịu đến phát điên, tâm tình trở nên xấu tệ hại, thậm chí anh Tùng còn phải gọi tôi ra một chỗ và hỏi: "Đau bụng lắm à, có cần anh mua thuốc cho không?"

Tôi đã suýt bật khóc trước sự tâm lý không phải lúc của anh ấy!

Cứ thế tôi sống với tâm trạng buồn chán suốt mấy ngày cho đến khi cô Xuân trả bài kiểm tra Văn cuối kì. Nhìn con tám rõ to, rõ đẹp xuất hiện trong ô điểm, phải cố gắng lắm tôi mới ngăn được mình không hét toáng lên giữa lớp.

Mặc kệ những ánh mắt nghi ngờ xung quanh, cùng những câu hỏi thăm sắc mùi đậm thọt của lũ bạn, tôi chỉ chăm chăm ôm bài thi trong tay, nghĩ đến số tiền tiêu vật sắp được nhận là lại không nhận được, bật cười ngây ngô.

Mang theo niềm vui rạo rực vì sắp có tiền ăn quà, trống vừa hết giờ, tôi đã vội vàng bàn giao Hân cho đứa bạn trong đội văn nghệ của nó rồi hùng hục đạp xe về nhà, cứ nghĩ đến khuôn mặt kinh ngạc của anh Tùng và hân, là tôi lại thấy rạo rực hết cả người.

- Em về rồi đây!

Tôi đẩy cổng, dắt xe vào nhà rồi vui vẻ gào tướng lên, hình như anh Tùng đã về rồi. Cánh cổng vừa mở ra, tôi đã thấy hân lù lù xuất hiện ở trong sân, đang ngồi bút lông chó. Thấy tôi đi vào, hân không những không dừng hành động "đã man tàn bạo" đối với con Rô lại mà còn khề nhếch môi, buông lời đậm thọt tôi:

- Con gái con đứa, gào như trâu rống, đến chó cũng không chịu được, đang sùi bọt mép đây này. – Nói rồi hân chỉ vào con Rô đang nằm thoi thóp trên sân.

Tôi tức tối nghiêng răng, dựng xe xuống rồi lao đến chỉ trích hân:

- Sao anh lại nhò lông con Rô nhà em, nó mà bị hói đầu anh có đền được không?

- Anh đang làm đẹp cho nó mà, mấy cái lông nâu nâu này nhò đi cho đỡ lạc màu. – Hân thần nhiên đáp, cúi xuống xoa xoa đầu con Rô đang rom róm nước mắt vì bị nhò lông một cách vô tội vạ rồi lại ngẩng đầu lên, lơ đãng hỏi tôi. – Hôm nay em bắt được tiền à, còn có tâm trạng đấu khẩu với anh nữa.

- Hôm nào em chả cãi nhau với anh. – Tôi bĩu môi, vui vẻ đáp.

- Ai bảo thế, mấy hôm nay... em còn chẳng thèm nói chuyện với anh. – Hân khề nhếch môi, nhàn nhạt đáp.

Tôi nhìn về mặt giận dỗi của hân, cười tủm tỉm rồi lôi từ trong cặp ra bài kiểm tra Văn cuối kì, chìa trước mặt hân, hắng giọng nói:

- Anh xem đi.

- Gì đây?

Hân hỏi rồi cầm lấy bài kiểm tra của tôi, giây phút nhìn thấy điểm tám trong ô điểm, hân khề bật cười, khuôn mặt như sáng bừng lên, má lúm đồng tiền thấp thoáng bên má. Nhưng chỉ vài giây sau, hân lấy lại vẻ lạnh nhạt ban đầu, cắt giọng kẻ cả:

- Hừm, cũng may em không làm xấu mặt anh.

- Thế nào, anh định thưởng cho em cái gì đây? – Tôi mím môi cười.

- Gì? Em mới phải là người hậu tạ chứ, em quên ai đã không ngại mưa gió, bão bùng dạy Văn cho em rồi à?

- Trò giỏi thì thầy phải thưởng chứ, nếu em không cố gắng thì làm sao được thế này, đến lúc ấy bị điểm kém, xấu mặt anh còn gì.
- Ừm... cũng có lí. – Hấn ngẫm nghĩ một lát rồi gật gật đầu, thoải mái vươn tay ra vỗ vỗ đầu tôi, tùm tùm hỏi. – Được rồi, em muốn thưởng cái gì, nói đi.
- Cúc áo... - Tôi buột miệng, nói xong chỉ muốn vả vào mồm mình một cái, giấc mơ hôm trước đã khiến tôi bị ám ảnh mất rồi.
- Cái gì? Cúc áo á? – Hấn khề nhứ mày, khuôn mặt lộ ra vẻ khó hiểu.
- À... à không, em nói là bát sen, em muốn ăn bát sen. – Tôi vội xua xua tay, cười lấp liếm.
- Bát sen á? Em định chơi khó anh à? Cái này ở đâu bán bây giờ?

Nhìn bộ dạng vô đầu bút tai của hấn, tôi khề cười thầm, hiếm có cơ hội làm khó được hấn, tôi không bỏ qua, kéo áo hấn dùng dằng:

- Có cái bát sen mà cũng khó, em không biết, anh đã đồng ý rồi thì phải làm đi, đàn ông con trai hơn nhau ở chỗ nói được làm được đấy.
- Không thoả hiệp được à? – Hấn nhăn nhó hỏi.
- Em muốn ăn bát sen.
- Nhưng quanh đây làm gì có chỗ nào bán?
- Trước trường mình có một cái ao sen, trong cái ao sen đấy có cái bát sen to lắm... - Tôi nói lấp lửng rồi mỉm cười rõ tươi.

- Em... - Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn tôi, nắm chặt hai tay lại rồi tức tối dút vào túi quần, cổ gồng bản thân không vuron hai tay lên bóp chết tôi. Nhìn về mặt nhăn nhó như bị tảo bón của hấn, tôi khề mỉm môi cười thầm, thấy hả lòng hả dạ vô cùng.

Vì sự cố chấp của tôi mà sảm tới hôm đó, hấn phải lọ mọ lai tôi ra trường để rồi trong lúc tôi ngồi thu lu một chỗ nhìn thì hấn xắn quần, lội xuống ao để trộm bát sen. Mọi chuyện sẽ chẳng có gì nếu như con chó mực của bác bảo vệ không phát hiện ra và nhảy xổ đến khiến hấn phải bỏ của chạy lấy người, ném luôn đôi dép thím Tư vừa mới mua cho ở lại ao sen rồi kéo tay tôi chạy như điên.

Ôm cái bát sen vừa trộm được trong tay, nhìn khuôn mặt xanh mét như tàu lá chuối của hấn, tôi cười đến không nhặt được mồm, cảm thấy bao chán nản, buồn bã tích tụ trong mấy ngày hôm nay đều bay biến không chút dấu vết. Rất nhiều năm sau đó, tôi vẫn không quên được hương vị của những hạt sen vừa ngọt vừa chát của ngày hôm ấy!

...

Tâm trạng vui vẻ đó của tôi chẳng kéo dài được đến ngày hôm sau khi mà trời nóng thì ngày càng nóng và tiết năm vừa đối vừa mệt lại là tiết Lý. Đầu giờ, thầy Thăng bước vào lớp, nhìn lũ học sinh lười nhác nằm vạ vật trên bàn, thầy khề lắc đầu, mặt nhăn như quả mướp đắng.

- Cái lớp này...

Thầy bực bội lắm lắm, với tay bật quạt ở bàn giáo viên nhưng do giật quá mạnh, dây đứt, quạt im lìm. Chúng tôi ngồi ở bên dưới, lặng lẽ hít vào rồi lại thở ra, linh tính mách bảo điều không hay sắp xảy đến.

Đúng như dự đoán, một giây sau, thầy Thăng mở cặp, nghiêng răng nghiêng lợi lôi một tập đề dài và dày đặc chữ ra, đập cái "phạch" xuống bàn. Qua nhiên, nắng nóng ảnh hưởng rất nhiều đến tâm tình của con người!

30 phút của tiết học đã trôi qua trong đau khổ, cuối cùng thầy Thăng cũng nổi lòng từ bi, gõ gõ thước xuống bàn, hắng giọng nói:

- Được rồi, dừng tại đây thôi. Bây giờ chúng ta vào việc khác.

Vừa nghe nhắc đến việc dừng học, đứa nào đứa nấy sướng như điên, vội vội vàng vàng gấp sách vở lại, nháp nhồm trên ghế chờ đợi lệnh cho nghỉ, đại não dường như chỉ tiếp nhận câu thứ nhất của thầy Thăng còn câu thứ hai thì hoàn toàn ném ra khỏi tai. Thầy Thăng nhìn lũ học trò lười học ham chơi của mình, khề lắc đầu cất cao giọng:

- Cả lớp trật tự, tôi có chuyện quan trọng muốn thông báo đây.

- Chuyện gì hả thầy? – Phía dưới lớp lại nhao nhao lên, mỗi đứa một miệng, thành công biến lớp học thành cái chợ.

- Trật tự mới nói được chứ... mấy cô cậu này ngồi xuống, tí rồi về, đi đâu mà vội. Cậu Thành, cậu có thích tôi cho cậu xuống góc lớp nói chuyện không? Còn cậu Tú, cái Iphone Tàu của cậu có gì hay ho mà cậu khoe ra suốt thế?... – Sau khi đã chấn chỉnh cả lớp một lượt, thầy Thăng chấp hai tay ra đằng sau, đứng trước lớp hắng giọng nói. – Là thế này, trường mình năm nay có cuộc thi "tiếng hát tuổi hồng", mỗi lớp phải có một tiết mục dự thi. Vậy thì... lớp ta tính thế nào đây?

Không gian trở nên im ắng, đứa nào đứa nấy ngồi thu lu một chỗ, mác liếc ra bên ngoài, từ lâu văn nghệ đã trở thành chuyên mục bị ghê lạnh ở lớp tôi.

- Hừm, không ai có ý kiến gì à? – Thầy Thăng kiên nhẫn hỏi, nhìn chúng tôi một lượt rồi khề thờ dài, than thở. – Tôi biết lớp chúng ta là lớp tự nhiên,

không giỏi về các vấn đề văn hoá văn nghệ nhưng ít nhất cũng phải có tiết mục tham gia chứ! Linh, em có đề xuất gì không, hôm tổng kết học kì I, là em lên hát đúng không?

Thầy Thăng đột ngột hỏi khiến nhỏ Linh lớp trưởng giật mình, vội vã đứng dậy:

- Dạ... thưa thầy, theo em nghĩ nếu chỉ hát không như hồi kì I thì đơn điệu quá, thay vào đó ta nên cử thêm hai bạn nhảy phụ họa theo lời bài hát, như thế tiết mục sẽ sinh động hơn.

- Ừm, ý kiến không tồi. Lớp mình có bạn nào biết nhảy múa không? - Thầy Thăng vui vẻ hỏi rồi quét mắt nhìn quanh lớp khiến đứa nào đứa nấy run như cây sậy.

- Theo em thấy thì không, thưa thầy. - Nhỏ Linh chán nản lắc đầu, quay xuống nhìn cả lớp một lượt rồi nói tiếp. - Vì thế thầy cứ... tùy tiện chọn hai bạn trong danh sách lớp là được ạ!

- Như thế có ổn không?

- Không sao đâu thầy, cái này không khó, chẳng cần năng khiếu vẫn tập được. - Nhỏ Linh mỉm cười nói.

Thầy Thăng gật gù đồng tình rồi lôi tờ danh sách lớp từ trong cặp ra, nhìn một lượt từ trên xuống dưới. Không khí trong lớp thoát cái trở nên lạnh lẽo, những tiếng hít vào mãnh liệt đồng loạt vang lên, đứa nào đứa nấy người cứng đờ, mặt cắt không còn giọt máu, con ngươi đảo theo từng cử động của thầy Thăng. Thậm chí tôi còn thấy thằng Hiệp đang chấp tay lăm rằm cầu khẩn.

Trong bầu không khí khủng bố đó, trước ánh mắt sừng sốt và sung sướng của tất cả mọi người, tôi từ từ đứng dậy rồi... đồng dục hô lên:

- Em thưa thầy cho em ra ngoài.

- Sắp hết giờ rồi còn ra ngoài làm gì? - Thầy Thăng cau mày hỏi, nụ cười vừa nở trên môi thầy tắt ngúm.

- Nhưng em... em...

Tôi hơi cúi người, tay ôm bụng nhăn nhó kêu lên, khuôn mặt lộ ra vẻ khổ sở. Dù không hài lòng nhưng nhìn vẻ mặt tái mét của tôi, thầy Thăng đành xua xua tay, hắt đầu ra cửa:

- Thôi được rồi, ra đi.

Chỉ chờ có thế, tôi vội vàng phóng vọt ra ngoài, trong lòng âm thầm gào lên sung sướng. Thành công thoát khỏi lớp học khủng bố, tôi thành thạo dạo chơi trên sân trường, vừa nhìn đồng hồ vừa huyt sáo vui vẻ, tiết học còn có 10 phút nữa, cứ ở ngoài này chơi tí đã, đợi gần hết giờ rồi vào, thế là thoát nạn. Tôi nghĩ rồi ngửa cổ lên trời cười khăng khặc, càng nghĩ càng thấy phục mình.

Khi tôi tho thẩn đi đến nhà gửi xe thì chợt bắt gặp thằng Cường đang ngồi xỏm trên bồn cây, chơi điện tử. Thấy tôi, nó vẫy vẫy tay cười toe toét.

- Sao mày lại ở đây? - Tôi đi đến, trợn mắt lên nhìn nó, hỏi.

- Cái này tao hỏi mới đúng, tưởng mày bị tào tháo đuổi mà? - Nó nhếch môi cười.

- Biết rồi còn hỏi. Nói đi, mày làm cách làm mà thầy cho ra ngoài thế?

- À, tao nhận tin nhờ mẹ gọi điện đến rồi xin thầy cho ra ngoài nghe. - Nó lắc lắc cái điện thoại trên tay, mỉm cười gian xảo.

- Mày đúng là đồ hư đốn. - Tôi nói.

- Học tập mày thôi. - Nó đáp. Tôi và nó gườm gườm nhìn nhau rồi bật cười như hai đứa lưu manh. Ta nói, những đứa xấu xa thường kết bạn với nhau!

Hết giờ, tôi và thằng Cường vui vẻ dắt nhau vào lớp, bên trong vẫn còn non nửa lớp chưa về, thấy chúng tôi bước vào, bọn nó hò nhau vỗ tay ầm ĩ, xong xuôi mới lục tục xách cách đi về, ngang qua chỗ chúng tôi, đứa nào cũng cười tùm tùm, vỗ vai thân tình, liên tục nói chúc mừng. Tôi và thằng Cường không hẹn cùng quay ra nhìn nhau, mặt dần thối vì chẳng hiểu gì cả. Chẳng mấy chốc, cả lớp đã kéo nhau về hết, chỉ còn lại nhỏ Linh và mấy đứa trong xóm nhà lá.

- Là sao thế? Đứa nào được chọn thế? - Tôi ngo ngác hỏi bọn nó.

- Hai đứa mày chứ ai. - Nhỏ Linh thần nhiên đáp.

- Tại sao? - Tôi và thằng Cường cùng gào lên.

- Ai bảo chúng mày "khôn" quá cơ. Đứng đâu không đứng, lại đứng ngay chỗ nhà xe. Thầy giáo nhìn qua cửa sổ, thấy hai đứa mày đang ngồi chơi oản tù tì, thế là toi đời chúng mày luôn. - Nó tùm tùm nói tiếp.

Nghe nó giải thích xong, tôi và thằng Cường lại quay ra nhìn nhau, mặt chảy dài như chó bull, chỉ thiếu nước ôm nhau khóc nức nở. Ở bên cạnh, bốn đứa

kia không những không an ủi mà còn ôm bụng cười ngặt nghẽo, thản nhiên coi nỗi đau khổ của hai chúng tôi là một việc đáng ăn mừng.

- Thôi, mấy đứa này về đi để cái Dương với thằng Cường lại, tao giao việc.

Nhỏ Linh hất mặt nói với bốn đứa kia rồi vuron tay túm áo, lôi tôi và thằng Cường ngồi vào bàn. Tôi nước mắt nước mũi ròng ròng, đau khổ nín tay Băng khi nó chuẩn bị bước qua tôi:

- Băng.

- Thôi cổ lên, hôm ấy tao sẽ tặng hoa cho mày. – Băng tùm tùm vỗ vai tôi.

- Phong...

Tôi lại tìm đến Phong nhưng cậu ta thậm chí còn không thèm nói một lời an ủi mà chỉ véo má tôi một cái rồi theo chân Băng đi ra ngoài.

Cuộc đời đúng là lắm chông gai, hết cái đen này lại đến cái đen khác!

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 34

Tôi bước vào kì nghỉ hè với một tâm trạng vui vẻ đến kì lạ, dù thời tiết đang trong giai đoạn nóng đến phát điên cũng không làm ảnh hưởng đến tâm tình nở hoa của tôi.

Dù tôi đã cố gắng tiết chế những cảm xúc vui vẻ ấy xuống nhưng vẫn không cách nào khiến môi ngừng cười, miệng ngừng hát ngân nga. Lần đầu tiên trong đời tôi phát hiện, cảm giác được một người thích thì ra lại vui vẻ đến thế. Phải chăng đây là một trong những lí do khiến bà chị nhà đối diện thỉnh thoảng lại ngoác mồm ra rống lên: "Là con gái thật tuyệt!"?

Khác với sự vui vẻ có chút ngớ ngẩn của tôi, hấn – kẻ đầu têu ra mọi chuyện lại chẳng có biểu hiện gì bất thường, thậm chí còn tỏ ra lạnh nhạt với tôi.

Sau hôm đó hấn vẫn bình thản sang nhà tôi ăn chực, vẫn tranh giành đồ ăn ngon với tôi, vẫn mở mồm ra là xúc xiềng tôi không thương tiếc, vẫn dán mắt vào những cuốn tạp chí có hình mấy cô hotgirl xinh đẹp, xuýt xoa khen cô này đẹp, khen cô kia dễ thương trước mặt tôi.

Sự hời hợt của hấn khiến tôi như bị chìm trong một bể hoang mang, niềm vui chưa duy trì được bao lâu đã bị rút mất một nửa, thậm chí có lúc tôi còn nghĩ không biết hấn có thích tôi thật không hay tất cả một màn tỏ tình hôm đó chỉ toàn là do tôi tưởng tượng ra.

Cứ bảo con gái khó đoán, con trai cũng khác gì, đúng là sáng nắng chiều mưa, buổi trưa sương mù, ẩm ẩm ương ương như cái thời tiết Việt Nam!

...

Hôm nay nhiệt độ lên đến gần 40 độ, cái nóng khiến cả chó và người đều phải thè lưỡi. Nhỏ Hấn vẫn như mọi khi, kiếm một chỗ mát mẻ trên tầng thượng, ngồi nhâm nhi mấy quyển truyện ngôn tình của nó. Con Rô thì ù rù nằm ở một xó hiên nhà, thỉnh thoảng lại phe phẩy cái đuôi trắng muốt, phần còn nhiều lông nhất trên người nó, mắt cụp xuống như sắp khóc.

Chả là mấy hôm trước, tôi và anh Tùng trong một phút rảnh rỗi sinh nông nổi đã lôi đầu nó ra cạo lông để tránh nóng. Ý tưởng ban đầu rất phong phú, nào là cạo thành hình bông hoa, trái tim, đầu để ba chòm... nhưng cuối cùng, dưới bàn tay đầy tính nghệ thuật "rôm" của hai đứa tôi, những ý tưởng ban đầu đã thất bại hoàn toàn. Tôi và anh Tùng sửa lên sửa xuống, sửa ngang sửa dọc, cạo chỗ nọ, cắt chỗ kia, cuối cùng... trụi lủi.

Hai đứa đã thành công biến con chó bông xinh đẹp thành một con lợn trắng hếu, dị hợm đến nỗi nhỏ Hấn nhìn thấy còn phải khóc thét.

Chỉ tội cho con Rô, vì sự nghịch ngợm của chủ mà đời chó của nó đã bị đổi thành đời lợn, từ hôm đấy cứ tôi và anh Tùng đi đâu về là nó chẳng thèm chạy ra mừng, chỉ vậy cái đuôi lạc què của nó lên như muốn nói: "Đây, thành quả của mấy người đấy!"

Thế mới nói, ngu dốt cộng nhiệt tình bằng phá hoại! Nhà có hai đứa phá hoại, bố mẹ hấn phải rất đau lòng.

Khác với nhỏ Hấn yên bình và con Rô buồn bã, tôi đi tìm thú vui bên đồ ăn. Vác theo cốc nước đá, mấy quả chuối lùn chín vàng, tôi ngồi vắt vẻo ở lan can tầng hai, vừa gặm chuối vừa nhai đá, tự tưởng tượng mình đang được ăn đá bào vị chuối.

Ở dưới sân, bằng tinh thần ham vui hơn tất cả, hấn và anh Tùng, quần đùi áo ba lỗ thể thao, đang điên cuồng chơi cầu lông, bất chấp cái thời tiết nóng như đổ lửa.

Đúng là hâm, mát mẻ không thích thì thôi toàn thích chơi trội, anh Tùng chắc học nhiều quá đến nỗi điên rồi nên mới nghe theo lời rù rê của hấn. Nhìn hai

kẻ đang vung vẩy cái vợt, cả người ướt đầm, mồ hôi thi nhau chảy xuống từ mặt, từ tóc, tôi chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm, sao lại có những người cứ thích làm khổ chính mình thế nhỉ?

Tôi vừa nghĩ vừa trệu trạo nhai miếng chuối, cảm thấy nhạt mồm nhạt miệng vô cùng. Thật ra tôi chẳng thích ăn chuối tí nào nhưng vì trong nhà không còn thứ gì nhét được vào mồm ngoài chuối nên đành phải ăn tạm.

Tất cả cũng chỉ tại sự ki bo kệt xin của anh Tùng, dù tôi suốt ngày lải nhải về việc mua hoa quả nhưng anh ấy vẫn lạnh lùng gạt phắt đi với lí do: "Phải tiết kiệm năm sau mới có tiền mua điều hòa". Vâng, nếu mua được điều hòa bằng cách nhịn ăn hoa quả thì không biết tôi phải nhịn đến bao giờ mới đủ tiền tậu được một chiếc?! (-_-)

Tôi cay cú nghĩ thầm rồi lừ mắt nhìn xuống dưới sân nơi anh Tùng đang rướn người làm cú đập cầu thần thánh. Trong lúc tôi còn đang bận trù cho ông anh ki bo của mình bị ngã đập mông thì tiếng chó sủa chói tai chợt vọng ra từ điện thoại khiến tôi giật mình suýt cắn phải lưỡi. Nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, tôi nhàu mày đầy khó hiểu, ông thần cục đá này hôm nay lại rảnh rỗi nhớ đến tôi cơ đấy, không phải giờ này cậu ta nên nằm phôn phơ trong phòng máy lạnh và nghiên cứu mấy quyển sách chỉ chít số của cậu ta hay sao?

Tôi nghĩ rồi đưa máy lên tai nghe, vừa nhét nốt miếng chuối vừa ưỡ oải lên tiếng:

- A lô.
- Đang làm gì thế?
- Phong hỏi luôn, giọng có chút khàn khàn như vừa ngủ dậy. Cậu ta lúc nào cũng bắt đầu với cái giọng điệu lạnh nhạt như thế, quen quá rồi nên tôi chả thêm so đo, vừa nhai chuối vừa đáp luôn chẳng cần suy nghĩ:
  - Đang ăn chuối, xem hài kịch.
  - Hài kịch?
  - Ủ, hai thanh niên chập cheng rủ nhau hành xác. – Tôi khẽ cười đáp gọn, chắc hẳn Phong chẳng hiểu tôi đang nói những nói cuội cái gì. Quả nhiên, cậu ta im lặng một lúc rồi chuyển sang vấn đề khác:
    - Nhưng sao lại ăn chuối, không phải bảo ghét chuối sao?
    - Haizz, biết làm sao được, nhà chả có cái gì ăn nên đành ăn tạm, tôi đang ngứa mồm lắm đây.

Tôi rầu rĩ đáp, lại không nhịn được lia mắt xuống sân lờm anh Tùng. Nghe tôi than thở, Phong khẽ cười rồi nhàn nhạt hỏi:

- Đi ăn kem không?
- Nghe nhắc đến kem, mắt tôi sáng bừng lên, định gật đầu đồng ý luôn nhưng chợt nhớ đến cái túi tiền xẹp lép của mình, tôi vội vàng kìm lại, ừ ừ nói:
  - Nhưng tôi hết tiền rồi, chưa được "tinh lương", để hôm khác đi.
  - Tôi có nói bắt cậu trả tiền à? – Phong xẵng giọng, dường như có chút bức bối.
  - Ý cậu là cậu đãi?
  - Ủ.

Nghe một tiếng "Ủ" của Phong, tôi sung sướng nhảy cẫng lên, tay chân vung vẩy như điên đề rồi sướng quá hoá rồ nhờ tay... ném luôn cái vỏ chuối xuống sân.

Liền sau đó, một tiếng "BỊCH" lạnh lùng vang lên như tiếng một vật nặng vừa rơi xuống đất.

- Vỏ chuối này là của đứa nào!

Tiếng gào như bò rống đột ngột vọng lên từ dưới sân, vợt lên trên, thấu tận trời xanh, khiến mấy đám mây trắng phải run rẩy nhẹ nhẹ, chim chóc bay trên trời hải hùng tìm chỗ trốn.

Thật kinh khủng, khó có thể tưởng tượng được giọng nói trầm ấm đầy quyến rũ của anh Tùng một ngày nào đó lại biến thành "bò rống". Chỉ nghe thôi cũng đủ làm tôi tim đập thình thịch chân run cầm cập. Cầm chiếc điện thoại vẫn còn lẻo nhéo giọng nói của Phong, tôi mon men thò đầu qua lan can, nhìn xuống dưới sân và cảnh tượng hải hùng đập vào mắt.

Anh Tùng mặt nhăn như khi, đang ngã ngối trên sân, bên cạnh là cái vỏ chuối vừa bị anh ấy đập cho nát bét. Ở bên kia, tên Thành Đông chả thèm nể mặt ai cả, ôm bụng nằm lăn lộn ra sân mà cười như bị lên đồng.

Vừa nhìn thấy cái mặt tôi lấp ló sau lan can tầng hai, tiếng gào thét như bò rống của anh Tùng lại một lần nữa vang lên khiến tôi giật mình suýt ngã lộn cổ:

- Dương! Anh sẽ giết em!

Tôi sợ hãi vội rút cổ lại, cuống quýt nói vài ba câu với Phong rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy, để lại cốc nước đá và mấy quả chuối nằm chỏng chơ ở lan can. Anh Tùng rất ít khi nổi điên nhưng một khi đã điên lên thì đến khủng long cũng phải bái làm sư phụ.

Hẹn với Phong ở quán kem Y, tôi phải trốn trong nhà vệ sinh, đợi đến khi anh Tùng nguôi giận, vào phòng đọc sách đóng đô rồi mới dám đi.

Đang lò dò dắt xe ra cổng thì hần chợt lù lù xuất hiện trước mặt khiến tôi giật mình hú lên một tiếng, suýt thì ném cả cái xe xuống đất, thử tưởng tượng khuôn mặt kia mà đổi thành anh Tùng chắc tôi sẽ tăng xông mà chết mất.

- Anh định giết em đấy à?

Tôi bực bội rít lên nho nhỏ, vừa nói vừa nghiêng đầu nhòm vào trong nhà, chỉ sợ anh Tùng thỉnh linh chạy ra thì chết. Nhìn bộ dạng sợ đến xanh mét mặt mày của tôi, hần ôm bụng cười ngặt nghẽo, xem chừng vui vẻ lắm.

Có vẻ hần vừa tắm xong, quần áo trắng thơm, tóc tai thơm mùi bạc hà mát rượi. Tôi nhìn khuôn mặt dù phôi nắng cách nào cũng không đen đi của hần, vô thức nuốt nước bọt đánh ực, trong lòng có chút ghen tị, ý muốn được trét đất vào mặt hần lại càng dâng lên mãnh liệt.

- Định đi đâu bây giờ? Đã đen như trâu còn hay bêu nắng. – Sau khi đã dùng được cười, hần cất giọng chất vấn, tay giữ rịt lấy cái giỏ xe của tôi.

- Đi đâu còn lâu em mới nói. – Tôi hậm hực đáp, có chút buồn bực khi bị động chạm đến làn da của mình, quả thật cái nắng gay gắt của mùa hè đã khiến tôi bị đen đi chút ít, nhưng dù vậy cũng không nên so sánh với da trâu chứ?! *Gào*

- Không nói hả? Không nói anh gọi thằng Tùng. – Hần cười gian xảo rồi chậm rãi bắc tay lên miệng, hít mạnh một hơi làm như đang chuẩn bị hét tên anh Tùng.

Đúng là tên xấu xa, hần lúc nào cũng chèn ép bắt nạt tôi, tại sao tôi không thể có quyền tự do đi lại của riêng mình chứ? Bực mình, tôi đáp luôn chẳng thêm giấu giếm:

- Đi ăn kem với bạn, được chưa?... Là con trai, anh không cần phải hỏi.

Nói xong tôi lại có chút mong chờ vào phản ứng của hần, liệu hần có tức giận không nhỉ?

Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, khuôn mặt hần vẫn bình thản, chẳng có vẻ gì là tức giận, khề cong môi để lộ nụ cười nhàn nhạt, hần thản nhiên nói:

- Thế thì gọi điện bảo nó là không đi được đi.

Tôi sững sốt đến độ suýt đập đầu xuống ghi đông xe đạp. Có phải trời nóng quá khiến hần bị chập cheng không? Hay xem phim nhiều nên bị hoang tưởng nặng? Sao hần có thể ra lệnh cho tôi bằng cái giọng thản nhiên đó?

- Anh nghĩ em sẽ nghe anh chắc, nói chuyện buồn cười thật. – Tôi nhìn hần, cảm thấy có chút tức cười. – Được đi ăn kem miễn phí, ngu gì từ chối.

Bị tôi cười giễu, hần không buồn nổi giận thậm chí khuôn mặt còn bày ra vẻ khoái trá, vui vẻ rút tay vào túi quần lôi ra hai tờ giấy sặc sỡ sắc màu rồi phe phẩy trước mặt tôi như đuôi ruồi:

- Vé ăn buffet miễn phí thì sao? Em định từ chối để đi ăn kem hả?

Nghe hần nói, mắt tôi tự động sáng rực lên như đèn pha ô tô, mắt hau háu nhìn vào hai tờ vé trên tay hần, tôi ngơ vờ hỏi:

- Ở đâu ra thứ béo bở như thế, anh lại lừa em hả?

- Ai rảnh rồi lừa em làm gì, nhìn kĩ đi, hàng thật một trăm phần trăm nhé! – Hần cau mày khó chịu, xòe hai tờ vé ra trước mặt tôi rồi cong môi cười đầy tự mãn. – Anh phải chơi game mòn bàn phím mới kiếm được đấy!

- Để mai đi được không? – Tôi nhিম lom lom vào hai tờ vé, nuốt nước bọt đánh ực.

- Hôm nay là hết hạn rồi. – Hần lạnh lùng đáp.

- Thế để tôi đi. – Dù sao tôi vẫn hơi tiếc bữa kem.

- Không, anh chỉ thích ăn bây giờ thôi, tôi không có hứng. – Hần xẵng giọng. Đúng là quý tộc rơm, đã được ăn miễn phí lại còn phải hứng với chả thú. Tôi nghiêng răng nghiễm nhiên nhưng vẫn nghe răng cười đầy ngọt ngào:

- Bây giờ mới 9 giờ hơn chứ mấy, đã đói đâu ăn mất ngon. Để tôi mát ăn mới thích.

- Em không đi chứ gì, thế để anh rủ người khác. – Hần không để tôi đông dài, đáp thẳng toẹt rồi lăm bắm nói thêm. – Hần hay Tùng bây giờ?

Mắt thấy hần đang định nhét hai tờ vé vào túi quần, tôi hoảng hốt vội giữ tay hần lại, vừa cười vừa nghiêng răng nghiêng lợi:

- Em đi, em đi được chưa?
- Tốt. Thế gọi điện cho bạn đi. – Hân nhoeo miệng cười, khoe hàm răng đều tăm tắp.
- Em biết rồi, khỏi cần anh nhắc.

Tôi bấm môi đáp, cảm thấy có chút rầu rĩ. Đúng là ở đời không có cái gì trọn vẹn, được buffet thì lại mất kem nhưng thôi, coi như tôi đang tích đức cho cái túi tiền của Phong đi.

Nghĩ vậy, tôi cảm thấy vui vẻ hơn, thoải mái rút điện thoại gọi cho Phong trước con mắt hí hửng của hân.

Phong có chút thất vọng khi nghe tôi nói không đi được, thậm chí cậu ta còn hỏi lý do khiến tôi không khỏi lúng túng, tất nhiên tôi không thể khai lý do thật sự ra nên đành nói dối là đang bị đau bụng. Mặc dù cảm thấy hơi tội lỗi với Phong nhưng nghĩ việc sắp được đi ăn buffet, tôi lại nhanh chóng gạt phắt cái cảm giác ấy đi.

- Thế được chưa? – Vừa dứt điện thoại vào túi tôi vừa nhìn hân hỏi.
- Cái mồm nói dối như xiếc ấy, ai dạy em thế? – Hân khề thờ dài, lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng rồi giữ lấy ghi đông, trèo lên xe.
- Xì, cái đồ mờ mồm ra là lừa lọc mà làm như mình trong trắng như thiên thần ấy. – Tôi bĩu môi lắm bầm.
- Nói cái gì thế, còn không lên xe?

Hân cau mày nhìn tôi hỏi, thấy vậy, tôi vội lắc đầu nguầy nguậy rồi nhanh chân trèo lên xe, ngoan ngoãn như một con chó con, tiệc buffet là tất cả mà.

Nắng tháng 6 vàng rực rỡ, đẹp như màu hoa mướp nhưng lại nóng như lửa. Tôi ép chặt mũ xuống để che mặt, có chút ngao ngán nhìn cái tên đầu trần, lưng áo ướt đầm đang nhàn nhã đạp xe, mặt ngửa lên trời đón nắng, bụng thầm nghĩ trời đã nóng còn làm trò con bò.

Nghĩ lại, nếu tôi không đi liệu hân có rủ Hân không? Có chậm rãi đạp xe chờ con nhỏ dưới trời nắng chang chang thế này? Có cứ vài ba phút lại hát ông ông như tên động kinh? Dù biết những suy nghĩ này thật nhảm nhí và ấu trĩ nhưng tôi vẫn không nén được mà tò mò.

Hân đã nói với tôi nó thích hân, nay hân lại nói hân thích tôi, điều này khiến tôi có chút khó xử, đặc biệt là khi bắt gặp những ánh mắt và nụ cười dịu dàng Hân dành cho hân. Chẳng lẽ đây chính là chuyện tình tay ba lãng mạn nhưng cũng đầy éo le thường xuất hiện trong mấy bộ phim Hàn Quốc? Nam chính đẹp trai hoàn hảo và hai chị em sinh đôi?

- Ó... nghiêng qua c*t chó mắt rồi.

Giọng nói không mặn không nhạt của hân đột ngột vang lên, thành công đá bay những suy nghĩ nhảm nhí này giờ của tôi ra khỏi đầu. Phải rồi, sao tôi lại trở nên ngu ngốc như vậy, lãng mạn, nam chính đẹp trai hoàn hảo, rõ ràng mấy từ này chẳng có tí liên hệ nào với một kẻ thô tục và bản tiện như hân!

Tôi nghiêng răng kèn kẹt, quay lại nhìn bãi phân chó vừa bị hân phi xe xuyên qua, rít lên đầy tức tối:

- Anh cố tình đúng không?
- Anh không có cái thú vui bệnh hoạn ấy đâu. – Hân thần nhiên đáp.
- Còn chối, nếu là xe của anh thì anh có nghiêng qua bãi phân chó không?
- Ày, mình đi ăn buffet mà, sao em cứ nhắc đến mấy thứ ô ứ thế nhỉ? Kinh quá. – Hân tặc lưỡi đáp.

Đứa nào nhắc đến đầu tiên chứ? Đứa nào? Đứa nào? Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, tức đến độ hít thở không thông nhưng vẫn phải cố nhịn, nóng thế này mà còn cãi nhau với hân thì chỉ có nước bùng cháy!

Nhưng cơn giận của tôi chẳng kéo dài được bao lâu, nó đã hoàn toàn biến mất không chút dấu vết khi tôi theo hân bước chân vào cửa hàng buffet. Bên trong, thức ăn được bày biện ngon lành và đẹp mắt đến độ mắt tôi tự động biến thành hình ngôi sao lấp lánh, nước bọt không tự chủ được tứa ra như thác nước. Hân nhìn khuôn mặt hiện lên hai chữ "tham ăn" to đùng của tôi, chỉ biết thờ dài lắc đầu đầy chán nản, thậm chí hân còn đưa tay lên che mặt như thể xấu hổ lắm.

Tôi thấy hết nhưng chả thèm quan tâm, biết làm sao được, một con dân thuộc tầng lớp vô sản như tôi, lần đầu được đi ăn tiệc buffet sang chảnh, mấy cái thể diện gì gì đó đã sớm bị tôi ném qua đầu rồi.

Ngoài trừ việc thỉnh thoảng phải nghe mấy lời chọc ngoáy đáng ghét của hân thì tôi thực sự đã có một bữa tiệc tuyệt vời, thức ăn vừa ngon vừa đẹp mắt, quan trọng hơn - tất cả đều miễn phí. Vì thế, dù chưa đói lắm nhưng tôi vẫn cố gắng ăn hết thức ăn, no đến độ căng mòng cả bụng.

- Haizz, xấu mặt quá, haizz...

Vừa đạp xe chở tôi về nhà, hân vừa than thở đủ đường. Tôi xoa xoa cái bụng no kên, mệt đến nỗi chả buồn đáp lại.

- Nhân viên nhà hàng chắc phải nghĩ vừa có một con lốc quét qua.

Hắn vẫn không chịu tha cho tôi, tiếp tục lái nhai trên suốt quãng đường về nhà, than thở như thể hắn chính là chủ của cái nhà hàng buffet kia vậy. Tôi dù tức giận nhưng cũng không thèm đáp lại một câu, sau khi ăn no xong đến thờ đối với tôi còn khó nữa là cãi nhau với hắn.

Thất bại trong việc chọc tức tôi, hắn có chút buồn bực hỏi:

- Sao không nói gì? Giận à?

- No muốn dứt hơi đây còn nói cái gì được? – Tôi vuốt vuốt ngực, cau có đáp.

Nghe vậy, hắn bật cười rồi gật gù nói:

- Thật ra thì anh nghĩ, nhà hàng đó chắc chắn sẽ rất thích những khách hàng như em.

- Tại sao? – Đột nhiên lại được khen, tôi không khỏi có chút tò mò, ngờ vực hỏi.

- Nếu ai cũng như em thì họ chẳng cần phải dọn rác nữa... – Hắn dừng lại một lúc, cười tủm tỉm rồi nói thêm. – Đến cả cái vỏ tôm em cũng ngón sạch thì làm gì còn đồ thừa. Cũng may hôm nay không có sò chứ không cả vỏ sò em cũng nhai mất.

Trái tim trong trắng thuần khiết của tôi đã bị hắn đá kích đến độ rỉ máu, tâm hồn yếu ớt bị tổn thương nặng nề. Sao trên đời lại có một kẻ vô duyên đến độ sàm soi người khác từng li từng tí như vậy? Trời đánh còn tránh miếng ăn cơ mà!

Lần này tôi không thể nhịn được nữa, nghiêng răng kèn kẹt rồi vươn tay nắm lấy hai cái tai của hắn, giật lấy giật để, miệng lẩm bẩm:

- Đồ chó Đông ăn "shit" mèo khô, chê ta à, ta cho mi xem...

Bị tôi tấn công bất ngờ, hắn la lên oai oái, cái đầu lắc qua lắc lại theo nhịp giật của tôi, tay lái rung rung hết nghiêng bên này lại nghiêng bên nọ.

- Này, này, bỏ tay ra, anh đang lái xe đấy!

Hắn nhăn nhó cảnh báo nhưng tôi không thèm nghe, tiếp tục hành hạ hai cái tai của hắn, sung sướng đến độ ngoác mồm ra cười như được mùa.

Nhưng tôi đã sướng quá hoá rồi, quên mất một điều vô cùng quan trọng đó là hắn đang lái xe. Chưa đầy một phút sau cuộc hành hạ, một tiếng *RẦM* đầy mạnh mẽ vang lên, con xe chiến mã của tôi đã đâm thẳng vào đít chiếc xe tải đồ bên lề đường rồi kéo theo cả tôi và hắn ngã bịch xuống đất.

Vừa đau vừa nóng đến bỏng mông, tôi vội buông hai tai hắn ra, nhảy dựng lên như con Kanguru. Hắn có vẻ đau chả kém gì tôi, mặt đen kịt như đít chảo, chậm rãi đứng dậy rồi từ tốn dựng xe lên. Con xe đáng thương sau cú húc đít thần thánh đã tử trận với trạng thái thảm hại, nổ lốp, tuột xích, xước sơn đủ cả. Thế này kiểu gì anh Tùng cũng ca cho tôi một bài cái lương dài cả kilomet cho xem.

- Nhìn thấy chưa? Nghịch lắm vào.

Hắn cau mày, chỉ vào con xe tàn tạ rồi nhìn tôi nửa trách cứ, nửa than thở, hai tai đỏ ửng lên như tôm luộc.

Tôi gãi đầu, mắt chớp lia lịa, ấp úng chống chế:

- Thì... tại anh cứ trêu tức em đấy chứ.

- Lại chống chế. – Hắn cốc vào đầu tôi một cái đau điếng rồi đặt tay lên ghi đông, nghiêng đầu xem xét con xe một hồi, sau đó chau mày nói. – Phải đem ra quán sửa thôi.

- Em hết tiền rồi. – Tôi xụ mặt xuống đáp.

- Thì kệ em chứ, xe của em chứ của anh đâu. – Hắn quay ra nhìn tôi, chớp mắt với vẻ ngây thơ vô tội.

- Anh Đông!

- Biết rồi, anh trả được chưa? Con nhỏ keo kiệt này, haizz.

Hắn thở hắt ra một hơi, bật cười với vẻ bất đắc dĩ rồi dùng một tay dắt xe đi trước, tay kia liên tục đưa lên lau mồ hôi, cái lưng áo ướt đầm, lộ ra gò xương cao nhấp nhô. Mái tóc cắt ngắn như vừa bị dội nước, ướt đầm mồ hôi, cái dáng vẻ nhếch nhác của hắn lúc này thể nào thu hút cơ sở ánh mắt trên đường. Nhìn hắn, tôi đột nhiên phát hiện ra một chân lí: Đẹp trai thì có làm cu li vẫn cứ đẹp.

Vì đã gần về đến nhà nên chúng tôi để xe ở một quán quen rồi cuốc bộ về nhà, hai đứa bước từng bước chậm rãi, sóng đôi trên con đường rực nắng.

Nghe thì lãng mạn thể thôi chứ thực tế thì khác hoàn toàn. Hai đứa quần áo xộc xệch, tóc tai bết bát mồ hôi, mặt mũi lem luốc bụi đường, tinh thần bị rút cạn, mệt mỏi lê từng bước một dưới cái nắng gay gắt của buổi trưa. Lúc này, trông tôi và hắn chả khác gì hai kẻ vô gia cư, cứ nghe tiếng khúc khích của

mấy người đi đường là đủ hiểu.

Bảo sao người ta vẫn nói mùa hè là mùa chia tay, nóng thế này yêu đương gì nổi! Có đi hẹn hò chắc cũng chỉ nhìn nhau, uống nước rồi thờ.

- Nóng quá má ơi. - Tôi thè lưỡi, dùng tay quạt quạt để hứng tí gió, vừa quạt vừa than thở.

- Em than thở làm gì, phải cảm ơn ông trời vì nhờ có thời tiết nắng nóng này mà em mới có cơ hội giảm đi lớp mỡ ở bụng chứ, nhìn nó đang nảy kia, ôi dồi. - Hân vừa vuốt mồ hôi trên trán vừa liếc mắt nhìn cái bụng mỡ của tôi, cười đều.

- Anh không xúc xiềng em thì mồm anh sẽ mọc hả?

Tôi điên tiết gào lên, chỉ muốn lao đến túm tóc rồi chà cái mặt tiền của hân xuống đường cho bõ tức. Mùa hè, đúng là thời điểm khai thác những tố chất bạo lực của con người!

Nhìn bộ dạng tức giận của tôi, hân vui đến độ cười tít cả mắt, má lúm đồng tiền hân sâu bên má, chỉ cần chọc được tôi nổi điên thì dù đang khó chịu, chán nản thế nào hân cũng vui vẻ ngay được. Đúng là xấu tính!

- Haizz, xe hồng thế kia, lát về thế nào cũng bị anh Tùng mắng, lại thêm cái vụ trượt vô chuối ban sáng nữa. – Hết than thở về nắng nóng, tôi lại chuyển sang than thở chuyện cái xe hồng, chuyện vô chuối. Khẽ hắng giọng, tôi chu môi, tìm thú vui trong việc bắt chước giọng anh Tùng. – "Lại làm hỏng xe, lần thứ mấy rồi đây? Con gái con đũa, phóng xe thì như trâu phi, bảo sao xe không hỏng, có ngày ngã vêu mồm mới thích".

Hân yên lặng đi bên cạnh tôi, nhìn cái miệng dẩu ra của tôi, bật cười khe khẽ. Trong lúc tôi còn đang chờ hân phun ra một câu độc địa nào đó thì hân lại đột ngột vươn tay lên, lau đi giọt mồ hôi đang lăn dài trên thái dương tôi, cất giọng nhàn nhạt:

- Than thở nhiều quá đấy cô nương, chốc về anh nhận tội cái xe cho, được chưa?

Sự dịu dàng trong câu nói và ánh mắt của hân khiến tôi có chút giật mình, khẽ nghiêng đầu nhìn hân chăm chú, quên cả việc bước đi. Bất giác cái nhìn của tôi, hân thu lại ánh mắt của mình, dứt tay vào túi quần, thản nhiên huýt sáo bước lên trước.

Tại sao tâm tư của hân lại khó hiểu như vậy? Lúc thì lạnh nhạt, lúc thì độc mồm độc miệng khiến tôi tức điên, lúc thì lại dịu dàng quan tâm, khó hiểu y như mấy bà cô đang trong thời kì tiền mãn kinh vậy. Vừa đi vừa nghĩ, đến đoạn sang đường, tôi đột ngột dừng lại rồi vô thức thốt lên:

- Rốt cuộc anh có thích em thật không?

Mãi suy nghĩ mông lung, tôi đã để cái mồm đi trước cái đầu, buột miệng nói lên nghi vấn trong lòng mình, nói xong chỉ muốn đập đầu xuống đất cho đỡ ngượng. Tại sao tôi lại có thể hỏi hân cái câu đáng xấu hổ như vậy chứ?

Nghe tôi hỏi, hân khựng người lại trong giây lát rồi quay xuống nhìn tôi với ánh mắt ngỡ ngàng, giọng nói có chút cáu kỉnh:

- Sao em lại hỏi thế?

- Tại...

- Sao em cứ coi cảm xúc của anh là một trò đùa thế? Rốt cuộc anh phải làm gì nữa thì em mới tin? – Hân cau mày, khuôn mặt tỏ vẻ không hài lòng, thậm chí là có chút giận dữ.

- Không phải...

- Anh lấy hết dũng khí để nói ra mấy lời tỏ tình sến sẩm kia, vậy mà bây giờ em lại phủ nhận sạch sẽ, có thằng điên nào đi tỏ tình lại đáng thương hơn anh không?

Hân nhảy vào mồm tôi bằng cái giọng đầy thô lỗ, bực mình tôi xấn tay áo, cao giọng hỏi hân:

- Thế thì thái độ mấy ngày hôm nay của anh là sao?

- Thái độ của anh làm sao?

- Anh bảo thích em xong rồi lại tỏ ra lạnh nhạt với em, thậm chí anh còn chẳng thèm nhìn em nữa. Lúc nào cũng quần lấy Hân, anh Tùng với con Rô. Trước mặt em mà anh còn khen cô này xinh, cô kia hot, có tên điên nào thích mà tỏ ra như thế không? Anh nghĩ lại xem, anh có tí biểu hiện nào là thích em không?

Hân nghe tôi xả một tràng thì thần người ra trong giây lát rồi chột đưa tay lên ôm trán, bật cười.

Trong lúc tôi còn đang chống nạnh thờ phỉ phò lấy hơi sau khi làm một tràng thì hân chột nắm lấy tay tôi rồi dắt sang đường, chẳng nói chẳng rằng gì cả. Đang bực mình, tôi định giằng tay ra nhưng lại không dám vì đang đứng giữa dòng xe tấp nập, lỡ ngớ ô tô nó lại tông cho một phát vào viện tâm thần ăn cháo trắng cả đời thì khổ.

Cun cút theo hân sang đường thành công, tôi bậm môi định giằng tay ra nhưng hân lại giữ chặt khiến tôi không tài nào rút tay về được.

- Lặng yên đi, đoạn đường này nguy hiểm lắm – Hân nghiêm giọng nói.

Nguy hiểm cái con khi, đoạn đường yên bình thế này mà hân bó ra được sự nguy hiểm thì tôi cũng chịu. Tôi khinh bỉ nghĩ thầm rồi cau có đáp:

- Nhưng nóng lắm

- Chẳng phải em bảo anh chẳng có biểu hiện gì là thích em sao? Bây giờ anh làm rồi thì lại kêu là sao?

Hân cau mày đáp rồi không nói gì nữa chỉ lặng lẽ dắt tôi như dắt chó đi dạo, đầu cúi xuống như đang đếm từng bước chân của chính mình, đến khi tôi mất kiên nhẫn, định tung chân lên đạp vào mông hân một cái cho bỏ ghét thì hân đột nhiên lên tiếng, giọng nói có chút mất tự nhiên:

- Về thái độ mấy ngày hôm nay... không phải anh muốn thế, chỉ là... có chút ngượng... – Nói đến đây hân dừng lại một lúc rồi đột ngột đổi sang giọng cáu kỉnh. - Chứ không em muốn anh phải có biểu hiện như thế nào, nói xong mấy cái lời sến súa ầm ương kia anh cũng xấu hổ lắm chứ, làm gì còn mặt mũi mà thể hiện tình thương mến thương.

Tôi nghe hân lái nhà lái nhái, thỉnh thoảng lại đưa tay lên sờ sờ vành tai đỏ ửng, không nhịn được bật cười thành tiếng, chưa bao giờ tôi thấy hân gằn gỏi đến thế, đáng yêu đến thế, thì ra cái mặt thót dầy bầy phân của hân cũng có lúc biết ngượng. Lúc này, mọi cảm giác khó chịu, bức bối và nóng bức trong tôi đột nhiên bay biến không chút dấu vết, tôi cảm thấy vui vẻ như đang được đi dạo trong một ngày mùa thu mát mẻ vậy, thậm chí tôi đã quên cả việc hân đang nắm tay tôi, rất chặt!

Cứ thế, tôi và hân quên cả nắng, quên cả nóng, một đứa im lặng đi trước, một đứa cười tùm tùm đi sau, dắt nhau chậm rãi dạo bước trên con đường thưa thớt người qua lại.

Đến con ngõ nhỏ quen thuộc, hân chợt bước chậm lại rồi quay sang nhìn tôi, nhếch môi cười đầy gian xảo:

- Nói thật đi Dương, em cũng thích anh đúng không?

- Con mắt nào của anh nhìn thấy? – Tôi khinh bỉ nhìn hân hỏi rồi khẽ thờ hất ra một hơi, làu bàu than thở. – Nóng bỏ xừ, yêu đương gì nổi.

- Nóng mà vẫn đề yên cho anh nắm tay từ nãy đến giờ, lại chả thích quá đi chứ ha ha. – Hân lắc lắc bàn tay tôi, cười hề tiện.

Mặt nhanh chóng đỏ bừng lên vì ngượng, tôi vội giật tay mình về, lớn tiếng chống chế:

- Tại nóng quá nên em chả thèm để ý, căn bản là nắm tay anh em chả có cảm giác gì.

- Thôi chống chế làm gì, thích thì cứ nói ra, cứ giả vờ giả vịt.

Hân cười đều cẳng rồi lại bắt lấy tay tôi vung qua vung lại khiến tôi tức điên, gào lên:

- Đã nói không mà.

- Ha ha...

Tôi và hân cứ mãi tranh chấp, giằng tay nhau qua lại cho đến khi gần về đến nhà, một bóng đen thấp thoáng trước cổng chợt đập vào mắt khiến tôi giật mình, có chút sững sốt vội kêu lên:

- Ô, Phong...

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 35

Khoảnh khắc mắt chạm mắt với Phong, tôi có cảm giác như mình đang đứng trong tiết trời lạnh teo của tháng 12, lá khô bay xào xạc, gió bắc rít ù ù bên tai. Tôi chỉ kịp thốt lên một tiếng "Phong" cut ngắn rồi sau đó im bật, tình huống xảy ra bất ngờ khiến tôi không biết nên làm gì ngoài việc đứng đực ra nhìn cậu ta chăm chăm.

Cái nắng như đổ lửa của tháng 6 khiến lưng áo Phong ướt đầm, mồ hôi chảy ròng ròng từ thái dương xuống cổ, tóc mái bết cả vào trán. Thử tưởng tượng nếu tôi là Phong, đạp xe học tốc đến nhà bạn và phát hiện ra nó vừa nói dối, chắc chắn tôi sẽ không ngần ngại rút dép ra phi vào mặt nó cho bỏ tức. Nhưng Phong thì không như vậy, dĩ nhiên rồi, cậu ta chỉ lặng thinh đứng đó, khe khẽ thờ hất ra, nhìn tôi trong giây lát rồi nhanh chóng chuyển tầm mắt xuống dưới, nơi bàn tay tôi và hân vẫn đang đan chặt.

Bắt gặp ánh nhìn của Phong, tôi giật mình, vội vàng giật tay ra rồi bối rối cọ hai bàn tay đầy mồ hôi vào vạt áo, cười ngượng ngịu.

Hắn có chút bất ngờ trước hành động đột ngột của tôi, ngẩn người ra nhìn bàn tay của mình trong giây lát rồi khẽ nhếch môi cười, nửa như đang cười giấu lại nửa như có chút cay đắng.

- Sao cậu lại đến đây? Năng thế này...

Tôi ngập ngừng lên tiếng, mặt đỏ rần rần vì nóng và cũng vì xấu hổ. Cái cảm giác bị phát hiện vừa nói dối nó mới tồi tệ làm sao, tất cả cũng chỉ tại tôi quá ham ăn mà thôi.

Nghĩ đến đây, tôi khẽ liếc xéo sang hắn rồi hất nhẹ cằm về phía chiếc cổng đen to đùng đang trước ý muốn đuổi khách. Nhưng hắn lại làm như không hiểu, khẽ chớp chớp mắt rồi cong môi lên cười, khoanh tay lại hết nhìn tôi rồi lại nhìn sang khuôn mặt lạnh te của Phong, vui vẻ như đang được xem kịch hay.

Tôi điên tiết mà không biết nên làm gì, nháy mắt, hất cằm, đá lông nheo đủ kiểu vẫn không ăn thua, cuối cùng, bất lực trước sự mặt dày của hắn tôi đành rít lên nho nhỏ:

- Anh không về đi còn đứng đây làm gì?

- Hờ? Làm gì á? Đứng chơi thôi. – Hắn đáp, chân đá đá chiếc lá khô dưới đất, mặt ngửa lên nhìn trời, nhìn lung nhìn tung.

- Chơi thì vào sân nhà mình mà chơi với con Rô, đi đi cho em nói chuyện với bạn.

Tôi nhăn mặt, vừa cầu nhàu vừa hất cằm vào trong sân, nói xong mới biết mình bị hớ. Hề đến là hắn ăn dầm ở dề trong nhà tôi, tần suất xuất hiện của hắn dày đặc đến nỗi tôi cũng chán chảng buồn mớ mồm đuổi hắn về, thậm chí số lần tôi nhìn thấy cái bản mặt trơ trơ của hắn còn nhiều hơn cả anh Tùng, vì thế trong vô thức tôi đã có sự nhầm lẫn tai hại.

Hắn ngay lập tức bắt lấy sai lầm của tôi, lặp lại bằng giọng nói đầy mờ ám, vừa nói vừa cười đến híp cả mắt:

- Sân nhà mình á? Ừm, sân nhà chúng mình công nhận vừa rộng vừa mát hê hê.

- Anh đừng có xuyên tạc lung tung, em buột miệng nói nhầm thôi, ý em là sân nhà em, vào đây mà chơi với chó đi. - Tôi bậm môi đáp, xấu hổ đến mức không dám nhìn Phong.

- Thường thì những lời buột miệng mới là những lời thật lòng.

Hắn cười cười, đáp lại bằng cái giọng đầy hả hê, vừa nói vừa làm như vô tình liếc qua Phong, bắn ra một ánh mắt đầy thách thức. Tôi chán nản nhìn hắn, cảm thấy có nói dài, nói mãi với một kẻ mặt dày như hắn cũng vô dụng vì vậy thay vì phỉ phạm calo cho việc đối co với hắn, tôi trực tiếp hành động luôn, đẩy cổng ra rồi tổng hắn vào trong, không quên cầu nhàu mấy câu:

- Đây, lượn vào trong đi, anh lèm bèm y như bà đẻ ấy.

Sở dĩ tôi biết mấy bà bầu hay lèm bèm là vì mỗi lần chúng tôi bị mẹ mắng, bố tôi đều an ủi bằng chất giọng đầy cảm thông xen lẫn đau khổ: "Không sao đâu mấy đứa, hồi mẹ con mang bầu còn lảm nhảm hơn bây giờ nhiều, suốt ngày lèm bà lèm bèm, thậm chí có sợi lông chó ở trong nhà thôi mẹ con cũng lảm nhảm lên như thể nó là bãi phân chó ấy. Bố khổ lắm mấy đứa ạ". Dĩ nhiên là sau chuyện mục "tâm sự người đàn ông" bố tôi đã bị mẹ trục xuất ra khỏi phòng, làm bạn với sofa cả đêm vì tội nói xấu vợ.

Hắn bị tôi cưỡng ép đuổi vào trong, như có chút không cam tâm vẫn còn cô léo nhéo hát vọng ra:

- "Khi hai ta về một nhà, khép đôi mi chung một giường, đôi khi mơ cùng một giấc..."

Tôi mím môi, bịt hai tai lại để khỏi phải nghe tiếng hát như bò rống của hắn rồi quay ra nhìn Phong cười với ánh mắt ái ngại:

- Cậu thông cảm, thỉnh thoảng hắn lại lên con động kinh ấy mà.

Phong không nói gì, cũng chẳng tỏ thái độ đang vui đang buồn hay đang giận, cậu ta chỉ khẽ liếc mắt vào trong cổng, nơi vẫn đang vọng ra tiếng hát ông ông của hắn, ngẫm nghĩ một lúc rồi nhàn nhạt hỏi:

- Cậu và tên kia... đang hẹn hò?

Tôi ngẩn người ra nhìn Phong, ngạc nhiên một phần vì câu hỏi của cậu ta, phần còn lại vì cách Phong gọi hắn là "tên kia", dĩ nhiên điều đó chẳng có gì sai trái khi mà hắn cũng gọi cậu ta là thằng này thằng nọ nhưng vì đó là Phong nên tôi vẫn cảm thấy có chút khó tin.

- Sao thế? Sao không trả lời? Hẹn hò thật á?

Phong nhún mày, hỏi liền lúc ba câu. Tôi giật mình, vội vàng xua xua tay phân bua:

- Không phải đâu cậu đừng đoán bừa, lần trước đã nói rồi mà, hàng xóm thôi. Đẹp người đẹp nét như tôi mà lại đi hẹn hò với tên đầu óc có vấn đề, tính

ình thì sáng nắng chiều mưa, khó ăn khó ở như hán à? – Tôi nói kèm theo một cái bữu môi dài cả kilomet.

- Hàng xóm mà thân thiết vậy à, tôi thấy còn thân hơn cả với anh cậu. – Phong nhú mày thắc mắc

Bị chọc đúng chỗ ngứa của mấy ngày hôm nay, tôi chẳng buồn thắc mắc việc Phong đột nhiên nhiều chuyện hơn thường ngày, xắn tay áo lên bắt đầu phun nước bọt kẻ xấu anh Tùng:

- Xời, thế cậu chưa nghe tôi kể về ông anh quái đản của tôi à. Anh ấy chính là hiện thân của một con mọt sách chính hiệu, tính cách thì nhàm chán vô đối, cả ngày chỉ ngồi đọc sách, xem chương trình dạy học trên VTV2 và đi bắt lỗi người khác. Hành động thân thiết nhất mà anh ấy dành cho tôi từ trước đến giờ chính là vỗ cho đầu tôi rồi như tô quạ hoặc véo tai tôi, xoắn nó lại rồi cười như được mùa. Nói cho cậu biết, vừa mới mấy hôm trước thôi, tôi và anh ấy cùng rủ nhau cạo lông con Rô, đến lúc thất bại chó không ra chó, lợn không ra lợn, anh ấy lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu tôi, còn nói mất thẩm mỹ của tôi bị lệch lạc, đùa à nếu không tại anh ấy thì tôi đã cạo được thành hình bông hoa rồi. Thánh phả mà còn chê người khác.

Tôi nói một lèo không biết mệt, nhìn sang Phong thấy cậu ta vẫn đang im lặng lắng nghe, khuôn mặt không biểu lộ gì nhưng khóe môi thì có chút nhếch lên nhẹ nhẹ, mồ hôi vẫn chảy xuống ròng ròng từ thái dương. Tôi giật mình, vội dừng chủ đề này lại, nhìn khuôn mặt đỏ rực của Phong với ánh mắt ái ngại:

- Chết, tôi quên mất, vào trong nhà ngồi cho mát, trông cậu như vừa đi xông hơi ấy.

- Thôi, tôi về bây giờ đây. – Phong nói rồi lục từ trong túi quần ra một chai dầu nhỏ, đưa cho tôi. – Cầm lấy, cái này dùng tốt lắm, không phải cậu nói bị đau bụng sao.

Nghe Phong nhắc đến chuyện đau bụng, tôi xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ, ọm ờ qua quýt rồi bối rối nhận lấy chai dầu, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Phong, trong lòng cảm thấy vô cùng cảm kích vì cậu ta đã không vạch trần lời nói dối của tôi.

- Đồ ngoại à, cảm ơn nhé, nao tôi đem trả, cả lọ lần trước nữa. – Tôi cười ngượng ngịu, vừa nói vừa lè lưỡi, phẩy phẩy tay vì nóng. – Mà đừng nói với tôi chỉ vì đưa cái này mà cậu đạp xe đến tận đây nhé, thời tiết thì nóng thế này...

- Cũng không hẳn, chắc tại vì... tôi nhớ cậu.

- Hà?

- Thôi, tôi về đây.

Phong nói rồi nhấn pêđan phóng vút đi như một con gió, không để tôi kịp tiêu hóa nốt câu nói trước đó của cậu ta. Nhìn theo bóng Phong dần khuất sau con ngõ nhỏ, tôi có chút đờ đẫn đứng đực tại chỗ một lúc lâu, trong đầu lặp lại câu nói ban nãy:

"Vl... tôi nhớ cậu"

Đây là cách nói của một người bạn sao? Nếu những lời này là của thằng Cường hay thằng Hiệp, chắc chắn tôi sẽ nghĩ chúng nó đang trêu tôi hoặc vừa ăn nhầm phải cái gì nên hồng nảo. Nhưng nếu đó là Phong, thì mọi chuyện lại khác...

Có lẽ... tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi chẳng?

Tôi tặc lưỡi nghĩ thầm, xoay người đẩy cổng định bước vào thì đập vào mắt là một cái đồng to thù lù đang ngồi chồm hổm cạnh cổng, cả người dán chặt vào cánh cổng, mặt nhăn như cái bị. Thấy tôi, hấn giật mình, suýt ngã ngã ra đằng sau.

- Anh ngồi đây làm gì? – Tôi nhú mày, nhìn hấn bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.

- Hờ? Làm gì á? – Hấn ngẩn người ra trong giây lát rồi vội vàng quay người lại, vỗ lấy con Rô đang tí tón quấy đuôi ở ngay sau mông, vừa xoa đầu nó vừa quay qua nhìn tôi cười hí hí. – Thì đang chơi với con Rô.

- Thôi đừng có "điều thuyền" đi, anh ngồi đây nghe lên em nói chuyện đúng không? Dơ nó vừa vừa thôi nhé.

- Cái gì? Nghe lên em á? Nhìn anh cao ráo đẹp trai ngồi ngồi thế này mà phải đi nghe lên em nói chuyện á? Anh đang tâm sự với con Rô, đâu có rảnh rỗi đến thế, bay cao thế đủ rồi, xuống mặt đất đi Dương. – Hấn chép miệng, lắc đầu nhìn tôi như một đứa mắc bệnh ảo tưởng.

- Chơi với chó sao không vào sân mà chơi ngồi ở cổng làm gì, nóng quá nên anh bị hấp á? – Tôi chỉ tay vào sân, tức tối hỏi. Sao mặt hấn có thể càng ngày càng dày lên theo năm tháng như vậy, chẳng lẽ bụi bẩn, khí CO2 không thể mài mòn tí nanomet nào trên da mặt hấn?

- Giờ lại có quy định chơi với chó thì phải vào sân à, người ta chơi ở đâu thì kệ người ta chứ. – Hấn nói rồi quay sang nhìn con Rô, vừa hỏi vừa gật gật cái đầu như muốn tìm kiếm đồng minh. – Rô nhỉ?

Tôi nghiêng răng, hít một hơi thật sâu để ổn định tâm trạng, trời nắng nóng khiến bản tính du côn trong tôi trỗi dậy, chỉ muốn được tung cước đập hấn một phát dính bết vào cổng cho bồ tức.

Tôi biết dù có đứng đây cãi qua cãi lại với hấn cả ngày cũng không thắng được nên sau khi đã đập cho hấn một trận ở trong tưởng tượng, tôi khề thờ hất ra một hơi, hất cầm lên rồi để lại cho hấn một câu nói đầy khinh bỉ trước khi ngẫu nhiên bỏ vào nhà:

- Ở thế anh cứ ngồi đấy mà chơi với chó tiếp đi.

Thấy tôi bỏ đi, hẳn không thèm giả bộ chơi với con Rô nữa, vội rảo bước theo tôi, vừa đi vừa làm như băng quơ hời, cái giọng có đến ba phần cạnh khốc, bảy phần đá đều:

- Cái thằng đó sao đến suốt thế, trời thì nắng thế này, béo quá nên muốn teo mỡ à?

- Thằng đó là thằng nào? – Tôi cau mày, cảm thấy xấu hổ thay cho cái danh học sinh giỏi của hẳn, tôi mà là cô giáo chủ nhiệm của hẳn tôi sẽ trừ hai bậc hạnh kiểm cho đáng tội.

- Thì cái thằng vừa mới về đấy, còn ai vào đấy nữa, sao ở đâu ra lăm thằng thế? – Hẳn cau mày, đột nhiên sừng cò lên hỏi.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố nhịn xuống cái cảm giác muốn được giết người, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Em nhắc bao nhiêu lần rồi, Phong là bạn em, anh đừng ăn nói bất lịch sự như thế được không.

- Xời, em xem phim còn chửi nam chính là thằng cò hó cơ mà, giờ lại còn bày đặt lịch với chả sự.

Hẳn phì ra một tiếng, vừa nói vừa cười bằng cái giọng mũi đầy khinh khỉnh. Tôi tức đỏ cả mặt nhưng không biết nên làm gì ngoài việc gào vào mặt hẳn:

- Thế thì sao, mặc kệ em.

- Thằng đó thích em à? Đang tán hay mới trong giai đoạn âm thầm thích? Mà nhìn cái mặt như đá tảng kia chắc là chưa dám làm gì rồi.

- Anh đừng có suy diễn lung tung. Tình bạn trong sáng của người ta mà sao lúc nào anh cũng nhìn ra cái đen tối thế? Thích cái gì mà thích, Phong nó đây gái theo.

- Bạn bè? – Hẳn xì ra một tiếng rồi khẽ nhếch môi cười mỉa mai. – Bạn bè mà lại nói nhớ nhau à? Nhớ đến nỗi phải đạp xe đến đây trong cái thời tiết nắng muốn lè lưỡi như thế này à? Em có bạn tốt thật đấy.

- Sao anh biết?

Tôi hỏi rồi khẽ nheo mắt nhìn hẳn. Đúng là đồ nói dối không biết ngượng mồm, vụng trộm nghe người ta nói chuyện còn giả mồm chối đây đây, tôi vốn biết hẳn chẳng rảnh rồi đến mức ngồi chồm hổm ở ngoài cổng trong cái thời tiết nắng nóng thế này chỉ để tâm tình với con chó mà mấy hôm trước hẳn vừa đá cho nó vài cái vì tội cắn nát đôi dép xịn mới mua.

Nghe tôi hỏi, hẳn dờ người ra trong giây lát rồi bối rối giải thích:

- Thì... tình cò nghe được.

- Tình cò ghê nhỉ? Nói chuyện với chó mà vẫn nghe được cơ đấy.

- Chắc, anh cũng có muốn nghe đâu, tại nó cứ đập vào tai đấy chứ. – Hẳn chặc lưỡi đáp rồi khẽ háng giọng phẩy phẩy tay, lăm nhăm bằng cái giọng nhỏ xiu. – Sao tự nhiên nóng thế nhỉ, nóng quá đi mất, phải vào nhà thôi.

Nói rồi hẳn chấp hai tay ra đằng sau, nguẩy mông cun cút đi vào nhà. Tôi nhìn theo cái bóng của hẳn, khẽ bĩu môi lăm bằm chửi: "Đồ chó Đông chỉ điều toa là giỏi" nhưng lại không nhìn được bật cười. Cứ nghĩ đến cánh hẳn ngồi chồm hổm ở cổng, tai ghé sát vào cánh cổng nghe lỏm là tôi lại liên tưởng đến mấy bà thím nhiều chuyện ngoài chợ. Đông sang chánh, Đông khó ưa giờ thành Đông bà thím rồi!

...

-o0o-

Dạo gần đây thay vì đóng đô ở nhà, tôi lại chuyển hướng sang ăn dầm ở dè trong nhà Băng, không rõ cái nóng của mùa hè đã khiến nó đổi tính đổi nết hay tại ở nhà một mình buồn quá mà một đứa chẳng chịu chủ động trong bất cứ việc gì như nó lại liên tục mời gọi tôi đến nhà chơi.

Dĩ nhiên tôi chẳng thể từ chối được nó, quan trọng hơn là không thể từ chối được phòng điều hòa mát lạnh cùng vô số đồ ăn ngon. Nói đến điều hòa thì thực ra nhà hẳn cũng có, nhưng để được mát mà phải nhìn cái bản mặt ngạo mạn của hẳn thì tôi thà ra úp mặt xuống cái sân nóng đến rần được trứng kia còn hơn.

Vẫn như bao ngày khác, chiều hôm nay tôi lại đội nắng, đội nóng sang nhà Băng chỉ để hưởng thụ những giây phút hạnh phúc ngắn ngủi. Điều hòa chạy ro ro, sàn gỗ mát rượi, tôi và Băng ngồi bệt dưới sàn, tựa người vào tường, xung quanh là vô số sách truyện nằm vạ vật cùng nước ngọt và hoa quả cô giúp việc vừa mang vào.

Tôi lật lật quyển truyện, vừa nhóp nhép nhai một miếng táo vừa cắn nhần:

- Cô này rắc rối quá, yêu thì nói luôn đi để trong bụng làm gì cho thối ruột.

Băng đang chăm chú đọc truyện, nghe tôi nói nó hơi khựng người lại, khẽ liếc tôi một cái rồi lại tiếp tục chuyển tâm vào trang truyện của mình, nhẹ giọng nói:

- Có phải lời yêu nào cũng nói ra được đâu, còn nhiều lý do lắm.
- Lý do gì? Tao chỉ thấy mấy đứa này đang tự làm khổ nhau thôi, đọc mà nhức cả đầu.
- Thế nếu mày thích một người mà mày chắc chắn người đó không thích mày thì mày vẫn cố chấp tỏ tình à?

Băng khẽ gấp sách lại, quay sang nhìn tôi cười khê, giọng nói nhỏ nhẹ của nó khiến tôi có cảm giác như nó đang tự thì thầm với chính mình. Tôi lật thật nhanh cuốn truyện để đọc nhảy cóc, hồng vớ được một đoạn vui vẻ, đáp lại với vẻ hơi thờ ơ:

- Tao không thích người không thích tao đâu.
- Mày đúng là... Nói thế mà cũng nói. – Băng thờ hất ra một hơi, lườm tôi bằng đôi mắt đẹp của mình.
- Sao lại chả có tí khời sắc gì thế này, cả quyển truyện ngập lụt trong nước mắt luôn. – Tôi lăm bầm rồi gầy gầy trang sách, đọc to một đoạn. – "Cô lặng lẽ đứng nhìn anh dưới màn mưa dày đặc, muốn gọi tên anh ngàn lần nhưng giọng nói cứ tắc nghẽn trong cuống họng, không thể bật ra hết như tình yêu đơn phương 10 năm cô dành cho anh, mãi bị chôn lại nơi đáy lòng...". Chắc, toàn tự làm khổ mình, sao không xông đến túm cổ nó hỏi: "Yêu tao không? Không yêu trả dép bỏ về?"

Vừa nói tôi vừa diễn tả lại bằng cách vung tay lên, trợn trừng mắt khiến Băng bật cười, nó dí đầu tôi xuống, bữu môi nói:

- Nó lại chả ném thẳng cái dép vào mặt mày ấy chứ, yêu đương gì nổi.
- Thì tao ví dụ thế. – Tôi chặt lưỡi đáp rồi đảo mắt nhìn đồng sách nằm la liệt xung quanh, chán nản hỏi nó. – Mày không còn loại sách nào khác à, toàn tiểu thuyết kinh điển với ngôn tình ngược thế này, đọc hại não muốn chết, không có truyện trinh thám à, hay quyển nào hài hài cũng được.

Vừa nói tôi vừa gầy gầy mấy quyển sách bên cạnh, mấy hôm đồng hồ ở nhà nó tôi có cảm giác như đang bị lụt trong một biển nước mắt, truyện nào cũng thế, không chết thì cũng chia tay, chia chân, sinh lý từ biệt đủ kiểu, có truyện còn đau khổ vật vã từ đầu đến cuối, đoạn kết chuẩn bị được hạnh phúc thì nhân vật chính ra đường bị ô tô đâm chết tươi, thế là hết, đọc xong mà không biết nên cười hay nên khóc.

- Truyện trinh thám còn hại não hơn, truyện hài thì không khiến tao nhếch nhai mép, mua làm gì. Còn nếu mày muốn loại khác thì có sách tiếng Anh kia, nhiều lắm. – Băng nói rồi hất mặt về phía bàn học của mình.
- Thôi cho tao xin, bắt tao học tiếng Anh thì thả để tao vục đầu trong cái đồng hồ này còn hơn. – Tôi khê rùng mình rồi nhăn mặt nói tiếp. – Nhưng sao mày có thể ngày ngày chìm đắm trong cái đồng hồ truyện đầy nước mắt và bi kịch như thế này được, đời đã éo le lắm rồi còn đọc truyện ngược nữa để bị *street* à?
- Đọc đi để biết đời không như mơ. – Băng thản nhiên đáp, tiếp tục đọc truyện với khuôn mặt không cảm xúc.

- Nội cái việc trời nóng muốn thè lưỡi, đêm ngủ mồ hôi chảy mà tưởng như mỡ đang chảy, đã thế anh Tùng còn không thèm mua hoa quả tắm bồn khiến người tao héo quắt như quả dưa khô cộng thêm một đồng hồ tập anh ấy giao trong hè nữa là tao đã đủ thấy đời không như mơ rồi cần quái gì phải đọc truyện.

Tôi cau nhàu rồi một môi nạm vật xuống sàn nhà, với lấy miếng táo cuối cùng trên đĩa nhai rau rầu, tưởng tượng như đang được nhai anh Tùng.

Nghe tôi than vãn đủ đường, Băng phì cười, gấp quyển sách lại rồi vươn vai đứng dậy, đá nhẹ vào chân tôi hỏi:

- Đùng cau nhàu nữa, ăn kem không tao đi lấy.
- Có chứ, có chứ, càng nhiều càng ít hí hí.

Tôi đang nằm vạ vật trên sàn nhà, nghe nhắc đến ăn vội ngóc đầu dậy gật đầu lia lịa, đời có éo le đến mấy thì ăn vẫn luôn là ưu tiên hàng đầu.

Trong lúc chờ Băng đi lấy kem, tôi lười nhác vắn vẹo mình một lúc rồi uể oải đứng dậy, ngo nghiêng quanh phòng xem có gì hay ho không.

Phòng Băng rất rộng, thậm chí còn rộng hơn cái phòng khách nhà tôi, bên trong đầy đủ tiện nghi nào máy tính, laptop, ti vi, tủ sách... trông chẳng khác gì một căn nhà thu nhỏ. Tôi chấp tay đi đến bên chiếc bàn học lớn cạnh cửa sổ, bên trên bày rất nhiều đồ những vẫn được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Mắt tôi nhanh chóng chạm phải tấm ảnh nhỏ chụp hai đứa được đặt cạnh chiếc đèn học trên bàn, vui vẻ vươn tay với lấy tấm ảnh, đưa lên trước mặt để ngắm nghía, nụ cười trên môi tôi tắt ngúm. Sao bao nhiêu cái ảnh đẹp nó không lấy lại lấy ngay cái ảnh tôi đang cười đến không biết trời đất, mất tí lại thành cọng chỉ, mồm thì ngoác ra to đến nỗi có thể nhét vừa quả trứng vịt như thế này? Có duyên quá thể cơ!

Tôi bữu môi để ảnh xuống, lăm bầm lăm bầm hai ba câu rồi tiếp tục sờ thứ này, nắn thứ khác. Đồ của Băng cái nào cũng đẹp, cái nào cũng sạch sẽ, sách vở, dụng cụ học tập, đồ trang trí sắp xếp đâu ra đấy.

Ngắm chán ngắm chê, tôi tò mò kéo ngăn tủ ở bàn học ra xem, cái bàn lớn nên có đến bốn ngăn tủ, ngăn đựng đồ lật vật, ngăn đựng sách, ngăn đựng đồ

dùng học tập. Tôi ngồi xổm xuống kéo nốt ngăn thứ tư ra để xem, những thứ đựng trong ngăn kéo khiến tôi có chút giật mình sùng sốt. Bên trong toàn bộ là ảnh của tôi và Băng chụp từ lần đi dã ngoại với lớp hồi hết học kì I, ngoài ra còn có ảnh của riêng tôi, tất cả đều là những bức ảnh thường ngày trên lớp do Băng chụp.

Băng thường có thói quen chụp lại những gì nó thích và tôi, bắt đầu đã trở thành người mẫu không công của nó. Tôi không quen với việc từ chối Băng hơn nữa cũng biết nó không có facebook để tìm hàng nên cứ mặc kệ nó. Nhưng tôi không ngờ là nó lại đem in những tấm ảnh này ra, hơn nữa còn để riêng một ngăn như vậy.

Tôi vừa nhú mồm suy nghĩ vừa nhặt mấy tấm ảnh lên ngắm nghía. Đúng lúc ấy, Băng đẩy cửa đi vào trên tay là hai cốc kem to, nhìn thấy tôi nó giật mình, khuôn mặt có chút hoảng hốt nhưng chỉ trong giây lát nó lấy lại vẻ bình tĩnh, chậm rãi đi đến chỗ tôi đang ngồi, cất giọng đùa cợt:

- Con kia, tao gọi công an bắt mày vì tội xâm phạm đời tư cá nhân nhé.

- Này này, tao phát hiện mày bị yêu tao nhé, sao trong đây toàn ảnh tao thế này, còn ảnh mấy đứa kia đâu?

Tôi cất giọng chất vấn, vươn tay nhận lấy kem từ Băng nhưng mắt vẫn dán vào ngăn tủ, cảm thấy có chút hài lòng vì mình cũng khá ăn ảnh.

- À, tao đang định làm một cuốn album, ảnh mấy đứa kia tao lòng hết vào rồi còn của mày nhiều quá, khó lựa tao lười nên chưa cho vào vẫn cứ vất trong ngăn kéo đấy.

Băng bình tĩnh đáp rồi xúc một thìa kem nhét vào miệng, từ tốn nhai, trái ngược hẳn với đứa đang ăn như hùm beo là tôi.

- Chắc, thế mà tao còn tưởng tao đối với mày là đặc biệt nên được dành riêng cho một ngăn tủ chứ, còn xếp ảnh rõ đẹp, đúng là... - Tôi vừa ăn kem vừa lườm lườm nó. - Mà mày làm hẳn album á, có đẹp không cho tao xem đi.

- À... tao ném đâu rồi đấy, thôi để bao giờ hoàn thành tao cho mày xem, ăn kem đi.

- Ồ.

Tôi gật gù, nhặt thêm mấy tấm ảnh trong ngăn kéo lên xem, nhờ có tấm nào xấu còn biết đường mà phi tang sớm.

Mãi chơi nên đến chiều tối tôi mới chuẩn bị ra về trong sự luyến tiếc với cái điều hòa và cốc kem mát lạnh. Trong lúc Băng còn đang kì kèo muốn chờ tôi về thì một chiếc xe màu xám bạc từ xa tiến đến gần công nhà nó. Nhìn thấy chiếc xe, khuôn mặt Băng có phần tối lại, vẻ mặt như vừa nuốt phải mật cá.

Chiếc xe nhanh chóng đỗ xích lại trước cổng, vài giây sau một người từ trong xe bước ra, là anh của Băng, thấy anh ấy tôi vội vàng lên tiếng chào:

- Em chào anh.

- Ủ, đến chơi à? - Anh ấy nhìn tôi mỉm cười khách sáo, chiếc quần tây trắng cộng với áo sơ mi đen làm tôn lên vóc dáng cao ráo cùng khuôn mặt lạnh lùng.

- Dạ vâng, anh đi làm về à?

Tôi đáp, mắt khẽ liếc sang Băng, thấy nó vẫn bày ra vẻ mặt lạnh lùng, chẳng mấy may có ý định chào hỏi người trước mặt, cách nó nhìn anh trai khiến tôi có cảm giác như đang nhìn người dưng, thậm chí trên khuôn mặt xinh đẹp còn có chút chán ghét.

- Ủ, hôm nay anh được nghỉ sớm - Anh ấy gật đầu rồi quay sang Băng, khoe môi bắt giắc cong lên nhẹ tạo thành một nụ cười rất đỗi dịu dàng khiến tôi không khỏi cảm thấy xấu hổ khi đứng ở đây, xen giữa hai người họ. - Hôm nay em ở nhà một mình à? Bố có về không?

- Vâng, vẫn như mọi khi thôi.

Băng nhàn nhạt đáp rồi ngay lập tức quay sang tôi như cố tình lờ đi sự hiện diện của người trước mặt:

- Tối rồi để tao đưa mày về.

- Thôi...

- Nếu thế để anh đưa em về, đằng nào xe cũng ngay đây rồi.

Anh Băng đột ngột lên tiếng đề nghị khiến tôi và nó đều trở nên bối rối, Băng khẽ mím môi, mặt nhăn lại như đang cố tìm ra lý do để từ chối, thấy vậy anh ấy khẽ bật cười, thoải mái nói:

- Yên tâm đi, anh không ăn thịt bạn em đâu mà sợ.

- Dạ thôi, em về bằng xe bus được rồi, nhà em ngay đây.

Tôi xua xua tay, vội vàng từ chối, đùa à có đi từ đây về đến nhà cũng phải đưa đón, mấy hôm trước 9, 10 giờ đêm tôi còn chạy qua mấy con ngõ để mua kem kia kìa, anh em nhà này mền khách quá độ rồi.

- Trời này đi xe bus làm gì cho khổ, vừa chật vừa nóng, lên đây anh đưa về dù sao anh cũng cần phải mua vài thứ, vừa nãy đi về mà quên mất.

Tôi bối rối không biết nên từ chối thế nào cho phải đành quay sang Băng cầu cứu nhưng nó lại không có phản ứng gì chỉ nhăn mặt ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Thế cũng được, nhờ anh đưa nó về hộ em. - Rồi quay sang tôi, nó khề đây vai tôi cười nhăn nhó. - Thôi muộn rồi để... ừm anh tao đưa mày về.

Cuối cùng không thể từ chối nổi tôi đành cun cút treo lên xe của anh nó, nói địa chỉ nhà rồi im bất luận, trong lòng âm thầm lo lắng cho quãng thời gian từ đây về đến nhà, dù sao tôi cũng không quen biết thân thiết gì với anh Băng, biết nói chuyện sao bây giờ, chẳng lẽ im như thóc, nhìn anh ấy cũng không giống người thích nói nhiều.

Trong lúc tôi còn đang phân vân không biết nên làm gì để phá vỡ bầu không khí im lặng và có phần ngột ngạt trong xe thì anh ấy chợt lên tiếng, giọng nói có chút thoải mái, không còn quá khách sáo như ban nãy:

- Em chơi với Băng được lâu chưa?

- Dạ? À, bọn em chơi với nhau được một năm rồi ạ, từ lúc vào lớp 10. - Tôi thành thật đáp.

- Mới được một năm? - Anh ấy hỏi lại, giọng có chút ngạc nhiên.

- Vâng, làm sao ạ?

- À không có gì, từ trước đến nay anh chưa thấy Băng thân thiết với ai như vậy, anh cứ nghĩ bọn em chơi với nhau lâu rồi hóa ra mới được một năm.

Tôi không nói gì chỉ ngượng ngùng cười hi hi. Đến giờ tôi cũng không hiểu làm cách nào mình có thể thân được với một đứa ít nói, sống nội tâm và có phần lạnh lùng như Băng.

- Em tên Dương phải không? Cảm ơn em nhiều nhé.

- Dạ vâng, nhưng... sao lại cảm ơn em? - Tôi ngẩn người ra hỏi lại.

- À chỉ là muốn cảm ơn em vì đã làm bạn với Băng, tính cách Băng có hơi lạnh lùng nên chắc em phải chịu đựng nhiều rồi.

- Ày, anh nói thế em xấu hổ lắm, từ ngày chơi với Băng em có người để coi Vãn, còn có người để lái nhai tâm sự, em phải cảm ơn nó mới đúng, còn nói về việc chịu đựng thì mười đứa chơi với em có đến chín đứa từng gào vào mặt em là "Tao chịu đựng mày đủ lắm rồi". - Tôi nửa đùa nửa thật đáp.

Nghe tôi nói, anh ấy bật cười, mắt khề cong lên, nếp nhăn nơi khóe mắt làm giảm đi nét lạnh lùng trên khuôn mặt góc cạnh.

Thật ra ngoại trừ đoạn cuối hơi phóng đại lên một tí thì toàn bộ những điều tôi nói đều là sự thật. Tuy lúc nào tôi cũng than vãn về sự lạnh lùng của Băng và Phong nhưng hai đứa nó lại là người tôi luôn tìm đến khi có chuyện vui hay chuyện buồn cần tâm sự.

Khi muốn được ngồi lăm nhăm một mình mà không bị chửi là điên, tôi thường tìm đến Phong.

Với Băng, tôi có thể tha hồ kể đủ chuyện trên trời dưới đất, than phiền chuyện nọ, kể lể chuyện kia, lúc nào nó cũng ngồi đấy, chăm chú nghe tôi nói, trên môi luôn nở nụ cười nhàn nhạt, nửa dịu dàng, nửa hờ hững, thỉnh thoảng nó thậm chí còn cho tôi lời khuyên hoặc an ủi tôi đôi chút.

Khác hẳn với ba đứa trời đánh thánh vật bàn trên. Nhỏ Phương, nó có thể trở thành người bạn tâm tình tốt nếu không quá tham ăn và mê trai. Thử tưởng tượng trong lúc nói chuyện, tôi sơ ý nói xấu tên Thành Đông hoặc ai đó nằm trong "list" trai đẹp của nó xem, cứ xác định luôn, hồn oí ở lại xác đi nhé!

Thằng Cuong, cái thằng thối mồm, xấu tính xấu nết, nếu có chuyện gì tâm sự với nó thì tâm trạng tôi đang vui sẽ thành buồn, đang buồn sẽ chuyển sang chế độ muốn đi tự tử ngay lập tức, tôi lúc nào cũng đánh giá cao khả năng nói móc nói mỉa, thêm dầu vào lửa của nó.

Còn thằng Hiệp, cái thằng nhìn tưởng không ngu mà ngu không tưởng, nếu kể lể tâm sự với nó thì tôi đảm bảo chỉ vài giây sau tôi sẽ thành người nghe còn nó là người nói, mà trong mười câu nó nói thì sẽ có đến chín câu nói nhảm, một câu còn lại là không liên quan đến chủ đề đang bàn luận. (-_-)

Nói chung, sau biết bao kinh nghiệm thương đau, tôi đã hoàn toàn từ bỏ hi vọng ở ba đứa này.

Nghĩ đến đây tôi chợt nhận ra Phong và Băng quan trọng đối với mình như thế nào, nếu không có hai đứa nó, tôi biết tìm đâu để lăm nhăm lái nhai đủ chuyện trên trời dưới đất, từ nhà ra ngõ, không khéo lại bị tự kỷ mất ấy chứ!

- Nghĩ gì mà thờ dài thườn thượt vậy? - Anh Băng chợt liếc mắt nhìn tôi hỏi.

- Dạ, không có gì.

Tôi gật mình, vội lắc đầu đáp rồi không nói thêm gì nữa, không gian cứ thế chìm trong im lặng. Quãng đường về nhà ngày càng ngắn lại, tôi cứ nghĩ sự im lặng này sẽ kéo dài cho đến khi về nhà thì anh ấy lại đột ngột lên tiếng:

- Anh nhờ em một việc được không?

- Vâng, anh nhờ đi. – Tôi gật đầu đáp lại, không khỏi cảm thấy có chút nghi hoặc.

- Nếu Băng có làm gì sai, em đừng ghét con bé, đừng sợ cũng đừng xa lánh nó. Băng thực sự rất thích em nên dù nó có làm gì sai em hãy cố gắng hiểu và tha thứ cho nó, được không?

Tôi cảm thấy có chút mơ hồ khi nghe thấy những lời nói xa xôi này, tôi có thể thấy được sự quan tâm và yêu mến Băng của anh ấy nhưng có vẻ anh ấy đã quan trọng hóa mọi chuyện lên và lo lắng một cách không đâu rồi, Băng thì có thể làm gì sai chứ?

Tôi nghĩ nhưng thấy xe đã đi đến đầu ngõ nên cũng không tiện nói gì thêm, chỉ cười cười, trả lời đơn giản:

- Anh yên tâm đi, Băng nó không làm gì sai đâu mà nếu có thì em cũng nhanh quên lắm chắc giận nó vài hôm rồi lại quên ngay thôi. - Nói rồi tôi vội vàng chỉ tay ở đầu ngõ, kêu lên. – Anh dừng ở đây thôi ạ.

- Nhà em ở đâu, vào ngõ có phải đi xa không?

Anh ấy chậm rãi dừng xe ở trước ngõ, khẽ nhú mồm quay sang hỏi tôi.

- Không ạ, nhà em ở ngay kia, đi bộ tí là đến.

- Ừ, thế về đi.

- Em cảm ơn anh, em về đây.

Tôi khách sáo nói rồi cúi đầu chào anh ấy trước khi mở cửa xe bước ra ngoài, cảm thấy nhẹ cả người, không khí bức bối trong xe cùng cuộc nói chuyện đầy khách sáo với anh trai Băng khiến tôi cảm thấy ngọt ngào hơn việc phải chen chúc trên chiếc xe bus nong nặc mùi mồ hôi.

- Thực sự... anh rất ghen tị với em.

Bước xuống xe, tôi loáng thoáng nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của anh ấy vang lên ở đằng sau, vội quay người lại, tôi ngẩn người nhìn vào trong xe để xác định về mặt của anh ấy nhưng chiếc xe đã chuyển dịch rồi nhanh chóng rời đi khiến tôi mơ hồ không rõ câu nói vừa rồi của anh ấy là có ý gì.

Dù không chung huyết thống nhưng tôi thấy Băng và anh nó có cùng một đặc điểm đó là vô cùng khó hiểu, thường xuyên nói ra những câu khiến tôi có cảm giác ngứa ngáy trên da, cả ngày cũng không hiểu là có ý gì.

Tôi khẽ chép miệng, gỡ gỡ đầu rồi quay người đi vào ngõ để về nhà, miệng lầm bầm trách mấy ông thợ điện không chịu đến sửa mấy cái đèn, để ngõ tối om om thế này.

Gần về đến nhà, khi tôi đang lờ mờ bước từng bước dưới ánh sáng mờ mờ hắt ra từ các nhà trong ngõ thì một tiếng "Hù" lớn đột nhiên vang lên ngay bên tai, vai bị một bàn tay lạnh ngắt chụp lấy.

Tôi giật mình, nhảy dựng lên như vừa dẫm phải đuôi chó, suýt thì hét toáng lên nếu không kịp nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc thấp thoáng trong ánh sáng mờ mờ cùng giọng cười đầy khà ồ của hắn.

Cổ giữ trái tim đang đập bình bình trong lồng ngực, tôi tức giận đập vào chân hắn một cái thật mạnh rồi gào lên:

- Anh bị điên hả?

Ngay lập tức, mấy con chó xung quanh thi nhau sủa inh ỏi. Hắn nghiêng răng nhin đau, vừa nhăn nhó xoa xoa bàn chân vừa đưa tay lên trước môi "Suýt" một tiếng.

- Sao về muộn thế? – Hắn hất cằm lên hỏi rồi chưa kịp để tôi nói gì đã chất vấn tiếp. – Ai đưa về thế? Bày đặt ô tô cơ, có bà nào trong ngõ mà nhìn thấy thế nào mai em cũng "hot" nhất phố, trình độ bịa chuyện và phóng đại mọi thứ của mấy bà ngõ mình không phải dạng vừa đâu.

- Sao anh biết? – Tôi nhú mồm, có chút lo lắng khi nghe hắn nói.

- Anh đi mua kem, vừa về đến ngõ thì thấy em.

Hắn nói rồi giơ túi kem trên tay lên, đưa đưa trước mặt tôi. Nghe nhắc đến kem, mắt tôi sáng rực lên, khẽ liếm môi nói:

- Kem á, cho em cái.

- Trả lời đi đã.

Hắn cau mày, giấu vội túi kem ra sau lưng. Tôi chép miệng, thành thật đáp dù chẳng hiểu tại sao phải trả lời hắn:

- Anh trai bạn em, cái Băng ấy, trời tôi nên nó nhờ anh nó đưa về.

- Già hay trẻ, đẹp trai không, trên đường đi có hỏi chuyện gì không? Có xin số điện thoại không? – Hấn làm một tràng như bắn súng đại bác.

- Chẳng có gì xảy ra cả, anh đừng có suy đoán lung tung. – Tôi cau mày, phẩy phẩy tay đáp rồi dừng lại ngẫm nghĩ một lúc trước khi ngập ngừng nói thêm. – Cơ mà em cảm thấy có chút kì lạ.

- Làm sao?

- Em không nói đâu, anh đưa em một cái kem em mới nói.

Tôi khẽ nhún vai, chỉ tay vào túi kem hấn đang cầm trên tay, ra giá. Không thèm suy nghĩ gì cả, hấn rút ngay một cái kem vị đậu xanh đưa cho tôi, hất mặt nói:

- Đây, giờ thì nói đi, kì lạ cái gì?

Tôi đón lấy cái kem, cười hi hi, vừa bóc vỏ vừa làm vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Cái cách anh ấy nhìn Băng cười rồi nói chuyện về Băng nó không giống một người anh trai.

- Thế giống cái gì? – Hấn thờ ơ hỏi.

- Nói sao nhỉ, giống như có một biển tình trong mắt ánh ấy vậy. Nhưng mà em quên chưa nói với anh nhỉ, hai người họ không phải anh em ruột, chỉ là bố Băng tái hôn với mẹ anh ấy thôi. Anh nói xem, liệu có phải...

- Toàn suy đoán lung tung, sao chuyện của mình thì ngu ngơ còn chuyện của người khác thì nhanh thế, dạo này đọc nhiều ngôn tình quá rồi phải không?

Hấn vươn tay lên dí mạnh đầu tôi xuống, lau bầu trách cứ. Tôi nhìn hấn bĩu môi rồi lắc lắc cây kem đang cầm trên tay, hà hê nói:

- Kệ em, dù sao nhờ vậy mà em được ăn kem chùa.

Hấn nhìn vẻ mặt đầy hãnh diện của tôi khẽ nhếch môi cười rồi chậm rãi nói:

- À, anh quên không nói, chỗ kem này là của bố em nhờ anh mua...

- Bố em? Bố em về rồi á? – Tôi nuốt vội miếng kem xuống, tròn mắt ngạc nhiên hỏi hấn.

- Ừ, vừa về xong. Bố em đưa tiền bảo anh mua cho mỗi đứa một cái kem, phần của em đây rồi nhé, ăn nhanh còn về.

Hấn nói rồi dứt tay vào túi quần, vui vẻ huyýt sáo xách túi kem đi vào cổng nhà tôi.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo bóng hấn, cảm thấy miếng kem nghẹn đắng nơi cổ họng, không nhịn được gặm lên đầy tức giận ở đằng sau:

- Đồ chó Đông đáng ghét!

Tiếng chó sủa inh ỏi lại vang lên như muốn đồng cảm cho nỗi uất hận của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Học Cách Yêu Thương Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.